

BANA SÖZ VERME

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

MEAGAN BRANDY

O, ilk aşkını kaybetmişti.

Onun ikinci aşkı olabilmek için her şeyimi verirdim...

**Kendimi bildim bileli sadece birkaç hayalim vardı:
En yakın arkadaşlarımla birlikte üniversiteye gitmek,
birinci lig takımının başlangıç kadrosunda yer almak
ve profesyonel lige seçildiğim gün adımın tüm dünyaya
duyurulduğunu görmek.**

Geleceğim belliydi, hayatım kusursuzca ilerliyordu.

**Sonra aniden o çıkıp geldi. En iyi arkadaşımın
küçük kız kardeşi...**

**Ona âşık olmak planlarımın arasında yoktu, hislerimi
fark ettiğimdeyse her şey için çok geçti.**

**Ben artık âşık bir adamdım... Oysa o başka
birini seviyordu.**

Fakat... bir hayaletle nasıl rekabet edebilirdim ki?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

BANA SÖZ VERME

Özgün Adı: Promise Me Not
Meagan Brandy

Çeviren : Beyza Başer
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Öznur İlter
Düzeltili : Elif Çınar
Son Okuma : Doğa Bayındır
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Opulent Designs
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü : Yetişkin - Romantik
Kitap No : 2807

1. Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-366-247-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2024 by Meagan Brandy
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

BANA

SÖZ

VERME

MEAGAN BRANDY

Düzenleme

Ny.ozlem

Çeviren: Beyza Başer

Ninova

BÖLÜM 1

Payton

Günümüz, 2 Temmuz

Deaton sırtını kamburlaştırmış ağlıyor, ayaklarını sağa sola tekmeleyerek kollarından geçirmeye çalıştığım yeni tulumla savaşmak için elinden geleni yapıyordu. Hem onun hem de benim açımdan günün üçüncü kıyafet değişimiydi.

“Tamam, küçük adam.” Dışta kalan iki düğmeyi ilikledikten sonra ortadakini es geçmeye karar verdim. Minik, çoraplı ayaklarını gıdıkladım ve kocaman bir gülümsemeyle ileri geri sallayıp oyun oynuyormuşuz gibi yaptım. Bu numara tam anlamıyla işe yaradı, çırpınmayı bir anlığına bıraktığında pamuklu şortlarını hızla giydirebilmem için yeterli oldu.

Ardından tekrar çılgılık atmaya başladı. Kollarını bana doğru uzatıyor, yumruklarını açıp kapayarak “beni kucağına al” diye çağırıyordu.

“Bir saniye, bayım.” Başka bir temiz üst aramak için kendi dağınık gardırobuma döndüm ancak çekmecemde sadece yarken giydiğim eski tişörtler kalmıştı. Gerçekten üzerime olan kıyafetlere ayrılmış taraftaki boş askılar bana bakıyordu. Göz-

lerim yatağın ayakucunda duran temiz çamaşır sepetine takıldı ve iç geçirerek en az kırışmış olanı bulmak için elimi uzattım. Hâlâ duş almam gerekiyordu, bu yüzden ütü yapmak ya da kıyafetlerin uyumlu olup olmadığını düşünmek tamamen gereksizdi.

Ütü. Alayla güldüm. *Evet, tabii.* En fazla, tüm çamaşırları kurutucuya atacak kadar zaman ayırabilirdim. Zaten en başta onları gelişigüzel sepete atarak yarattığım karmaşanın bu şekilde çözülmesini ummaktan başka bir şey yapmıyordum.

“Evet, bayım. Görünüşe göre çamaşır yıkamayı hiç bitmeyen yapılacaklar listesine geri ekliyoruz.”

Deaton, dışarıda ne olursa olsun onu normal rutininde tutmanın neden bu kadar önemli olduğunu bana bir kez daha hatırlatmak istermiş gibi daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

“Biliyorum, biliyorum. Uyku saatini kaçırmam benim hatam ve şimdi bunu hepimiz ödeyeceğiz.” Tişörtü başımdan geçirirken beceriksizliğim nedeniyle topuzum da onunla birlikte düştü. Lanet olası şeyi düzeltmek şöyle dursun, ince kumaşın içinde kalan saçları çekip çıkarmaya bile zahmet etmedim.

Su hariç herhangi bir nedenle yere yatırılmaktan aniden nefret etmeye başlayan küçük oğlumu kucağıma aldım. Aptal gibi büyüdükçe daha bağımsız olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre tam tersi doğrudu. Ne yazık ki, ellerimi biraz olsun serbest bırakmak için ona günde sadece birkaç kez banyo yaptırabiliyordum ve o zaman bile hiçbir şey halledemiyordum. Ancak sıfır sorumlulukla fayans kaplı zeminde oturarak geçirdiğim on dakika, onu kurulayıp bezini ve kıyafetlerini giydirmek için verilen mücadeleye değerdi.

Aslında, dönüp suya dalması için gereken bir saniye boyunca yanlışlıkla başka yere bakacağımdan duyduğum sürekli korku dışında bir sorumluluğum yoktu.

Evet, banyo yaptırmak o kadar da rahatlatıcı değildi ama her yere su sıçrattığı zamanki küçük gülümsemesi, herhangi bir dinlenme anından daha iyiydi.

Odayı baştan başa dolaşarak bir köşeden diğerine gidip geldim fakat Deaton huzursuzlanmaya devam etti. Yüzünü göğsüme sürüyor, saçlarının bukleleriyle oynuyordu.

“Yoruldu mu, tatlı oğlum?” Başını öpüp onu kendime yasladım ama küçük adamımın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Bu hareketin ne olduğunu, uyuyana kadar onu sallama girişimi mi anladığı anda küçük başım kaldırdı. Dudaklarının arasından hava üflledi ve çenesinden aşağı salyalar akmaya başladı.

“Ooo, ağlarken baloncuklar çıkarıyoruz, öyle mi?” Hızla bir önlük kapıp yerine takarken vücudumu sallamayı bir an bile durdurmamıştım. Gözlerim saate takılınca şok içinde açıldı. “Kahretsin.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak iç çektim. Bir saat önce hazır olmam gerekiyordu. Bu akşam başıma gelecekleri kabullenip derin bir nefes aldım.

“Ya şimdi ya hiç, bayım.” Battaniyeyi omzuma atıp elimde bir oyuncakla, bugün yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim şeyi yaptım. Bir çift parmak arası terlik giydim ve yan taraftaki Lolli’yle Nate’in evine geçtim.

İçeri girdiğimde bir an durup gelen sesleri dinledim. Koridordaki tartışmalar nereye gideceğim konusunda bana ipucu verince Lolli’nin ofisinin kapısını açtım.

“Sıcak kahve aşkına, biri yardım etsin. *Lütfen.*” Daha önümde ne olduğunu görmeden konuştum ve ne yazık ki, şaşırarak enerjim bile yoktu. *Ya da gülecek.*

Evlilikten ve bu konuda giderek daha iyi olsa da duygularını kabul etmekle ilgili her şeyden ödü kopan Lolli, odanın ortasındaki bir taburenin üzerinde devasa, beyaz bir gelinlikle dikiliyordu. Kuzeni ve yeni ev arkadaşı Mia, elinde bir iğneyle

mezura tutarak yanında diz çökmüştü. Mia gerçekten şanslıydı çünkü Lolli onu seviyor, terzi olarak başlattığı yeni iş girişiminin başarılı olmasını istiyordu. Yoksa Lolli asla o gelinliği giymezi.

Omuzlarım anında düştü. Beş dakikalığına uzaklaşmak buraya kadardı.

“Ayy...” Lolli, Deaton’a bakarak tabureden inmeye kalkıştı ama Mia onu tutmakta gecikmedi.

“Hey! Lolli, yerinde dur!” Başını iki yana salladı. Sanki bu tartışmayı daha önce yapmışlar gibi, “Bebek kusmuğu, bu elbiseye dökülmesi yasak olan bir başka şey,” diye devam etti.

“Tekrar söylüyorum, Mia. *İhtimal dahilinde*. Ve artık sinirlerimi bozuyorsun.” Bana bir bakış attığında alnında özür dileyen çizgiler belirdi. “Üzgünüm, bugün tam bir komutan gibi davranıyor.”

“Sorun yok. Sadece...” Tereddüt edip sustum ve tek bir gerçeğin yeterli olduğuna karar verdim. “Nate’in ailesi gelmeden önce gerçekten düş almak istiyordum. Geldiklerinde berbat bir hayatım varmış gibi görünmekten nefret ediyorum.” *Yine*.

Geniş arka pencereden dışarı baktım. Okyanusa doğru koşan birkaç kişiyi izlerken Lolli’nin bugün iyice stresli olmamın olası *başka* bir nedenini fark edip beni açığa çıkarmasından korktum. Neyse ki bunu yapmadı.

“Hayatın berbat değil ve Sarah ile Ian’ın seni asla yargılamayacağını biliyorsun.” Kalani, ya da hepimizin ona seslendiği gibi Lolli, bana zaten bildiğim bir şeyi hatırlatıyordu.

Eğer pes eder ve Nate’in istediği gibi onunla evlenirse, resmen gezegenin en iyi kayınavildesiyle kayınpederine sahip olacaktı. Yine de söylemeliydim ki, tanıdığım başka bir ebeveyn takımıyla beraberelerdi. Benimkiler değildi, tabii ki. *Onun* ailesiydi.

Yutkunup bu düşünceyi uzaklaştırdım.

Mia sırtarak, “İyi tarafı, saat beşe kadar şehre gelmeyecekler,” diye ekledi.

“Doğru!” diye onayladı Lolli.

Kaşlarım çatıldı ve şaka yapıp yapmadıklarını düşündüm. Görünüşe göre, bugün zamanın farkında olmayan tek kişi ben değildim. “Saat beş buçuk.” Kötü haberi verdim.

Lolli ters bakışlarını kahkahalar atan Mia’ya çevirdi ve ikisini izlerken Deaton’ı bir kolumdan diğerine geçirdim. Giderek huysuzlandığı için yavaşça sallanmaya başladım.

Bebeğim mızımızlansa da ikisinin kardeşler gibi atışmasını izlerken gülümsemeden edememiştim.

Lolli kısık bir hırıltı çıkardı. “Onlar dönmeden bu şeyi çıkarmam ve...”

“Biz geldik!”

Lolli aniden sustu, evin önünden gelen seslerle sıvı nitrojene batırılmış gibi anında donup kaldık.

Midem kasıldı ve avuçlarımı soğuk bir ter bastı.

Tanrım. Hayır, hayır, hayır...

Bakışlarımı kaldırıp kızların gözlerine kilitledim. İçimde dönüp duran panik, onların yüzlerinde de yankı bulmuştu. Hepimizin tepkileri farklı nedenlere dayansa da benimki bir sırdı. Çok iyi saklanamayan ama hâlâ sır olan bir gerçektir.

Yumuşak bir kapı sesi bizi sersemliğimizden kurtardı ve hemen hareket etmeye başladık.

Mia, Lolli’nin fermuarını açmak için acele ederken Lolli uzanıp uzun, siyah saçlarındaki tokaları çekti.

Bense arkamı dönüp kaçmak için elimden geleni yapmaya çalıştım, ellerimi kapının koluna doladım. Kimse beni görmeden evin arka tarafına doğru koşmaya tamamen hazırdım.

Buna hazır değildim. Cesur görünebileceğimi düşünmüştüm ama cesur olmadığım açıktı. Düşüncesi bile midemi bulanırdıyordu ve... yapamazdım işte.

Biraz daha zamana...

Kapı diğer taraftan ittirilerek açıldığında irkildim. Neredeyse dengemi kaybediyordum fakat sonra gözlerim içeri giren kişiye takıldı. Dilimi yuttum.

Sanki damarlarıma çimento enjekte edilmiş gibi taşa dönüşmeden önce her santimim giderek ağırlaştı. Kalp atışlarım hızlandı ve ardından gözlerim yüzlerce kişi arasından seçebileceğim kadar tanıdık bir çift dalgın kahverengiye kilitlenince yavaşlamaya başladı.

Parmaklarım Deaton'ın battaniyesini sıkıca kavradığı sırada ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim.

Kısılmış o koyu gözler yüzümde bir şeyler aradı ve... gördü. *Yumuşadı.*

Midem altüst olduğunda bunun nedeninin tedirginlik mi, yoksa sevinç mi olduğunu anlayamadım. Belki de düpedüz korkuydu.

Bana bakan gözleri hâlâ nasıl bu kadar yumuşak olabiliyordu?

“Sorun ne?” Sözleri kısıp bir talep gibiydi ve ben aynı anda hem çılgılık atmak hem de ağlamak istedim.

“Hiçbir şey.” *Her şey.* “Her şey yolunda.”

“Deaton’la yardıma ihtiyacı var,” diye araya girdi Lolli.

“Lolli,” diye tıslayarak başımı kısa bir süreliğine ona çevirdim. Lolli’ye bakmaya devam etmeye çalıştım ama çok bariz ve *zor* olduğu için yavaşça başımı önümdeki adama geri çevirdim.

Evet, bu bir adamdı. Yemin ederim, onu her gördüğümde bir şeyleri değişiyordu. Bazen bu değişiklikler belli belirsiz oluyordu. Bir önceki görüşümden daha kısa bir saç kesimi ya da zeytin rengi teninin tüm yıl boyunca taşıdığı bronzluğun daha da derinleşmesi gibi şeylerdi. Bu durum Amerikan futbolu oynarken sahada geçirdiği bitmek bilmeyen saatlerin bir sonucu

muydu, yoksa tamamen doğal mıydı bilemiyordum. Bazen ise bu değişikliklerden çok daha fazlası oluyordu. Onunla tanıştı-
ğımdan beri omuzları genişlemiş, çenesi daha keskinleşmişti.
Bir de elleri...

Bakışlarının boğucu etkisinden kurtulamadığım için yut-
kundum.

Değişmeyen bir şey varsa o da gözleriydi. Bal rengi irisleri
her zamanki gibi etkileyiciydi. Koyu ve açık tonların mükem-
mel bir karışımıyla hem canlı hem de ciddiye. Karakterinin
kusursuz bir yansımasıydı.

Mason Johnson şefkatli olduğu kadar vahşiydi de. Yin ve
yang** gibiydi. Yaklaşık dokuz haftalık ani sessizlikten sonra
tam burada, şu anda beni yıkmakla tehdit eden bir ifadeyle kar-
şımda duruyordu.

Hiçbir şey söylemedi, zaten söylemesine gerek yoktu. Yüz
hatlarını saran hafif çatık kaşlar yeterince şey anlatıyordu. En-
dişeliydi, hayal kırıklığı yaşıyordu.

Öfkeliydi.

Ancak bundan daha fazlasıydı. Sıkıntılı bakışlarında bunu
görebiliyordum.

Bir şey mi oldu? Yanlış bir şey mi yaptım? Fikrini mi değiştirdin...

Bunlar ağzını açmadan sorduğu sorulardan sadece birkaçıydı ve hiçbirine şu anda cevap vermek istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, cevaplayabileceğimden emin değildim.

Boğazımda beliren iğneleri yutarak kendime sordum. *Değişen bir şey oldu mu?*

Fakat öfkeli olsun ya da olmasın, her zamanki gibi nazik bir şekilde yaklaştı ve daha kollarını bile kaldırmadan Deaton'a uzanacağını biliyordum.

* Yin ve yang, Çin felsefesine ait bir kavramdır ve evrendeki zıt ama birbirini tamamlayan unsurları simgeler. Yin (dişil, karanlık, pasif) ve yang (eril, aydınlık, aktif) birbirini dengeleyerek bir bütün oluşturur. (ç.n.)

Bir anlığına da olsa tereddüt ettim ama onun fark etmesine yetecek kadar uzun sürdüğünde, dudakları birbirine olduğundan daha sıkı yapıştı. Küçük oğlumu ona verirken gözlerimi kacırdım ve koşarak odadan çıktım. Koridorda tam gaz koşmaya hazır olsam da ayaklarım mesajı almış gibi görünmüyor, bunun yerine koridorda oyalanıyordu. Görüş alanından çıkmama rağmen içeriyi duyabiliyordum.

Anında Mason'ın sesini duydum ve ses tonundaki yumuşaklıktan onun da oğlumu sallayarak yatıştırmaya çalıştığını anladım. "Sorun ne, küçük adam? Hmm?"

Göğsüme keskin bir acı saplandığında içeri girip oğlumu geri almayı düşündüm ama Mason konuştuktan bir saniye sonra benim bir türlü yapamadığım şey oldu, Deaton ağlamayı kesti.

Çenemi göğsüme düşürüp hızlı adımlarla evden çıktım ve evin önündeki kimsenin kaçıışından haberdar olmaması için arka kapıyı arkamdan usulca kapattım. Az önce gelen herkesten açıkça kaçmam yeterince kötüydü ancak duramazdım. Durmak, şu anda hiçbirine hazır olmadığım çok fazla düşünceye yol açardı. Belki de hiçbir zaman, hatta hiçbir şekilde hazır olmayacaktım.

Hızlı adımlarla verandadan aşağı inip kumların üzerinden geçerek hemen yan taraftaki evin verandasına çıktım. Evet, ağabeyim Parker en yakın arkadaşının hemen yanındaki evin sahibiydi. Lolli ona yanındaki evi satın aldığını söylediğinde, bu bana hak etmediğim bir lütuf gibi gelmişti. Annemin evinden kaçtıktan sonra, Parker bu sayede bana kendi odamı ve yeğeni Deaton'a doğduktan sonra bir çocuk odası sunabilmişti.

Ancak işte böyle zamanlarda, şu anda birbirimizi neredeyse hiç tanımadığımızı düşünürsek bu konuşma ne kadar sıra dışı ve garip olsa da babamın yanına taşınma teklifini kabul etmeli miydim diye düşünüyordum. Yine de bunu düşünürken bile, ona anında ve sert bir şekilde hayır cevabını verdiğimde doğru

seçimi yaptığımı biliyordum. Bu cevabımın onunla kişisel bir ilgisi yoktu. Gerçi bunu ona söylediğimde bana inandığından emin değildim çünkü fazla ayrıntıya girmemiştim. Beni daha iyi tanısaydı bunu asla sormazdı. Onunla yaşamamanın, annemin yaşadığı ve oğlumun soyadını paylaştığı ailenin bulunduğu Al-rick'e geri dönmek anlamına geleceğini anlardı. Deaton'ımın o berbat insanların yakınında olması isteyeceğim son şeydi. Annemin benden nefret ettiği kadar, onlar da oğullarından nefret ediyorlardı.

Oradan ayrılmak, hayatımda verdiğim hem en iyi hem de en kötü karardı.

Bir yandan, oğlum Ava Baylor'ın zehrine asla maruz kalmayacaktı. Diğer yandan, babasının ölmesinin sebebi de buydu.

Ölmesinin sebebi benim.

Yutkunarak yatak odamın kapısını hızla kilitledim ve başımı kapıya yasladım. Gözlerimi kapatır kapatmaz koridorun ahşap zemindeki aceleci ayak seslerini duydum. Nefesimi tuttum. Ağır nefes alışverişlerinin sesi, henüz bırakmadığım kapı kolunu daha sıkı kavramama neden oldu.

Kapının diğer tarafında kimin olduğunu biliyordum. Tabii ki peşimden gelmişti.

"Sen neredeyse ben de oradayım..."

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Sanki kapıyı çalmak, bir cevap istemek ya da bir sebep için yalvarmak üzere elini kaldırmış ama son anda fikrini değiştirmiş gibi hafif bir hareket sesi duydum. Gözlerimi açıp ayakbılarının gölgesinin benimkilerden sadece birkaç santim uzakta durduğu yere diktim. Bir an sonra, uzaklaşırken gölgesinin yavaşça yok oluşunu izledim.

Dişlerimi sıkarak duşa girdim ve olabildiğince hızlı bir şekilde kendimi toparladım. Her dakikanın artık boşa harcanamayacak kadar değerli olduğunu fark ettiğim için düşündüğüm-

den çok daha hızlı hareket ediyordum. Saçlarımı geriye doğru düzelterip ön kısımları hafifçe büktükten sonra ortada küçük bir ayırım oluşturdum ve ardından saçımı yüksek bir atkuyruğu şeklinde topladım. Kalın, ıslak saçlarımı hızla ördüm. Uzun, sarı saçlarım hâlâ sırtımın ortasına kadar geliyordu. Biraz jöle kullanarak minik saç tellerimi kafama yapıştırıp hızlıca bir bronzlaştırıcı, allık ve maskara sürdüm. Son anda da biraz dudak parlaticısı ekledim.

Neredeyse hiçbir kıyafetim üzerime olmuyordu. Tabii annem de eşyalarımın hepsini göndermemişti ama gönderdiği kutuların içindekiler doğumdan sekiz ay geçmesine rağmen üç beden küçüktü.

Geçen yıl özgürlüğümü kazandığımda, annemin eline geçmeden önce banka hesabımı boşaltmayı başarmıştım. Ancak mahkemenin eşyalarımı almama izin veren kararını annem tamamen görmezden gelmişti. Sonunda eşyaların peşine düşmenin, onun gözlerinin içine bakıp bir şey istemeye çalışmanın asla buna değmeyeceğini fark etmiştim. O buna değmezdi çünkü tek istediği şey bir kavga çıkarmaktı. Sadece bir tepki vermemi istiyordu. Ben de ona böyle bir fırsat sunmayı tamamen bıraktım.

Beni katılmaya zorladığı güzellik yarışmalarından ve haberi olmadan girdiğim gizli fotoğrafçılık yarışmalarından biriktirdiğim para, ihtiyacım olan şeyleri almama yetmişti. Fakat bunun tek nedeni, ağabeyimin kira için bir kuruş bile kabul etmeyi reddetmesiydi. Bu yüzden, yaklaşık altı ay daha idare edebilecek durumdaydım. Hatta Lolli ve Parker, benim yerime Deaton'la bana bir şeyler almaya devam ederse bu süre daha da uzayabilirdi. Bunu yapmalarını istemiyor olsam da muhtemelen bırakmayacaklardı.

Kıyafet eksikliğim ve vücudumun bırakmak istemediği fazla kilolar yüzünden neredeyse bir yıldır esnek pantolonlar,

ödünç alınmış tişörtler ve hafif kapüşonlular giyerek yaşıyordum. Dolabımın yanındaki uzun aynada kendime bakarken iç çektim.

İki yüz dolarlık kot pantolonum ve yeni kamyonunun peşinatından daha pahalı olan çantamla ağabeyimin kapısına ilk geldiğimde olduğum kızdan çok uzaktım. Sertifikalı bir zengin kıızıydım, dışarıdan parlak ve kusursuz ama içeriden boğulmuş ve aç... Annemin ödül kızı yaratma takıntısı yüzünden kelimenin tam anlamıyla açtım. Yemek yememe, sadece sonra kustuğumu gördüğü sürece izin verirdi. Midemde tutmama izin verdiği tek şey, her sabah bana verdiği “vitaminler” ile elime tutuşturduğu şeydi.

Kahvaltıda iştah kesici ve bir avuç doğal bademden iyisi yoktur. Değil mi, anne?

Moralimi daha da bozmaktan başka bir işe yaramayacak düşüncelerden sıyrılarak kıyafetime göz attım. Adaçayı yeşili bir şort-etekle sol omzu düşük, bol kesimli, vanilya rengine yakasız bir kazak ve altına da dev emzirme sutyenimin askılarını saklamak için uyumlu bir atlet giydim. Eteğin içindeki şort bacaklarımı sıkıyordu ama etek ucu bunu büyük ölçüde gizliyordu. Bel kısmı kıvrımlarımı biraz olsun toparlayıp şekle sokacak kadar yukarıdaydı.

Kendimi bir yıl aç bıraksam bile eski kıyafetlerime sığamazdım. Kalçalarım daha geniş, bacaklarım daha kalındı ve diğer her yerim de buna uygun bir şekilde büyümüştü. Kıçım, göğüslerim ve göbeğim... Ayaklarım bile daha büyüktü, dolabımda toz tutan birçok ayakkabıyı giyemiyordum. Ya da belki de sadece on kiloluk bir erkek bebek taşımaktan değil, doğumdan sonra bana kalan fazladan yirmi kiloyu taşımaktan şişmişlerdi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Cesaretimi kaybetmeden kendimi odadan çıkmaya zorladım, yoksa Parker'dan uyku saati bahanesiyle Deaton'ı geri getirmesini isteyecektim.

Ne yazık ki, artık bu bahaneyi yemiyorlardı. Lolli'nin, ekibin haftanın büyük bir bölümünde orada takılmayı planladığını bilerek evine aldığı oyun alanı bunun bir göstergesiydi.

Bu düşünce beni gülümsetti.

Hayatımdaki tüm bu yeni insanlar hakkında söyleyebileceğim tek şey, kardeşimin arkadaşı ya da kız arkadaşının ailesi oldukları için veya her zaman yanlarında olduğum için değil, gerçekten ama gerçekten önemsedikleri için yanımda olmak istediklerini bana hissettiriyorlardı. Beni seviyorlardı ve daha da önemlisi, oğlumu seviyorlardı.

Başımı dik tutarak yüzümde çalışılmış bir gülümsemeyle arka kapıdan çıktım ve yan verandadaki herkes beni gördükleri için duydukları heyecanı dile getirirken onlara el salladım.

Yüzümdeki sahte gülümseme anında kaybolup yerini gerçek bir gülümsemeye bıraktığında, her adımında partiye katılmak için daha da heveslendim.

Ta ki sanki benim ortaya çıkmamı bekliyormuş gibi kollarını verandanın tırabzanına dayamış olan adamın çatık kaşlarıyla karşılaşana kadar.

Beni beklediğinden şüphem yoktu. Keskin çenesini sıkmasından, dolgun dudaklarını bükmesinden belliydi. Bana kızgındı ve haklıydı.

Herkes tatil için buradaydı, bu yüzden hafta sonumun dolu olduğunu ve evimden Lolli'nin evine ya da yolun aşağısında arkadaşlarıyla ortak sahip olduğu eve gitmekten başka seçeneğim olmadığını biliyordu. Yine de bu durum her şeyden kaçmak için elimden geleni yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

Düşüncelerimi okuyormuş gibi gözleri kısıldığında yüzünü ele geçiren bakış, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu. Dile getiremediği şeyleri fısıldıyor gibiydi. O anlamlı gözlerdeki mesaj gün gibi açıktı. *Deneme bile.*

Üzgünüm, Mase ama deneyecektim.

Güneş birkaç saat önce batmış, beraberinde yepyeni bir korku hissi getirmişti.

Öğleden sonra çok hareketliydi, aynı anda en az beş sohbet gerçekleşiyordu. Bu da meşgul kalmamı ve kafamı dağıtmamı kolaylaştırıyordu. Ancak son yarım saat içinde çiftlerle gruplar birbiri ardına ayrıldığında, kardeşimle kız arkadaşı Kenra da ayağa kalkınca boğazımda bir düğüm oluştu. Ben de peşlerinden gidip geceyi sonlandırmayı teklif edemedim çift bana doğru baktı.

“Biraz daha kal,” diye önerdi Parker yapacağını bildiğim gibi. “Deaton’ı yanımıza alıp yatağına yatırırız.”

Endişem tavan yaparak midemi bulandırırken verandadaki kanepede yanımda uyuyan bebeğe baktım. Battaniyesi çenesine kadar sımsıkı örtülmüştü, küçük yüzünden ve alnındaki koyu renkli buklelerden başka bir şey görünmüyordu.

“Sorun yok.” Aceleyle ayağa kalktım ama kardeşim omzuma elini koyarak beni koltuğa geri itti.

Neredeyse benimkiyle aynı tonda olan mavi gözleri yumuşadı. “Kal, Peep. Bebek kamerasını açıp onu bir şahin gibi izleyeceğim. Zaten başladığımız belgesel dizisini bitireceğiz, bu yüzden bir süre daha ayakta kalırız. Rahatla, dolaş. Canın istediğinde eve dön.”

Ya uyanır ve bana ihtiyacı olursa diye tartışmak istiyordum ama ikimiz de uyanmayacağını biliyorduk. Deaton, belime yapışmış şekilde sallanmadan, okşanmadan ya da mırıldanılmadan uykuya dalamamasına rağmen, gece boyunca uyuyordu ve şu an tam olarak onun uyku saatiydi. Ayrıca ihtiyaç duyarsa biberonu yeterdi.

Tereddüt ettiğimde Kenra dizimi dürterek dikkatimi çekti. “Ben gidip kamerayı getireyim, sen de onu buradan izlersin, olur mu?”

“Hayır, sorun yok.” Başımı iki yana sallayıp ona ve kardeşi-

me gülümsedim. Yeğeni konusunda onlara tamamen güvendiğimi biliyorlardı. Kenra'nın bunu teklif etmesinin tek nedeni, bana hediye ettikleri küçük özgürlüğü reddetmek için bir bahane olmadığından emin olmak istemesiydi.

“Teşekkürler.” Söyleyebildiğim tek şey buydu. Parker eğilip yeğeni Deaton'ı kucağına alarak birlikte yandaki eve giderlerken sessizce onları izledim.

Gözlerim kumun üzerinde gezinirken Mason'ın da benim gibi onları izlediğini fark ettim. Az sonra ne olacağını biliyordum. Başım çevirip dikkatini bana verdi ve en iyi arkadaşlar üçgeninin bir parçası olan Brady'ye söylediği her neyse dudaklarında kaldı. Hemen özür dileyerek yanlarından ayrıldı, veranda çıkıp çıkan merdivenleri neredeyse koşar adımlarla çıktı.

Tenim ürperdi, o ilerledikçe içimde endişe ve daha fazlasını hissetmeye başladım. Kimse aramıza girecek kadar yakında değildi. Zaten yüzündeki ifade, bunun olmasına izin vermeyeceğini söylüyordu.

Ben ne kadar korksam da o bütün gün bunu, benimle yalnız kalmayı beklemişti.

Mason yanımdaki boş koltuğa oturmak yerine, ayak bileğini oturduğum yerin karşısındaki küçük masanın ayağına doladı, masayı yaklaştırdı ve tam önüme oturdu. Tüm dikkatimi istiyordu.

Bir an sessiz kaldı, savaşılmaya çalıştığı ama engelleyemediği bir kaş çatma gözlerinin kenarlarında belirdi. Ağzını açana kadar birkaç saniye, hatta belki bir iki dakika geçti. Sesi sıcak, yaralı bir fısıltı gibiydi.

“Merhaba, güzellik.”

Tanıştığımız gün kullandığı lakabı duyunca derin bir nefes aldım. Başlangıçta masumane bir şaka, plajda eğlenen ve flörtleşen bir adamın yaptığı küçük bir espriydi. Ancak şimdi bundan çok daha fazlasıydı. Onun bunu sevgi dolu bir şekilde

söyleyişi, içimde beni ele geçirme tehdidinde bulunan paniği uzaklaştırdı. Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı-ğında o da gülümsedi.

“Selam, Mase.”

Bakışları yüzümde gezindikten sonra örgüme sabitlendi. Bu sefer, gözleri tekrar benimkilere döndüğünde orada bir kıvılcım vardı. Çok kısa sürdü ve eğer gözümü kırpmış olsaydım kaçırırdım. Göğsümde bir şeyler ısındı. Bilinçaltımda onun için mi, yoksa gerçekten vakit almadığı için mi örgüye karar verdiğimi merak ettim.

Bu düşünce yanaklarımı ısıttı ama neyse ki hava kararmıştı. Mason temmuz gecesinin nemiyle ıslanan havaya baktı, gözlerini tekrar bana çevirdiğinde tüm duruşu yumuşadı. Her şey çok fazlaydı ve bakışlarımı kucağıma indirdim. Bacaklarımı örten battaniyenin üzerindeki küçük tüy yumaklarını çekmeye başladım.

“Payton...”

“Sanırım yatacağım.” Hızla ayağa kalkarken dizlerim dizlerine çarptı.

Ayaklarım hareket etmediğinde ve Mason da kıpırdamadığında, ona bakmaya cesaret ettim.

Yüz hatlarını kederli bir ifade kaplarken yavaşça ayağa kalktı. Çok yakındık, ikimiz de koltukla masa arasına sıkışmıştık.

Göğsüm karnına dayanıyordu, çenemi birazcık eğecek ol-sam alnım göğüs kaslarına değdi. Elini kaldırıp parmak eklemlerinin sıcaklığı yanağımı okşaymca irkildim. Geri çekildi ve ona soran gözlerle baktığımda gülümsemesi zoraki bir hal aldı.

“Sadece biraz su,” diye fısıldadı ve ancak o zaman bir damla gözyaşının yanaklarımdan süzüldüğünü fark ettim.

Hissetmemiştim bile.

Sürgülü cam kapının açılma sesini duyunca Mason dönüp

doğruca buzluğa yöneldi. İki birayı eline alıp üçüncüyü açtı ve ayakları kuma ulaşmadan bitirdi. Arkadaşlarının bulunduğu yerin tersine doğru yürüyerek karanlık gökyüzünün altında kayboldu.

Koltuğuma geri çöküp gözlerimi kapattım ve aldığım derin nefesin zihnimdeki karmaşayı gizlemeye yardımcı olmasını diledim.

Buna ihtiyacım olduğunu bilerek uzaklaşmıştı. Geri gelmekle tehdit eden gözyaşlarımla savaştım. Her zaman ne hissettiğimi bilmesinden hoşlandığım ve bundan nefret ettiğim için içimde suçluluk duygusu yükseldi. Beni bu kadar iyi anlamamalıydı.

Ama o hep böyleydi, değil mi?

Yanımdaki minder çökünce başımı arkamdaki yumuşak yastığa bırakıp arkadaşıma baktım.

Arianna Johnson küçük bir gülümsemeyle bana dönmeden önce ikiz kardeşinin gittiği yöne bakıyordu. “İkinizin arasmda ne olduğunu bana anlatmak ister misin?”

Gerilerek boğazımdaki düğümü yutarken ay ışığının aydınlattığı suya baktım.

Dudaklarımın kenarlarını kaldırmaya zorlayarak bana uzattığı gazoz kutusunu aldım. “Hiçbir şey olmadı.”

Başını biraz eğip bir süre sonra başını salladı.

Ari, yüzüme vurmadı ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk.

Mason’la aramda ne olmuştu?

Tanrım. Nereden başlayacaktım ki...

BÖLÜM 2

Payton

Geçmiş, Temmuz

Bu çok büyük bir hataydı. Kaliforniya'ya hiç gelmemeliydim, beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kim bilir ne zamandır kardeşimle konuşmuyordum ve birden kapısına gelip bombalar yağdırmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünmüştüm?

Hey, Parker. Benimle konuşma girişimlerini uzun süre görmezden geldim çünkü beni, bizi doğuran o korkunç kadınla terk ettiğin için sana kızgındım. Bu arada lise üçüncü sınıftayım, hamileyim, evden kaçtım ve ah! Bebeğin babasını mı soruyorsun? Âşık olduğun kızı çalan ve ona kötü davranan pisliğin küçük kardeşinden başkası değil.

Yüzümü ovuşturdum.

Tanrı aşkına, beni nasıl kapı dışarı etmemiş ya da daha kötüsü... gelip beni alması için annemizi aramamıştı? Bu ihtimal aklıma gelse de asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Ben her şey için stres yaparken o tam tersiydi.

Yani muhtemelen aynı stresi yaşıyordu ama ağabeylik içgü-

düleri rakipsizdi. Şımarıklık yapıyordum ve o ise destekleyici, cesaretlendirici olmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Delice olan, arkadaşları da aynı şekilde davranıyor ve yaptıkları her küçük şeye beni de dahil ediyorlardı. Üstelik tüm bunlar zorlama gibi görünmüyordu ya da bana kurtulamadıkları bir gölgeymişim gibi hissettirmiyordu.

Hepsi oldukça rahat, cana yakın insanlardı. Benim alışık olduğumdan çok daha fazla birbirlerine bağlıydılar ve birbirlerinin işlerine karışıyorlardı ama anladığım kadarıyla niyetleri kötü değildi. Daha çok birbirlerini gerçekten umursayan küçük bir arkadaş ailesi gibiydiler.

Yine de Parker'ın Kenra'yla birlikte sallandığı salıncağın yanından, durduğum yerden çok uzakta olmayan suda eğlenen diğerlerine baktığımda, buraya ait olmadığımı açıklı.

Ben... onlar gibi değildim.

Hepsi rüzgârda kurumuş saçlarıyla mayolarını giymişti ve kızların yüzünde makyajdan eser yoktu. Sanırım plajda geçirecek bir gün için normal olan buydu.

Bense henüz mağazalarda bile satışa sunulmamış tasarım bir bluzla suyun kenarında duruyordum. Saçlarım nasıl kusursuz bir şekilde kıvrılmışsa, yüzüm de aynı ölçüde özenle boyanmıştı.

Gülüyorlar, şakalaşıyorlar ve oyunlar oynuyorlardı.

Benimse sinir krizi geçirmeme ramak kalmıştı, ayaklarıma kusabilirdim.

Lise mezunu, üniversiteye hazırlanan biri değildim.

Rahat ve özgür de değildim, önümde koca bir gelecek yoktu.

Hayatım bitmişti.

Gözlerimi kapattım.

Sakin ol, kızım. Sadece hamilesin, ölmüyorsun.

Hamile.

Vay canına.

Bedenimin içinde büyüyen küçük bir insan vardı.

Ne halt edecektim?

Nefesim hızlanırken göğsüm sıkıştı. İçimde panik yükseliyordu. Bunu yapamazdım. Üstesinden gelemezdim. Bu sadece benim değil, Deaton'ın da hayatını etkileyecekti. Pennsylvania Eyalet Üniversitesi'nde güreşmesi için burs teklif edilmişti ve bunun için çok heyecanlıydı.

Ciğerlerim daralırken nefesim kesildi. Bebek her şeyi mahvedecekti. Her şeyi mahvetmiştim ve ben bunu yapamazdım. Ben...

“Bilirsin, güzel kıyafetler ve daha güzel saçlar burada kendini korumanı sağlamaz.”

Başımı hızla sola çevirip alaycı sesin kaynağını buldum.

Kim olduğunu hemen anlamalıydım çünkü yazlarını kendi olaylarımla mahvettiğimden beri benimle en çok konuşan kişi oydu. Bir elini saçlarında gezdirirken muzip bir şekilde sırıttı. Saçları... tıpkı vücudu gibi ıslandığı için artık kahverenginin daha koyu bir tonuydu.

Ne demek istediğimi anlamam bir saniyemi aldı. Tam o anda sırıtışı büyüdü.

Dudaklarındaki sırıtış hınzır bir hal alırken mükemmel bir av bulmuş gibi etrafımda döndü.

“Mason...”

“Adımı çok güzel söylüyorsun, güzellik,” diyerek güldü. Ardından bir hamleyle kollarını bacaklarıma doladı ve daha ne olduğunu anlayamadan beni havaya kaldırdı.

Dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtığında, kızıp öfkelenmeyi bekledim ama öyle olmadı. İçimde garip bir rahatlama ve heyecan dalgası kabarmaya başlayınca güldüm. İkimizin de vücudu aniden suya dalarken gözlerimi kapatıp ona sıkıca tutundum.

Suyun beklenmedik bir şekilde buz gibi olması karşısında

neredeysse kıkırdayarak cıyaktım. “Aman Tanrım!” Kollarımı ona daha sıkı sardım. “Neden bu kadar soğuk?”

Mason kulağıma doğru güldü, etrafında dönmeye başlayarak ben çığlık atana kadar biraz daha suya girdi. “Nefesini tut. Bir...”

“Sakin...”

“İki.”

“Yapm...”

Omuzlarım bir an sudan çıktı ve sonra tekrar suya battık. Derin bir nefes alarak soluklanmaya çalıştım. İkimizi tekrar suya daldırdı ama sadece bir saniye sonra tekrar yüzeye çıktık.

Soğuktan titrememe rağmen boğazımdan beklenmedik bir kahkaha yükseldi. Ayaklarım yere değene kadar bizi geri götürürken sahte kirpiklerimdeki suların akması için gözlerimi kırıştırdım.

Ellerim kendiliğinden çözöldü ve ona su fırlattım ama yüzümdeki sırtışı silemedim.

“Saçlarım şimdi nasıl?” diye alay ettim.

“Bence hâlâ mükemmel.” Gözleri benimkilerle buluştuğunda boğazını temizleyerek hızla başka tarafa baktı. Sonra sırtarak bakışlarını tekrar bana çevirdi. “İtiraf etmeliyim ki, seni suya attığım için bana öfkelenmeyeceğinden sadece yüzde seksen emindim.”

“Yine de bunu yapmayı seçtin.”

“Hey, yüzde seksen şansı olan her şeyi yapabilirim. İstatistiklerimi görmelisin.”

“Evet, doğru.” Başımı sallayıp dalgalar çeneme hafifçe vurana kadar suya daldım. “Büyük futbol yıldızı, öyle mi?”

“Aynen öyle.” Gülümsemesi alaycı olduğu kadar ukalaydı da. “Hiç izledin mi?”

“İlgilenmiyorum.”

Bana bakakaldı, kelimenin tam anlamıyla bakakaldı. Arkadaşlarının duyup duymadığından emin olmak için kafasını on-

lara bile çevirdi. Destek arıyordu sanırım ama arkadaşları çok uzaktaydılar ve bu beni güldürdü.

Kahkahalarım yatıştığında olduğum yerde yüzmeye başladım, uzun bir iç çektim.

Gözlerim tekrar Mason'a döndü, bu kez gülümsemesi yumuşaktı.

"Ben de bunu bekliyordum," diye fısıldadı ama bir an sonra başını salladı. "Onları geri getirme."

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çatığımda daha da yaklaştı. Elini uzatıp parmağını çatık kaşlarımın alnımda yarattığı kırışıklıkların üzerinde gezdirdi.

"Daha yeni kayboldular." Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda yüz ifadesini tam olarak okuyamasam da göğsümde bir şeylerin sıkıştığını hissettim. Sanki... Sanki önemsiyormuş gibiydi. Endişelenmiş ve hissettiğim her şeyin normal olduğunu bilmemi istiyormuş gibi görünüyordu. Her şeyin yoluna *gireceğini*, hayatımın bitmediğini anlatmak istiyordu.

Evden kaçarak her şeyi mahvetmediğimi ve ne yapacağım konusunda karar verene kadar bir süreliğine de olsa hamileliğimi sevdiğim çocuktan saklamakta haksız olmadığımı hissettirmek istiyordu.

Fakat bu delilikti, değil mi?

Mason'ı çok az tanıyordum, onunla resmen birkaç gün önce tanışmıştım.

Yine de gözlerini çevreleyen altın renginde bunu görebiliyordum.

Bana verdiği sözü...

Altdudağım titrediğinde bir kez daha kolunu bana doğru uzattı, yanağımın üzerinde gezinen parmak eklemlerinin sertliğini hissedebiliyordum.

"Sadece biraz su," diye fısıldadı ve izinsiz akan aptal göz yaşlarımı sildi.

Bunun bir yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk, bu yüzden gülümsemem geri döndü.

“Eee...” Göz ucuyla ona bakarak arkamı döndüm. “Futbol gerçekten ne kadar sıkıcı?”

Hızla attığı ters bakış kadar kahkahası da hızlıydı. “Pekâlâ, güzellik.” Beni sudan çıkarmaya başladı. “Sana her şeyi anlatacağım...”

Ve anlattı.

Saatlerce bana oyunu anlatmak için her yolu denedi. Kuma çizgiler, X’lerle O’lar çizdi ve çubuğu bana verip topun nereye gittiğini göstermemi söylediğinde, bütün çizimlerini bozdum. O şaşkınlıkla nefesini tutarken gülerek kaçtım.

Ardından biraz pas atmaca oynadık ve mükemmel bir atış yapabilmek için bana topu nasıl tutmam gerektiğini gösterdi. Diğerlerinin de katılmasıyla aniden takımlar oluştu. Her bir erkeğin ve tabii ki Lolli’nin rekabetçi ruhu ortaya çıktı.

Günün sonunda Ari, en yakın arkadaşı Cameron ve ben, tamamen tükenmiş bir şekilde nefes nefese kumlara yıkıldık ama erkekler devam ediyordu.

“Nasıl hâlâ koşabiliyorlar? Ben konuşamıyorum bile.”

Kızlar gülerek sırtlarını geriye yaslayıp yüzlerini gökyüzüne doğru çevirdi. Güneş tam tepemizdeydi.

“Kızım, bu çocukların günlerce enerjisi bitmez,” dedi Cameron bir gözünü açıp sırıtarak. “Eh, bir de Lolli’nin.”

Gruba dönerken gülümsedim ve başımı salladım. Oyundan çıkıp doğrudan yere geçtiklerinde, üzerlerindeki terin parlaklığından başka en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyorlardı.

Lolli bir anda koç rolüne bürünerek eğilip ellerini çırpıtı, oğlanlar da eşleşip güreşmeye başladılar. Kimin kazandığını böyle belirleyeceklerdi.

Güreş.

Erkekler.

Bebek.

Gülümsemem düştü ve hızla ayağa kalkarak herkesten uzaklaşmaya başladım... Ancak çok ilerleyemedim.

“Demek kaçıyorsun? Kızların öğle yemeği için rıhtıma inmek üzere olduklarını biliyorsun, değil mi?”

Dondum ve yutkunarak arkamı dönerken kendimi gülümsemeye zorladım.

Mason’ın en yakın arkadaşı Chase, arkamdan koşarken dizlerindeki kumu silkeledi.

“Evet, aç değilim. İskeleden bir içecek alıp biraz oturacağım.”

Bana inci gibi dişlerini göstererek ilerlemeye başladı, ardından bir adım öne geçti ve geri dönüp yürürken benimle konuşmaya devam etti. “Harika. Dilim kurudu.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Dilin mi kurudu?”

Güldü, önüne dönerek iskelenin merdivenlerini ikişer ikişer çıkmaya başladı. “Sen kültürlü falan değil misin işte.”

“Ah, evet. Tam bir okul insanıyım.” Kendi sözlerime yüzümü buruşturdum. Öyle olsam bile bunun artık bir önemi yoktu. Bebekle üniversiteye gidilmezdi.

Ancak Deaton gidebilirdi. 4.02 not ortalaması ve atletizm için tam bursluluk teklifi vardı. O bir dâhiydi, ben de her şeyi mahveden bir aptaldım.

Chase’in yüz hatları bir an için yumuşadı ama bu ifadenin yerini hemen rahat bir sırıtış aldı. Buzluğu karıştırıp iki suyla geri geldi. Yanımdaki boşluğa yerleştğinde birini bana uzattı ve bir süre sessizce oturup arkadaşlarıyla kumda rasgele dolaşan diğer insanları izlemekten başka bir şey yapmadık.

Birkaç dakika sonra Chase iç çekerek arkasma yaslandı. “Burası genelde bu kadar kalabalık olmaz.”

Ona döndüğümde gözlerini yoldan geçenlerden ayırmadan devam etti.

“Yaz her zaman biraz çılgın geçiyor. Herkes en az bir kez sahile gitmek istiyor ve böyle bir yer için dört bir yandan geliyorlar.”

“Kalabalıktan hoşlanmıyor musun?” Merak etmiştim.

Omuz silkip suyundan büyük bir yudum aldı. “Bilmem, sanırım... değişiklikten hoşlanmıyorum.” Sanki bunun doğru kelime olduğundan emin değilmiş gibi sustu.

Bağlam içinde anlamlı olduğundan emin değildim ama ne demek istediğini anlıyor gibiydim. Bir şeyin belli bir şekilde olmasına alışmışsanız, yabancılardan oluşan bir kalabalık kesinlikle bunu bozardı.

“Burada olmak için en iyi zaman, eh tam da gitmemiz gereken zaman.” Güldü. “Ağustos, eylül falan. Kalmalısın. Bence seversin.”

Ona döndüğümde çoktan bana baktığını gördüm, diğerleri de bu tarafa doğru gelirken etrafımızdaki sesler yükselmeye başladı.

“Ekip fazla gelirse söylemen yeter,” dedikten sonra ayağa kalktı ve kimsenin uyarmadığı bir topu havada yakaladı. O sırada Mason gelerek kolunu en yakın arkadaşına doladı.

“Kelime tahmini oynuyoruz ve sen bizim takımdasın. Kazan ve küçük kalbinin istediği şeyi al.” İkisi de gülümseyerek bana bakınca ben de gülümsemeden edemedim.

Piknik masasında oynamaya başlamak üzere uzaklaştıklarında kendime bir an ayırdım. Hayatımın ağır yükünün neredeyse tüm gün yok olduğunu, onun yerine hiç bilmediğim bir hafiflik hissettiğimi fark ettim.

Hava kararırken ve önümde uzanan mavi sulara bakarken merak etmeden duramadım...

Ya bu hayat... Buraya gelmek bir hata *değilse*?

Bakışlarım bu hafta tanıştığım insanların üzerinde gezindi. Gözlerim ufuk boyunca devam etmeden önce kısa bir süre Mason'da takılı kaldı.

Temkinli bir şekilde, belki de bilinçsizce elim karnıma gitti.
Ya tam da olmam gereken yerdeysem?

BÖLÜM 3

Payton

Günümüz, 3 Temmuz

“Tık tık.” Duyduğum yumuşak fısıltıyla koridora doğru baktığımda Mia’nın parmak uçlarında içeri girdiğini gördüm.

Deaton başını o kadar hızlı çevirdi ki, neredeyse kucağımdan düşecekti. Oynayacak yeni bir yüz bulmanın heyecanı ile ellerini birbirine kenetlerken anında bebekçe konuşmaya başladı.

Onu kaldırıp kucağımda Mia’ya doğru döndürdüm ve elini tutup salladım. “Mia’ya merhaba de.”

“Demek uyandın,” dedi Mia melodik bir şekilde ve odanın içinde hızlanarak oğlumu kollarımdan alıp havaya kaldırdı. “Ben de bebeğin uyukladığı için *brunch*’a gelmediğini sanıyordum.” Kızıl kaşlarından birini kaldırıp bana baktı.

“Ne oldu?” Yorumunu duymazdan gelip ayağa kalktım. Ellerimin serbest kalmasını fırsat bilerek oyuncakları, çorapları ve etraftaki dağınıklığı toplamaya başladım.

“Bilirsin işte, yeni bir gün yeni bir bela.” Mia kucağında Deaton’la beni mutfığa kadar takip etti.

Ona sorgulayan bir bakış attım ve Deaton elini ağzına sok-

maya çalıştığında gülerek başımı dramatik bir şekilde geriye attım.

“Yani bir sorunum var. Şey, benim değil aslında ve dürüst olmak gerekirse, bu noktada neden yardım etmeye çalıştığımı bile bilmiyorum ama...”

“Hadi ama, Mia.” Gülümsememe karşı koydum. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

“Pekâlâ.” Gözlerini devirdi. “Düğün fotoğrafçılığı yapmak ister misin?”

Kaşlarım havaya kalktı. “Dinliyorum.”

Mia başım salladı ve dün son dakika tadilatı için Lolli’nin modellik yaptığı müşterisinin fotoğrafçısının iptal ettiğini, şimdi yeni bir fotoğrafçıya ihtiyaç duyduğunu anlattı. “Benim de aklıma sen geldin... ve bir de ona senin yapabileceğini söyledim sayılır...”

“Mia,” diye kıkırdadım başımı sallayarak. “*Embers Elite*’te sadece altı aydır falan staj yapıyorum. O da spor fotoğrafçılığı.”

“Aynı şey.”

“Hiç de değil.” Aptal biberon fırçasıyla mücadele ederken güldüm. “Ben aksiyon fotoğrafları çekiyorum... çoğunlukla.”

“Gördün mü!” diyerek gülümsedi. “Hadi ama. Baskı yok. Düğün töreni halledildi, sadece resepsiyon var ve doğal fotoğraflar istiyor, poz vermek yok. Sözleşme imzalamadan birkaç fotoğraf çek ve şımarık bir Güneyli kızdan sağlam bir ücret al. Oldukça kârlı.”

Yakalamak istediğim anlara dair fikirler zihnimde dolaşmaya başlayınca dudağımı ısırdım. Yüz ifadem bu fırsattan duyduğum içsel heyecanı gösteriyor olmalıydı çünkü Mia sevinçle tiz bir çığlık attı.

“Evet!” diye bağırdı ve Deaton’la dans etmeye başlayarak onun da gülmesine neden oldu. “Ve bir neden bulup gidemeyeceğin için endişelenmeye başlamadan önce söyleyeyim, Ari’yle Noah *çoktan* bebek bakıcılığı yapmayı teklif ettiler.”

Göğsümde, hayatlarında yaşaması gerekenden çok daha

fazlasını yaşamış olan bu çift için bir üzüntü kabardı. Ancak onların çürük elmalarını benim ekşi portakallarımla karşılaştırmaya başlamadan önce bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

“Evet, tamam. Anlaştık.” Çok fazla düşünmeden kabul ettim. Zaten işi geri çevirecek durumda değildim. Ama doğrusu... “Çok isterim.”

Mia, Deaton’a kocaman mutlu bir yüz ifadesi yaptı ve sonra bana hiçbir şey söylemeden oğlumu da alıp arka kapıdan çıktı.

Ne zaman geri geleceğini beklemek yerine bu fırsattan istifade hemen duşa girdim.

Bu mükemmeldi.

Bugün bütün gün Mason ve Nate’in aileleriyle dışarıda olacaktım. Yarın tatil olduğu içinse herkes ortalıkta olacak, durmadan konuşacak ve sahip olabileceğim her boş anı elimden alacaktı. Akşam da bilinçaltım uykuya karşı savaşıırken zamanımı makinemin çantasını hazırlayarak geçirebilirdim. Sonra düğün günü gelecek ve tüm bu olanların üstesinden gelmem için mükemmel bir dikkat dağınıklığı olacaktı.

Bunu yapabiliyordum.

“Bu şimdiye kadar gördüğün en tatlı şey değil mi?” diye sordu Vivian. Gözleri mutlulukla parlıyordu ama aynı anda elini göğsüne götürmesi, ailesinin çok da uzun olmayan bir süre önce yaşadığı kaybı düşündüğünü belli ediyordu.

Mason’ın annesi Vivian ve Lolli’nin müstakbel kayınvalidesi Sarah, tanıdığım en nazik kadınlardan ikisiydi. Geçen yıl tanıştığımız andan beri bu iki kadın, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey, örnek alabileceğim kadınlar haline gelmişlerdi.

Annemin korkunç bir kadın olduğunu hep biliyordum ama sanırım iyi bir anne olmanın, en azından özünde iyinin ne demek olduğunu hiç düşünmemiştim. Oysa bu iki kadın? Türevün tek örneği olduklarını söyledim ama işte iki kişiydiler.

Merhametli ve bağışlayıcı, anlayışlı ve şefkatli. Özverili ve karşılıksız sevgiye hazır. Özellikle bu benim için yeni bir kavramdı. Hem beni *hem de* Deaton'ı gerçekten seviyorlardı.

Kimse beni Vivian kadar çok aramıyor ve kimse bana Sarah kadar çok bakım paketi göndermiyordu. Sarah'dan bunu yapmamasını istemiştım çünkü kendini mecbur hissetmesini istemiyordum, üstelik gönderdikçe böyle hissedeceğini biliyordum. Tabii ki, her seferinde beni başından savıyordu ve birkaç gün sonra ön verandada yeni bir kutu ile karşılaşırıyordum. Gerçekten de bebek kıyafeti aldığım tek zaman, Deaton'ın giymesini istediğim bir şey gördüğüm zamandı. İkisinin yanı sıra, Lolli'yle Parker sayesinde Deaton'ın dolabı benimkinden daha doluydu.

Rasgele sesler çıkarmaya başladığında küçük adama gülümsedim, salyalı parmaklarını önümüzde duran cama vurmak için uzattı. Diğer taraftaki küçük ayı yavrusu yaklaşıp avucunu aynı noktaya vurdu.

Deaton irkilerek bütün bedeni bebeklere özgü o korku tepki-siyle savrulunca üçümüz de kahkaha attık. Kocaman mavi gözleriyle bize bakıp gerçekten iyi olduğunu onaylamamızı istedi.

“Ah, tatlı çocuk,” diye mırıldandı Vivian onunla konuşacak şekilde eğilirken.

Bir başka ağlama dikkatimi çekti ve sol tarafa baktığımda sarı saçlı küçük bir çocuğun bebek arabasından kollarını havaya kaldırdığını gördüm. Babası olduğunu tahmin edebildiğim, aynı yüz hatlarına sahip bir adama uzanıyordu. Adam hemen eğilip küçük çocuğu oturduğu yerden kurtardı, hayvanat bahçesi sergisine doğru geri dönerken onu mutlu bir şekilde zıplatmaya başladı.

Küçük çocuğun başını adamın omzuna koyuşunu izlerken sanki aynı anda benim omzuma da bir kaya düştü.

Deaton...

“Hadi, tatlım.” Sarah koluma girdi ve birlikte Vivian'ın gülümseyen bebeğimle beklediği yere doğru ilerledik.

Gezmeye devam ettiklerini fark etmemiştim bile.

Vivian'ın gözleri gözlerime kilitlenirken ne hissettiğimi bildiğini anlatan bir bakışla gülümsedi. Kollarındaki kıvrıkcık saçlı çocuğa döndüğünde gülümsemesi büyüdü. "Sanırım öğle yemeği vakti. Ne dersin, küçüğüm?"

Birlikte yemek alanına doğru ilerledik. Telefonum yol boyunca çaldı ama ne cevapladım ne de ekrana baktım. Kimin aradığına bakmama gerek yoktu.

O olduğunu biliyordum.

Arayan *her zaman* o oluyordu.

Mason

Bacağımı o kadar hızlı sallıyordum ki, yatağın başlığı her defasında duvara çarpıyordu. Muhtemelen bir ara Brady boğazıma yapışacak, öğleden sonra biraz eğlenmek için kimi gizlice içeri soktuğumu bilmek isteyecekti. Ancak ondan beri... kimseye dokunmadığımı bilmiyordu.

Öfkemi yutarak hızla ayağa kalktım ve kapüşonumu başıma geçirdim.

Kapıdan çıkıp saniyeler içinde sahilde koşmaya başladım. Bu resmen gün içindeki üçüncü koşumdu.

Payton'a sadece birkaç adım uzaklıkta olduğumu bilerek oturmuyordum. Bu aylardır dilediğim bir şeydi ve şimdi ne onu görebiliyordum ne de onunla konuşabiliyordum. Doğrusu evde değildi. Bunu biliyordum çünkü kapüşonumu kapatıp aynı lanet koşuya çıktığım son iki seferde de oradan geçmiştim. Parker evdeydi ama Payton hâlâ yoktu. Bu yüzden sahiplenici bir ahmak gibi görünmeden yine duramaz, dönüp dönmediğini soramazdım.

Umursadığımdan değildi. Dürüst olmak gerekirse, sahiplenici bir ahmak sayılırdım. Fakat herkesin etrafta olduğunu düşünürsek içimdeki çıldırma isteğini bastırıyordum ve *lanet olsun*, herkes *sürekli* etraftaydı. Böyle ziyaretler sırasında onu bir türlü yalnız yakalayamıyordum.

Bana kalsa olay çıkarır, kapıları kırar ve mağara adamı gibi göğsümü yumruklardım. Ancak sadece onun için kendime engel oluyordum. Diğerleri umurumda değildi.

Yine de Payton'ın evine yaklaşırken ayaklarım yavaşladı ve gözlerim evin her köşesinde gezindi. Buradan görebildiğim hiçbir şey onun içeride olup olmadığını göstermiyordu. Tabii ki kapıyı çalabilirdim ama Parker daha önce sorduğu şeyi soracaktı.

Onu arayıp aramadığımı.

Alayla güldüm.

Bu nasıl bir soruydu?

Tabii ki onu aramıştım. Mesaj da atmıştım.

Elli yedi gündür arıyor ve mesaj atıyordum ama cevap yoktu. Evet, saymıştım ve biliyor musunuz? Böyle gün olarak söylemek, aylarca demek kadar kötü değildi ama mayıs ayından beri durum buydu ve işte temmuz ayındaydık. Boku yemiştim. Hatta daha kötüsüydü.

Bataklığa saplanmıştım ve beni çekip çıkaracak kimse yoktu.

Önce Payton, sonra Nate'in evinin önünden koşarak geçtim ve durmadan devam ettim. Sabah beşteki kardiyo seansımdan daha uzun süre koştum. Hatta sinsi bir plan yaptığımı, Deaton'ın uyanık olacağını bildiğim bir zamanda onu yakalayacağımı düşündüğüm ikinci turdan bile daha uzağa gittim. Elbette onu yakalayamamıştım. Elimde olmadan camına vurduğumda cevap vermeyişi çoktan gitmiş olduğunun bir göstergesiydi.

Neden böyle yapıyor? Kahretsin, ne oldu?

Tüm bu iç karartıcı soruları engelledim. Ciğerlerim yanana kadar koşmaya devam ettim ve bacaklarım jöle kıvamına geldiğinde dönmeye, kıcıımı sekiz kilometre geri sürüklemeye karar verdim. Bu sefer farklı bir şey görme ihtimaliyle evin önünü görebileceğim caddeyi kullandım.

Ancak farklı bir şey görmedim ve artık sinirlenmeye başlıyordum.

Kız kardeşim, onun en iyi arkadaşı Cameron, bir de bizim

çocuklar Brady ve Chase ile birlikte sahip olduğumuz sahil evinin yoluna doğru nefes nefese ilerlerken şakaklarımdan ter damlıyordu. Kapüşonumu başımdan çekip terimi sildim, önden arkaya doğru uzanan verandayı takip ettim. Üstümü piknik masasına atıp kapının yanındaki kovadan bir futbol topu aldım.

Topu havaya fırlatır fırlatmaz sürgülü kapı açıldı ve adamın dibi dışarı çıktı.

Gözleri bir an benimkilerle buluştuktan sonra her ikisi de gergin ve seğirmekte olan baldırlarıma kaydı. “Kendini fazla zorluyorsun.”

“İyiyim.” Neredeyse ağrıdan uyuşmuş bacaklarımı esnettim, merdivenlerden kuma indim. Arkamı dönüp geri geri yürürken top ona doğru uzattım. Noah anında ellerini açınca topu ona attım.

“Paslaşalım mı?”

Biraz tereddüt ettikten sonra başını salladı ve kumsalda bana katıldı. Eski top tutucu pozisyonuna geçti ya da dış açıktaki top tutucu** olarak seçildiğini dikkate alırsak yeni pozisyonuna. Oyun kuruculuğu resmen bırakmış, benim oyun kuruculuğumu mükemmelleştirmeme yardım ediyordu.

İlk yarım saat sadece kısa mesafeli paslarla ısındık ama koşu rotalarına*** girdiğimiz anda her şeyi berbat ettim. Paslarım ya uzun oluyor ya da kısa kalıyordu. Normalde gözlerim kapalı atabileceğim bir pası ona doğru roket gibi fırlattığımda üç metre soluna düştü ve kafasını bana çevirdi.

Bana doğru yürürken yüzündeki endişe hiç de yersiz değildi. “Sezon dışında antrenörlerinle çalıştın mı?”

Elimdeki topu döndürürken başımı çevirdim. “Her gün.”

* Amerikan futbolunda “receiver” ve “wide receiver” pozisyonları, hücumda yer alan oyunculara verilen unvanlardır. İlk pas yakalayan tüm oyuncuları kapsar. İkincisinde ise oyuncular genellikle hücum hattının en dış tarafında, yani geniş alanlarda pozisyon alır. (ç.n.)

** Amerikan futbolunda pas yakalayan herhangi bir oyuncunun, top oyuna girmeden önce belirlenen rotaları koşması anlamına gelir. Bu rotalar, hücum taktiklerinin önemli bir parçasıdır ve oyuncunun sahada nasıl hareket edeceğini, hangi yöne koşacağını ve hangi noktada dönüp pas yakalamaya çalışacağını belirler (ç.n.)

“Ayak çalışması? Mekanik? Kalça rotasyonu...”

“Evet, Noah.” Konuşmasını kestim. “Tüm Noah Riley şeylerini yapıyorum. Gölgeenden kurtulmaya çalışıyorum ve diğer tüm saçmalıklar.”

Kaşlarını çattı ama bir şey demedi. Harika biri olsa da belki de yanımdaki Chase olmalıydı. En azından kavga çıkarmama izin verdiği gibi kendi de karşılık verirdi. Noah bunun için fazla... Noah gibiydi.

Babamın söyleyecekleriyle aynı doğrultuda bir şeyler söylemek istediğini hissedebiliyordum. Muhtemelen gölgesinden kurtulmaya çalışmadığım, aslında Avix Üniversitesi’nin bir sonraki oyun kurucusu olarak yaratıldığım rolü üstlendiğim gibi bir şey söylerdi. Tabii büyük çocuklar liginden bahsetmezdi, adam bunun için fazla alçakgönüllüydü.

İkiz kız kardeşimin, bana sorarsanız küçük kız kardeşimin, *NFL*** seçmelerinin ilk turunda seçilen bir adamla çıktığını düşünmek çılgıncaydı. Bunun için bana minnettar olması gerektiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Okuldan sonra ve hafta sonları tribünlerde geçirdiği tüm o saatlerin karşılığını almıştı. Üstelik bahsettiğim şey para değildi.

Yerçekimine meydan okuyan, ruhu tanımlayan, destansı bir aşk hikâyesinden bahsediyordum.

Kız kardeşim buna sahipti.

Ben de *bunu istiyordum*.

Siktir.

Elimi saçlarımın arasında gezdirip Noah’ya döndüm. “Bugün günümde değilim, o kadar. Antrenmanlarda çok iyiydim. Günde iki kez yapıp buz banyosunda bitiriyordum, gerektiğinde ısı paketlerine dönüyordum. Hiç boş sezon geçirmedim ve şu ana kadar tüm yaz boyunca antrenman yaptım. Koç sağlam olduğumu söylüyor.”

Noah merakla bana bakarak başını salladı. “Aşırıya kaçmak diye bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?”

* Amerikan Ulusal Futbol Ligi (ç.n.)

“Evet, dostum. Biliyorum.”

“O zaman baldırların kasılırken neden buradayız? Doğru çalışmazsan sakatlanabilirsin.”

“Buz banyosu yapıyorum dedim.”

“Ben şimdiden bahsediyorum. Okuldan değil.” Başını hafifçe eğdiğinde bunun bir antrenmandan fazlası olduğunu görmüyormuş gibi davranmayı bıraktığını biliyordum. “Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Yani ben Chase ya da Brady falan değilim ama biz arkadaşız, Mason.”

“Dostum, hadi ama.” Elimi sallayarak onu susturdum. “Sen ailedensin ve bunu biliyorsun. Yine bu saçmalığa başlama.”

Kocaman gülümsediğinde ben de gülmeden edemedim. Kız kardeşime ne zaman evlenme teklif edeceğini sormak dilimin ucundaydı. Geçen seneden ve uğruna savaşmak zorunda kaldıkları aşktan sonra, acaba bu teklifi çoktan yaptı da bize henüz söylemediler mi diye merak ettim. Ancak bana dönüp gözlerinde konuyu değiştirmeyeceğimizi söyleyen beklenti dolu bir bakışla baktığında yüzümü başka yöne çevirdim.

İşime burnunu sokmazdı. Öyle biri değildi.

Kahretsin, aylarca kız kardeşime âşık olmasına rağmen onun başka bir erkek hakkında konuşmasını dinlemiş ve hiçbir şey söylememişti. Bir azizin içsel gücüyle iradesine sahipti.

Resmen bir sabır timsaliydi ve ben burada cebimde Ari’nin banyosundan çaldığım bir tel tokayla gecenin çökmesini, Payton’ın odasının kilidini açıp onu benimle konuşmaya zorlamayı bekliyordum.

Neden benimle konuşmuyordu?

Sinirimden homurdanarak Noah’ya döndüm ama o artık bana bakmıyordu. Yavaşça yüzüne bir gülümseme yayıldı, bakışları uzaklara daldığında verandaya kimin adım attığını anlamak için dönmeme gerek yoktu.

“Kardeşim,” diye seslendim teorimi test etmek için.

“Kardeşim.”

Sırıtarak kafamı çevirdiğimde onu parmaklıklara yaslanmış,

çenesini avucuna yaslamış halde buldum. Gözleri yavaşça Noah'nın yüzünden ayrılıp benimkilerle buluştu ve kısa bir gülümsemenin ardından tekrar yanımdaki adama kaydı.

Bakışlarındaki sıcaklık içimi mutlulukla doldurdu ama aynı hızla duygularım başka bir şeye dönüştü.

Noah sevgilisini bulmuştu.

Bir gün benim de bulacağımı düşünmüştüm.

Belki olmayacaktı.

Belki de bu, gün ışığını asla göremeyecek boş bir hayaldi.

Belki biraz daha çalışmam gerekiyordur.

"Gidip Nate'in neler yaptığına bakacağım."

Aslında neyin peşinde olduğumu biliyormuş gibi, "Hı hı," diye dalga geçti Ari.

Bilemezdi. Kimse bilmiyordu.

Benden... ve benim olmasını istediğim kızıdan başka kimse.

"Bugün annem ve Sarah teyzemle hayvanat bahçesinde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ari sadece her şeye düşündüğümünden daha fazla hâkim olduğunu kanıtlamakla kalmamış, aynı zamanda bu soruyla beni şok etmişti. Çünkü hayır, bunu bilmiyordum. Payton'ın ailemle, beni en çok seven insanlarla vakit geçirdiğini bilmek beni rahatlatmalıydı ama öyle olmadı.

Zamanını birlikte geçirdiği kişi ben olmak istiyordum. Küçük D'ye maymunları ve ayıları gösteren kişi ben olmak istiyordum. Belki de bu iyi bir şeydi. Bana en yakın olan kişiler aracılığıyla da olsa hâlâ ona ulaşabileceğime dair çarpık bir işaretti.

Ona ulaşacaktım. *Zorundaydım.*

Ulaşamazsam ne yapacaktım?

BÖLÜM 4

Payton

Günümüz, 4 Temmuz

İnsanların sahile gitmekten neden hoşlandıklarını hiç anlamıyordum. Kim dondurucu soğuk suda yüzmek *isterdi* ki? Kaliforniya kıyılarında okyanusa ayak basmış herkes, bu güneşli eyaletin sahip olmadığı tek şeyi bilirdi... sıcak okyanus suyu. Elbette, bazen dondurucu soğuktan daha ılık oluyordu ama hiçbir zaman sıcak değildi. Kumdan bahsetmiyordum bile.

Yüzmeye cesaret ettiğinizde ödül olarak mayo dolusu kumla geri dönüyordunuz. Bununla da kalmıyor, sadece saçlarınızın ucu suya değse bile bonus olarak karmakarışık saçlara sahip oluyordunuz. Ah, bir de arabanıza kadar sizinle gelmeyi başaran kum tanelerini temizleme konusunda iyi şanslar. Sandaletlerinizi kaldırıma ne kadar vurursanız vurun ya da havlunuzu ne kadar silkelerseniz silkeleyin, asla yeterli değildi. Kum şeytanları her seferinde kazanıyordu.

Yani evet, kim plajda bir dakika bile geçirmek *isterdi* ki, değil mi?

Tanrım, annem beni ne kadar da titiz bir şımarık olarak ye-

tiştirmişti. Neyse ki, kardeşim annesinin oğlu olmaktan çok uzaktı. Görmediğim şeyleri bana göstererek sadece gözlerimi değil, zihnimi de açmam için beni cesaretlendirmişti.

Şimdi mi?

Artık bir insanın plajdan nasıl nefret edebileceğini anlamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, sahil olmasaydı şu anda nerede olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Dalgalar, acımasız olsa da yargılamıyordu.

Güneş, sizi endişeli gözlerle ve gergin ifadelerle yakmıyordu.

Rüzgâr, konuşmak istemediğinizde sizi zorlamıyordu.

Kum, etrafımdaki herkesin üzerinde yürüdüğü ince buz gibi ayaklarınızın altında çatırdamıyordu. Mecazi anlamda elbette.

Burada *zavallı küçük şeye* acımak yoktu ve ben tam olarak buna dönüşmüştüm. Hem de herkes için.

Zavallı Payton sevdiği çocuğu kaybetti.

Zavallı Payton lise son sınıfı bitiremedi.

Zavallı Payton genç bir anne.

Zavallı Payton *bekâr* bir anne.

Zavallı zavallı acınası ben**, değil mi? Şarkı sözleri böyle değil miydi?

Duygularınızdan kaçmak sandığınız kadar zor değildi ama etrafınızdaki herkes size her şeyin yoluna gireceğini söylerken nasıl olabilirdi ki? İşte bu yüzden, okulların açıldığı ve herkesin kendi üniversite yurtlarına dönüp evi boş bıraktığı zamanları daha çok seviyordum. Tek yapmak istediğiniz arada bir çıldırmak olduğunda başınızda dikilecek, karşısında iyiymiş gibi yapmak zorunda olduğunuz kimse olmuyordu. Sonuçta her zaman çıldırmak istemiyordunuz. Ya da eskiden isteseniz de artık öyle olmuyordu.

Gerçi şu an o zamanlardandı.

İnleyerek ellerimle yüzümü ovuşturdum. Tanrım, belki de herkesin beni gördüğü gibi küçük kayıp bir ruhtum.

* Linda Ronstadt'ın "*Poor, poor pitiful me*" şarkısına gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

Yani, herkes *sayılmazdı*.

O öyle görmüyordu. Kalbi kırık bir kızdan çok daha fazlasını görüyordu. O... *hayır*.

Gözlerimi sıkıca kapatıp bu düşünceyi uzaklaştırdım. Onu düşünemezdim. Bu... *yanlıştı*.

İç çekerek kendimi doğrulmaya zorladım. Oceanside'ın temmuz ayında bile sunduğu sabah serinliği sayesinde dev çardağın altında hafifçe sallanan salmcağa baktım.

Üstündeki kalın kırıslara bağlı zincire ışıklar sarılmış eski, ahşap iki kişilik bir salıncaktı. Lolli'ye erkek arkadaşından bir hediye idi. Derin, anlamlı ve onlara aitti. Aşklarının somut bir göstergesiydi.

İçimde bir gelgit dalgası gibi yükselen kıskançlık, ciğerlerimdeki havayı çalarak beni göğsümden vurdu. O hayatındaki en anlamlı şeyi paylaşılabiliyordu.

Ben yapamıyordum.

Bundan mutlu olmam gerekirdi. Aşkın bana sunabileceği en büyük hediyelerden birine, tamamen sağlıklı bir erkek bebeğe sahiptim ve tüm sevgisi banaydı. Ancak kötü bir anne tarafından büyütülmüş bir kızın, kendince mantıklı bulabileceği tuhaf bir şekilde bundan mutluydum da. Yine de bu korkak ve bencil yanımdı. Zalim dünyanın, sadece ve tek başıma ben olursam koruyabileceğim bu masumiyete dokunmasını istemeyen yanımdı. Elbette gerçek şuydu ki, yalnız olmak istemiyordum. Seçme şansım göz açıp kapayıncaya kadar elimden alınmıştı ve bununla başa çıkmam gerekiyordu.

Baş çıkarmaktan başka seçeneğim yoktu.

Gözlerim elimdeki monitörün ekranına takıldığında, beşiğinde mışıl mışıl uyuyan küçük adama gülümsedim. Küçük peluş futbol topu, sanki onu tutmak için doğmuş gibi kolunun altına sıkıştırılmıştı.

Ancak bunun için doğmamıştı. Babası bir güreşçiydi, futbol

oyuncusu değildi. Üstelik bunu asla oğluna anlatamayacak ya da en sevdiği hareketleri öğretemeyecekti.

Deaton babasının sesini bile asla duyamayacaktı.

Gözlerim anında yaşla doldu ve sıcak damlaların yanaklarımdan akması için gözlerimi kapattım. Rüzgâr, sıcaklığı hızla soğuğa çevirse de yanaklarımı silmedim.

İçimden akan suçluluk duygusunu, acıyı, öfkeyi ve özlemi hoş karşıladım. En çok da pişmanlığı...

Artık burada olmayan çocuğa sevgim hâlâ orada, kırık ve yaralı kalbimde duruyordu.

Yumuşak bir kapı sesi duyunca gözlerimi açıp tekrar monitöre baktığımda beklentiyle kalp atışlarım hızlandı.

Oğlumun yatak odasının kapısı yavaşça açıldı ve içeri o süzöldü.

Neredeyse tüm o koyu bukleleri gizleyecek kadar büyük olan elini uzatıp saçlarını okşadı. Gözlerini yavaş, acı verici bir şekilde kapatıp başını hafifçe eğdiğinde ağızından boğuk bir hıçkırık kaçtı. Deaton'ın ölümünün bıraktığı boşluğun hemen üzerine yerleşen bir ağırlık, kalbimdeki acıyı iki katma çıkar-mıştı. Sanki tenime batan bir iğne gibi kalbime baskı yapıyor, yarıp içine yerleşmeye hazır bekliyordu. Daha derinlere, olduğundan çok daha derinlere gitmek istiyordu.

Buna izin veremezdim.

Onu içeri alamazdım.

Sanki söz hakkın varmış gibi.

Sanki çok geç değilmiş gibi...

Beşiğe uzanarak Deaton'ın minik elini büyük elinin içine alırken gözlerimi ekrana dikip ağlamamaya çalıştım. Dudaklarında oluşan en yumuşak ama en hüzünlü gülümsemeyle oğluma bakıyordu.

"Kimseye söyleme ama korkuyorum, küçük adam," diye fısıldadı. "Annen benden kaçıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir süre sessiz kaldı. Oğlum elini açıp minik parmaklarını Mason'ın başparmağına sarınca nefes almakta zorlandım.

Mason'ın dudaklarının arasından yumuşak, sessiz bir kıkırdama kaçtı. "Gitmeme izin vermeyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Boğazımda bir düğüm oluştu ve elimi boynuma götürdüm.

Birden Mason'ın yüzü düştü, eğilip başım beşiğin kenarına dayadı. "Lütfen gitmeme izin verme."

Nefes almaya çalışırken kamerayı kapattım. Daha fazla dinleyemezdim. İzleyemezdim.

Monitörü tekrar açmaya cesaret edene kadar bir süre daha kumda oturdum. Açtığımda ekranda uyuyan bebeğimden başka kimseyi görmeyince bedenim rahatladı.

Gözlerimi kapatarak ayağa kalktım ve tuzlu havayı içime çektim.

Yıllardır birçok maske takmıştım, annemin mükemmel kız çocuğu arayışındaki taleplerinden biri buydu. Bu da onlardan farklı olmayacaktı... Neredeyse bir yıldır ara sıra taktığım maskeden de farklı değildi.

Fakat o, maskenin ardını görmüştü.

Küçük kum tepesinin üzerinden kardeşimin evinin arka tarafındaki büyük pencereye bakarken irkildim. Evim...

Bugün tüm arkadaşlarımız ve aileleri bir arada olacaktı. Daha birkaç gün öncesine kadar bugünü dört gözle bekliyordum. Şimdiyse bizim evi ana buluşma noktası yapma kararında payım olmasaydı diyordum, keşke Mason ve diğerlerinin sahildeki evinde toplansaydık. Böylece bir bahane bulup evde kalabilirdim. Artık bunu yapamazdım.

Herkesi görmek istiyordum. Dikkatimin, özellikle de bu sıralar dağılmasına ihtiyacım vardı. Ancak herkesle birlikte gülüp kutlama yapma düşüncesi bile hamileyken yaşadığım sabah bulantısı kadar midemi bulandırınıyordu. Kederin ve içimde titreşen

milyonlarca başka duygunun olayı da buydu, değil mi? Saniyeler içinde aklımı altüst ediyordu. Bunu bir anı, hissettiğim veya gördüğüm bir şey tetikleyebiliyordu. Bir şarkı, tek bir kelime ve lanet olası atıştırmalık bir yiyecek bile. Her şey yolunda giderken, hatta bazen bundan da iyiyken... birden değişiyordu.

Aniden suçluluk duygusu ortaya çıkıyor, her şeye bulaşıyor ve bu güzel duyguları kirletiyordu. Ya da öfke bu duyguları gömmeme neden oluyordu. Ya da korku pençelerini mutluluğuma geçirip onu boğuyordu.

Kendine gel, Payton. Her şey yolunda. Sen iyisin.

Birkaç gün daha.

Sadece numara yapmak ve meşgul kalmak zorundaydım, o kadar. Sonra günler geçecek, ciğerlerimi sıkan ipi de beraberinde götürecekti. Herkes üniversiteye dönecek, ben de kaydettiğim ama kaybetmiş gibi göründüğüm tüm o ilerlemeyi yeniden bulacaktım.

Bunu yapabilirdim.

Ayrıca bir hafta içinde ne olabilirdi ki, öyle değil mi?

Eğer hafızam bir insan olsaydı, bu söylediğime gülerdi.

Böyle bir düşüncenin saçmalık olduğunu kimse benden daha iyi bilemezdi.

“Bu tam bir piçlik olurdu,” derken Mia sırttı.

“Nasıl bir piçlikten bahsediyoruz?”

Davetsiz gelen sese şaşırarak çığlık attık ve başımızı kaldırdığımızda Mia’nın eski sevgilisinin geldiğini gördük. Fakat yutkunmama neden olan kişi o değildi. Onun hemen arkasından gelen, yüzünde rahat ama çok da samimi olmayan bir sırıtma ifadesi olan kişiydi. Bu ifade bile tartışılmaz çekiciliğine katkıda bulunuyordu.

Mason kısa kestirdiği dağınık, koyu kahverengi saçlarıyla zahmetsizce çekiciydi ve tam da bu anda elini saçlarında gezdirerek, giydiği tişört tarafından hiçbir şekilde gizlenmeyen gövdesinin kaslarını göstermeyi seçti. Tabii buna artık tişört denebilirse. Tişörtün kolları kesilmiş, bel kısımları yırtılmıştı. Altındaki palmiye desenli deniz şortu kalçalarında düşük bir şekilde duruyordu.

Aklı ve kalbiyle birlikte mükemmel biriydi.

Gözlerimi kaçırdım.

“Yüzün, Austin. Bizi yüzüne bakmaya zorlaman tam bir piçlik,” diye takıldı Lolli. Bu durumdan eğlendiğini biliyordum. Sonra Mason’a döndü. “Seninkiler nerede?”

Mason, Lolli’nin yanından geçip battaniyenin etrafında dolaşarak yanıma geldiğinde yutkunmamak için kendimi zor tuttum.

“Kardeşim ve Cameron birazdan burada olur.” Yüzünü şapşal bir ifadeye sokup uzandı ve Deaton’ı oturduğu yuvarlak sandalyeden kaldırdı. Küçük oğlum dudaklarından baloncuklar çıkarırken Mason kıkırdayınca yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. “Ama Chase ve Brady geç gelecekler.”

Kaşlarımı hafifçe çatarak telefonuma uzandım. “Emin misin? Çünkü Chase bana mesaj attı ve öğle yemeği için geleceğini söyledi.”

Mason, Deaton’ı göğsünde tutarken donakaldı, gözleri benimkilere kilitlendi. “Chase sana mesaj mı atıyor?”

Neden bilmiyordum ama yanaklarım bir anda kızardı. Cevap vermeme fırsat olmadan Mia konuşmaya başladı. Onu duymazdan gelerek ayağa kalktım ve bebek sandalyesini topladım. Mason ona gülümserken Deaton’ın kumlu battaniyenin üzerine düşürdüğü peluş kuzu oyuncağını silkeledim.

Tekrar onlara döndüğümde Deaton’ın altını değiştirmem gerektiği gibi bir bahane dilimin ucundaydı ama Mason çoktan

arkasını dönmüş, oğlumla su kenarına doğru ilerliyordu. Tam orada yere çöktü, oğlumu bükülmüş bacaklarının arasında tuttu ve küçük ayaklarını ıslak kuma bastırdı.

Deaton'ın yüzünü görebiliyordum. Başka ne yapacağını bilemeyecek kadar heyecanlı olduğu için ellerini ağzına sokarak genişçe gülümsediğinde içimden hafif bir kahkaha yükseldi. Derin bir nefes alıp eşyaları kuma geri koydum ve onlara katılmak için hareket ettim. Sonuçta buna nasıl engel olabilirdim ki?

Midem gerginlikten yanıyordu, yine de kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp kaçmamak için elimden geleni yaptım.

İkilinin yanına eğilirken Mason başını kaldırmadı. Ancak Deaton gülümsemesini bana çevirip ayaklarını yere vurarak etrafa küçük ıslak kum parçacıkları saçtığına başını bana çevirdi.

Gözlerimiz buluşsa da hemen bakışlarını kaçırdı.

Bir süre sonra, "Sence ayakları suya değerse çok üşür mü?" diye sordu

Doğru. Bu yaz onu henüz suyun tadını çıkarırken görememişti.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ne kadar soğuk olsa da suyu çok seviyor."

"Öyle mi?" Sırtı ama dikkatini Deaton'dan ayırmadı. Onu okyanusa bakacak şekilde döndürdü ve dizlerinin üstüne çökerek dalgaların kuma vurduğu yere doğru ilerledi. "Tamam, küçük adam. İşte dalga geliyor."

Ses tonundaki tereddüt karşısında gülümsememi bastırdım. Deaton irkilip gözlerini kocaman açarak küçük, şaşkın bir inilti çıkardığında Mason paniğe kapıldı. Onu doğruca göğsüne çekti ve yaşadığı panikle bana baktı.

Onu böyle görünce kahkaha atmadan edemedim. Mason da yavaşça rahatladı.

“Böyle yap.” Onlara uzandığımda Mason, Deaton’ı bırakmak istemiyormuş gibi bir süre bekledi. Sanki onu bana verirse tekrar ne zaman kucağına alma şansına sahip olacağına dair hiçbir fikri yokmuş gibiydi ve bu çok üzücüydü.

Bu senin hatan, Payton.

Tereddüt ederek oğlumu bana uzattı. Deaton’ı kendime döndürdüm ve bir dalga geldiğinde gözlerimle ağzımı kocaman açarak heyecanlı bir ses çıkardım.

Deaton, soğuk su ayaklarına ilk değdiğinde gerildi ama aynı hızla ayaklarını yere vurup avuçlarıyla da vurabilmek için eğilmeye çalıştı. Önce onu engelledim fakat sonunda birkaç dakika oynayabilmesi için onu bacaklarımın arasına oturttum.

“Tam bir su kuşu,” dedim, neden fısıldadığımı bilmiyordum. “Banyo zamanlarını çok seviyor.”

Mason’a döndüğümde bana bakmıyordu. Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle oğlumu izliyordu ve bunu görmek içimi ağır bir özlem duygusuyla doldurdu.

“Baksana artık ne kadar güçlü, tek başına oturabiliyor,” derken uzanıp oğluma su sıçrattı.

“Evet.”

Sesimdeki mutluluğu duymuş olmalıydı, o zaman kafasını çevirip bakışlarında acı verici bir şefkatle bana baktı. “Benden kaçıyorsun.”

“Hayır.” Çok çabuk inkâr etmiştim. Çok hızlı. Çok gürültülü.

“Bu yaz buraya dört kez geldim.” Kahverengi gözleri gözleme kilitlendi. “Hiçbirinde burada değildin.”

“*Embers Elite*’deki stajım çok zorlu ve...”

“Ve bu mayısta bitti. Yaz sonunda tekrar başlayana kadar programın boş.” Bir süre bana baktı. “Bunları hep konuştuk... Sen hâlâ aramalarımı açıp mesajlarıma cevap verirken.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundum. Rüzgâr bir tutam saçı yüzüme düşürdü. Anında elini kaldırdı ama sanki ne

yaptığının farkında değilmiş gibi kaşlarını çatarak elini tekrar kucağına bıraktı.

Kemiklerime ağır bir sızı yerleştiğinde bunun bana dokunacağı için mi, yoksa dokunmadığı için mi olduğunu bilmiyordum. Boğazımı temizleyerek Deaton'ı kucağıma aldım ve ayağa kalktım. "Deaton'ı temizlemeliyim ve..."

"Payton."

"İçeri girsek iyi olur, uyuması..."

"Payton."

Diğerlerine de bir şey demeden eve doğru koştum ve arka veranda kapısından içeri girdiğimde mutfağı boş bulduğuma sevindim. Kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan Mason eliyile beni durdurup yavaşça geri açtı. Onu orada bırakarak hızla banyoya gittim ve Deaton'ı bırakacak bir yer aradım. Mason da arkamdan gelip onu kucağına aldı. Eğilerek küveti açtıktan sonra Deaton'ın oturağını ortaya sabitledim. Mason'a bir kere bile bakmadan oğlumu tekrar kucağıma aldım, üstündekileri çıkarıp yerine yerleştirdim.

Fakat o gitmedi. Eğilip çenemi kavradı ve başımı kendisine doğru çevirdiğinde ne yapacağını bilemeyen bakışlarının gözlerinin etrafında kırıksıklıklar oluşturduğunu gördüm. Bu görüntü karşısında gözlerim doldu, söylemek istediği her ne ise dudaklarından dökülmedi. Bir süre daha dikildikten sonra banyodan çıktı. Sürgülü kapının yumuşak sesini duyduğumda yere yığılıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Haklıydı. Ondan kaçıyordum ve bu yaz buraya üç kez gelmişti. Okumadığım mesajlara göre gelmesinin tek sebebi... bendim.

Gözlerim ılık suda mutlu bir şekilde oynayan Deaton'a takıldığında bunun doğru olmadığını biliyordum.

Mason eve benim için gelmemiştir.

Bizim için gelmiştir.

BÖLÜM 5

Payton

Geçmiş, 5 Temmuz

Kapı tekrar vurulduğunda kalbim boğazımda atıyor gibiydi ve beni boğuyordu.

Tanrım. Sonum gelmişti.

“Payton, kapıyı aç!” diye bağırdı histerik bir şekilde koşarak geride bıraktığım çocuk. “Lütfen kapıyı aç. Lütfen.” Kapıyı tekrar yumrukladı.

Buradaydı. Beni bulmuştu.

Benim için gelmişti...

“Peep.” Parker ellerini uzattı. “Konus benimle. Ne yapalım?”

Cevap vermedim. Veremedim. Olduğum yerde donup kalmıştım. Beyaz ahşaba gözlerimi dikmiş, sanki her an çatlayıp milyonlarca parçaya ayrılacak ve arkasındaki kırılmış çocuğu ortaya çıkaracakmış gibi bakıyordum.

“Payton.” Lolli fısıldadığında yerimden sıçradım. Yanıma geldiğini fark etmemiştim. “Endişeli bir hali var. Belki de sadece iyi olduğunu göstermek için bile olsa onu içeri almalıyız.”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Bir yumruk daha.

“Açın,” dedim çatallaşmış bir sesle. Ani mide bulantısını yatıştırmak umuduyla elimi karnıma bastırdım.

Kardeşim kapıyı açtığında işte oradaydı, kapı çerçevesine yaslanmış şekilde duruyordu.

Saçları her zamanki gibi düzgün bukleler yerine darmadağın-
nıktı ve yakalı gömleği kırıkmıştı.

Parker’a onu bu acıdan kurtarması için yalvarırken henüz beni görmemişti. “Lütfen bana burada olduğunu söyle. Ben... başka nereye gideceğimi bilmiyorum. Birden ortadan kayboldu ve...”

Sesindeki endişe çözülmemeye neden oldu ve seslendim.
“Deaton.”

Hüzünlü gülümsemesi kemiklerimi sızlattı. Sonra bakışları gözlerimi buldu, rahatlayarak gözlerini yumdu. Bir sonraki nefesinde koşarak bana geldi.

Kolları beni sardığı anda gözyaşlarım dökülmeye başladığında açıkçası bunların rahatlamadan mı, yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordum. Burada olduğu için rahatlamıştım ve aynı nedenle de korkuyordum.

Annem ne kadar kötüyse onun annesi de o kadar zalimdi ama ikimizin de üzerine kismama saniyeler kalmasının nedeni bu değildi. Ona söylemek zorundaydım ve buna hazır değildim.

“Bebeğim, neler olduğunu bilmiyorum. Birden ortadan kayboldun ve...” Sesi çatladı ve beni tutuşu sıkılaştı. “Annenin sana... Neden beni orada bıraktın? Kaçmak isteseydin seninle gelirdim.” Konuşmaya devam ediyordu ama şakaklarımda atan kalp atışlarımın yankısından başka bir şey duyamıyordum.

“Deaton, lütfen.” Geri çekildiğimde kolları yenilgiyle iki yanına düştü.

“Konuş benimle. Ne yaptığımı söyle. Düzelteceğim. Söz veriyorum.”

Utanc ve kendime duyduğum hayal kırıklığı içimde kabarıp taşarken başımı iki yana salladım. “Düzeltemezsin.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti.

Bana bir adım daha yaklaştı ama geri adım attığımda yüzünün beyazladığını görünce irkildim.

“Neler oluyor? Anlamıyorum,” diye yalvardı.

“Ben...” Lanet olsun. Bunu söylemenin bir yolu yoktu, onu yeni gerçekliğimize alıştırmamanın kolay bir yolu yoktu. Bu yüzden derin bir nefes alıp kendimi toparladım, kelimeleri dudaklarımdan zorla çıkararak doğru karar olmasını diledim. “Hami-leyim.”

Deaton’ın tüm vücudu sanki sözlerim zaman çarkını durdurmuş gibi olduğu yerde kilitlendi. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha. Yüz hatlarında yavaşça ya da bana yavaş hissettiren bir hızda, bir duygu karmaşası belirdi ve ardından bildiğim tek şey önümde eğildiği idi. Beni yerden kaldırıp sürgülü cam kapıdan çıkana kadar durmadan bizi odanın diğer ucuna taşıdı. Beni arka verandadaki kanepeye oturtana kadar bırakmadı.

Önümde diz çöktüğünde bakışlarına karşılık vermemek için yüzümü avuçlarımdan içine gömdüm.

“Benden kaçırıyorsun,” dedi sonunda. “Tüm aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geliyorsun.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Günlerdir konuşmuyoruz, Payton.” Sesi yorgun geliyordu ama öfke belirtisi yoktu. İncinmiş bile değildi. Sadece endişeliydi ve bu bana daha kötü hissettiriyordu.

Soğuk bir aileden geldiği için aşırı duygusal bir tarafı yoktu ama asla gerçekten sinirlenmezdi de. Bazen keşke kızsada onun da benim kadar tutkulu olduğunu bilsem diye düşünürdüm.

“Biliyorum,” diyebilirdim sadece.

“Bana bak. Lütfen.” Sustuğunda kendimi onu dinlemeye zorladım. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Bana bebekle ilgili her şeyi anlat.”

O kadar hızlı ayağa kalktım ki, Deaton geriye doğru sendeledi. Çılgınca yanından geçip merdivenlerden aşağı, sıcak kumlara doğru koştum. Su kenarına yaklaşmak üzereyken beni bileğimden nazikçe yakaladı ve önüme geçti.

Boştaki elimle göğsüne bastırırken telaşla başımı iki yana sallıyordum ama o sadece bana daha da yaklaştı.

Ağzını açtığında yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Aniden bir beden belirdi ve Deaton'ın yan tarafına öyle bir çarptı ki, çocuk sanki bir saniyeliğine havalandı.

Neredeyse bir çığlıkla kırımın üstüne düşecektim ama sıcak eller beni kavrayarak ayakta tuttu.

"Tuttum seni," diye fısıldadı bir ses kulağıma. Oysa ben önümdeki manzaraya şaşırarak meşguldüm.

Mason bir anda ayağa fırladı ve yaşadığım şokla, Deaton'ın üzerine atıldığını ancak kolunu geriye çekip yumruğunu hızla öne savurduğunda fark ettim. Beynim sonunda önümde yaşananları kavradı ve ani çığlığım Mason'ın... yaşadığı şey ne haltsa, onu adeta transtan uyandırdı. Yumruğu Deaton'ın yüzüne birkaç santim kala havada dondu.

Aniden başını bana çevirdi, gözlerini kıstı ve benimkilere kilitledi. Bakışları bir şey arıyormuş gibi vücudumda gezinirken ciğerlerinden ağır, kesik nefesler yükseliyordu. Sanırım titriyordu.

Sanırım *ben* titriyordum.

Vahşi gözleri tekrar benimkilere kaydığında her şey yerine oturmuş olmalıydı. Kolunu düşürdü ve Deaton'ın onu iterek kık üstü kuma düşürmesine izin verdi.

"Ne oluyor, dostum?" Deaton kaşlarını çatarak ayağa kalkıp üzerini silkeledi.

Mason çoktan ayağa kalkmış, tam önümde duruyordu. Beni tutan kollar da düştüğünde Chase'in yanımda olduğunu fark ettim. Her ikisi de sert ifadelerle bana ve Deaton'a bakıyorlardı. Mason'ın soruları vardı, bu sorular neydi bilmiyordum ama bakışlarımda bir şey görmüş olmalıydı ki geri adım atmıştı.

Göz açıp kapayıncaya kadar yüz hatlarındaki gerginlik yok oldu ve dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı. "Benim hatam. Ona dokunan bir pislik olduğunu sandım, sonra ağladığını gördüm ve bilirsin işte. Harekete geçtim."

“Teşekkürler?” Deaton kaşlarını çattı ama dostça bir tolaşma teklif eden Mason’ın elini kabul etti. “Ben Deaton ama görünüşe göre bunu zaten biliyorsun.” Beklenti dolu gözlerle bana baktı.

Uzanarak Deaton’ın elini tuttum, yanına geçerken parmaklarımızı birbirine kenetledim.

“Bunlar Mason ve Chase, ağabeyimin arkadaşları.” Durup bir daha düşündüm. “Aslında Mason, Kenra’nın kuzeni,” diye ekledim. Çünkü Kenra, Deaton’ın pislik ağabeyiyle görüşüyordu, yani onu tanıyordu.

“Hey, dostum. Kusura bakma,” diye özür diledi Chase. Gerçi Deaton’ı yere düşüren o olmadığı için çok da pişman görünmüyordu. Biraz gıcık olmuş bir hali vardı. “Geldiğini bilmiyorduk.”

“Sorun yok.” Deaton tekrar bana ve çocuklara baktı. “Ona göz kulak olduğunuz için teşekkürler.”

Küçük bir gülümsemeyle boştaki elimi göğsüne bastırırken diğerlerine döndüm. “Bizi yalnız bırakabilir misiniz, lütfen?”

Çocuklar tereddüt ettikten sonra başlarını sallayarak az önce indiğimiz merdivenlere yöneldiler.

İç çekerek Deaton’a yaklaştım ve yanağımı göğsüne yasladım. Neredeyse aynı boydaydık, bu yüzden kollarını bana dolayıp beni biraz kaldırdığında ayak parmaklarım hâlâ kuma değişiyordu.

“Beklediğimden çok daha hareketli bir kavuşma oldu,” diyerek sırtımı okşadı.

Boynuna yaslanıp hafifçe gülümserken dudaklarımdan hafif bir kahkaha çıktı. “Evet, biraz fazla müdahaleciler. Ve onlardan daha çok var.”

Bu sefer kıkırdayan Deaton’dı. “Eh, güvenebileceğin başka insanlar olduğuna sevindim.”

Gözlerimi kapattım. “Seni özledim, endişelenmemen için nereye gittiğimi sana söylemem gerektiğini biliyorum. Ancak

soru soracağını biliyordum ve sadece... onlara cevap vermek istemedim.” Geri çekilerek ona baktım.

“Neden?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Çünkü seni tanıyorum, Deaton. Şu anda bile gözlerinde görebiliyorum. Bunu çoktan kabullendin ve zihnindeki yapboz parçalarını yeniden düzenliyorsun. Ama ben...” Yutkunarak yanağımın içini ısırdım.

Usulca omuzlarımı kavradığımda, başka tarafa bakmak istesem de gözlerimi onunkilerde tutmaya zorladım. “Korkman çok normal, Payton. Hatta üzgün olman bile normal. Ne kadar zamanımız var?” derken tebessüm etti. “Bunu çözmek için en az sekiz ay var mı?”

Hayır. Bir aydan uzun süredir bildiğimi, daha da uzun süredir şüphelendiğimi ama emin olamayacak kadar korktuğumu ona nasıl söyledim? Annem sağ olsun, yoğun egzersiz planım ve günlük hayatımın stresi nedeniyle regl dönemimin bir ya da iki ay gecikmesi normaldi. Üçüncü ay gelip de stokladığım tampon kutusu hâlâ lavabonun altında açılmamış bir şekilde durana kadar hiç şüphelenmemiştim. Gerçi bunların hiçbirini tahmin edemezdi çünkü vücudum çok fazla değişmemişti, bu yüzden bir tişört ya da dökümlü bir elbisenin gizleyemeyeceği bir şey değildi. Gerçekten de saklamıştım.

Yutkunarak geri çekildim ve ellerimizi ayırmadan aramıza biraz mesafe koydum.

Bu en zor kısımdı.

Korktuğum gerçek kısım ve ondan kaçmamın nedeni. Evden kaçmamın.

Gözlerine baktığımda, belki de kendimden bile saklamaya çalıştığım kelimeler dudaklarımdan döküldü.

“Sorun da bu,” dedim titrek bir fısıltıyla. “Bunu çözmek isteyip istemediğimi bilmiyorum, Deaton. Ben... bebeği doğurup doğurmayacağımı bilmiyorum.”

BÖLÜM 6

Payton

Günümüz, 4 Temmuz

Saat geç olmuş, ziyaretçiler gitmiş ve Deaton beşiğinde derin bir uykuya dalmıştı.

Geri kalanımız son birkaç saattir ateş çukurunun etrafında toplanmakla oyun masasına dönüştürülmüş veranda piknik masasına sıkışmak arasında gidip geliyorduk. Yığılmış bozuk paralar önümüzde duruyordu ve ortada küçük, dolu bir bardak vardı. Üçüncü turu bitirirken sol dizimden sonra sağ dizimi de sallamaya başlamıştım.

Göğsümdeki gerginlik ve yavaş ama istikrarlı bir şekilde artan kaygı, sonunda pes edip telefon ekranımı yüzüncü kez kontrol ettiğimde bile azalmadı. Her oyun sonunda gece ilerliyor, saat onu beş geçeyi gösteriyordu.

Gün bitmek üzereydi.

Nasıl oluyordu da burada olan bir şeyler göz açıp kapayıncaya kadar yok olabiliyordu? Saniyeler içinde? Puf. Yok.

Yutkundum, dikkat çekmemek için burundan nefes alıp ağızdan vermeyi denedim ama işe yaramadı.

Boğuluyordum.

Çoğu ayağa kalkmış, geriniyor ya da bardaklarını dolduruyordu. Bense onların arkalarını dönmesini bekleyip bu fırsatı değerlendirerek uzaklaşmak istiyordum. Titreyen bacaklarımın üstüne kalktım, kardeşime doğru ilerledim ve bebek monitörünü avucuna bıraktım.

Bana endişeyle baktı ama parmaklarını hafifçe sıkarak, elimden gelen tek karşılığı verdim.

Panik içinde, tam bir nefes bile alamadan telefonumu yumruğumun içinde tutarak veranda merdivenlerinden aşağıya ve kuma doğru koştum.

Ari'yle Noah kendi küçük dünyalarında, ateşin yanında kucak kucağa oturuyorlardı. Hızla yanlarından geçerken ikisi de bana doğru baktı. "Payton?" diye seslendi Ari ama koşmaya devam ettim. Evin ön tarafına geçtim ve çimlerin üzerinden kaldırıma ulaştım. Karanlıkta dikilirken başımı ellerimin arasına alarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Gözyaşlarım akıp beni boğmakla tehdit ediyorlardı.

Çenem sıkıca kilitlenmişti, kapüşonumun iplerini çekip boynuma sıkıca oturmasını sağladım. Başımı geriye atarak terli tenime soğuk havanın değmesine izin verdim.

Bir arabanın farları yanınca irkildim. İkinci defa parladıklarında gözlerimi kısarak ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Burnumu çekip yanaklarımı kapüşonlolumun kollarına sildim ve kaldırımdaki eski kırmızı kamyonete doğru ilerledim. Parmaklarım pencerenin kenarını kavradığında zümrüt yeşili gözlerle karşılaştım.

"Nereye gidiyorsun?" O bana sorunun ne olduğunu soramadan önce davrandım.

Chase gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturup ön camdan önünde uzanan yola baktı. "Burası dışında her yere giderim desem, bu beni kötü biri yapar mı?" Yavaşça bana döndüğünde yüzündeki ifadeyi biliyordum. Benim ifademi yansıtıyordu.

Omuzlarım hafifçe düşerken tebessüm ettim. Chase onu sorgulamamı, *buradan başka bir yerde olmayı tercih etmesinin*

nedeninin, ateşin yanında oturan ve birlikte görmeye dayanamadığı belli bir çiftle ilgisi olup olmadığını sormam bekliyordu.

Bir soruyu geçiştirmenin ne kadar önemli olabileceğini herkes bilmezdi. Bazen o son ipin kopmasını, ardında saklayamayacağınız bir yara bırakmasını engelleyen tek şey o soruydu.

Bu yüzden ona hiçbir şey sormadım. “Seninle gelmek istemem beni kötü biri yapar mı?”

Chase bir an bana baktıktan sonra arabanın diğer ucuna uzanıp kapıyı açtı.

Deaton’ın güvende olduğunu, beşiğinde uyuduğunu ve kardeşimin ona göz kulak olduğunu bildiğim için tereddüt etmeden bindim. Emniyet kemerimi bağladıktan sonra bakışlarına karşılık verdim.

Başını eğerek, “Nereye gitmek istersin?” diye sordu.

Dudaklarımda bir gülümseme oluştu, bir kaçış vaadiyle tüm bedenim aniden dört kilo hafiflemişti. “Burası dışında her yer olur.”

Chase güldü, koltuğunun arkasından çıkardığı battaniyeyi bana uzatarak kamyoneti çalıştırdı. Nereye gittiğimizi söylemedi, doğrusu onun da bildiğinden emin değildim. Üstelik umurumda değildi.

Her türlü bu yolculukta ben de vardım.

Tam hareket etmişken gözüme bir şey çarptı. Başımı çevirip evin önünden geçerken göz attığımda oradaydı.

Mason evin köşesinde durmuş, elinde bir kutu gazozla... bana bakıyordu.

Başımı o kadar hızlı bir şekilde önüme çevirdim ki, Chase’in bunu fark ettiğini biliyordum. Mason’ı görüp görmediğinden emin değildim ama bir şey söylemedi.

Durmadı, biraz daha gaza bastı ve yolda ilerlemeye devam etti.

Bu akşam sokaklar canlıydı. Genellikle karanlık olan gökyüzü kamp ateşleri, ışık zincirleri ve ceptelefonu flaşlarıyla ay-

dınlanıyordu. Genciyle yaşlısıyla Oceanside halkı, çoğu günlük hayatlarına dönmeden önce yazın son tatilinin tadını çıkarıyordu. İnsanlar buz sandıkları, battaniyeleri, küçük çocukları ve köpekleriyle dolu arabaları sürükleyerek yalınayak yollarda koşuyordu. Hatta bir adam bir fiçıyı yuvarlarken arkadaşları da gülüp yardım ediyordu, birbirlerine takılıp düştüklerinde plastik bardaklarından içecekleri döküldü.

Chase ve ben bu manzara karşısında kıkırdadık. Neredeyse üç dakika boyunca dur işaretinde durup kalabalığın arasından geçmek için fırsat kolladık.

Garip bir uyuşukluk ve rahatlama hissi üzerime çökerken, “Sahil boşalıyormuş gibi görünüyor,” diye yorum yaptım. “Acaba yarın evlerine gitmek için toplanan insanlar görür mü-yüz?”

Chase sırtıp yan gözle bana baktı. “Ah, artık gerçek bir okyanus kızsın. Sahili sarhoş üniversite öğrencileri ve çılgık atan bebeklerle paylaşmaktan bıkmış...” Ağzını o kadar hızlı kapattı ki gülmekten kendimi alamadım. Başının arkasını ovuşturarak başka tarafa baktı, kısa kahverengi saç telleri parmaklarının arasından kayıyordu. Trafik ışığında tekrar bana döndü. “Üzgünüm. Çok... baktandı.”

“Sorun yok.” Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılırken battaniyeyi boynuma kadar çektim ve yanından geçtiğimiz küçük dükkânları izledim. “Çünkü kesinlikle haklısın. O bebeklerin bazılarının çılgıkları gerçekten dayanılmaz.”

İkimiz de güldük, ardından Chase uzanıp müziğin sesini açtı.

Arkama yaslandım, mırıldanarak arabayı dolduran şarkıya eşlik etmeye başladım. Biraz daha hızlandığımızda ve rüzgâr yüzüme daha sert çarpmaya başladığında camı kapatmadım. Onun yerine gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Chase motoru durdurana kadar da geri açmadım.

Kemerini çözüp inerken ona baktım ve arabadan inerek onu takip ettim.

Chase bagaj kapağını indirirken gözlerim önümüzde uzanan devasa alana kaydı. Birkaç yüz metre ya da daha fazla olduğu anlaşılan çimenlerin üzerinde insan grupları oturuyordu.

“Bu gece havai fişek gösterisi buradaydı,” dedi Chase otururken. “En azından büyük finali yakalarız diye düşünmüştüm ama sanırım düşündüğümünden daha geç oldu.”

Görünüşe göre Oceanside’da havai fişek gösterisi yapmak yasaktı ve Ari’nin dediğine bakılırsa, genellikle şehir halkı için güvenli bir gösteri düzenlenen özel bir nokta vardı. Sanırım bu yıl o nokta burasıydı.

Arkamı dönüp ona bakarken, “Neden bu gece izlemeye gel-medik?” diye sordum. Elini yanındaki boş alana vurarak oturmamı işaret etti. Ben de bagajın soğuk metaline çıkıp yanına yerleştim.

“Muhtemelen hepimiz büyüdüğümüz için.” Omuz silkip bana baktı. “Gerçi seneye Sarah ya da Viv’in söz hakkı olursa, gösteriye ilk bizim katılacağımıza bahse girerim.”

Göğsümde bir sıcaklık yükseldi. Bunun nedeni sadece arkadaşımın ailesinin Deaton’a duyduğu sevgi değil, aynı zamanda oğlumun ve benim henüz var olmayan planlara bu kadar zah-metsizce dahil edilişimizdi.

Kendi kendime gülümseyerek önümüzdeki çimlere baktım. “Merak ediyorum, acaba tüm renkleri sevip onlarla birlikte ge-len gürültülü patlamalardan nefret eder mi?”

“Nefret ederse...” Chase arkasını uzanıp arabadan aldığını görmediğim küçük bir plastik torba çıkardı. “B planına geçeriz.”

Kaşlarımı hafifçe çatarak merakla onu izledim. Bir eliyle uzun, dikdörtgen bir kutu çıkardı. Diğer elinde de bir çakmak tutuyordu.

Dudaklarımdan hafif bir kahkaha çıktı, kutuyu avucuma bıraktığında ince kartonu yırtarak açtım. Kutudan çıkardığım iki çubuğu ayaklarımın arasında sarkıtarak tuttum, Chase de öne eğilip uçlarını yaktı. Tutuşup ucundan yeşil ve kırmızı kıvılcımlar çıkmaya başlayınca birini ona uzattım.

Kendininkini daireler çizerek döndürüp dumanla şekiller yapınca ben de aynısını yaptım ve kaslarım iyice gevşedi. O da fark etmiş olmalı ki bana baktı.

“Gördün mü?” Gururla sırttı. “Herkes maytapları sever.”

“Küçükken bunları çok severdim,” diye paylaştım. “Babam bu bayramı hep büyük bir olay haline getirirdi. Bana şu telden yapılmış taçlardan alırdı, hani neredeyse yere kadar sarkan kurdeleli olanlardan. Başıma taktığında eğilip beni bir tür asa sallayan bir prensesmişim gibi selamlardı. Ben de büyü yapıyormuş gibi davranır ve Parker’ı hizmetçim yapardım.” Bu anıyı hatırlayınca gülümsedim ama aniden kaşlarım çatıldı. “Muhtemelen bu yüzden annem, ayrıldıktan sonra havai fişek almayı reddetti. Genellikle bize... yolun aşağısına gidip komşularinkini izlememizi söylerdi.” Kucağımdaki kutuya uzanırken dudaklarımda ikinci, daha kindar bir gülümseme belirdi. “Aradığını buldu tabii. O zamanlar Deaton sokağın aşağısında oturuyordu.”

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kasıldım ve Chase’e bakmamaya çalışmama rağmen yine de baktım. Yüz hatlarında bir acıma belirtisi bekledim ama hiç olmadı.

Sadece... gülümsedi.

“Öyle mi?” diye sordu. “Böyle mi yakınlaştınız?”

Altdudağımla ısırarak önüme döndüm. “Böyle başladı denebilir, evet.” Çubuğu başparmağımla işaretparmağım arasında döndürerek ona doğru baktım. “Eee, yakında okula döneceğin için heyecanlı mısın?” Konuyu değiştirmek istiyordum.

Başını sallarken aynı anda omuz silkti ve bana baktığında güldüm.

“Ne?” diye merak etti.

Yüzündeki hafif çatık kaşlara kadar hareketini taklit ettiğimde Chase şakacı bir şekilde omzuma vurdu.

Bir süre sonra yüksek sesle iç çekti. “Tüm yaz boyunca takımla birlikte antrenman kampındaydık, koç bizi yaz derslerine ikna ettiği için teknik olarak ben ve çocuklar haftalardır kampüsteyiz zaten.” Tekrar omuz silkti. “Sadece ara vermişim

gibi hissetmiyorum, anlıyor musun? Ama dikkatimin dağılmasından memnun olmadığımı da söyleyemem.” Bir an gerildi, sanki bunu yanlışlıkla söylemiş gibi bakışları bana doğru kaydı.

Ben tepki vermeyince devam etti.

“Okul yılının sonu her zaman biraz nefes alabileceğimi hissettiğim zamanlar gibi geliyordu. Sanki her ne yaşandıysa sonunda bitmiş ve yeni bir başlangıç zamanı gelmiş gibi. Bu yaz... farklıydı.” Sonra gözlerini kaçırıp önümüzdeki boşluğa baktı. “Geçen yazın benim için gerçek anlamda son yaz olacağını biliyordum. Hepimiz bunu defalarca konuştuk, kesinlikle. Ama beklediğinden daha da farklı olduğunu anlayınca işler değişti. Sanki uçup gitmesi gereken bir yıl hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, anlıyor musun?” Gözünün ucuyla bana hızlıca bir bakış attı.

Yutkunup gözlerimi onunkilerde gezdirdim çünkü gerçekten de bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Geçen yaz dört aylık hamileydim ve bunu saklıyordum. Evden kaçmış, burada yeni bir ev bulmuştum. Lisedeki erkek arkadaşımın bir bebeğim olacaktı. Şimdi o erkek arkadaşım ölmüştü ve oğlum neredeyse sekiz aylıktı.

Chase gözlerini kaçırdığında gözlerindeki o bariz acının nedenini merak ettim.

Sadece en iyi arkadaşının ikiz kardeşi olan ve şu anda başka birine âşık olan Ari’ye âşık olduğu için miydi, yoksa paylaşmadığı başka bir şey mi vardı?

Bilmiyordum ama bildiğim şey, insanlara açıkça cevaplamak istemedikleri soruları sormamaktı. Bu yüzden kutuya bir kez daha uzandım, iki yeni maytap yaktım ve ona doğru uzatarak küçük bir reverans yaptım.

“Sizin için, futbol topu prensi.”

Chase sırtarak teklifimi kabul etti. “Ah, çok teşekkür ederim, prenses...”

“Kusmuk?”

Bana dehşetle bakarken kapüşonlunun cebinde unuttuğum

önlüğü çıkarıp gülümsediğimde ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Birkaç maytap daha yaktık ve kısa sürede yok olacağını bilerek uçlarıyla yola isimlerimizi yazdık. Bir noktada, kamyonun kasasında biraz daha arkaya doğru ilerledik. Bacaklarımızı uzatıp başlarımızı arkamızdaki cama yasladık.

Sessizlik güzeldi, çılgınlığın ortasında özlediğim ama aynı zamanda kaçınmak için elimden geleni yaptığım bir şeydi. Çünkü sessizlik huzuru, huzur ise düşünceleri getiriyordu. Tüm düşüncelerim, midemde yerleşik gibi duran devasa, dikenli bir pişmanlık yumağına dönüşüyordu.

Telefonumun alarmı çaldığında bu rahat sessizlik bozuldu ve yüzümü buruşturarak o delici sesi kesmek için düğmeye bastım.

Chase hiçbir şey söylemedi. Neden gece yarısına kurulu bir alarmım olduğu hakkında konuşmak isteyip istemediğime karar vermemi bekliyordu.

Konuşmak istemiyordum. Aklımın nerede olduğu hakkında kimseye bir şey söylememiştim. Hatta bundan kaçmak için yaptığım şeyler komik bile sayılırdı. Bu yüzden sonraki kelimelerimin dudaklarımdan nasıl döküldüğünü bilmiyordum. Belki az önce bana acımadığı içindi, emin değildim. Yine de gerçekler dudaklarımdan alçak sesle döküldüğünde kendime şaşırdım.

“Bu onun son bayramıydı. Yani bu bayram, benim onsuz geçirdiğim ilk bayram.” Fısıltım sonrasında derin bir iç çektim. “Bu muhtemelen kulağa çok aptalca geliyor. Hayatının yarısını biriyle paylaşmış ve sonra onu kaybetmiş seksen yaşında bir kadın değilim sonuçta.”

“Kırk yıl ya da dört ay, hiç fark etmez.” Döndüğümde Chase kaşlarını çatmış geceye bakıyordu. “Her türlü acıtıyor.”

“Evet,” diye fısıldadım yüzüne bakarken. “Aşk berbat bir şey.”

Kahkahası kısıktı, yavaşça bana doğru döndüğünde yeşil

bakışları bir an gözlerime kilitlendikten sonra uzanıp kolunu omzuma attı. “Evet, prenses. Öyle.”

Başımı omzuna koyarak gözlerimi kapattım.

Çok fazla kalmadık. Artık yollar boş olduğu için eve çok daha hızlı döndük. Uzaktan gelen dalga seslerinden başka bir şey duyulmuyordu.

Arabanın kolunu çekip dışarı çıkarken gülümseyerek kapıyı arkamdan kapattım.

“Hey, Payton?”

Omzumun üzerinden baktığımda açık pencereden onun bakışlarıyla buluştum.

“Bil diye söylüyorum,” diye başladı. “İyi *olmamak* gayet doğal... Herkesin düşündüğü sebepten olmasa bile.”

Bir süre gözlerinin içine bakıp yavaşça başımı salladım. “Biliyor musun, sanırım bunu bana söyleyen ilk kişi sen olabilirsin.”

“Bu gerçek.”

Dudaklarım hafifçe kıvrıldığında Chase başını salladı. Hâlâ orada dururken dönüp eve ilerlemeye başladım.

Kapının şifresini girdikten sonra sessizce koridorda ilerledim. Oğlumun yatak odasının kapısı açıktı, içeri girip onu beşinden yavaşça kucağıma aldım ve monitörü kapattım.

Biraz gerindi ama uyanmadı. Onu koridordan geçirip odama taşırken küçük ellerini göğsümle bedeni arasma sıkıştırdı. Üzerimi değiştirmekle uğraşmadan yatağa girdim, onu nazikçe yanıma yatırdım ve parmağımı parmaklarının arasma soktum. Hafifçe sıkıp dudaklarını açarak uyumaya devam etti. Koyu kıvrıcık saçlı bebeğime bakarken tebessümümü engelleyemedim.

“Bağımsızlık günün” kutlu olsun, Deaton,” diye fısıldadım karanlığa doğru. Oğlumla mı, yoksa bugün aramızda olamayan çocukla mı konuştuğumu bilmiyordum.

Belki ikisiyle de konuşuyordum.

* 4 Temmuz, Amerika Birleşik Devletleri’nin Bağımsızlık Günü’dür ve ulusal bayramdır. (ç.n.)

BÖLÜM 7

Payton

Günümüz, 5 Temmuz

Fotoğraf makinesini elime alıp hafıza kartını dikkatle çıkardım ve bilgisayardaki yerine taktım. Aktar kutucuğunun çıkmasıyla kalbim göğüs kafesimi zorlamaya başladı.

Staj yaptığım sırada fotoğrafları birkaç günde bir atıyordum ama özellikle bu hafıza kartı aylardır, Mayıs ayından beri kamerada takılıydı.

Birkaç saat uzaklıktaki belli bir üniversiteye ziyaretimden beri...

Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. Bugün bunun için mükemmel bir fırsattı.

Yutkunarak ekrandaki “evet” kutucuğuna bastım ve fotoğraflar hızla bilgisayarıma geçerken görmemek için başımı çevirdim.

Ekipman çantama odaklandım. Küçük seyahat tripodumu çıkararak kırık ya da eksik parçası olup olmadığını kontrol ettim. Lensleri ve sensörü temizledikten sonra her bir parçayı makineye geri taktım. Ardından tekrar sökerek çantama yerleştirdim.

Saat öğlen on ikiyi on geçiyordu ve küçük beyefendinin her an uyanmak üzere olduğunu biliyordum. O yüzden acele ederek çantamı düzenlemeyi bitirdim, yolda ihtiyacım olabileceğini keşfettiğim her şeyi çantaya koydum. Geçen sene *Embers Elite*'deki stajımda çok şey öğrenmiştim. Şekerim düştüğünde oldukça işe yaramaz biri olduğum da bunlardan biriydi. Bu nedenle çantanın yan gözüne birkaç küçük paket çikolata kaplı badem, diğer tarafına da biraz mendil, dudak nemlendiricisi ve yapıştırıcı koydum.

Yapıştırıcının dostum olabileceğini, spor fotoğrafçılığının en yeni üyesi olarak ilk görevimde öğrenmiştim. Tuhaf bir şekilde eğilmiş, çimlere uzanmış ya da nasıl oluyorsa bir şekilde havada asılı dururken tekrar birleştiremeyeceğiniz bir şeyi kırmaktan daha kötüsü yoktu. Elbette, yapıştırıcı o an işinizi çözüyordu ve sonrasında yine de parçayı değiştirmek zorunda kalıyordunuz. Ancak en azından günün sonunda çekmek için geldiğiniz fotoğrafı çekebiliyordunuz. Ayrıca bazen yaklaşık iki metre boyunda ve yüz otuz kilo ağırlığında bir hat oyuncusunun** etrafında dolaşıp o mükemmel kareyi yakalamaya çalışırken bir şeylerin kırılması kaçınılmazdı.

Fakat bugün farklı olacaktı. Bugün oyuncuların fotoğraflarını çekeceğim bir sahaya değil, ortamı romantik bir havaya sokmak için zarif ışık zincirleri veya floresan ışıklar olacağımı hayal ettiğim bir yere gidecektim.

Odanın her köşesinden fotoğraf makinemle mutlu çifti takip edecek, ikisinin aralarında özel olduklarına inandıkları anları yakalayacaktım. Onlar için zamanı donduracaktım ve ileride birbirlerine fısıldadıkları fotoğraflara baktıklarında küçük sırlarını hatırlayacaklardı.

* “*Lineman*” Amerikan futbolunda hücum ya da savunma hattında oynayan ve oyunun en fiziksel pozisyonlarından birinde yer alan oyunculara verilen isimdir. Bu oyuncuların temel görevleri, takım arkadaşlarını korumak veya rakip takım oyuncularını durdurmaktır. (ç.n.)

Mason da benim küçük sırrımdı.

Pekâlâ, bu benim dikkatimi dağıtmaktan çok, aklıma korunç bir düşünce getirmişti.

İstemedem güldüm ve elimi uzun atkuyruğumda gezdirdim. “Ne düşünüyordum ki?”

Tam zamanında Deaton’ın yumuşak sesini duydum, küçük ekrana baktığımda uyanmış olduğunu gördüm. Önümüzdeki birkaç saat boyunca kendimi onda kaybetmekten mutluluk duyarak odadan koşar adım çıktım.

Yanına girdiğimde benimki gibi mavi gözleriyle bana baktı ve gülümseyerek dişsiz ağzını kocaman açtı.

“Ah, merhaba, küçük adam.” Uzanıp ellerini işaretparmaklarına sarmasına, kendi gücünü kullanarak kalkmasına izin verdim. Ellerini beşiğin kenarına koydum ve yüz yüze gelecek şekilde eğildim. “Birileri iyi bir uyku çekti mi?”

Alnını alnıma dayayıp en tatlı bebek seslerini çıkarırken zıplamaya başladı.

Gülümseyerek alt değiştirme masasına döndüm, yeni bir bebek beziyle ıslak mendil çıkardım. Onu kucağıma almak üzereyken poposunun üzerine düşerek peluş oyuncağına uzandı. Küçük futbol topuna sarılıp yanağını yumuşak tarafına bastırmasını izlerken gerildim. Büyük mavi gözlerini açarak bana baktığında gülümsemesi o kadar ani ve büyüktü ki, hıçkırıkla karışık bir kahkahanın yükselmesine engel olamadım.

Küçük oğlum sürekli mutlu, kafamın içindeki savaşımlardan habersizdi. Tam da olmasını istediğim gibiydi. Onunla geçirdiğim zamanlarda kalan her şeyi engelliyordum. Uyanık olduğu her anı kendime bağlamak belki en iyi savunma mekanizması değildi ama işe yarıyordu. Tabii, bağımsız oyun saatini ortadan kaldırmıştım ancak kendi kendine nasıl vakit geçirebileceğini az da olsa öğreniyordu. Şimdilik bunun önemli olduğunu düşünmüyordum.

Büyüyordu ve küçük dünyasını merak ediyordu. Kollarımdayken de bu dünyayı keşfedebilirdi. Gördüğüm her şeyi görüyor, küçük kolunun yetişebildiği her şeye dokunuyordu. Benim yanımda olmayı seviyordu.

Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydım, değil mi?

Göğsüme sıcak bir his yayılırken acı tatlı bir iç çektim. Futbol peluşuyla birlikte oğlumu kucağıma aldığımda gözlerim anında oyuncağın yanındaki imzaya takıldı.

Bu yumuşak topu Lolli almıştı ve şaka olsun diye Nate de vermeden önce imzalamıştı.

Deaton'ı alt değiştirme masasına yatırdım, hızlıca tulumunu açarken karnını gıdıkladım. Bakışlarım, parlak kırmızı mürekkeple büyük harflerle yazılmış ve altındaki ismi kasıtlı olarak yutan yazıya takıldı.

Mason, Deaton'ın yeni oyuncağını gördüğü anda kaşlarını çatmış ve mutfak çekmecelerini karıştırıp elinde bir keçeli kalemle geri dönmüştü. Nate'in isminin hemen üstünü imzalamış, memnun bir gülümsemeyle peluşu Deaton'a geri vermişti.

Ne öncesinde ne de sonrasında konuşmuştu, ben de bir şey söylememiştim ama içten içe gülmüştüm.

“Komik adam, değil mi, küçük oğlum?” Fısıldadığımda sesimdeki acıyı duymamış gibi yaptım ve altını çabucak değiştirip yeni bir pantolon giydirmeye çalıştım. “Tamamdır. Küçük bir yürüyüşe çıkıp rıhtımda öğle yemeği yemeye ne dersin?”

Deaton anlamış gibi bir ses çıkardığında onu havaya kaldırıp döndürerek odadan çıktım.

Parker'la Kenra kanepede uzanıyorlardı, odaya girdiğimizde ikisi de dönüp gülümsediler.

“Dışarı mı?” diye sordu kardeşim.

“Evet, Ari onu almadan önce yürüyüşe çıkaracağım ve belki suya da ineriz.”

“Deaton'ı götüreceksin mi?”

Başımı salladım. “Evet ama uyku saati için buraya dönerler.”

“Biz de bakabilirdik. Biliyorsun, Peep.”

“Biliyorum ama Ari sorup duruyordu ve ben de size biraz mola verebileceğimi düşündüm.”

Parker kaşlarını çattı ama öfkeli değildi. “Onu hiç bizimle bırakmıyorsun, Payton. Yattıktan sonra zaten uyanmıyor, yani bu bebek bakıcılığı bile sayılmaz. Bunu da son birkaç ayda sadece iki kez yaptın... ve ikisi de bu haftaydı.” Dikkatle beni izliyordu, her zamanki bir-iki günlük aralarından daha uzun süredir evde olduğu için formda olmadığımın açıkça farkındaydı. “Deaton’la vakit geçirmek istediğimizi biliyorsun, değil mi?”

Tebessüm ederek başımı salladım. “Biliyorum ve Ari onu geri getirdiğinde izin verirse küçük gözleri dayandığı sürece onu uyanık tutabilirsiniz.”

Kenra alayla güldüğünde ben de katıldım. Ari’nin onu aldıktan sonra paylaşma ihtimali çok düşüktü.

Biraz püre halinde bebek maması, bir atıştırma paketi ve bir su alarak hepsini bebek bezi çantasına attım. Deaton’ın damlatmaz bardağını yarı su, yarı armut suyuyla doldurduktan sonra bugünün onu dış çıkarma oyuncağı olarak kullanmak yerine nasıl içeceğini öğrendiği gün olması için dua ettim. Yanıma her ihtimale karşı bir de biberon aldım.

Kapıya ulaştığımda Parker bebek arabasını çıkarmıştı, ben de küçük adamı arabaya bindirdim.

Saniyeler içinde ön kapıdan çıkıp caddede yürümeye başladık.

Güneş tenimi ısıtıyordu ve bu parlaklığı memnuniyetle karşıladım.

Biraz yürüdükten sonra yolun sonundaki dur tabelasına ulaştığımızda nefesimi tuttum. Mason’la diğerlerinin yazlık evi tabelanın tam karşısındaydı, tamdık arabalar garaj yolunda du-

ruyordu. Yanaklarımın içini ısırdım. Selam vermeden geçip gitmek kabalık olurdu. Denesem bile beni ön pencerelerden fark ederlerse bu da garip olurdu.

Arkamdan bir korna sesi gelince benim için karar verilmiş oldu ve dönüp baktığımda Noah'nın kaldırımı yanaştığını gördüm. Gülümseyerek arabadan inerken en eski arkadaşı Paige de yolcu tarafındaki kapıdan çıktı.

Yanıma gelip bebek arabasının önüne eğilerek genişçe gülümsedi. "Selam, dostum. En sevdiğin arkadaşınla oynamaya mı geldin?"

Güldüğümde sırtarak başını kaldırdı ve sonra tekrar Deaton'a dönüp elini uzattı.

"Çak bakalım," diyerek oğlumun elini kaldırdı, kendi eline vurarak küçük bir alkış sesi çıkardı.

Deaton heyecanla ayaklarını tekmelerken dudaklarından da salyalar akıyordu. Noah usulca gülümsedi, birkaç sessiz saniye boyunca küçük oğluma bakmaya devam ettikten sonra boğazını temizleyip ayağa kalktı. "Gel, onu içeri götürmene yardım edeyim," diye teklif etti.

"Ah, hayır, onu henüz bırakmaya gelmedim. Önce biraz anne-oğul günü yapacağız."

"Her gün anne-oğul günü değil mi zaten?" diye takıldı Paige beni hızlıca kucaklarken. "Selam, canım," dedi tatlı bir gülümsemeyle.

"Sokağın aşağısında bir stüdyo kiralamışsın. Tebrikler."

Paige önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama yanaklarındaki kızarıklık aksini söylüyordu. "Orayı bir rekreasyon merkezine dönüştürmek istiyorum ancak tüm giriş ve çıkışları çözmem gerekiyor. O zamana kadar hafta sonları verdiğim özel dersler faturaları karşılayacak," derken güldü.

Noah da gülümseyip eve baktıktan sonra bana döndü. "Buradan geçtiğini ve içeri girmediğini öğrenirse üzüleceğinin far-

kındasın, değil mi? Bunun olmasına izin verebilir miyim, bilmiyorum.” Alay ediyordu ama haklıydı.

“Sadece altı buçukta onu alacağımı hatırlat, bence sorun olmaz.”

Dramatik bir şekilde iç çektikten sonra sıırttı. “Hadi, Paige. Gidip kız arkadaşımın kalbini kıralım.”

El sallayıp olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaştım ve yanlış yönde bir ara sokağa saptım. Böyle olması birinin bana yetişmesinden daha iyiydi.

Kimsenin duygularını incitmek istemiyordum. Sadece tek başıma Deaton’la biraz zamana ihtiyacım vardı.

Özellikle de bugün. Beş temmuz...

Tam bir yıl önce Oceanside’a geldiği gündü.

Buraya sadece benim yüzümden gelmişti.

Ölmesinin sebebi bendim.

Kendine işkence etmekten gerçekten zevk alıyor olmalısın.

Arabadan inip güzel, kayalık ve dolambaçlı yola adımımı attığım anda beynimden geçen istenmeyen düşünce buydu. Yol nar rengine zambaklarla doluydu. Her bir demet küçük gümüş vazoların içine nazikçe yerleştirilmiş, ortalarına leylak kurdeleler bağlanmıştı. Çiçekler devasa bir kemerli kapıya kadar uzanıyordu. Kapı ardına kadar açıktı ve içeride, her iki yanında daha fazla zambağın sıralandığı çok daha büyük bir salonu gözler önüne seriyordu.

Kapıdaki adam gülümseyerek beni selamladı ve içeri buyur etmek için kolunu uzattı. Ancak ben içeri adım atamadan yaşlı bir kadın dışarı fırladı, bileğime yapışarak beni ileri doğru sürükledi.

“Ah, Tanrı’ya şükür! Gelebilmenize çok sevindik. Herkes

az önce yerini aldı ve akşam yemeği servisine başlandı. Sizin için de bir yer ayırdık. Umarım somon seviyorsunuzdur. Ben Evelyn, bu arada. Damadın annesi.”

“Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Payton.”

“Evet, hakkınızda çok şey duyduk. Gerçekten Mia hayatımızı kurtardı.”

Mutfağa açılan bir yan kapıdan geçtik ve tatlı tabakları gibi görünen bir şeyle uğraşan şeflerin yanından ilerlerken kibarca gülümsedim. Sallanan kapılardan geçip düğün alanına girdiğimizde ayaklarım kendiliğinden yavaşladı ve tamamen durup geniş açık alana bakakaldım.

On beş ila yirmi yuvarlak masa zemini kaplarken muhtemelen gelin ve damadın ilk dansı ya da diğerlerinden daha yüksekte duran düğün masasını görmek için ortada biraz açık alan bırakılmıştı. Her masanın ortasında farklı yüksekliklerde cam vazolar vardı. İçlerinden bu kez beyaz zambaklar, elmasa benzeyen bir yatağın üzerinde yükseliyordu. Mekânda boş bir sandalye yok gibi görünüyordu. Mutluluk yüklü bir enerji hissediliyordu ve düğün masasına baktığımda gelinle damadın birbirlerine doğru eğildiğini görünce gözlerim doldu.

Evelyn bana dönüp başım eğene kadar geri geri adım attığımı fark etmemiştim.

“Arabada bir şey mi bıraktın, tatlım? Görevliden senin için almasını isteyebilirim.”

Boğazımı temizleyerek içimde yükselen paniği belli etmek için elimden geleni yaptım. “Hayır, makinemi çıkarıp odanın içinde dolaşırken birkaç kare fotoğraf çekecektim.”

“Harika!” Kadın sevinçle ellerini çırpı. “Sağ ön köşede sizin için bir isim etiketi ve sandalye var.”

Ona tekrar teşekkür ettikten sonra döndüm, düğünün tadını çıkarmaya devam etmesini umarak çantamda bir şey arıyormuş gibi yaptım. Umduğum gibi eğlenceye geri döndüğünde rahat

bir nefes aldım ve sırtımı duvarın karanlık köşesine yaslayarak biraz soluklandım.

Sorun yok. İyisin. Her şey yolunda.

Düğün daha önce düşündüğüm bir şey değildi. Çocukluğumun hiçbir döneminde oturup kendi düğünümü planlamamıştım, o yüzden bugünü rahat geçirmeliydim. Kolay olmalıydı.

Buraya sevdiğim işi yapmak için gelmiştim. Bunu iyi yapacaktım çünkü şu an ruh halim lanet olası derecede berbat olsa da bu işte iyi olduğumu biliyordum.

Bu her şeyi berbat etmeden yapabileceğim bir şeydi.

Tanrım, duygularımı çok mu fazla yansıtıyordum?

Aman Tanrım, pekâlâ. Kes şunu.

Bunu yapabiliirdim.

Bu yüzden beynimin arkasındaki hissizlik tuşuna uzanıp onu devreye soktum ve işe koyuldum.

Şaşırtıcı bir şekilde akşam bir çırpıda geçti ve daha da beklenmedik olan ise harika vakit geçiriyordum. Kalabalığın arasında dolaşırken insanlara gülümseyip sırasıyla sıcak birer anıya dönüşeceğini düşündüğüm her şeyi fotoğraflıyordum.

Saat on olduğunda neredeyse tüm yaşlı aile üyelerinin geceyi sonlandırdığını, geriye gelin ve damadın arkadaşları, belki de kuzenleri ya da kardeşleri gibi aynı yaşlarda görünen kişilerin kaldığını fark ettim. Sanki başından beri plan buymuş gibi asıl parti şimdi başlamıştı.

Gelin, daha kısa ve cüretkâr beyaz bir elbiseyle yeniden ortaya çıktığında konuklar çılgına döndü. Müzik bile şehir merkezindeki bir gece kulübünde duyulacağını düşündüğüm kadar yükselmışti.

Alkol damarlarda daha hızlı akmaya, insanlar daha yüksek sesle konuşmaya başladı. Birkaç hafta sonra dosyaları gönderdiğimde, yeni evlileri güldüren fotoğrafların bunlar olacağını şimdiden biliyordum.

Dans pistinden çıkmak üzereyken, sarı saçlı bir adam gülerek boştaki elimi tutarak beni etrafımda döndürdü. Kaba ya da serseri biri değildi, belli ki sarhoştı. Çok iyi vakit geçiriyordu, ayrıca bu ruh hali bulaşıcıydı. Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamadım ve şarkının geri kalanında başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi dans ettim. Şarkı çabucak bittiğinde, adam bara doğru dönmeden önce bana sarhoş bir selam verdi.

Kendime ayrılan yere doğru ilerlerken bir an için kırmızı bir şey gözüme çarptı. Başımı sola çevirdiğimde Mia'nın sonunda geldiğini gördüm. Süslenip püslenmiş, etrafına bakınıyordu. Yerimden fırlayıp yanına koştum ama o beni görmeden eski sevgilisi onu gördü ve anında bütün dikkatini çekti.

Sinsice fotoğraf makinemi ikisine doğru tutup ne kadar belli ettiklerine bakarak sııttım. Bu gece yüzde yüz barışacaklardı.

“Bunu tahmin edebilirdim.” Fısıltısı tenimi ısıtarak kontrol edilemeyen bir ısı dalgası gibi kulağımdan boynuma doğru yayıldı. Gözlerim hâlâ objektife dönük olsa da vücudumdaki her kas gerilmişti. Zor olsa da yavaşça kamerayı indirdim ve sanki kalbimi korumak istercesine göğsüme bastırdım.

Bir adım atarak görüş alanıma girdiğinde sadece ama sadece gözlerimle ona döndüm. *Tam* önümde dikilmeye başlayana kadar gözlerimle onu takip ettim.

Sanki aç kalmış ve neyle beslenmek istediklerinin aniden farkına varmış gibi ciğerlerim Mason lanet olası Johnson'dan başka hiçbir şeyden oluşmayan dolu bir nefesle genişledi.

Dikkatim hemen geniş omuzlarına kaydı. Kömür grisi renğinde bir gömlekle pantolon giymişti. Gömleğinin üst düğmesi açıktı, kolları düzgünce kıvrılmıştı. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde dağınık, tıraşı her zamanki gibi tazeydi. Hep olduğu üzere yakışıklı ve kusursuzdu.

Başımı kaldırmamı bekliyordu. Sonunda ona baktım.

Koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitlendiğinde gü-

lüksedi. Aramızda sıkışan kameraya bakarken gülümsemesi genişledi. Ayaklarım kabul etmiyordu ama yapmak istediğim tek şey kaçmaktı.

“Senin adına çok mutluyum,” diye fısıldadı daha da yaklaşıırken. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandığında bilinçsizce başımı eline doğru çevirdim.

Saçlarım bugün kıvrıkcıktı. Üst yarısını küçük bir lastik tokayla yukarıda toplamış, iki uzun tutamı önde bırakmış ve geri kalanıyla uyumlu olacak şekilde kıvrırmıştım. Üzerimde ten rengi bir elbise vardı, esnek bir malzemeden yapılmış eski elbiselerimden biriydi. Her ne kadar bol durması gerekse de dikişlerinin patlamak üzere olduğunu gizlemek için üzerine fildişi bir kazak giymiştim. Dikişler patlamış bile olabilirdi.

Yüksek bir çığlık duyulduğunda Mason’dan gözlerimi ayırıp Cameron, Brady ve Chase’in bize doğru geldiğini gördüm. Üçü de oldukça şık giyinmişti, etkileyici görünüyorlardı.

“Tanrım, bu muhteşem,” diye neşeyle sarıldı bana Cameron. Ardından kollarını Brady ve Chase’e doladı. “Partnerlerim nasıl? Seksiler, değil mi? Onlara burada bana eşlik edecek tek bir erkek bulmadan beni terk ederlerse, bütün gece onların da birilerini bulmalarını engelleyeceğimi söyledim.”

“Rasgele bir erkekle buradan çıkamazsın.” Brady ona sert bir bakış attı ama Cameron sadece parmak uçlarında yükselerek dudaklarını önce Chase’in sonra Brady’nin yanaklarına yapıştırdı.

Onun bu çılgınlığına gülerek hemen bir fotoğraf çektim. “Burada ne işiniz var?” diye sordum.

Cameron omuz silkti. “Austin birkaç saat önce aradı ve da madın buradan çıkmaya hazır olduğunu ama açık barın boş gitmesini istemediğini söyledi. Sanırım düğün ekibi bazı ar-

kadaşlarını aramış. Birkaç araba daha vardı.” Etrafına bakınıp barı görünce hemen Chase ve Brady’yi sürükleyerek götürdü. “Oldu, sizi seviyorum, baay! Sıra uzamadan içki alacağız!”

Chase uzaklaşırken bana şakacı bir şekilde göz devirdiğinde gülümseyerek Mason’a döndüm.

Bir şey söyleyemeden omzunun üzerinden gelini gördüm. Elbette kocasının kolunun altına girmiş, gizlice kapıya doğru ilerliyorlardı.

Mason’ın yanından geçip tek dizimin üzerine eğildim. Dans pistindeki misafirlerinin arasından görünen ayakkabılarını çektim. Birbirine dolanmış ellerini ve adamın kadının eline kondurduğu öpücüğü fotoğrafladım. Hatta kimsenin fark etmediğini sandığı, hızlı bir şekilde gelinin kalçasını sıktığı anı bile çektim. Salonun çıkışına gelmeden hemen önce pozisyonumu değiştirip salonun tamamının görüldüğü bir açıyla vedalarını yakaladım.

Ardından, salondan çıktıklarında istemeden derin bir nefes verdim.

Mason’ın eli görüş alanıma girince engelleyemediğim bir gülümsemeyle ona baktım. Şapşal bir gülümseme olmalıydı çünkü beni ayağa kaldırırken kıkırdıyordu.

“Mutlu görünüyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. Elini uzatıp parmak eklemlerini yanağımda gezdirirken etkilenmemem elde değildi.

Tenim karıncalanmaya başladı ve çenemi göğsüme düşürdüm. “Mase...”

Aramızda söylenmemiş çok fazla kelime vardı ama şarkı değişerek alçak bir tempo başladığında, dudaklarından çıkan tek kelimeler daha önce de çıkmış olan üç kelime oldu.

“Benimle dans et.”

Hızla başımı kaldırdım. Koyu kahve gözler beklentiyle bana bakıyordu. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı ama gözlerindeki belirsizlik gözden kaçmıyordu.

Dans etmemeliydim. Bir bahane bulup uzaklaşmalıydim. O zaman neden kamerayı sandalyeme bırakıp o henüz elini uzatmamışken ona uzanıyordum?

Nedenini biliyorsun...

Dudaklarında beliren gülümseme bu karara değmişti. Beni kendine doğru çekip dans pistinin en uzak, en karanlık köşesine gelene kadar aptalca döndürdüğünde gülmekten kendimi alamadım. Sırtarak beni kendine yaklaştırdı ve kollarım boynuna dolanırken bileklerim omuzlarına yaslandı.

Sessizce sallanmaya başladığımızda farkına bile varmadan gözlerim kapanırken başımı göğsüne yasladım. Yanağımın altında kalbi gümbür gümbür atıyordu. Tamamen farklı bir zamanda ve yerdeymişiz gibi davranarak derin bir nefes aldım.

Suçluluk, korku ya da pişmanlığın olmadığı bir yer...

Öyle bir yer yoktu.

BÖLÜM 8

Mason

Geçmiş, Temmuz

Herkes oturur oturmaz yemekler de masaya dağılınca masanın ucuna geçtim. “Evet, bu gecenin planı,” diyerek ellerimi çırpıttım ve herkesin dikkatini çektiğime emin oldum. Ardından odağımı hemen minik sarışına yönelttim. Gülümsemem yavaşça yüzüme yayıldı. “Buradaki güzellik, hayatında hiç gece sahilde yürüyüşe çıkmamış. Bu bir suç. Bu yüzden onu götürmek istiyorum.”

Dudaklarında bir gülümseme belirirken sevgilisi hızla başını bana çevirdi. Ters ters baktığında ben de o serseriye alaycı bir şekilde göz kırptım. Neden bilmiyordum ama onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu. Tabii bunun bir amacı vardı. Nasıl tepki vereceğini görmeliydim.

Bej rengi şortu ve yakalı gömleği kadar sinir bozucu olacak mıydı? Yoksa kolunun altına aldığı kız gibi ekibimize sanki doğuştan buraya aitmiş gibi uyum mu sağlayacaktı?

Kendi kendime güldüm. Bundan *şüpheliydim*.

Ancak Payton onu seviyorsa, muhtemelen ben de hoşlanırdım. *Belki*.

Elbette bunu ona söylemezdim.

Payton'ın küçük kahkahası, onun yüzünü asmasının sürekli bir şey olmadığını gösteriyordu. Ancak kız ona haber vermeden Kaliforniya'ya kaçmış, bir hafta boyunca onun aramalarını görmezden gelmişti. Bu yüzden yüzünü asması normaldi. En azından buraya gelmesine yetecek kadar onu önemsiyordu. Bunun için ona artı puan vermeliydim.

Hayır. Ondan hâlâ hoşlanmıyordum.

Ters bakışlarına karşılık verip biraz daha dalga geçtim. “Sanırım sen de gelebilirsin. Ellerine hâkim olabilirsen.” Payton'ın omzuna attığı kolunu işaret ettim.

“Mason,” diye uyardı Parker beni saçmalıklarına tamamen alışmış bir halde. Sonuçta kuzenim için yanıp tutuşuyordu.

“Ellerim ait olduğu yerde kalacak, yani Payton'ın omuzlarında. Ve onu yürüyüşe ben çıkaracağım ama bize etrafı gezdirmek istersen sen de gelebilirsin tabii.”

Hah. Pekâlâ, cesurdu.

Ne kadar cesur olduğu ise hâlâ tartışmalıydı.

Erkek arkadaşının cılız göğsüne doğru şaşkın gülümsemesini bastırmaya çalışan Payton'a baktım.

“Tamamdır, çocuk.” *Çocuk* kelimesine kaşlarını çatmca sırtıtmamı bastırmaya çalıştım. “Sportmenlik biliyorsun. Bir süre senin kurallarına göre oynayacağız.”

Ari iç çekerek omzuna vurdu. “Üzgünüm, Deaton. Sen bittin. Mason bir şeyleri umursadığına karar verirse, yüzde yüzünü ortaya koyar. Soğukkanlı değildir. Bunun için üzgünüm ama... o pes etmez.”

Herkes bana döndüğünde zorla gülümsedim. “Sonuçta o benim de kardeşim sayılır,” dedim boğazımı temizlerken. Aptalca konuşuyordum ama önemli değildi. Bu biraz da doğru sayılırdı. Cameron'la durumumuz da böyleydi. Ari'nin en yakın arkadaşı olduğu için ailedendi. Kimsenin ailemize bulaşmasına izin vermezdim.

“Kaç yaşındasın?” Chase, Deaton’a boş bir ifadeyle bakarak araya girdi.

Chase’in koluna vurup sorusunu onaylarcasına başımı salladım ve ben de bakışlarımı sertleştirdim.

“On yedi,” diye cevap verdi Deaton. Şehre geldiğinden beri maruz kaldığı sorgulamadan rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Parker onu kuma devirmemiz konusunda hiç üstümüze gelmemişti, demek ki ona söylememişlerdi. Muhtemelen böyle gafil avlanmak onun için çok utanç vericiydi.

Bu adam gerçekten etrafına dikkat etmeliydi. Futbolcu değil de güreşçi olmasına şaşmamalıydı. Büyük ihtimalle aynı anda birden fazla kişiye odaklanmayı beceremiyordu.

“Payton on altı yaşında,” derken Chase kaşlarını çatı.

Yakında on yedi olacaktı...

“Farkındayım.” Deaton onu kendine daha çok çekti. “On üç yaşından beri ona âşığım.”

Chase başını salladı, gözlerini kaçırmadan önce bir anlığına Payton’a baktı.

Fakat bu nasıl bir şeydi, on üç yaşından beri mi ona âşıktı? Bu mümkün değildi. Yoksa mümkün müydü?

On üç yaşındayken sevdiğim şeyler sadece *PlayStation* kumandam, pizza ve futboldu.

Gözlerimi merakla çifte diktim. Kız kardeşimin eli kafamın arkasına uzanıp beni kendime getirene kadar onlara bakarken başımı yana eğdiğimin farkında değildim.

Ona sırtıttığımda gözlerini devirdi.

Evet, ailemi seviyordum ama en çok kız kardeşimi seviyordum. O benim her şeyimdi. Futbol dışındaki tek amacımdı. İki-si olmasaydı, stresli olduğunda gülen ve bir şeyi yumruklamak isteyip de yapamadığında gülümseyen bir sersem olurdum. Ari bende olmayan ama olmasını dilediğim yumuşak yönümdü.

Bu sorun değildi. Bu sadece, hayat zorlaştığında onun ihtiyacı olan kaya olabileceğim anlamına geliyordu.

Üstelik bana ihtiyaç duyulmasına ihtiyacım vardı.

Belki bu kardeş ya da ikiz olmamızdan kaynaklanıyordu. Belki de sadece ben böyle biriydim ama seçeneklerden biri olmayı sevmiyordum. Bu yüzden iki yıl üst üste eyaletteki en iyi lise oyun kurucusuydum.

Yedek oyun kurucusuna *ihtiyacınız* olmazdı. Bu pozisyon bir önlem olarak, *her ihtimale karşı* vardı ve evet, genelde yedek oyun kurucu sezonda birkaç kez sahaya çıkardı ama asıl oyuncu?

Bir numaralı pozisyon?

İşte o adama *ihtiyacınız* vardı.

Hayatım boyunca o adam ben olmuştum çünkü öyle olmasını sağlıyordum. Kimsenin aklında şüphe olmaması için tüm yıl boyunca kendimi paralıyordum.

“Tamam, hepsi aşırı korumacı aptallar, yeni bir şey değil. Artık yemek yiyebilir miyiz?” diye sızlandı Cameron.

Herkes oturduğunda ben de hızla mutlu, küçük çiftin tam karşısındaki yere yerleştim.

Payton başım kaldırana kadar ona baktım ve bir ağız dolusu hamburgeri çiğnerken gülümsedim.

“Eee, Deaton. Dün gece nerede uyudun?”

Kız kardeşim alnına vururken diğerleri inledi ama Payton? Başını iki yana sallayarak küçük gülümsemesini çatalının arkasına saklamaya çalıştı.

İçimi bir memnuniyet kapladı ve sandalyeme iyice yayıldım.

Görev tamamlanmıştı.

Payton

Kum patikasını takip ederek rıhtıma yaklaşırken herkes kendi arasında sohbet ediyordu. Mason’la Lolli, Mason’ın gün boyu bahsettiği yürüyüşe çıkmak için can atıyorlardı ve sonunda çıkmıştık. Mason’ın neden bu kadar heyecanlı olduğundan emin değildim ama belki de Lolli gibi o da dondurma yemek istiyordu. Yaklaşık on dakikadır yürüyorduk ve Lolli şimdiden iki kez bundan bahsetmişti.

Deaton’ın eline kenetlenmiş elime baktım, aramızda normalde olmayan bir gerginlik vardı. Göz ucuyla bana bakıp duruyordu. Sonunda pes ederek güven verici bir gülümsemeyle ona döndüm.

“Seni sevdiğimi biliyorsun,” diye fısıldadığımda Deaton nazik gözlerle bana baktı.

“Biliyorum.” Yanağıma bir öpücük kondurdu ve ikimiz de önümüze döndük.

Aramızdaki şeylerin biraz kırılgan hissettirmesi beni korkutuyordu.

Yıllardır sahip olduğum tek şey oydu. Kardeşim babamın yanına taşınmıştı ve annem onu görmeme izin vermemişti. Parker da görüşmek için mücadele etmemişti. Daha sonra annem tüm arkadaşlarımı uzaklaştırmış, Deaton’ı da aynı şekilde uzaklaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Yani zor günler geçirmiştım.

Deaton uzun zamandır sırtımı dayayabileceğim tek kişiydi, en iyi arkadaşımdı ve şimdi fikirlerimizin çatışması çok doğal hissettirmiyordu. Bunun benim hatam olduğunu, onun sadece endişelendiğini biliyordum. Yapmak için can attığı konuşmadan ne kadar uzun süre kaçarsam, durumun o kadar kötüye gi-

deceğinin de farkındaydım. Ancak ona bir günde iki dev bomba bırakmıştım ve pimi benim mi, yoksa onun mu çekeceğini öğrenmekten biraz korkuyordum.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı ve onun bir saniye daha kaybetmek istemiyor oluşuna kızmak istememe rağmen kızırmıyordum. Her ne kadar konuşmak istemesem de neden buna ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum. Ne yazık ki, bu durumu kolaylaştırmıyordu. Şu anda bile, on kişilik bir grupta bir şeyler fısıldamaya çalışıyor ve ben de cevap vermemek için diğer insanların konuşmalarına atlıyordum.

Ondan kaçındığım çok barizdi ama bunu yüzüme vurmak yerine kolunu omzuma attı.

Rıhtıma yaklaşırken diğerleri sohbet etmeye devam ediyordu. Etrafımızdaki gürültü iyice arttığı sırada Mason öne geçerek hepimizi olduğumuz yerde durmaya zorladı, böylece tüm dikkatleri üzerine toplayabilecekti.

“Kahretsin,” dedi ellerini çırparak. Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde bir parıltı belidi ve hareket etmeden önce bile bana doğru geleceğini hissettim. Yüzü bize dönüktü, birkaç metre arkasında şenlik vardı. Dikkati Deaton’a yöneldi. “Pekâlâ, büyük D*. Bu Deaton içindi, yani başka bir şey düşünme.”

Aman Tanrım. Yanaklarım anında kızarıırken Mason bunu fark ettiğinde sırtışı büyüdü ve bakışlarımı kuma indirdim.

“Bir dakikalığına kız arkadaşını çalmama izin ver.” Mason küçük sahnedeki grubu işaret etti. “Onu geri vereceğime söz veriyorum. Sadece bunun için tüm övgüyü almak istiyorum.”

“Belki de biraz geri çekilmelisin, Mason.” Chase kaşlarını çatığında diğerleri de ona baktı.

Mason ona sadece ters bir bakışla cevap verdi ve Deaton’ın kolu omzumdan inince dikkati tekrar bize yöneldi.

* “Big D” ifadesi Deaton’ın baş harfi olan “D”ye gönderme yaparken, İngilizcede aynı zamanda erkeklik organının argo ifadesine de atıftır. Yazar burada bu iki anlamı birleştirerek kelime oyunu yapmıştır. (ç.n.)

Deaton elimi kavrarken, “Hayır, dostum. Sorun yok,” dedi ve elime bir öpücük kondurdu. “Payton isterse tabii ki gidebilirsiniz. Ama bir kez olsun hıyarlık etmediğin için minnettarım.”

Deaton’a gülümsedim. Onun sahiplenici tipte biri olmadığını bilen tek kişinin ben olduğumu bilmek artık komik bile değildi. Mason’la oynamaktan keyif alıyordu ve bence bu çok sevimliyd.

Kardeşimin küçük arkadaş grubu benim için bile biraz göz korkutucuydu. Hepsi birbirine çok yakındı, ayrıca anladığım kadarıyla sürekli birbirlerinin işlerine karışıyorlardı. Ancak bunu kötü niyetli ve yargılayıcı bir şekilde yapmıyorlardı. Hatta tam tersi gibi duruyordu ama kim bilirdi? Belki de hepsi birbirlerinin arkasından konuşuyordu.

Evet, bu daha gerçekçiydi. Belki de boktan insanlara o kadar alışmıştım ki iyi insanları fark edemiyordum.

Yutkunarak tekrar odaklanmaya çalıştım.

Sessiz kaldığımda Deaton bana bakınca yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. Düşüncelerimin ve deneyimlerimin her zaman tırmanmaya çalıştığım ipi gevşetip beni dünyadan daha da uzaklaştırmasından nefret ediyordum. Ne kadar umutsuzca yukarı çıkmaya çalışsam da hep bir mesafe vardı.

Neyse ki, Deaton da bu duvarın benimle aynı tarafındaydı. Onunla bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk. Yalnızdık ve bir çıkış yolu arıyorduk. Birbirimize bu şekilde bağlanmıştık.

Parmak uçlarımda yükselip yanağından öptüm ve parmakları karnımın açıkta kalan kısmında gezinirken gerildim. Bebek.

İçimde bir bebek vardı. Bizim bebeğimiz.

Aman Tanrım, on altı yaşındaydım ve hamileydim.

Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarındaki yumuşaklık içimde paniğin yükselmesine neden oldu. Ardından Mason’ın eli görüş alanıma girdi ve yavaşça bakışlarımı Deaton’dan ayırıp ona çevirdim.

Mason alçak sesle gülerek başını eğince benim dudaklarımda da küçük bir gülümseme belirdi. “Geliyor musun?” diye sorduğunda kaçmaya olan ihtiyacımı görebildiğini hissettim.

Elimle sahnedeki grubu gösterdim ve birlikte yürümeye başladık.

Diğerlerinden henüz ayrılmışken Deaton arkamızdan, “Hey, Mason!” diye seslendi. Dönüp baktığımızda gözleri bende idi. “Ailem sana emanet.”

Kalbim hızlanırken dudaklarım aralandı. Gözlerimin arkasında nefret ettiğim o yanma hissi oluştuğunda yavaşça önüme döndüm. Sessiz bir anın ardından Mason da döndü.

Ne düşündüğünü bilmiyordum ama soracak kadar umurumda değildi. Işıklar ve kahkahalarla dolu dev çembere yaklaşıırken konuşmadık. Çalan şarkı sona erdiğinde, DJ onları derme çatma sahneye tekrar davet edince grup üyeleri mikrofonların arkasındaki yerlerini aldılar.

Hiç vakit kaybetmeden gitarlarına vurarak *Kiiara*’nın *Feels* şarkısının akustik bir versiyonunu çalmaya başladılar.

Dudaklarım kıvrıldı ve sonra geniş bir göğüs görüşümü engelledi.

Başımı kaldırdığımda Mason’ın sırttığını gördüm. Kollarını sanki dans partneri olmadan vals yapıyormuş gibi uzatmıştı. “Benimle dans et.”

Abartılı bir iç çekişle elini tutup diğerini omzuna koydum ve o da diğer elini nazikçe belime yerleştirdi. Müziğe ayak uydurmaya başladık. Etrafımızda dans eden birçok çift vardı ama hiçbirisi bizim gibi ortaokul dansındaymışçasına birbirinden ayrı durmuyordu.

Gözlerim sürekli gruba kayıyor, solistin parmaklarının gitar telleri üzerindeki akıcı hareketlerini izliyordum. Yukarı ve aşağı, yüzükparmağından işaretparmağına, sonra ortaparmağa ve takip edemeyeceğim kadar çok farklı kombinasyon vardı.

Mason bakışlarımı takip ederek, “Demek müzisyenlere karşı bir ilgin var,” diye sordu. “*Richie Rich*”e söyleyeceğim.”

Başımı iki yana sallarken kısık bir sesle kıkırdadım ve Mason’ın kahve gözlerine baktım. “Hayır, müzisyenlere karşı bir ilgim yok ve hayallerini yıktığım için üzgünüm ama Deaton kıskanç bir tip değildir.”

“Belli,” diye alay ettiğinde ona ayak uydurarak oyunbaz bir şekilde gözlerimi devirdim.

Pislik yapmıyor, sadece takılıyordu. Bu yüzden *Richie Rich* yorumunu görmezden geldim.

Aslında haksız da sayılmazdı. Deaton ilk bakışta para diye bağıırıyordu. Haki rengi şortu ve Hollywood gülümsemesiyle tipik bir özel okul çocuğu gibi görünüyordu. Cildi kusursuzdu, gözleri bitter çikolata rengindeydi. Ailesinin banka hesabında tüm *James Bond* filmlerinin toplamından daha fazla sıfır vardı ama bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Hatta bundan nefret ediyordu. Ailesinden nefret ediyordu.

Bu dünyada güvенеbileceği tek kişi bendim, tıpkı benim için o olduğu gibi.

Elbette, benim ağabeyim vardı ama babam annemi terk ettikten sonra her şey değişmişti. Seçim yapmak için çok küçüktüm, annem de beni herkesten koparmıştı. Benimle herhangi bir temas kurmamaları için onları tehdit etmiş ve keskin, kocaman pençelerinin altında artık kardeşimin hayatı olmadığı için benimkini elimden almıştı.

Babamı benden çalmıştı, sonra kardeşimi ve arkadaşlarımı da çalmıştı. Bedenimi bile ele geçirip istediği şekle sokmuştu. Bana hastalıklı, çarpık bir onaylanma ve vermeyi reddettiği sevgi ihtiyacından başka bir şey bırakmamıştı.

Deaton’ı bulduğumda annemin bu sevgiyi reddettiği için

* Türkçede Zengin Çocuk olarak bilinen, çizgi romanlarda ve filmlerde servetiyle tanınan hayali bir karakterdir. (ç.n.)

değil, kelimenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için vermediğini fark etmiştim. Garip bir şekilde, kendim de bu sevgiyi hissedene kadar ne olduğunu bilmiyordum.

Benim tanıdığım sevgi destekleyici ve nazikti. Güvenli ve... dürüsttü.

“Hey.” Mason’ın ses tonundaki yumuşaklık beni hazırlıksız yakaladığında başımı kaldırdım. Bana her şeyin yoluna gireceğini, ne yapacağıma karar vermemiş olmama rağmen on altı yaşında bile bir bebek sahibi olmanın bir lütuf olduğunu söylemesini bekledim. “Onun kıcım tekmelememi ister misin?”

Bir anda kaslarım gerildi ve sonra dudaklarımdan beklenmedik bir kahkaha döküldü. Sözleri hayal ettiğimden çok uzaktı. Mason da gülmeye başlayıp ellerimizi başımın üzerine uzattığında beni hafifçe döndürmesine izin verdim.

Belki de her şey o kadar da kötü olmayacaktı.

Deaton ve ben bu bebeğe gerçekten bakabilirdik.

Ya da belki her şeyi berbat edecektim ve sonum tıpkı annem gibi olacaktı.

BÖLÜM 9

Payton

Günümüz, 5 Temmuz

“O günden beri seninle böyle dans etmek istiyordum.” Mason’ın itirafı karşısında afalladım ve dudaklarımın arasından istemsizce şaşkın bir nefes yükseldi. “O zaman farkında değildim ama istemiştim.”

Onun da zihni benimki gibi darmadağınktı ve bu tahmin edilebilir olduğu kadar aynı zamanda kafa karıştırıcıydı.

Bunaltıcı ama bir o kadar rahatlatıcıydı.

“Seni özlüyorum,” diye fısıldadığında gözlerim birden açıldı.

Nefesim kesilirken gerildim ama elleri sırtımı okşamaya devam ediyor, avuçlarının sıcaklığı beni aynı anda hem sakinleştirip hem sarsıyordu.

“Mason, lütfen.”

Birkaç saniye sessiz kaldığında artık hareket etmediğimizi, etrafımızdaki herkes dans ederken bizim sabit durduğumuzu fark ettim. Geri çekilip başparmağını çenemde gezdirdiğinde o koyu renk gözleri çaresizlikle benimkilere kilitlendi.

Göğüs kafesimde bir gerilim oluştu, düşüncelerimi bastırmaya çalıştım ama çok geçti. Kalp atışlarım gittikçe hızlanıyordu. Kalbim lanet olası yerinden fırlayacak gibiydi.

“Bunu yapamam.” Ondan ayrılıp aceleyle kameramı aldım ve çantama sokarak uzaklaşmaya çalıştım.

Arkamdan gelen Mason omzumu hafifçe kavradı ama ben tekrar döndüm ve tempolu bir şekilde yürümek yerine resmen koşmaya başladım. İnsanlar bana bakıyordu ancak umurumda değildi. Arkamdan gelen ayak seslerini duymazdan geliyordum.

Tam çıkışta Brady’yle göz göze geldik ve duvara yasladığı kızı anında bıraktı. Ne gördüğünü bilmiyordum ama partiden kaçan tek kişinin ben olmadığımı fark ettiği anı biliyordum. Bakışları arkamda gezinirken gözleri irileşti ve tekrar bana döndü.

Sert bir hareketle çenesini salladı, arkamdaki karmaşayı duyduğum sırada kapıdan çıkmak üzereydim.

Bir çarpma sesinin ardından bağırış duyuldu. “Bırak beni!”

“Yapamam.”

“Tanrı şahidim olsun, Brady!”

Kapı arkamdan çarpılarak kapanırken sola doğru daldım. Oyun kurucunun, hat oyuncusunun kollarından kaçma ihtimaline karşı karanlığın içinde kaybolmak için elimden geleni yaptım.

Ne yazık ki, yeterince hızlı değildim ve Brady, Mason’m bana ulaşma ihtiyacını hafife almış olmalıydı çünkü arkamdan ayak sesleri gelmeye başladı. Artık kaçış yoktu, bu yüzden saldıırıya hazırlandım.

Bulduğum her bahaneyi öne sürmeye hazırlanarak, “Yapamam demiştim!” diye bağırırken arkamı döndüm. Ancak bahaneler dudaklarımda kaldı, ağzım kapandı.

Arkamdaki Mason değildi. Chase gelmişti.

Hızla durdu, vahşi bir ayıya rastlamış gibi ellerini havaya

kaldırdı. Omuzlarım anlık bir rahatlamayla düştüğünde ellerini ceplerine soktu ve nazik bir şekilde gülümsedi. “Merhaba.”

“Merhaba.”

Tek bir kaşını kaldırarak otoparka ve arkasına baktı. “Buradan gitmek ister misin?”

“Evet.”

Öylece arkasını döndüğünde hevesli adımlarla onu takip ettim.

Chase bir süre araba kullandıktan sonra karanlık bir sokakta, endüstriyel tarzdaki devasa kapılardan birinin önünde durdu.

“Beni uyuşturucu baronlarına mı satıyorsun?”

Cevap vermek yerine kıkırdadı ve arabadan indi. İsteksizce peşinden koşarak ona yetiştim, binaya doğru yürürken kollarımı kavuşturdum.

“Verandasının altında cesetler gömülü olan tulumlu bir adam, elinde İngiliz anahtarıyla dışarı çıkmak üzereymiş gibi hissediyorum.”

Chase gülerek başını arkaya attı ve sırtarak bana doğru baktı. “Bu garip bir şekilde spesifik bir örnek.”

“Hayal gücüm oldukça geniştir.”

Başını iki yana sallayarak içeri adım attığında onu takip ettim. Neyse ki içerisi o kadar da korkutucu değildi. Aslında içerisi aydınlıktı ama girişteki küçük boş masa biraz endişe vericiydi.

Adımlarım yavaşlarken alçak sesler duydum ve sağa baktığımda duvara yaslanmış bir kanepede oturan birkaç kişi gördüm.

Biz içeri girerken başlarını kaldırıp gülümsediler.

“Hey, İsyen ve Öfke’ye hoş geldiniz,” dedi bir adam, kız ayağa kalkarken.

“Biraz stres atmaya mı geldiniz?” diye sordu kız.

Chase’e döndüğümde bana ve kıza sıırttı. “Aynen. İki kişi, lütfen.”

“Tamamdır.”

On dakikanın ve ürkütücü bir sorumluluktan muaf formu imzalamanın ardından dev bir odanın ortasında dikiliyorduk. Üzerimize koruyucu gözlükler, eldivenler ve dört kez çevirmek zorunda kaldığım kadar uzun koruyucu tulumlar giymiştik.

Elimde bir beyzbol sopası, Chase’in elinde de bir levye vardı. Odanın içine rasgele kapılar, çirkin sehpa ve sehpalarla uyumsuz vazolar yerleştirilmişti. Duvarlardan birinde düzensiz bir şekilde asılmış aynalar, tam ortada ise sert zeminin üzerinde eski bir düz ekran duruyordu.

“Eee...” dedim sopayı göğsüme yaslayarak. “şimdi ne yapacağız?”

Chase bana gülümsedikten sonra dönüp levveyi eski bir faks makinesine indirdi. Küçük plastik parçalar sağa sola uçuşurken irkildim ve bir an sonra kahkahalarla gülmeye başladım.

“Bu da ne böyle...”

“Buraya dekorasyon için geldiğimizi mi düşündün?” diye alay etti ve dönüp bu sefer de bir lambayı devirdi. Sessizce bir eşyadan diğetine ilerlerken yüz hatlarına bir gölge düştü.

Etrafa göz gezdirirken içime bir huzursuzluk doldu. O sırada Chase yüksek sesle inledi ve arkamı döndüğümde rasgele bir çiftin gülümseyen yüzlerinin olduğu kırık bir çerçevenin üzerine eğildiğini gördüm. O an anladım.

Burası belli nedenlerle tasarlanmış, zihninizde tam da ihtiyaç duyduğunuz şeye dönüşebilecek her şeyle doluydu. İçsel sorunuz, bir nesne şeklinde onu yok etmeniz için size meydan okuyordu. Onu boynuzlarından tutup boğanın kafasından koparmanız için bekliyordu.

Önüme döndüm, gözlerim hemen karşımdaki duvarda asılı

duran uzun aynaya kaydı. Geniş bir aynaydı ve ucuz plastikle çerçevelenmişti. Ortasındaki lekeler kim bilir neye aitti. Ellerim titreyerek aynanın önüne kadar yürüyüp tam karşısında durdum.

Gözlerimi kaldırdığımda aynanın diğer tarafındaki kıza bir bakış attım. Bu kız... kırılmıştı ve zayıftı. Berbat bir haldeydi. Diğer insanlara göre şişman bile denebilirdi.

Annesinin olacağını söylediği her şey...

Çenemi sıkarak gözlerimi kapattığımda her zerremden gerginliğin yayıldığını hissedebiliyordum.

Sıcak bir el sırtımı okşadı, gözlerimi açtığımda aynada bir çift yeşil gözle karşı karşıya geldim. Bir süre sonra Chase başını sallayarak geri çekildi.

Zihinsel olarak kendime gelmem ya da belki de kendimi kaybetmem bir saniyemi aldı, bilmiyordum. En sonunda yansı-mamla yüzleştim.

Köşeye sinip birilerinin onayını dilenen bir kız değildim. Başkalarının standartlarına uyum sağlamak için kendimi mahveden biri değildim.

Eskiden olduğum kız değildim.

Sanırım daha iyiydim.

Sopayı kaldırıp yansımayı paramparça ettim. Önümdeki kızın parçaları, ardında kirli beyaz bir duvardan başka bir şey kalmayana kadar yok olurken öylece izledim.

Kırılan parçalar yere düştüğü sırada içimden beklenmedik bir kahkaha yükseldi. Omzumun üzerinden baktığımda, yüzümdeki kocaman gülümsemeye Chase'in bakışlarıyla karşı-laştım.

Bana sırtıttı ve sonra her şeyi yıkıp dökmeye başladı.

Silahlarımızı odadaki her şeye doğrultup, takas edip savurduk ve lanet olsun ki bu çok özgürleştiriciydi.

Yüzümdeki sırtışı engelleyemiyordum. İşimiz bitip tulum-

larımızı çıkardık, nefes almak için bir saniye durup Chase'e baktım ve gülmeye başladım.

Kaşlarını kaldırdığında başımı iki yana salladım, gülmekten elim karnıma gitti. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Biz. Bu." Elimi aramızda hareket ettirdim. "Resmen bir düğünden geldik. Pantolon ve gömlek giyiyorsun, yüzünde siyah lekeler var ve normalmiş gibi omzuna bir sopa yerleştirmişsin. Bense yapması çok uzun zamanımı alan buklelerimle birlikte elbise giyiyorum ve bir yıldır yapmadığım kadar makyajlıyım. Elimde de lanet olası bir balyoz var. *Harley Quinn* ve *Joker** gibi görünüyoruz."

Chase de güldü, ardından kolunu omzuma atarak bizi ön tarafa doğru götürdü. "Hayır, iyi görünüyoruz." Neşesi benim ruh halimi de yükseltiyordu.

Çıkarken yüzüme çarpan soğuk gece havası bile bu heyecanı yok edememişti. Otuz dakika sonra elimde *milkshake* ve bir kutu sarımsaklı patates kızartmasıyla bagaj kapağına oturduğumuzda da aynı keyifli enerji devam ediyordu.

Sanki milyonuncu kez iç çektiğimde Chase kıkırdadı.

"Sanırım daha önce hiç öfke odasına girmedin?" diye sordu. Bana bir kapüşonlu uzattıktan sonra kendi de gömleğinin üzerine bir tane geçirdi, arabanın kapılarını kapattı.

Yanıma her geldiğinde *milkshake* içmeye ara verip ona cevap verdim. "Kesinlikle hayır. Annem bunun lafını bile duysa felç geçirirdi. O daha çok 'sinirini spor salonunda çıkar' türünden bir kadındı ama bilirsin, sadece ben söz konusu olduğumda böyleydi. O gün hiçbir şey tüketmemiş olsam bile kalori yakmam için her şeyi yapardı." Bunu düşününce kaşlarımı çattım. "Kendisi hiç spor yapmamasına rağmen her zaman kusursuz görünürdü. Bu çok sinir bozucuydu." Başımı kaldırıp yüzümü buruşturdum. "Pardon. Hep böyle modu düşürürüm."

* *Harley Quinn* ve *Joker*, *Batman* serisinin ünlü karakterleridir. (ç.n.)

“Hayır,” deyip gülümsedi Chase.

“Peki sen? Sık sık bir şeyleri parçalar mısın?”

Dondurmasını kaşıklarken başını iki yana salladı. “Daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı. Sahada insanları yeterince hırpalıyorum ya da hırpalanıyorum.”

Başımı ona doğru eğdim. “Çoğunlukla.”

Kaşık dudaklarındayken durup bana baktı.

“Çoğunlukla canavarı evcilleştirmeye yardımcı olacak kadar hırpalanıyorsun.” Aslında hiç de hafif olmayan bir konuyu hafifletmeye çalışıyordum.

İşe yaramışa benziyordu, Chase kısıp ama gergin bir şekilde güldü. “Evet, sanırım haklısın,” dedikten sonra derin bir nefes aldı. Sanki kişisel olarak ondan rahatsız olmuş gibi elindeki karamel şurubuna kaşlarını çattı. “Çoğunlukla.”

Kucağında duran fotoğraf makinemi kaldırıp fotoğrafını çektim. Kafasını hızla kaldırdığında bana hafif bir sertlikle baktı.

Makineyi ona doğru sallarken, “Trajik görüldüğün için çektim,” diye açıkladım. “Eski gamsız haline döndüğünde sana gösteririm diye düşündüm.”

“Gamsız biri değilim.”

“Evet, öylesin.” Belki bu konuda konuşmak ister diye biraz duraksadım. “Ya da öyleydin ama son zamanlarda değilsin.”

Kaşlarını daha da çattı ama önüne döndüğünde yüz hatları hızla donuklaştı. “Düşündüğün gibi değil,” dedi sonunda.

“Yani öyle olsa bile sorun değil,” dedim bir omzumu kaldırarak. “Sahip olamayacağın birini özlemenin ya da istemenin seni ne kadar rahatsız ettiğini bilen biri varsa o da benimdir. Çoğu zaman kendimi lastik bir bant gibi hissediyorum. Gerildikçe geriliyorum ve daha önce olmayan bir acıyla başladığım yere geri dönüyorum. Bu yorucu...” Gerildim, gözücuyla ona baktığımda bana baktığım gördüm. “Bunu paylaşmak isteme-

miştim. İyiyim, gerçekten. Sadece...” Konuşmayı keserek Chase’e döndüm, dudaklarım düzleşirken ne yaptığımı anlayamadan ağzımı bir kez daha açtım. “Bu bir yalan,” diye başladım. “İyi falan değilim. Bazen iyi hissediyorum ama hiçbir zaman tam anlamıyla *iyi* değilim. Bu aptal kelimeyi sevmiyorum bile. İyi. Ne demek bu?”

Ayağa kalkıp kamyonetin kasasında volta atmaya başladım.

İşlerin daha da kötüye gidebileceğini hiç düşünmemiştim ama işte hayatımın en kötü günü olduğunu düşündüğüm günün üzerinden on iki ay geçmişti. Tahmin edin, ne olmuştu? Her. Şey. Daha. Kötüydü.

Her şey daha kötüydü, üstelik annemin her zaman dediği gibi hepsi benim suçumdu.

Hayatım ayaklarımın altında parçalanıyordu ve çekici tutan da bendim.

Aklımı kaçıırıyordum.

Bir flaş parlaması gözlerimi kör edince şaşkınlıkla Chase’e baktım. Elinde telefonu, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “Trajik görüldüğün için çektim. Gamsız gibi *davranırken* sana gösteririm diye düşündüm.”

Bir an bir şey diyemedim ama sonra kahkaha atmaya başladım. Tekrar yanına oturarak geçen sefer bana yaptığı gibi omzuna vurdum. *Milkshake*’imi elime alıp bir yudum daha içmeden önce pipeti biraz çevirdim.

Bir süre sessizce oturduk ve bu güzeldi. Hatta birkaç dakika önce kendimi kaybetmiş olsam da rahatlatıcıydı.

Gecenin huzurunda o kadar kaybolmuştum ki, Chase’in teninin sıcaklığı benimkine değdiğinde irkildim. Gözlerim onun kilere kaydığını ama o, ağzımın kenarında gezdirdiği parmaklarına bakıyordu.

Hafifçe kaşları çatıldı, bana baktığında elini peçeteye silmeden önce dondurma bulaştığını gösterdi.

İçeceğimi ona doğru sallayarak, “Değişmek ister misin?” diye sordum.

Kaşlarını çatıp bir süre dondurmasına baktıktan sonra bana uzattı. “Olur,” diye iç çekti. “Sanırım yeni bir şeye hazırım.”

Dondurmadan bahsettiğinden emin değildim ama bu beni ilgilendirmezdi.

Dondurmasını alıp her lokmasını yedim. Yarın pişman olacaktım ama bu zaten hayatımın hikâyesi değil miydi?

Eskiden kendimi kontrol etme konusunda örnek olduğumu düşünürdüm.

Ancak değildim.

Kendi kendine büyüyen, dokunduğu her şeyi yok eden bir karmaşaydım.

Ben lanet olası bir vebaydım.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 10

Mason

Günümüz, 9 Temmuz

“*Taco* yiyoruz.”

“*Taco* yemekten bıktım.”

“Kim *taco* yemekten bıkar ki?”

“Her seferinde bütün malzemeleri doğramak zorunda kalanlar.”

“Belki Noah mutfakta Ari’ye püf noktaları öğretirken dikkat etseydin, kimsenin istemediği ve senin de beceremediğin baktan işlerle uğraşmak zorunda kalmazdın.”

Brady, Cameron’ın sağ kroşesini gülerek savuşturup onu mağazanın ortasında omzunun üzerine fırlattı. Ari iç çekerken arkadaşlarımıza başını sallayarak baktı, koridorda gözden kayboldukları sırada Cameron yol boyunca ona küfretmeye devam etti. “Özür olarak onu kurabiye reyonuna götürdüğüne beş dolarına bahse girerim.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Beşliğim bende kalsın, teşekkürler.”

Noah yanımıza gelip kollarını ikizimin beline doladı. “İkiniz gerçekten de en iyi arkadaşsınız çünkü yemek konusu olunca ikiniz de sü...”

Tek kaşımı kaldırıp ona baktığımda söyleceği şeyi değiştirdi. “Süper bir açlık hissediyorsunuz.”

Sırıtmamı engellemeye çalışarak Chase’i işaret ettim. “Eti biz alırız. Siz de sebzeleri alın.”

Chase başının arkasını ovuşturdu. “Aslında protein içeceklerim için bir şeyler almalıyım.”

Chase’e dönerek, “O zaman Chase ve ben meyve sebzelerle ilgileniriz,” diye teklif etti Noah. “Fıstık ezmesi yerine, fıstık ezmesi tozu eklemeyi denedin mi hiç?”

Chase bakışlarını kaçırdığında bunun utanç kaynaklı olduğuna yemin edebilirdim. Yüzünü ekşitmeden Noah’nın gözlerine tam olarak bakamıyordu. Fakat bunun kendi hatası olduğunu biliyor, her seferinde bunu kabul ediyordu. “Daha fazla seyreltmeye yardımcı oluyor mu?”

“Kesinlikle, dostum.” Noah konuşurken ikisi yürümeye başladılar. Ari ve ben de onlar gidene kadar arkalarından bakakaldık.

Ari bana hafif bir gülümsemeyle dönerek bizi et reyonuna doğru yönlendirdi. “Noah, Chase etraftayken ortamdaki gerginlikten nefret ediyor.”

“Biraz gerginlik Chase için iyidir. O kadar kolay paçayı kurtamaz ve kurtarmak da istemez.”

“Noah da tam olarak bu yüzden nefret ediyor. Chase kendini cezalandırıyor, kendini *uzaklaştırıyor*. Bu doğru değil, Mase. O da aileden biri.”

İçimde rahatsız edici bir his oluştu. Tıpkı en yakın arkadaşımın, kız kardeşimle Noah’nın en savunmasız oldukları anda aralarına girmeye çalıştığını her düşündüğümde olduğu gibiydi. Gerçek şuydu ki, onun kız kardeşimin peşinden gittiğini görmek beni rahatsız etmişti. Özellikle de eline bir fırsat geçtiğini ve bunu mahvettiğini öğrendikten sonra... ama aynı zamanda küçük bir parçam da bunu anlıyordu.

Ya da belki de bu yeni bir keşifti.

Tek bildiğim, daha önce istediğimi elde etmek için daha az onurlu bir şey yapmaya karşı olsam da artık değildim. Pas atmaya cesaret edemezsen skoru asla değiştiremezdin, değil mi?

Kızı istiyordum ve onu elde etmek için yapmayacağım bir şey olduğundan emin değildim.

“Ona hâlâ kızgın mısın?” diye sordu kız kardeşim.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim, ardından başımı hafifçe iki yana salladım. “Kızgındım ama sanırım her şeyden çok hayal kırıklığına uğramıştım ve bunun nedeni yaptığı şey değildi. Daha önce de dediğim gibi. Chase iyi bir adam. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun ve hepimiz genciz. Bu yolda sıçıp batıracağımız daha çok şey var. Hoşuma gitmeyen şey, sen hep yanıındaydın ama bu konuda gerçek bir şeyler yapmaya ancak sen kaza geçirdikten *sonra* karar verdi.”

Sadece yedi ay önce olanları düşününce paniğe kapıldım. Kız kardeşimi, ikizimi kaybettiğimi düşünmüştüm. İlk kez ne yaparsam yapayım onu koruyamamıştım. Görevimde başarısız olmuşum ve bunu çok iyi biliyordum.

Sonra o iyileştiğinde bir şeyi fark etmiştim.

Kız kardeşim onun için çok değerli olan, ona dünyaları vermek isteyen birine sahipti ve bu artık bana ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu.

Futbol sezonu bitmişti, dolayısıyla takımın da bana ihtiyacı yoktu. Kendimi kaybediyordum ve bu değersizlik hissi, sadece çilek sarısı saçlı bir kız etrafımda olduğunda azalıyordu.

Neden böyle hissettiğimi bile bilmiyordum. Bundan nefret ediyordum, tüm bunlar hiç mantıklı değildi.

Ailem bizi çok severdi, iyi yetiştirmişti ve ne olursa olsun arkamızdaydı. Tüm maçlarıma gelirlerdi, ailece çok vakit geçirirdik. İhmal edilmiş değildik ya da nasıl yapılacağını bilecek yaşa geldiğimizde kendi kendimizi yetiştirmemiz beklenme-

mişti. Arkadaşlarım vardı, benimki gibi iyi bir yuvası olan herhangi bir çocuk kadar mutluydum.

Tüm bunlara rağmen ben hâlâ *ağabeydim*. Sahip olduğu tek kardeşim.

Babam küçükken kız kardeşini kaybetmişti ve onun bisiklet sürerken bir araba tarafından öldürüldüğünün hikâyesini dinlediğimde babamın gözlerindeki üzüntüyle korkuyu görmüştüm. O an koruyucu olmam gerektiğini anlamıştım. Ailemin evimizi aynı kaderden korumak için bana ihtiyacı vardı çünkü böyle bir kaybı atlatamazdık.

Ben de dayanamazdım, bu yüzden ona göz kulak olmak benim işim olmuştu. Salıncaktan düştüğünde onu kaldırmak için oradaydım. Korktuğunda onu güvende hissettirirdim. Biri onu hırpaladığında onları döverdim.

Onsuz ben diye bir şey yoktu, en azından futbol ortaya çıkana kadar.

Ancak sahadayken kendimi de önemseyebileceğimi keşfetmiştim ve spordaki çoğu kişiden daha iyi olduğumu fark etmemiz uzun sürmemiştir. Birdenbire sadece Ari'nin değil, takımımın da bana ihtiyacı olmuştu. Sanki beynimin diğer yarısı canlanmış gibiydi.

Bir anda hayatta iki amacım olmuştu ve bu beni çok mutlu ediyordu.

“Travma herkesi farklı etkiler, Mase,” diye fısıldadı Ari beni tekrar konumuza döndürerek. “Onları suçlayamazsın, onlardan nefret edemezsin ya da onlara sırtını dönemezsin. İnsanlar nasıl farklı süreçlerden geçiyorlarsa, aynı şekilde iyileşirler.” Gözlerini bana çevirdiğinde bakışlarına karşılık verdim. “Ve bazılarının iyileşmesi diğerlerinden çok daha uzun sürer.”

Homurdanarak gülümsememe karşı koydum. “Gerçekten mi? Bu cümleyi öylece söyleyip yemi yutmamı mı bekleyeceksin?”

Kaşlarını çatığında endişe yüz hatlarını gerdi. “Yutacak mısın?”

Yüzüm asıldığı için başka tarafa döndüm. Benim için endişelenmesinden nefret ediyordum. Ben ve benim saçmalıklarım yüzünden kendini strese sokmamalıydı.

İç geçirerek konuyu değiştirdim. “Sabah kampüse dönüyorum. Koçun birlikte çalışmamı istediği yeni bir antrenör var. Takım birkaç gün içinde tatilden dönecek ve sanırım yeni Noah ben olduğuma göre, onlar gelmeden önce her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak da benim görevim.”

En azından söylemeye çalıştığı şeye değineceğimi umarak bekledi. Onun bildiğini düşündüğü şeyi onaylamadan ya da inkâr etmeden söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

“Geçen yıl oraya gitmek için can atıyordum, dün gece ise oturmuş burada biraz daha kalabilmek için koçumun inanacağı bahaneler bulmaya çalıştım.” Kaşlarım daha da çatıldı. “Geçen yaz gelecekle ilgili iyi şeyler hissediyordum ama bu yaz, geçen sefer bıraktığım yere geri dönmedim.” Gözucuyla ona baktım.

Ari’nin yüzü anlayışla doluydu. Dudaklarında küçük, hüznü bir gülümseme vardı.

Sıra ilerledi ve sonra bize gelince gülümseyerek kasabın karşısına geçtik. Sonunda kardeşimin ne sipariş ettiğini duymadım bile, kulaklarımdaki ani cınlama çok yüksekti.

Yarın yola çıkmam gerekiyordu ve dehşet içindeydim.

Çok hızlı bir şekilde ertesi sabah olmuştu, elimde çantamla kamyonete doğru yürürken korkularım doğrulandı.

Geçen seferkinden farklı olarak, kaputun yanında bebek arabasıyla duran ve vedalaşmayı bekleyen küçük, güzel bir sarışın yoktu.

Sadece ben vardım.

Ben ve siktiğimin *başarısızlık* duygusu.

“Son kez, Johnson!” diye bağırdı Koç Rogan saha kenarından.

Konilerin hizasına geçtim, öne doğru hızla atıldım ve hemen cep* içine geri döndüm. Yardımcı Koç Davies, soldan darbe yapıyormuş gibi atıldı, sağa doğru yuvarlanarak ondan kaçtım. Hedefe doğru fırladım, kolumu geriye çekip pas atıyor gibi yaptım, sonra başlangıç noktasına geri döndüm.

Geri çekildiğimde sağdan yaklaşan yardımcı koçum Koç Nichols’a karşı sola savruldu, ayaklarım çimin üzerinde keskin bir şekilde hareket ediyordu. Kolum hızla ileri fırladı ve bu kez top parmak uçlarımdan havalandı.

Bir düdüğü sesi yükseldiğinde nefes nefese döndüm.

“Koç.” Ellerim kalçalarıma gitti, ciğerlerime daha derin bir nefes almak için boynum gerildi. “Hâlâ enerjim var. Bir tur daha...”

“Yapabiliyor olman, her zaman yapman gerektiği anlamına gelmez. Bırakmakla ilgili ne demiştin?”

Bu cevabı belli bir soruydu, bu yüzden topu neden bıraktığıma dair bir bahane bulmakla uğraşmadım.

“Detaylı bir antrenman yapmanın bir sebebi var. Buna sadık kal. Akşam yemeğinden önce Koç Manu’yla kısa bir görüşme için burada buluşuruz. Duş al ve dinlen. Sonra diyetisyenle öğünlerini ayarlamak için yanına git. Her şeyi ayarlamış olmalılar. Sadece seçimini yapman ve beğenmediklerini değiştirmen gerekiyor.”

“Tamam, koç.”

* Koniler, Amerikan futbolunda antrenman sırasında oyuncuların hareketlerini veya rotalarını belirlemek için kullanılır. Cep ise oyun kurucunun savunma hattının koruması altında topu pas atmak için durduğu alandır. (ç.n.)

Başını sallamadan önce bir süre bana baktı. “Sana güveniyoruz, evlat. Şimdi git ve temizlen.”

“Tamam, koç.” İçimde bir elektrik akımı oluştu, başımı salladım. “Teşekkür ederim.”

Bana güveniyorlardı.

Bana ihtiyaçları vardı.

Mason Johnson’a.

Şortumun kenarına sıkıştırılmış havluyu çıkarıp yüzümünden ve boynumun arkasından akan teri sildim. Tatmin olmuş bir nefes boğazımdan yükseldi. Antrenmanım bana gerçekten iyi gelmişti, kendi kendime kıkırdadım.

İyi hissediyordum. Hayatımda hiç bu kadar formda olmamıştım, sezonun başlamasına tamamen hazırdım. Bu şimdiye kadar istediğim her şeydi, takıma ve diğer herkese neden onları zafere götüren adam olmayı hak ettiğimi gösterecektim.

Uçuyor gibiydim ve soyunup soğuk suya girerken dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamıyordum. Kaslarım bir an gerilip sonra gevşedi. Avuçlarımı serin fayansa bastırıp suyun tenimdeki teri yıkamasına izin verdikten sonra omuzlarımı fayansa yasladım.

Gözlerim kapanırken dudaklarımdan bir kahkaha yükseldi. Dostum, bu yıl efsane olacaktı. En iyi arkadaşlarım ve ben on iki yaşındayken konuştuğumuz her şeyi yapacaktık. İster şahsen ister televizyonda olsun yüz binlerce çığlık atan taraftarın önünde, D1* üniversitemizin sahasında birlikte oynayacaktık. Avix Üniversitesi, Noah’nın son birkaç yılda bize kazandırdığı rekorla bu yeri hak eden birinci sınıf bir okuldu.

Şimdi sıra bendeydi.

Sırtlarını yaslayacakları adam bendim.

Kalabalık, göğüslerinde benim numaramı gururla taşıyacaktı.

* D1, Amerikan kolej sporlarında Division 1 (1. Lig) anlamına gelir ve genellikle büyük üniversitelerin temsil edildiği bir ligdir. En üst düzey kolej sporlarını ifade etmektedir. (ç.n.)

Güzellik için sezonluk bilet almalıyım.

Bu düşünceyle anında yüzüm düştü.

Hızlı hareketlerle yıkanıp çıktım ve dolabıma yöneldim. Çantamı karıştırıp yeni bir *boxer*'la lacivert Avix Üniversitesi eşofman altı giydim. Telefonum saniyeler içinde elimdeydi, ekrana bakarken kaşlarım iyice çatıldı.

Sıfır cevapsız arama, yeni mesaj da yoktu.

Yedek koltuğuna çöküp Payton'la mesaj geçmişimizi açtım. Sayfalarca mavi baloncuklardan başka bir şey yoktu... Mayıs ayına kadar uzanıyordu ve en yenisi de bu sabah gönderdiğim mesajdı. Üstüne gitmiyordum ya da meraklı davranmıyordum. Hepsi dün gece odamda yalnızken gönderdiğim mesaj gibiydi.

Ben: *Kampüse döndüm.*

Ben: *Günaydın. Küçük D'ye benden selam söyle.*

İç çekerek mesajlardan çıkıp diğer bildirimlerimi kontrol ettim ve Cameron'ın bu sabah Instagram'da bir fotoğraf paylaştığını gördüm. İkona tıkladığımda görüntü ekranda belirdi ve bir anda dikleşerek ekrana sert bir bakış attım.

Tüm kızlar, sahil evinin aşağısındaki kafede oturuyorlardı. Muhtemelen hep yaptığımız gibi oraya yürümüşlerdi. Fotoğrafı çeken Cameron'dı. Mia ve o masanın bir tarafında, diğer tarafında Lolli, Ari ve... Payton vardı. Masanın ucunda da şu eski ahşap mama sandalyelerinden biri duruyordu. Küçük adamım tam içine oturmuş, battaniyesi sırtına yaslanmıştı. O da gülümsüyordu, parmakları yarıya kadar ağzının içindeydi ve bu manzara karşısında bakışlarım yumuşadı.

O kadar sevimliydi ki, koyu renk bukleleri alına düşüyordu. Bir sonraki fotoğrafa geçtiğimde göğsüme ağır bir sıcaklık yayıldı. Küçük adam, Lolli'nin ona aldığı minik futbol topunu göğsüne sıkıca bastırmıştı. Benim imzam da fotoğrafta net bir

şekilde görünüyordu. Belki de bu küçük adam büyüdüğünde bir koşucu hücum oyuncusu* olacaktı.

Bir sonraki fotoğraf yukarıdan çekilmişti, fotoğrafta sadece elleri ve sipariş ettikleri tabaklar görünüyordu. Kaşlarımı çatarak ekranı yaklaştırdım. Payton'ın pembe ojeli güzel tırnakları, bir yığın meyveden başka bir şey olmayan tabağının kenarında nazikçe duruyordu. Yine de tansiyonumu yükselten meyve tabağı değildi. Masada hemen yanında duran telefonda.

Dün gece mesajımı gördüğü ya da bu sabah mesajıma uyan-
dığı telefon.

Aylardır tüm mesajlarımı ve aramalarımı gördüğü, sonra da görmezden geldiği telefon.

Aramızda olan onca şeyden sonra.

Üstelik tüm bunlardan sonra bile, beni görmezden gelmeyi bırakıp 4 Temmuz'da sessizliğini bozmuştu. Dört gece önce yine pes edip dans pistinde ona sarılmama izin vermişti.

Huzursuzca bacağıma sallamaya başlarken yutkundum.

Benden vazgeçiyordu, bunu biliyordum. Lanet olsun, bunu hissediyordum ve canım yanıyordu. Bunu yapmak istemiyordum.

Yapamazdım.

Zihnim çılgın atıyor, adrenalinim yükseliyordu. Bu çok fazlaydı.

Kafamı boşaltmalıydım. *Yine.*

Kulaklıklarımı takıp rasgele bir çalma listesi açtım ve eşyalarımı çantama attım. Okulun sadece sporculara ayrılmış spor salonunun kapısından içeri girerek koşu bandına doğru ilerledim.

Koşu bandında eğimi arttırdım, hızı maksimuma çıkardım.

* "Running back" Amerikan futbolunda genellikle gerektiğinde pas yakalama ve ardından top taşıma gibi görevleri yerine getiren, hücum hattında yer alan bir pozisyonudur. (ç.n.)

*System of a Down** kulaklarımda öfkeyle çığlık atarken başımı salladım. Sanki tepesine her ulaştığımda yüksekliği iki katına çıkan lanet bir dağa tırmanmaya çalışıyormuşum gibi kollarımı ritmik bir şekilde savuruyordum.

Uzun süre koştum, ancak dizlerim bükülüp düştüğümde durdum. Geriye doğru uçmamla sırtım arkamdaki ağırlık altına çarptı. İnleyerek başımı yasladım ama ayağa kalkmadım.

Orada oturup aynadaki adama dik dik baktım. Bu dünyada istediği her şeyi elde etmeye yeten biri olup olamayacağını merak ediyordum.

Bir yandan da yeterli olmayabileceğini çok iyi biliyordum.
Yeterli olmayabilirdim.

* 1994'te ABD'nin Los Angeles kentinde kurulmuş, Ermeni kökenli üyelerden oluşan ünlü bir *rock/metal* grubudur. Politik sözleri ve sert müzik tarzıyla tanınır. (ç.n.)

BÖLÜM 11

Payton

Günümüz, 10 Temmuz

Ari, Deaton'ın yanağına bir öpücük daha kondurdu. Ardından kollarını boynuma dolayarak hızla bir veda sarılması yaptığında elimden geldiğince gülümsemeye devam etmeye çalıştım. Sırada Cameron vardı ve sonra hepsi arabaya doluştu.

“Hoşça kal, tatlım! Yakında görüşürüz!” Cameron öpücük gönderip gaza bastı ve gittiler. Geride Deaton'la ben yalnız kaldık.

Araba henüz dur işaretine ulaşmamışken dudaklarım titremeye başladı, oğlumu daha sıkı sardım. Hızla eve yürüdüm, kapıyı kapatıp kilitledim ve kendimi toparlamaya çalışırken onu olduğum yerde hafifçe salladım.

Herkes gitmişti. Hepsi.

İstediğin de buydu, diye hatırlattım kendime ama istediğim bu değilmiş gibi hissettiriyordu.

Belki de ihtiyacım olan bu değildi. Bilmiyordum ama sonuçta yalnızdım. Kardeşimle Kenra da Lolli, Nate ve Noah ile gitmişlerdi. Tüm ekip, Tomahawk merkezine doğru yola çık-

mişti. Noah orada *NFL* antrenman sahasına yakın bir daireye yerleşecekti. Nate bu yıl San Diego Üniversitesi'nde ikinci sınıf öğrencisi olduğu ve yurttta kalması gerekmediği için onunla aynı evi paylaşacaktı. Hiçbiri bu akşam eve gelmiyordu.

Herkes normal hayatına, okula, işe, profesyonel bir futbol takımından oynamaya geri dönmüştü. Ben de... aslında geçen yıl tam da bugün olduğum yerdeydim. Sinirsel çöküş yaşamaktan beş saniye uzakta, endişe, acı, kafa karışıklığı ve en kötüsü de keşkelerle dolup taşıyordum.

Geçen yıl yandaki evin girişi olan tam bu yerde durmuş, Deaton'm kalmasını dilemiştim. Daha fazla zamanımız olsaydı da bebek beklediğimizi ve hayatın bizi nereye götüreceğini konuşabilseydik diye düşünmüştüm. Ancak kardeşi gelip eve gitmesi gerektiğini, yoksa ailesinin işleri daha da kötüleştireceğini söylemişti. Her şeyin yoluna gireceğine, bir yolunu bulacağımıza ve eve döndüğünde beni arayacağına söz vermişti.

Bugün burada durmuş neredeyse aynı şeyleri diliyordum. Keşke gitmeseydi ve konuşacak zamanımız olsaydı. Keşke ona bebeği birlikte büyütmek istediğimi, sadece korktuğumu, oğlumu evlatlık vermeyeceğimi ve hamile olduğumu öğrendiği andan beri olmak istediği gibi bir baba olacağını söyleme fırsatım olsaydı.

Tek fark geçen yıl herkes buradaydı, bu yüzden bir kaza olduğu ve hemen hastaneye gitmemiz gerektiğini söyleyen telefon geldiğinde yalnız değildim. İronik bir şekilde, telefon bana değil Nate'e gelmişti çünkü kız kardeşi de o gece Deaton'la aynı arabadaydı.

Bugün ise yalnızdım çünkü kimse bugünün ne olduğunun farkında değildi, elbette bu anlaşılabilir bir durumdu. Kimse sevdiğim çocuğun kaybından benim kadar etkilenmemişti. Eminim bugün, korkunç insanlar olmalarına rağmen ailesi için de zordu. Oğullarına ne kadar kötü davrandıklarını düşünürsek,

bu düşüncelerimi hak etmiyorlardı. Yine de bir şekilde onun yasını tuttuklarına, bir tür kayıp ve üzüntü yaşadıklarına inanmak istiyordum. Deaton özlenmeyi hak ediyordu, onun asla unutulmaması için elimden geleni yapacaktım.

Oğlum babasını hiç tanıyamayacak olsa bile onun kim olduğunu *bilecekti*.

Bir yıl.

Sensiz geçen koca bir yıl ve sanki dünmüş gibi hissettiriyor.

Deaton küçük ellerini kaldırıp yanaklarıma bastırarak dudaklarımı sıktağında boğuk bir hıçkırık ellerinin arasından kayıp gitti. Neyse ki, gülümsememdeki ıslaklık küçük oğlum tarafından fark edilmedi ve bana geri gülümsediğinde yüzünde kocaman mavi gözlerinde neşeden başka bir şey yoktu. Onu iyice kendime çekip başının yan tarafına öpücükler kondururken bir yandan da babasınınkini andıran koyu renk bukleleriyle oynadım.

Ciğerlerime derin bir nefes çekerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım, ardından mutlu yüz ifademi takınarak küçük oğlumla odanın içinde dans etmeye başladım. Önce pelüş oyuncaklarıyla sonra da bloklarıyla oynadık. Okyanusa inip ayak parmaklarımızı suya soktuk ve verandada öğle yemeğ-i yedik.

Bencilce onu mümkün olduğunca uzun süre uyanık tutmaya çalışıyordum. Uyku saatini çoktan geçmişti ama mama sandalyesinde uykuya dalmaya başladığında kabullenip onu kollarıma aldım. Onu yatırma düşüncesine dayanamadığım için kanepeye yerleştik ve hızla göğsümde uykuya daldı.

Birkaç dakika içinde düşünceler yine zihnime dolmaya başladı. Panik o kadar güçlü bir şekilde geri döndü ki, neredeyse nefes alamıyordum. Buna rağmen oğlumun küçük yanağı göğsüme yaslandığı için kalp atışlarımı sabit tutmak için elimden

geleni yaptım. Gözlerimden yaşlar dökülürken tuzlu su dudaklarımın çatlakları arasından akıyordu. Başımı geriye atarak gözyaşlarımın Deaton'ın üzerine damlamasını engelledim.

Telefonumu havaya kaldırıp aceleyle kişiler arasında gezindim ve onun adına ulaştığımda duraksadım. Gözlerimi sımsıkı kapatarak başımı iki yana salladım.

Bunu yapabilirsin. Bugünü atlatabilirsin. Bugünü atlattırsan, yarın daha iyi olacak ve kimsenin bilmesine gerek kalmayacak.

Telefonumu yanıma bıraktım ama bir an sonra tekrar elime alıp ikinci kez düşünmeden başka bir mesaj gönderdim.

Ardından telefonu fırlattım ve oğluma sarılarak unutmaya çalıştım. Neyse ki, sadece kırk beş dakika sonra uyandığında küçük kafasını bir gülümsemeyle kaldırdı.

“Merhaba, küçük bayım.” Yanaklarından öptüm, altını değiştirdikten sonra çocuk odasına yerleştik.

Biraz kitap okuyup birkaç şarkıya eşlik ettik. Bir yürüyüş daha yaptık, bu sefer daha uzun bir yürüyüştü ve sonra akşam yemeği yedik. Mutfak masasında sadece ikimiz vardık. Banyoya girip üşüyene ve büzüşene kadar içeride kaldık. Tekrar gözlerini ovuşturmaya başlaması uzun sürmemiştii.

Bu sefer uyurken onu tutamayacağımı biliyordum. Bütün gece uyuyacaktı.

Onu yavaşça salladım ve çok geçmeden küçük horultuları kulağıma geldi. Titreyen bacaklarımla ayağa kalkıp onu yatağına yatırdım. Son bir özlem dolu bakıştan sonra monitörü açtım, kapıyı kapattım.

Ardından kapının önüne yığıldım. Yere çöküp başımı ellerimin arasına aldığımda kontrolsüz bir şekilde hıçkırıklara boğuldum. İliklerime kadar titremeye başlarken nefesim kesildi.

Boğazımı tutup ayağa kalktım, evin içinde tökezleyerek ilerledim ve arka kapıdan çıktım. Korkuluklara koştum, iki elimle tutunurken eğildim, kollarımm arasından başımı aşağıya sarkıttım ve ağladım.

Ağlamalarım kumlardan gelen yumuşak bir sesle kesildi.

Hızla başımı kaldırdığımda vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Mason hâlâ antrenman kıyafetleri, kramponları ve diğer her şeyiyle karşımda dikiliyordu.

“Mase...” derken sesim çatladı.

Yavaşça merdivenleri tırmandığı sırada dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı ve kolları, sanki bana uzanmaktan başka bir şey istemiyormuş ama uzanması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi sertçe iki yanında sallanıyordu.

Tüm endişelerim aklımdan silinirken kendimi onun göğsüne attım.

Anında güçlü kolları beni sarıp sarmaladı, yanağını başıma yasladı.

“Yanımdayım, güzellik. Buradayım,” diye fısıldadı. “Hep buradaydım.”

Kafam karışmış bir halde geri çekilip ona baktım.

Dudaklarında şefkatli bir gülümseme vardı ve bakışlarındaki özlem neredeyse çok fazlaydı ama gözlerimi kaçırmadım. Yanağımı okşamak için elini uzattığında konuşurken sesi fısıltıdan ibaretti. “Gelebildiğim kadar çabuk geldim... bana ihtiyacın olabilir diye.”

Bileğine tutunup hayatım buna bağılıymış gibi sıkıca kavradım.

Biliyordu. Bugünün ne olduğunu hatırlamıştı. Benim için ne kadar zor olacağını biliyordu.

Benim için hatırlamıştı.

“Bu yüzden uzak duruyorsun,” diye tahmin yürüttü.

Kelimeleri bir araya getiremediğim ve kısmen haklı olduğunu kabul etmek istemediğim için yalnızca başımla onayladım.

“Anlamam gerekirdi, bunu fark etmediğim için üzgünüm. Aklım başımda değildi ve belki de senin fikrini değiştirdiğini düşün...”

“Payton, arkada mısın?” Evin yan tarafından gelen sesle ikimiz de donup kaldık.

Mason kaskatı kesildi, ona baktığımda sol tarafa bakıyordu. Bakışlarını takip ettiğimde kum kahvesi saçlar gördüm.

Chase bizi görünce birden durdu ve ikimize bakarken kaşlarını şaşkınlıkla çatıldı.

“Ah... selam.” Mason’a başıyla selam verdikten sonra elindeki küçük çantayı kaldırırken gözleri yavaşça benimkilere döndü. “*Milkshake*’leri getirdim.”

Yutkunup parmaklarımı Mason’ın kollarına daha sıkı geçirdim.

Chase gözlerini tekrar en iyi arkadaşına çevirerek, “Neler oluyor?” diye temkinli bir şekilde sordu.

Göğsümdeki gerginlik artarken kendimi Mason’a bakmaya zorladım ama onun gözleri hâlâ arkadaşına dikiliydi.

“Sorun ne?” Chase üstelemeye devam etti.

Mason’ın kasları daha da gerildiğinde yüzündeki boş ifade midemin kasılmasına neden oldu.

“Mase,” dedim kısık bir sesle.

Yavaşça, içimdeki bir şeyi parçalayacak kadar yavaş bir hareketle kolunu benden ve elini yüzümden çekti. Sonra yüzüme dokunan elini indirdi, son olarak bileğini kavrayan parmaklarımı nazikçe çözdü. Geri adım atarak bedeninin hiçbir parçası bana dokunmadığı anda kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

“Onu mu... aradın?” Sesi o kadar kısıktı ki, konuşmamış gibiydi. Hafifçe başını iki yana sallayarak bir adım geri attı.

“Mase.”

Gözlerini kaçırdı.

“Mason.”

Daha da uzaklaştığında içimdeki yanma arttı. Kramponları kumla buluştuğu anda koşmaya başladı.

Öne doğru atılmamla dikenli bir tel etrafımı sarmış gibi ciğerlerimi deldi. Paniklemeye başladım ve tekrar ileri doğru atılarak, “*Mason!*” diye bağırdım ama cevap vermedi.

Şimdi o da gitmişti.

Yere çöküp kendimden geçene kadar ağladım.

Tıpkı tam bir yıl önce, *aynı* gece yaptığım gibi.

BÖLÜM 12

Payton

Geçmiş, Temmuz

Hissiz.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

“Bir kaza olmuş.”

Nate’in sesi kafamın içinde tekrar tekrar dönüyor ve hiç susmuyordu. Ne hastaneye giden üç saatlik yolda, ne de dördüncü kata çıkarken asansörde.

Ne kardeşim kulağıma duymadığım kelimeler fısıldadığında, ne de Mason eğilip benimle göz hizasına geldiğinde. Dudakları kıpırdıyordu ama konuşuyorsa bile ben hiçbir şey duymuyordum.

“Bir kaza olmuş.”

“Bir kaza olmuş.”

“Bir kaza olmuş.”

Biri omzuma elini koydu ama çekildim.

Hissedemezdim. Hissedersem bu hissizlik giderdi. Giderse endişe başlar, her şeyi mahvederdi. Annem de hep böyle demez miydi? *Endişe, yok etmekten ve engellemekten başka bir işe ya-*

ramayan değersiz bir duygudur. Soğuk olursan hayatta daha ileriye gidersin.

Muhtemelen bu da onun zehirli dilinden dökülen diğer her şey gibi saçmalıktı.

Bir noktada hastaneye varmıştık ancak araçtan indiğimi hatırlamıyordum. Tek bildiğim kısa bir koridorun başında durduğum, çift kapının üzerindeki dev ve kıpkırmızı yoğun bakım yazısının bana ters ters baktığıydı.

Yoğun bakım ünitesine çağırılmıştık.

O kadar kendi dünyamdaydım ki, asansörden henüz çıkmadığımı kapılar bu uğursuz yazıyı gizlemeye başlayana kadar fark etmemiştim. İleri atılarak ayağımla kapıyı durdurdum ve diğerlerinin koridorun sonunda toplandığını fark ettim. Yanlarında hiç tanımadığım kahverengi saçlı bir kadın da vardı.

Adımlarım yavaştı, her bir adımda hissizlik dağılmaya başlıyordu. Gergin kaslarım yavaş yavaş kendini hissettiriyordu. Kürekkemiklerimin arasındaki ağrı derin ve rahatsız ediciydi.

Vücudum kaskatı, çenem sıkıydı.

“Anne?” Ari bağırınca bu ani sesle irkildim.

Döndüğümüzde koridorda koşan iki kadın gördük. Birilerinin anneleri olmalıydı. Biri kollarını Nate’e, diğeri Ari’ye doladığında düşüncem doğrulandı ve işte o zaman hıçkırıklarını duydum.

Kolumu uzatıp ağabeyimin bileğine yapıştım. Başını bana çevirdiğini görebiliyordum ama istesem de kadınlardan başka tarafa bakamıyordum.

Bir terslik vardı. Bir şeyler yanılttı.

Ağlıyorlardı, evet ama gözlerinde bir şeyler vardı.

Umut.

Umutları vardı.

Kenra’nın annesi ve teyzesinin umudu vardı.

Nate geri çekilip annesine baktı. “Anne?”

Kadının gözlerinden yaşlar süzülürken yutkundu. “Arabamın kontrolünü kaybettiklerini ve bir şarampole yuvarlandıklarını söylediler,” diye açıkladı.

“Hayır,” dedi Parker kısık sesle, bileğini sıkıca kavradığım yere ılık bir sıvı damladı. Sonra bir şeyler söylemeye başladı ama Nate bir çığlıkla onun sözünü kesti.

Kız kardeşi için duyduğu korkuyla, “Anne!” diye bağırdı. “Kenra iyi mi?”

“Evet, tatlım,” diye fısıldadı annesi. “O iyi,” dedikten sonra Parker’a döndü. “Ama henüz kesin değil. Şu an bilinci yerinde değil. Bazı testler yapıyorlar.”

Koridoru bir rahatlama duygusu kaplarken herkes duvara yaslanıp göğüslerini tuttu ama kadının sözleri bende tam tersi bir etki yarattı.

Korku, soğuk ve canlı bir şekilde içimden geçerken bednim titremeye başladı.

“Sen!”

Bu tiz ses asla yanılmayacağım bir sestir ve vücudumdaki her damar buz kesti.

Bakamıyordum, bakmaya cesaret edemiyordum. Kalp atışlarım, yere vuran her topuk sesinde yankılanıyordu.

Gölgesi üzerime düştü, artık saklanamazdım. Gözlerini gözlerime diktiğinde içindeki nefreti fark etmemek mümkün değildi.

“Affedersiniz, hanımefendi. Ben...”

Mason’ın sesi tam o anda kesildi. Soğuk, bakımlı bir el yüzüme öyle sert çarptı ki, geride bıraktığı izi tenime bastırılmış bir kızgın demirin ısısı gibi hissedebiliyordum.

İrkilmedim veya başka yöne bakmadım ama kalan herkes çılgına döndü.

Çığlık atıp bağırdılar ve acıdan nemli gözlerimle başımı kaldırdığımda Nate’in, Deaton’ın annesinin kollarını arkadan bağladığını gördüm.

Parker beni birkaç adım uzaklaştırırken Mason önüme geçerek vahşi kadının görüşünü engellemeye çalıştı ama hissizlik artık tamamen kaybolmuş, bir tedirginlik dalgası içime çökmüştü.

Sendeledim, sırtım duvara çarptı.

“Payton?” Ağabeyimin endişeli sesi kulaklarımdaki çınlamayı bastırdı. Önüme geçti ancak gözlerim sola kayarak bir kez daha sondaki çift kapıya takıldı.

Acil servis.

Bayan Vermont.

“*Bir kaza olmuş.*”

“*Kenra iyi.*”

Vücudum daha fazla dayanamadı ve yığılmaya başladım çünkü *biliyordum*. Bunu iliklerimde, kalbimde hissediyordum.

Yokluğunu. Tatlı ruhunu ve güzel sözlerini.

Bana verdiği sözü. Geri döneceğine söz vermişti.

Parker da benimle birlikte düşerken, “Payton!” diye çığlık attı. Mason da yanımdaydı ve belki biri daha. “Payton, konuş benimle.”

Görüşüm bulanıklaştı, ellerim bilinçsizce karnıma doğru hareket ederken gözlerim kapandı. Titrek ellerimi kazağımın arkasına gizlenmiş yumuşak, gergin tenime bastırdım.

Beni yapayalnız mı bıraktın?

“Bunların *hepsi* senin suçun, küçük kız,” diye bağırdı Bayan Vermont. “Oğlum her aklına geldiğinde bunu hatırla. Sana onu hak etmediğini söylemiştim. Bu da dünyanın bana haklı olduğumu kanıtlama şekli olmalı.”

Göğsüm yırtılmış gibiydi.

Mason ters bir bakışla, “Hey, ne oluyor, kadın?” diye başladığında annesi anında onu durdurdu. “Hayır. Olmaz, anne. Bu kadın az önce...”

“Bu kadın az önce oğlunu kaybetti, Mason.” Annesinin fısıltısı bir mikrofona söylenmiş gibi yüksekti.

İşte gerçekler. Bildiğim onaylanmıştı.

Deaton... ölmüştü.

İçim daralırken nefesim kesildi. Boğuluyordum, titreyip sarsılıyordum, sanki ikiye bölünüyordum.

Buna rağmen hareket ettiğimi sanmıyordum.

Kardeşim uzanıp saçlarımı gözlerimden çekti, dokunuşu elektrik teli değmiş gibi acıttı. Çığlık attım ama sesim çıkmadı. Elektrik çarpmış gibiydim. Öyle olmalıydım.

Başkalarının da seslerini duymaya başladım fakat hepsi kulaklarımda sadece su sesi gibiydi.

Birden çenemin altında bir el hissettim, gözlerimi kaldırdığımda bir çift yeşil gözle karşılaştım.

Parker bir şey söyledi ve Chase başım salladı. Ardından soğuk zeminin yakıcılığı kaybolup yerini bir parça sıcaklığa bıraktı. Gözlerimi tekrar açtığımda havadaydım.

Sanırım bir çığlık duydum ve sonra... hiçbir şey yoktu.

Yumuşak mırıltılar karanlığı yararak bana ulaştığında bu sesle irkildim. Başım yaklaşmakta olan migren tehdidiyle zonkluyordu. Bir el saçımı okşarken ellerimi altımdaki kumaşa iyice bastırdım.

“Peep,” diye fısıldadı kardeşim.

Göz kapaklarım çok ağırdı ama bir şekilde onları kaldırmayı başardım ve yavaşça önümde diz çökmüş ağabeyimin bakışlarıyla buluştum.

“Parker...” Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırırken belime sarılan kolun sıkılaştığını hissettim. Hareket ettiğimde kollar gevşeyince kendi kolumu kardeşime doladım. “Eve gidebilir miyim? ‘Burası senin de evin’ olan eve?”

“Emin misin, Payton?”

Bir şey daha söyledi ama duymadım. Çoktan başımı sallıyordum.

“Eminim. Burada durmak istemiyorum.” Burada duramazdım. “Lütfen.”

“Ben onu götürürüm. Sen burada kal.”

Kaslarım gerildi ve yavaşça arkama dönüp kucağında oturduğum kişiyi görmek için geri çekildim.

Kardeşim bir daha emin olup olmadığını sordu ama Chase ona bakmak yerine küçük bir tebessümle bana bakıyordu. “Evet, dostum. Ben yanıdayım.”

İçimin ürperdiğini hissettim. Bunca zamandır benimle mi oturmuştu? Ne kadar olmuştu?

Chase bana başıyla işaret verdi ve sonra yürümek isteyip istemediğini sormadan ayağa kalktı. Beni aynı şekilde kucağında dışarı çıkardı.

Dudaklarım titremeye başladığında gözlerimi sıkıca kapattım. Koridoru görmek istemiyordum. Diğerlerini görmek istemiyordum.

Bunun sensiz yapmak istemiyorum, Deaton.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladığında, Chase’in beni tutan kolları sıkılaştı. Evren bugün yeterince hırpalanmadığıma karar vermiş olacak ki, Miranda Vermont’tan daha kötü olan tek kişi ortaya çıktı.

Annem buradaydı ve sesine bakılırsa bir süredir bekliyordu.

“Hangi cehennemde?” diye sordu tehditkâr bir sesle. “Ona yeterince zaman tanıdım.”

“Şu an onu önemseyen insanlarla birlikte olmaya ihtiyacı var,” diye tersledi onu Parker. “Ona kukla gibi davranan biriyle değil.”

Chase’in adımlarıyla bedenim hafifçe sallanıyordu ve gözlerimi daha sıkı kapatarak ona bakmayı reddettim. Onunla yüzleşemezdim, şu anda olmazdı. Ne göreceğimi bilirken olmazdı.

Zafer ve ben sana söylemiştim.

Mason karşımıza çıktığında ezici bir çaresizlik duygusuyla bana bakıyordu. Bana küçük bir baş selamı verdikten sonra arkasını döndü ve kardeşim, annemle yüzleşirken sessiz bir destekle yanımızda durdu.

“Onu yere bırak,” diye homurdandı annem. “Hayal kırıklığıyla yaşamayı öğrenmesi gerekiyor. *Hayat* bu. Ayrıca gidiyoruz.”

“Sizinle hiçbir yere gelmiyor,” diye uyardı Chase sakince. Birden Brady de yanımızdaydı.

Tüm duygular hızla boğazımda düğümlendi.

Destek.

Güvenlik.

Kayıp.

Boşluk.

Şok.

Tam bir yıkım.

Tüm hissettiklerime yetişemiyordum.

Nefesim tıkanıldığında Mason elini uzatarak sırtıma, Chase’in dirseğinin hemen altına koydu. Sessiz bir *yanındayım* mesajıydı.

“Kızımı. Derhal. Bırak.”

“Defol git buradan, Ava,” diye hırladı Parker. “Şimdi bu saçmalıkların sırası değil. Hayatında bir kez olsun iyi bir anne ol ve bu saçmalığa tekrar başlamadan önce ona biraz zaman tanı. Lütfen.”

Daha da içime kapandım çünkü Parker’ın unutmuş olabileceği şeyi biliyordum.

Onun vücudunda tek bir iyilik yoktu.

“Ne için zaman tanıyacağım?” diyerek haklı olduğumu kanıtladı. “Sanki onun önünde oldu. On altı yaşında! Küçük aşkı artık yok. Bu benim sorunum değil. Deaton öldü. Bunu atlatacaktır!”

Nefes almak için çaresizce dudaklarımı araladım ama boğazımdaki düğüm buna izin vermeyince yüzümün oksijensizlikten yandığını hissettim.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı biri ve soluma baktığımda Nate’in annesi olduğunu tahmin ettiğim kadının benim anneme doğru atıldığını gördüm. Kadın anneme saldıramadan oğlu onu engelledi.

Suçluluk duygusu iliklerime kadar işledi. Ben olmasaydım, kızı o odada olmayacaktı. Beni Kaliforniya’ya Kenra getirmişti. Deaton da takip etmişti.

Tüm bunlar benim suçumdu.

Boğazımdan kontrol edilemeyen, içimi burkan hıçkırıklar yükseldi. Çığlık atıyor olabilirdim.

Etrafımı gölgeler sardı, çocuklar bana yaklaşmıştı ama onları göremiyordum. Duyamıyordum.

Görüşümde yalnızca kırık camlar ve parçalanmış vücutlar vardı.

Deaton’ın kanlı bedenini görüyordum, yüzüme bunun benim suçum olduğunu haykırıyordu.

Hayatını mahvettiğimi. Her şeyi mahvettiğimi.

Sonra birden serin akşam havası yüzüme çarptı. Vücudum titriyordu ve ardından soğuk bir yüzeye bırakıldım. Beni bırakan kollar uzaklaşırken ellerim ona tutundu.

“Lütfen,” diye yalvardım.

Kollar geri dönüp beni daha sıkı sardı ve bayılmadan önce duyduğum son şey verilen bir sözdü. “Hiçbir yere gitmiyorum, söz veriyorum.”

Bu son gücüme indirilmiş bir balyoz gibiydi.

Deaton da gitmeden önce bir sürü söz vermişti.

Artık söz vermeyi de verilen sözlere inanmayı da reddediyordum.

Erkek arkadaşım ölmüştü.

Keşke ben de ölseydim.

BÖLÜM 13

Payton

Günümüz

Küçük oğlumun mırıltılarının tatlı sesiyle gözlerimi açtım. Nerede olduğumu anlamaya çalışırken bir an kaşlarımı çattım ve bakışlarım en sonunda önümdeki sehpanın üzerinde duran monitöre kaydı. Ekranda uyuyan oğluma bakarken kaslarım gevşedi, dudaklarımı yumuşak bir gülümseme kapladı.

Monitörü almak için öne eğildim ama belimde bir şey sıkışınca donup kaldım. Başımı aşağı eğdiğimde belime sarılmış bir kolla karşılaştım.

Mason.

Chase.

Deaton...

Birden dün akşamı hatırladım ve hızla kanepeden kalktım. Arkamı döndüğümde Chase'in gözleri yeni açılıyordu.

"Hey." Dikkatle bana bakarken kanepede oturur pozisyona geçti.

"Hey," dedim kısık bir sesle. Bakışlarımı kaçırırken saçlarımı kulağımın arkasına topladım. Gözlerim masanın kenarında

duran poşete kaydı. Suçluluk duygusu her zamanki gibi ağır bir şekilde üzerime çökerken çenemi göğsüme indirdim.

“Saat kaç?” diye sordu çatallaşmış sesiyle.

İkimiz de arka duvardaki saate baktık. Sabahın üçünü biraz geçiyordu.

Chase ellerini yüzüne sürerek gözlerini ovuşturdu, minder kenarına doğru kayıp yerdeki telefonunu aldı.

Yüzümü ellerimin arasına gömerek, “Tanrım, Chase. Çok özür dilerim,” diye başladım. “Bu şekilde senden gelmeni istememeliydim. Okula yeni döndün, bir sürü şeyle uğraşıyorsun ve...”

“Kimse beni buraya gelmeye zorlamadı, Payton.” Ona baktığımda devam etti. “Seni seven bir sürü insan olmasına rağmen konuşacak kimsen yokmuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.”

“İstersen benimle konuşabilirsin,” dediğimde dudakları kıvrıldı.

“Biliyorum.”

Uzun, sessiz bir an boyunca birbirimize baktık ve sonunda tekrar konuştum. “Sana hiç teşekkür edemedim.”

Başını eğerek, “Neden?” diye sordu.

“O gece için,” diye fısıldadım kapüşonlulumun ucunu çekiştirerek. “Berbat bir haldeydim, en iyi arkadaşlarının sana ihtiyacı vardı ve sen... tüm bu süre boyunca benimle kaldın. Muhtemelen hatırlamayacak kadar kendimde olmadığımı düşünüyorsun ve çoğunu hatırlamıyorum ama orada olduğunu hatırlıyorum. Bu yüzden teşekkür ederim.”

Chase anlayışlı bir şekilde gülümsedi ama bu gülümseme yavaşça kayboldu, gözlerini kaçırırken küfretti. “Bugün... yani dün...”

Başımı sallayıp geriye attım ve tavana bakmaya başladım. “Ölmesinden bu yana bir yıl geçti.”

“Mason bu yüzden gelmişti.” Bu da, sonrasında söyledikleri

de bir soru değildi. “Ve sen onu aramadın.”

Gözlerim doldu ama kendime acıyamazdım. Böyle bir şeyi hak etmiyordum ve onaylarcasına başımı salladım.

Bir küfür daha savurdu, bu sefer bana baktığında bakışlarında daha derin bir şey vardı. “Gitmeliyim.” Yutkunup uzaklara baktı. “İstemiyorum ama gitmek zorundayım.”

İçimden bir ses gitme kararının sadece zamanla ilgili olmadığını söylese de bundan bahsetmedim.

“Biliyorum. Geldiğin için teşekkürler. O gece olduğum kıza geri döndüğüm için özür dilerim. O kıızı zapt edebileceğimi düşünmüştüm ama... işte.” Omuz silktim.

Chase başını salladı, ayağa kalkmadan önce uzun süre sessizce oturdu. Bir şey söylemek ya da sormak için ağzını açtı ama bir şey fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu. “Sonra konuşur muyuz?”

Kabul ettim ama gözlerimin bulutlandığını hissedebiliyordum. “Evet. Konuşuruz.”

Bununla birlikte ön kapıdan çıktı ve ben de oturduğum yere uzanarak gözlerimi kapattım.

Hastanedeki o geceyi, sonraki günleri, haftaları ve ayları düşündüğümde üzerime bir ağırlık çöktü. O fırtınalı acıyla kafa karışıklığı bulutunun içinde bir yerlerde başka bir şeyin şefkatli dokunuşu vardı. Ağır bir battaniyenin altına dikilmiş ipek gibi hissettiriyordu.

Kimsenin bugünün ne olduğunu bilmediğini sanıyordum ve bundan bahsederek endişe ya da acıma görmek istemiyordum.

Fakat biri biliyordu.

O biliyordu. Biliyordu ve gelmişti.

“Bana ihtiyacın olabilir diye geldim.” Kısık sesi içime işlerken parçalanmış ruhuma özlediğim o sıcaklığı geri getirdi. Elbette bu sıcaklığı hissettiğim anda suçluluk duygusu sıvı nitrojen gibi içeri süzülüp ruhumu buza çevirdi.

Bir çığlıkla savaşarak altımdaki halıyı yumrukladım, ellerimi saçlarımin arasına atarken dişlerimi sıktım.

Chase yeni duş almıştı, üzerinde eşofmanla bir kapüşonlu vardı.

Mason'ın ayağında ise hâlâ kramponları vardı. Doğruca buraya gelmişti. Benim için gelmişti çünkü ne kadar zor olacağını biliyordu.

Chase'i gördüğünde yüzündeki ifade hiç aklımdan çıkmıyacaktı.

Mason ona ihtiyacım *olursa* diye gelmişti.

Chase ise ben istediğim için gelmişti.

Altdudağım titremeye başlarken umutsuzca her şeyin farklı olmasını diledim.

Kendime bunun herkes için en iyisi olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Kendini korumanın en iyi yolu buydu.

Ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak, en kötü yolu...

Belki artık beklemeye ya da uğraşmaya değmediğimi anlardı. Önünde koca bir hayat vardı. Avix Üniversitesi'nin oyun kurucusuydu ve *NFL*'de oynamaya adaydı. Bense on sekizimin eşiğindeydim, bir bebeğim ve şüpheli bir geleceğim vardı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken yanaklarımdan bir yaş süzüldü. Tanrım, onunla gurur duyuyordum.

Benimle paylaştığı hayalini yaşıyordu ve ben farkında olmadan beni hayata döndüren adam için daha mutlu olamazdım.

Sen mutluluğu hak etmiyorsun. Bu şans Deaton'dan çaldıktan sonra edemezsin.

Göğsüme tuğla üstüne tuğla düşerken nefesim kesilip ellerimle dizlerimin üstüne yığılana kadar ciğerlerimi ezdi.

Ağlamaya başladım ve bir yerde kendimden geçtim.

Mason

Koç düdüğü çaldı ve top tutucum sahada hızla ilerleyip rotasını çizerken ben geri çekildim. Sanki bir savunma oyuncusunu kandırmaya çalışıyormuş gibi yana doğru küçük bir adım attığında top parmak uçlarımdan havalandı. Sağa yatışını izledim, top doğrudan kollarına düştü. Mükemmel bir pastı.

Geri adım attığımda yedek oyun kurucumuz cebe girdi. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak onun da aynı hareketi yapmasını izledim. Sonra tekrar içeri girdim. Bu top tutucu diğerinden daha yavaştı ve ayak hareketleri o kadar düzgün değildi, bu yüzden bir saniye daha bekledim ve sonra topu fırlattım.

Yakaladı.

Yerimi almak isteyen Alister Howl, “Umarım hattın” güçlüdür, Johnson,” diye alay ederek cebe girdi. “Atılmanı ve daha fazla kaburga kırmanı istemem. Yoksa omuz muydu?”

Ne yaptığımı fark etmeden ona doğru hamle yaptım ama formam boynuma dolandı ve geri çekildim. Başımı kaldırdığımda koyu mavi yüz maskesinin ardından tanıdık yeşil gözlerle baktım.

Chase ağzı koruyucusunun arkasından kaşlarını çatı. “Yapma,” diye beni uyardıktan sonra çaylağa baktı. “*Odaklan.*”

Homurdanıp geri çekilirken sol omzumu, Alister’a tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde çarptım.

“Şerefsiz,” diye tısladı. Koç bize döndüğünde başka tarafa baktı.

Bu pisliğin benimle bir sorunu vardı ve bunu daha ilk günden belli etmişti. Ancak eğer kadroda kayda değer bir yer istiyorsa, yenmesi gereken kişi bendim. Bu yüzden bu kadar gergin olduğumu varsayıyordum.

* Amerikan futbolunda hücum hattı, oyunun başarılı olmasında kritik bir role sahiptir. Eğer güçlü bir hücum hattın olursa oyun kurucunun pas atması veya top taşıyıcının koşu yapması için daha fazla zamanı olur. (ç.n.)

Yine bir top tutucu rotasını çizerken kas hafızam çalışarak ayaklarım düşünmeden hareket etmeye başladı.

Tam isabet.

Geriye çekildim, hızla göğsümü Alister'ın göğsüne bastırarak ilerledim. "Merak etme, yedek çocuk. *Hattım* gayet sağlam." Ters ters baktıktan sonra öfkeyle arabadan bir top kaptı ve tekrar öne çıktı.

Chase, sanki tekerlekli bir şeytanmış gibi sahayı inanılmaz bir hızla geçerek rotasını mükemmel bir şekilde tamamladı. Fakat Alister onun hızını ve mesafesini yanlış hesapladı. Chase, topun düşmesini bekleyerek tam bir saniye boyunca orada dikildi.

Alister yere tükürdüğünde Chase'in ağızlığının arkasında sırtıttığını biliyordum.

Her zaman arkamı kollardı.

Ancak dün gecenin görüntüleri zihnime dolmaya başladığında kaşlarımı çatarak dişlerimi sıktım.

Demek artık onun arkasını da kolluyordu?

Ne zamandan beri?

Neden?

Neden bu konuda bu kadar huysuzdum?

İhtiyacı olan tüm desteğe ve daha fazlasına sahip olmasını istiyordum... ama her şeyi önce benden istemesini istiyordum.

İstedğini sanıyordum.

Bir top daha alıp tekrar başladım ve sonra tekrar.

Sahaya ilk çıkan bendim, üç saatin ardından sahadan en son çıkan da ben oldum.

Sonunda soyunma odasına girdiğimde, "İyi misin?" diye sordu Brady. Çoktan çantasını toplamış, omzuna asmıştı.

"Evet." Yanından geçip gittim.

"Beklememi ister misin?"

"Hayır."

Devam edip doğrudan duşa girdim ve temizlenene kadar duшта kaldım. Dolabıma geri döndüğümde hem Brady hem de Chase oturmuş telefonlarıyla oynuyorlardı.

Beklemişlerdi.

Göğsümdeki gerginlik biraz azalmıştı, kıyafetlerimi giyerken dudaklarıma yerleşen küçük gülümsemeye engel olamadım. Arkadaşlar bunun için vardı. Onlara ihtiyacınız olmadığını söylemeniz bile, yanınızda olduklarında daha iyi hissettiğinizi bilirlerdi.

Brady bugün keyifsiz olduğumu anlamıştı ve Chase de muhtemelen nedenini bildiğini düşünüyordu.

Ona bağırıp çağırmak, cevaplar talep etmek istiyordum ama günün sonunda ne olduklarını duymaktan çok korkuyordum. Geçtiğimiz yıl kız kardeşimin başına gelenler yüzünden yeterince kavga etmiştik, şu anda bu saçmalığı kaldıramazdım. Bu serseriyi kardeşim gibi seviyordum.

Eşyalarımı çantama doldurduktan sonra ayağa kalktılar.

“Kızlarla pizza mı?” derken Brady kaşlarını kaldırdı.

“Kızlarla pizza.”

Dışarı çıkarken, başka bir kızla daha pizza yediğim zamanı hatırlamadan edemedim.

O gece, onun sadece yanında olmak istediğim kız olmadığını fark etmiştim.

O çok daha fazlasıydı.

BÖLÜM 14

Mason

Geçmiş, Temmuz

Ellerim öfkeden titriyor, Nate'in evine döndüğümüz yirmi dakikalık yol boyunca onları sıkmaktan eklemlerim ağrıyordu.

Gözlerim arka koltuktaki yaralı, küçük sarışına takılıp duruyordu. Baktığımı fark etmemişti, muhtemelen kâbuslarla dolu olan kafasının içinde sıkışmış haldeydi. Bu kadar kısa sürede başına gelmedik şey kalmamıştı.

Bir ay içinde hamile olduğunu öğrenmiş, zehir saçan bir evden kaçma cesaretini bulmuş, geride bıraktığı çocukla yüzleşmiş ve onun için geldiğinde ise geride bıraktığı çocuğu kaybetmişti. Ardından kaçtığı annesi birkaç saat sonra onu yaşadığı yerden koparmaya çalışmıştı.

O kadının Payton'a nasıl davrandığına inanamıyordum. Hayatımda hiçbir ebeveynin bu şekilde davrandığına şahit olmamıştım.

Sanki sadece suçluluk duygusuyla bile olsa, küçük kızının kalbi göğsünden sökölüp alınmamış gibi konuşmuştu. Payton

hakkında öğrendiğim kadarıyla, Deaton onun arkasını kollayan tek kişiydi. Yapayalnız sayılırdı.

Bir daha asla böyle hissetmeyecekti.

Üstüne şimdi bir de tüm bunlar?

Güzel yüzündeki yenilgi ifadesi yüzünden pencereye yumruk atmama ramak kalmıştı.

Bu zaten şüphelenmeye başladığım şeyi doğruluyordu. Deaton'ın ailesi, Payton'ın annesinden daha kötü değilse bile onun kadar korkunçtu. *Tanrım*. Hangi lanet olası insan, ölen oğlunun tabutunun fotoğrafını, onu kaybeden kıza gönderirdi? Hem de kızın cenazeye katılmasını reddettikten sonra? Payton'ın gide-memesi için, cenazeyi gizli tutmanın yaptıkları en aşağılık şey olduğunu düşünmüştüm ama bu fotoğraf?

Bu bir çeşit çarpık, psikolojik bir savaştı.

Gözlerimi tekrar kaldırdığımda yüzündeki boş ifade, kalbimin kulaklarımda şiddetle çarpmasına neden oldu.

Zihinsel bir işkenceye maruz kalıyordu. Üstelik bu durum, anlayamadığım bir şekilde canımı yakıyordu. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar derin, tahmin edebileceğimden çok daha ağırdı. Saklamakta ustalaştığı acıyı tam anlamıyla *hissediyordum* ve *gerçekten* de saklıyordu.

Güzellik kafasının içinde çığlık atan seslerle savaşıyor, güçlü olmaya çalışıyordu.

Keşke o seslerin ne dediklerini bilseydim de onları durdurmanın bir yolunu bulabilseydim. Nasıl yapılacağını bilseydim, o sesleri tamamen yok ederdim.

Evin önüne geldiğimizde sinirlerim tepeme çıkmıştı. Ben hariç herkes kapısını açtı ve bu kez aynaya baktığımda Payton bakışlarını kaldırıp gözlerime baktı.

Bir an için maskesi düştü, güzel yüzü acıyla buruştu. Mavi gözleri bir şey için yalvarıyordu ama ikimiz de ne istediğini bilmiyorduk. Sonra gözlerini kırıştırdı. Bir anda maske geri

geldi ve *Tahoe*'dan inmeye başladı. Herkesin bakışlarından kaçarak hızla ilerlerken hepimiz peşinden gittik. Parker beni birkaç adım geride tutmak için kolumdan çekti, onu ürkütmemek için biraz mesafe bırakıyordu. Omuz silktim, yine de geride durmaya devam ettim.

Arkasından ilerlediğimiz sırada adımları hızlandı ve sonunda bizden tamamen uzaklaştı. Kaldığı odanın kapısı hafif bir sesle kapandı.

Bir an sonra duyulan tiz bir çığlık tüm duvarlarda yankılandı ve kulak zarıma bıçak gibi saplandı. Canımı acıttı, beni kanattı.

En azından böyle hissettiriyordu. Yarası olmayan fiziksel bir acı gibiydi.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım ve gruba mesaj gönderdim.

Ben: *Anne. Buraya gelmelisiniz. Payton'ın durumu kötü ve nasıl düzeltereğimi bilmiyorum.*

Ekranı bakarken beş saniye geçmeden babamın cevabı geldi.

Babam: *Yoldayız, oğlum.*

Omuzlarımdan ufak bir yük kalktı ve sonraki bir saat boyunca diğerleri mutfakta otururken Parker'la ben Payton'ın kapısının önünde sırayla volta atarak bekledik. O birkaç kez uzaklaştı ama ben hareket edemedim. Kız kardeşim üçüncü kez gelip bana içecek bir şeyler teklif edince artık yerimden kalkıp onu diğerlerinin yanına kadar takip ettim.

Koridorun aşağısından öfkeli bir çığlık daha koptuğunda ben mutfığa geleli daha beş saniye bile olmamıştı.

Hep birlikte irkildik, yapılacak doğru şeyin ne olduğundan emin değildik ama *bir şeyler* yapmamız gerekiyordu.

“Bu hiç iyi değil.” Chase başını iki yana salladı, yüzü tedirginlikle gerilmişti.

Onun çılgınlıklarına eşlik etmemek için ellerimi yüzümde gezdirdim, çaresizlik beni yiyip bitiriyordu. Kız kardeşim bana yaklaştı ve ona baktığımda yüzünde aynı kırık ifadeyi buldum.

Daha o ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyordum. Bu ikizlere özgü bir şey de değildi, her zaman yanımızda olan bir aileyle kutsanmıştık. Güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım. “Çoktan yola çıktılar.”

Gülümsemem ikimiz için de hiçbir işe yaramadı ve gözleri buğulanmaya başladığında iç çekerek kollarımı ona doladım.

“İyi olacak mı?” diye sordu Ari.

“Evet,” diye güvence verdim ama bunun doğru olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Tüm bunlardan sonra nasıl iyi olabilirdi ki? Öfke içime işlerken çenemi sıktım.

“Hangi anne böyle bir şeyi saklar ki?” diye fısıldadı.

“O bir anne değil.” Büyük pencereden okyanusa baktım. Bayan Vermont da Payton’ın annesi kadar kötüydü. “O kalpsiz bir *sürtük*. Payton o kadının oğlundan bir parça taşıyor.” İnanmayarak başımı iki yana salladım. Taşıdığı onların torunu olsaydı, annemle babamın ona nasıl davranacağını biliyordum. Kahretsin, şimdi sadece bir arkadaş olmasına rağmen bile ona nasıl davranıyorlardı. “Kıza tapıyor olmalıydı, tüm ilişkileri boyunca ona bok gibi davrandığı için af dilemeliydi.” Yutkundum. “O bir anne değil.”

Bunu söyleyip Payton’ın kapısının yanındaki yerime geri döndüm. Uykuya mı daldım, yoksa zihnim zamanın nasıl geçtiğini anlamayacak kadar hızlı mı çalışıyordu bilmiyordum ama bir anda annemin yüzü karşımda, yumuşak eli kolumdaydı.

“Ben yanıdayım, bebeğim. Sen mola verebilirsin.”

Başımı duvara yaslayıp hayatımda tanıdığım en harika kadına baktım. En özverili ve iyi kalpli ruha, kız kardeşimi melek yapan kadına. Gözlerim yanmaya başladığında annemin yüzü düştü. Yanağımı avuçlayıp, sanki benim göremediğini bir şeyi

görüymüş gibi bana baktı. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyordu.

“Ah, tatlım,” diye fısıldadı ve bir an daha durduktan sonra şakağımdan öptü.

Yavaşça ayağa kalkıp Payton’ın odasına girdi.

Kulağımı kapıya dayayıp dinlemeye çalışırken kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Kızacak mıydı? Annemi kovar mıydı?

Bağırıp çağıracak ve bu evde hiçbirimiz kendi işimize bakmayı bilmediğimiz için gitmek isteyecek miydi? Çünkü gerçekten bilmiyorduk. Her şeye burnunu sokan lanet insanlardık ve muhtemelen hep öyle olacaktık.

İçeriden yumuşak fısıltılar duydum ve ardından hafif bir ağlama sesi geldi. Fakat bu seferki farklıydı. Acı çekerken yanında sana sarılacak biri olduğunda döktüğün gözyaşlarıydı bunlar.

Sana sarılmak isteyen benim...

Bu düşünceyle gözlerimi kırıştırdım, farkına vardığım şey yüzüme tokat gibi çarpınca sırtım dimdik oldu.

Ona sarılan kişi ben olmak istiyordum.

Ah.

Kahretsin.

Payton’ın kapısı açıldı ve annem dışarı süzüldü. Gözleri hafifçe şişmişti, yumuşak yüz hatlarına yorgunluk bulaşmıştı.

“Payton nasıl?” Bu aptal soruyla yüzümü buruşturdum.

Elbette cevap, “gerçekten boktan bir halde” falandı. Yine de annem gülümsedi. “Bir süre uyudu.” Elindeki tabağı kaldırdığında hâlâ babamın yemekleriyle dolu olduğunu gördüm. “Bir ısırık bile almadı.”

“Yemesi gerekiyor.”

“Yer, bebeğim. Sadece şimdi değil. Her ihtimale karşı yatağının yanına biraz atıştırılmalık bıraktım. Su ve biraz şeker.”

Başımı sallayarak gözlerimi bir an için kapattım. Tekrar açtığımda annemle babam karşımda durmuş, yumuşak ifadelerle bana bakıyorlardı.

“Sanırım bu gece diğerleriyle birlikte eve dönmeyeceksin?” diye sordu babam.

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Kanepede kamp kurmam Nate’i rahatsız etmez.” *Ya da tam burada.*

Babamın bilmiş gülümsemesi, söylemediğim şeyin tamamen farkında olduğunu gösteriyordu.

“Mase...” diye başladı annem ama babam kolunu ona doladı ve ebeveynlerin arasındaki o bakışmalardan birini yaşadılar. Annem tekrar konuşmaya başladığında sesi endişeliydi. Nazik gülümsemesiyle, “Bugün eve dönüp dönmeyeceğimize karar vermeden önce onu kontrol etmeye geleceğim, tamam mı?” diye belirtti.

Başımı sallayıp ayağa kalkarak ikisine de sarıldım ve köşeden kaybolmalarını izledim. Ekibin vedalaştığını duyduktan sonra Nate, Lolli ve Parker yanıma geldi. Hiçbir şey söylemeden, sadece başlarını sallayarak zombi gibi geçip odalarına kapandılar.

Ev sessizleştğinde birdenbire gözlerim tamamen açıldı. Telefonuma baktım, sabahın dördünü geçmişti. Tüm gece ayaktaydık.

İç çekerek, babamın bir ara arkama koyduğu yastığa yaslandım ve gözlerimi kapatır kapatmaz odanın içinden boğuk bir ses geldi.

İçeriden ayak sesleri geldiğinde yerimden fırlayıp elimi kapı koluna götürdüm. Bir an bekledikten sonra hafifçe kapıya vurdum. İçeri girmemi istemediğini söylemeyince, bileğimi dikkatle çevirip kapıyı iterek açtım ve onu pencerenin önündeki sandalyede otururken buldum.

Bu açıdan görebileceği bir şey yoktu ama en azından karmış gökyüzünden sızmaya başlayan sabah ışığını görebiliyordu. Bana döndüğünde göğsümde belirgin bir *güm güm* sesi duydum ve o noktayı ovaladım.

Yanakları kıpkırmızı, iri mavi gözleri düşük ve yenikti ama dudağı küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Sen olduğunu biliyordum,” dediğinde gözlerinde küçük bir kıvılcım belirdi.

Hissetmediğim bir şekilde kendimi gülmeye zorladım, adımlarımı da hissettiğimden daha coşkulu attım. “Öyle mi, buraya seni kaçırmaya geldiğimi de biliyor muydun?”

Bir süre öylece bana baktı ve gitmemi söylemesine hazırlanırken gerginlik omuzlarımı sardı ama böyle demedi.

Ayağa kalktı, ayaklarını bir çift pofuduk terliğin içine soktu ve yanımdan geçip gitti. Kapıda duraksadığında omzunun üzerinden bana baktı. “Ben de öyle ummuştum.”

Bu sözlerin ardından dışarı çıktığında ben de aceleyle onu takip ettim.

Yapmamaları gereken bir şey yapan iki çocuk gibi parmak uçlarımızda ön tarafa doğru ilerleyip sessizce kapıdan çıktık. Bir dakikadan kısa bir süre içinde arabama binip yola koyulmuştuk.

Nereye gittiğimizi sormadı, ben de arabadaki sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmedim. Bu yüzden gece vakti buralarda açık olan tek yere kadar yol boyunca sessizce oturduk. Ya da sabah saati demek daha doğru olurdu. *Peppy’s Dinner* bu saatte açık olan tek yerdi.

İçeride, arka köşede bir masa bulup oturduk. Payton etrafına bakınarak mekânın bu saatte ne kadar kalabalık ve gürültülü olduğunu gözlemledi. Sonunda dudaklarında zoraki olmayan bir gülümseme belirdi.

Kendi kaosunu susturmak için bu kaosa ihtiyacı vardı.

“Tamam.” Başını kaldırdığında muhteşem gözlerinde küçük bir ışık vardı. “İçi dolu pankek alalım derim... ve peynirli pizza.”

İçimden bir kahkaha yükseldi ve gülümsemesi büyüdüğünde midemde bir şeyler kıpırdandı.

Buradaki peynirli pizza iğrençti, muhtemelen mikrodalgada pişiriliyordu ve bu kızın hayatında hiç karbonhidrat yediğini sanmıyordum. Ancak istesem de ona karşı çıkamazdım.

Benim söz hakkım olduğu sürece, tam olarak ne istiyorsa onu alacaktı. Her zaman.

Pankekler soğuyup elindeki son pizza dilimi parmaklarının ucunda asılı kalana kadar bekledim. Sonunda derin bir iç çekeerek tekrar bana baktı.

“Henüz kimseye söylemedim ama...” Gözlerimin içine bakarak sustu. “Doğuracağım ve bebek bende kalacak.”

Ses tonundaki inanç çok etkileyiciydi. Bakışlarımı ondan ayırmadan, “Bunu söyleyecek kadar bana güvenmen benim için çok anlamlı,” diye kabul ettim.

Dudakları seğirdi ve başını salladı.

“Bu konuda hepimiz seni destekleyeceğiz, biliyorsun. Ne olursa olsun,” diye ekledim.

Tekrar başını salladı. “İstediğim şey bu. Sırf...”

Sırf Deaton öldü diye değildi.

Masaya uzanıp elimi açtım ve çekingen bir şekilde o da avucunu benimkine bastırdı. Hafifçe elini sıkarken herkesten önce bana söylemesine takılmamışım gibi davrandım ama takılmıştım.

“Nedeni sana ait, güzellik. Kendini kimseye açıklamak zorunda değilsin.”

Yüzü yumuşadı, ardından şişmiş dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi.

“Ne?”

“Burada oturmuş sana söyledikten sonra ne diyeceğini merak ediyordum ve kafamda yaptığımız konuşma buna çok benziyordu.”

Kısık bir sesle kıkırdadım. Çatalını uzatıp buz gibi pankek-
lere saplayarak kocaman bir ısırık aldığı sırada arkama yas-
landım. Her hareketini izlerken dudaklarımda bir gülümseme
belirdi.

“Öngörülebilir olduğumu bilmek güzel,” diye takıldım.
Karşımdaki kızıdan başka tarafa bakacak gücü kendimde bula-
mıyordum ve ne olursa olsun bunu yapmak istemiyordum.

“Öngörülebilir değilsin,” dedi alçak bir sesle, gözleri tekrar
benimkilerle buluştu. Sanki bu her şeyi açıklamış gibi, “Sade-
ce... *Mason*’sın,” diye ekledi. Ardından tekrar pencereye dön-
dü. Güneş resmen doğmuştu.

Bir kaşımı kaldırdım, buna kahkaha attığında uçuyormuşum
gibi hissettim.

Biraz daha iyi hissediyordu ve bunda benim de payım vardı.
Benim. Sonra rasgele konularda sohbet etmeye başladık, arka-
ma yaslanıp onun her sorusuna cevap verdim. Peşinde olduğu
dikkat dağınıklığının merkezi olduğum için mutluydum.

Nate’in evinin önüne park ettiğimizde ruh hali tekrar karar-
dı. Yolcu koltuğunda tereddüt ediyor, ağır bir yenilgiyle sahil
evinin verandasına bakıyordu.

“Ona söyleme fırsatım hiç olmadı,” diye fısıldadı aniden.
Göğsü boğuk bir nefesle genişledi. “Deaton ne yapacağımı bil-
meden öldü.”

“Biliyordu.” Gözleri bana döndüğünde ona doğru eğilip,
“Seni seviyordu, Payton,” diye ekledim. Gözlerini kaçırmasına
izin vermediğimde küçük bir gülümsemeye dudakları titredi.
“O biliyordu.”

Yavaşça başını sallarken kasları gözlerimin önünde gevşedi.
Sanki dudaklarımdan gelen güvence onu bir süreliğine de olsa
rahatlatmaya yetmiş gibiydi. “Teşekkürler, Mase. Sen iyi bir
arkadaşsın.”

Ya daha fazlası olmak istiyorsam?

BÖLÜM 15

Mason

Günümüz, Ağustos

Kollarımı kavuşturmuş, parmaklarımı kol kaslarıma geçirmiş halde sahadaki küçük pisliğe dik dik bakıyordum.

Başlangıçta koçun önce ikinci sıradaki oyuncuları oyuna sokma planına katılmıştım. Onları sahaya atacak, rakip takımı şaşırtacak, ilk çeyrek boyunca şansları olduğunu düşünmelerine izin verecek ve sonra değişiklik yapacaktık. Onlara gerçekte neye sahip olduğumuzu gösterip buradan zaferle ayrılma hayallerini yıkacaktık.

Şimdi keşke kabul etmeseydim diyordum çünkü *tabii ki* bu sersem benim pozisyonumda sahaya çıkmış, canı ne isterse onu yapmıştı. Oyun planı da yalan olmuştu.

Plan dikkat dağınıklığı yaratmayı gerektiriyordu ve top tutucular planı mükemmel bir şekilde uygulamışlardı. İleri doğru atıldılar, biri savunma oyuncusunun yolunu kapatırken diğeri pas almak için tamamen boşa çıkacak şekilde ayakları hızla hareket etti. Peki bu serseri ne yaptı?

Topu gövdesine sıkıştırıp koşmaya başladı ve sırf o çevik

ayaklarını göstermek için elinden geleni yaptı. Adamları teker teker geçerken sadece ilk seti almakla kalmadı, üstüne bir de fazladan beş metre* kazandı.

Seyirciler tezahürat yaptığında Alister da havaya girdi ama koç kenardan öfkeyle bağırıp çağırmaya başladı. Alister, bizim tarafa başıyla selam verip duyamayacağımızı bildiği bir mazeret uydurdu ve bir sonraki oyun çağrısını alarak toplanma yerine** geri döndü.

Sonraki oyun ne yaptı? Aynı şeyi. Ancak bu kez, savunma hattından hızla üzerine doğru koşarak baskı yapan dış savunma oyuncusunu*** çalımlamak yerine havaya sıçradı ve adamın üzerinden atlayarak yere indi.

Böylece üç metre daha kazandı.

Bu sefer herkes çıldırdı ama göreve odaklanmak yerine, şöhret peşindeki bu çaylak oyuncu seyircilere döndü. Ellerini havaya kaldırıp daha fazlasını istedi.

Tam bir aptaldı, böyle bir hareket kariyerini daha başlama-dan bitirecekti.

Çok alçaktan, çok geç ya da çok yüksekte zıplarsanız havada takla atma ve yanlış yere düşme riskiyle karşı karşıya kalırdınız. Kalabalık desteği almak için bileğinizi kırardınız ya da kolunuzu incitirdiniz. İşte o zaman oyun sizin için biterdi.

Koç Rogan'la aynı anda birbirimize bakıp başımızı iki yana salladık. Saat ilerledi ve sonunda zaman geldi. Kaskımı takıp pozisyonumu almaya hazırlandım çünkü bu *benim* pozisyonumdu.

Sahadaki on bir oyuncumuz yavaşça kenara çekilirken sezonun ilk maçı için as kadro sahaya çıktık.

* Amerikan futbolunda oyuncular set boyunca topu sahada ilerletmeye çalışırlar. Topu ilerletebildikleri sürece hücum hakkı devam eder. (ç.n.)

** Amerikan futbolunda oyuncuların set içindeki bir sonraki oyunu tartışmak ve organize etmek için bir araya geldikleri kısa toplantıya verilen isimdir. (ç.n.)

*** "Outside linebacker" Amerikan futbolunda savunma pozisyonlarından biridir ve genellikle savunma hattının hemen arkasında, sahadaki kenarlara yakın bölgelerde yer alan oyuncudur. (ç.n.)

Alister yanımdan geçtiği sırada omzunu benimkine sertçe çaptı ve bakışlarımız kesişti. “Bakalım seyirciler seni, beni sevdiğleri kadar sevecek mi?” diye tısladı sinsi bir gülümsemeyle.

“Merak etme, yedek.” Kaskımın çene kayışını sıkarken alaycı bir şekilde sııttım. “Seni sevecek kadar görmeyecekler.”

Alister’ın yüzü asılırken arkamı dönüp kendi kendime gülerek takımıma doğru ilerledim. Ayağım sahaya bastığı an, onunla ilgili tüm düşünceler kafamdan silindi.

İşte bu kadardı.

Takım arkadaşlarımla yüzlerine baktım. Her biri başıyla bana onay verdi, hepsi benim komutumu bekliyordu. Beni takip etmeye, oyunu hayata geçirmek için nereye gitmeleri gerekiyorsa gitmeye hazırlardı. Hava elektrik yüklüydü ve bana *Elektro** diyebilirdiniz çünkü enerjimin zirvesindeydim.

İşte beklediğim an buydu. Hayatım boyunca bunun için hazırlanmıştım.

D1 bir üniversitenin başlangıç kadrosunda oyun kurucuydum ve burada bulunan herkese neden koridorlardaki duvarlarda benim fotoğrafımın asılı olduğunu gösterecektim!

Aynen de böyle yaptım.

Tüm takım arkadaşlarımla yanımda, sahada elimden gelenin en iyisini yaptım ve dördüncü çeyreğin sonunda skor tabelasında 34 - 13 yazıyordu. Avix Üniversitesi Köpekbaklıları kazanmıştı.

Heyecan doluydum, tünele girerken takım arkadaşlarımla birlikte avdan çıkmış vahşi kurtlar gibi zıplıyorduk. Gürültülü ve vahşiydik, şakalaşıp gülüyorduk. Soyunma odasında rap müzik son ses açıkken koçun ateşli konuşması hepimizi coşturdu ve zaferin coşkusuyla dolaplarımızı yumrukladık. Koç çıktığında müzik daha da yükseldi, herkes kendi işine döndü.

* Marvel çizgi roman evreninde yer alan ve elektrik enerjisi üretme ve kontrol etme yeteneği olan bir karakter. (ç.n.)

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle dolabımdan telefonumu çıkardım. Gözlerim ekrana odaklandıktan hemen sonra gülümsemem düştü. Babamdan, kız kardeşimden ve hatta Lolli'den bir mesaj vardı... ama açıkça bağımlı hale geldiğim bir rutini başlatan kızıdan hiçbir şey yoktu.

Geçen sezon her maçtan sonra Payton bana mutlaka mesaj atardı. Eğer izleyebildiyse futbolla ilgili bilgisizliğini vurgulayıp beni deli ettiğini bile bile muhtemelen saçma bir şekilde beyzbol ya da basketbol terimleriyle yorum yapardı. İzlemeydiyse sonuçları mutlaka araştırır, ardından alaycı bir yorumla gelirdi. Mesajı gönderirken o sevimli, ufak sırıtışıyla gülümsemişliğini bilirdim. Genelde beni kızdırmak için dalga geçerdi. *Avix Inquirer*'ın Instagram sayfasında gördüğü bir oyunun sonucundan bahsedip, maçı kazandıran sayının oyuncunun dar pantolonu yüzünden kaçtığı gibi şeyler söylerdi. Bunların çoğu mantıklı olmazdı ama onun bu oyundan anlamazmış gibi davranırken aslında her şeyi bildiğini de bilirdim. Sonuçta, ona oyunun inceliklerini anlatmak için tonlarca zaman harcamıştım. Fakat işin eğlencesi buydu. *Onun* başlattığı, şakalaşmalı bir sataşmaydı. Bu bizim olayımızdı. Mesajını görüp görmeceğimi asla merak etmezdim. O mesajın geleceğini bilirdim. Kesindi.

Anahtar nokta da buydu. *Geçmişte*.

Hayal kırıklığı tenimi yakıp kavururken öfkeyle burnumdan soluyarak telefonumu dolabıma fırlattım. Tam o sırada birkaç dolap ileride Chase'i gördüm. Ekrana gülümseyerek bakıyordu. Gözlerim bir anda ona takılı kaldı.

Ne yaptığımı fark etmeden hızla ona doğru ilerledim ve bir hışımla telefonunu elinden aldım. "Kiminle konuşuyorsun?" diye çıkıştım.

"Dostum, ne oluyor?" Beni iterek telefonunu tekrar aldı ama ekrandaki ismi çoktan görmüştüm.

Lolli sanırım ona da mesaj atmıştı.

Chase kısık gözlerle beni incelerken hızla arkamı dönerek gözlerimi bir anlığına sıkıca kapattım.

Duşa girmek yerine eşyalarımı topladım ve siktir olup gittim.

Payton

Fotoğraf makinemi kaldırarak takıma yeni katılan oyuncuyu başlangıç çizgisinden fırlayıp rakibini geri bırakırken takip ettim. Bunun soyunma odasındaki bir iddia olduğundan eminim, eğlencesine yapılmış bir şeydi çünkü omuzluklarını çıkartıp çimin üzerine bırakmışlardı.

Yeni çocuk koyu saçlarını eliyle karıştırarak gülümserken arkasını döndü. Takım, on üç numaranın etrafında bağırıyor, itişip kakışıyordu. Muhtemelen yeni oyuncuya yenildiği için onunla dalga geçiyorlardı. Ancak Noah sadece başını iki yana salladı ve top tutucu antrenörlerinin toplandığı yere doğru ilerledi.

Ağustos ayının sonlarına gelmiştik, Deaton'ın ölümünün birinci yıldönümünün -ne kadar saçma bir ifade- üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ve ben kendimi yeniden kendim gibi hissediyordum. O güne kadar geçen haftalar beklenmedikti, ondan önceki aylar daha da beklenmedikti.

Ama ne güzel beklenmedik bir karmaşaydı.

Bu düşünceden sıyrılmaya çalıştım.

Deaton'ın ölümünün ardından bir tür dağınıklık içinde sıkışıp kalmıştım. Aklım allak bullak olmuş, olayın şokunu atlata-mamıştım. Uzun bir süre boyunca gerçeklikten kopuk hisset-

miştim. Ölümünden birkaç ay sonra, artık her gün ağlamadığımı fark etmiş ve bunu fark ettiğim günlerde suçluluk duygusuyla ağlamıştım.

O bir tabutun içinde soğuk soğuk yatarken ben kim olduğumu sanıyordum? Etrafta dolaşıyor, arkadaşlarımla öğle yemeği yiyor, sahilde nefes alıyordum.

İçimde keskin bir acı hissedince irkildim.

Birini kaybetmek çok garip bir şeydi ve ne kadar üzücü olsa da sanki isteyerek yaptığım bir spormuş gibi bu konuda tecrübeliydim. Teknik olarak konuşmak gerekirse, annemden boşandığında babamı kaybetmiştim. Bu da kardeşimi kaybetme neden olmuştu. Annem hayatıma karışmaya başladığında arkadaşlarımı, aynı zamanda özgür irademi de kaybetmiştim. Hamile kaldığımda lise son sınıfımı, ardından Deaton'ı kaybetmiştim.

Bu olayların her birinde bir şekilde yas tutmuştum. Her geçen gün iyileşildiğini biliyordum ve iyileşmiştim de. Yavaş yavaş her şey daha iyi olmuştu. Onu düşünürken mutlu olup gülebiliyordum, tamamen acı çekmeden de onu özleyebiliyordum.

Fakat ölümünün birinci yılı? Bu yaşadığımı başka hiçbir şeye benzemiyordu ve bunun tamamen farklı bir koyu renk saçlı adamla ilgisi yokmuş gibi davranamazdım.

Yine de sanki bir yıl boyunca duygularımı kutulara tıktır-mıştım. Şimdi o kutular dolmuş, taşan ağırlık artık dayanılmaz hale gelmişti. Gümbür gümbür yere düşmüş, mandalları kilitle-rinden koparak açılmıştı. Her şey üzerime dökülmüş, sonunda kalpsiz bir beden ve havasız ciğerler gibi kalmıştım.

İçimde ölü gibiydim, ölçüsüz bir suçluluk hissiyle boğuluyordum.

O ölmüştü ve ben bir yıl içinde koca bir hayat yaşamıştım.

Dokuz ay boyunca karnımda bir bebek taşımıştım. Lise diplomasına eşdeğer sertifikamı almıştım. Hayallerimdeki işte sta-

ja başlamış, on sekizinci yaş günümü omuzlarımda biraz daha az yükü geçirmiştım.

Ağabeyim ve bana kucak açan ailem tarafından sunulan evde kendime bir yuva kurmuştım. Onların ellerini tutmuş, bu ellere hayatım pahasına tutunmuştım.

Deaton'ı düşünmenin ağırlığı altında batmak yerine, kendimi yüzmeye alıştırmıştım. Yasın sonsuz sularında çırpınıp dururken sonunda daha rahat nefes almanın bir yolunu bulmaya çalışmıştım. Bileklerime dolanan ipi çözmüş, keder girdabımın yüzeyini kırarak yukarı çıkmıştım.

Bu dünyaya getireceğim, koruyup besleyeceğim küçük bir oğlum vardı ve kırık dökük bir kız yeterince güçlü olamazdı. O daha fazlasını hak ediyordu. Böylece zaman geçtikçe, içimde hissettiğim ışığın nereden geldiğini keşfettikçe yavaşça ona doğru yöneldim.

Niyetim uçurumdan düşmek değildi ama düştüm. Kafa üstü düştüm ama asla yere çarpmadım.

Güçlü eller beni tuttu.

Taşıdığım suçluluk duygusunun midemde sıcak, kontrol edilebilir bir çukurdan devasa bir volkan haline gelmesi uzun sürmedi. Bu mantıklı gelmiyordu, değil mi? Yani o ölmüştü sonuçta.

Tüm bunların ne önemi vardı o zaman? Ben buradaydım, o yoktu.

İçimden neşesiz bir kahkaha yükseldiğinde başımı iki yana sallayarak kameramı bir kez daha kaldırıp objektiften baktım.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

“Kahretsin, geç kaldım!”

Arkamı döndüğümde Ari'yi görünce kocaman gülümsedim.

“Hey! Bugün şehre geleceğini bilmiyordum.” Basamaklardan neşeyle sekerek indi ve kollarını boynuma doladı. “Antrenmanlarını yakalamayı umuyordum ama görünüşe göre bitmek üzere.”

İkimizin de gözleri sahaya döndüğünde, sanki ikisi arasında görünmez bir ip varmış gibi Noah da aynı anda tribünlere baktı. Dudaklarında beliren gülümseme ikimizi de güldürdü ve göğsümde bir yumuşaklık filizlendi, minicik bir kıskançlık ipliği içimi çekiştirdi.

Birkaç saniye birbirlerine baktıktan sonra Ari tekrar bana döndü. “Demek işe geri döndün?”

“Tanrı’ya şükür,” diye itiraf ettim hafif bir alaycılıkla. “Fazla boş zamanım vardı.”

Başını eğip bir süre beni inceledikten sonra, “Hiç üniversiteden ders almayı düşündün mü?” diye sordu. “Belki yardımcı olabilecek fotoğrafçılık ya da işletme dersleri vardır?”

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken başımı iki yana salladım ve günü tamamlayan koşucu hücum oyuncularıyla koçlarının birkaç fotoğrafını çektim.

“Stajım ekipman ve yazılım konusunda tam kapsamlı bir eğitimle birlikte sunuluyor ve şimdi ikinci yılımdayım. Film tarafında da çalışacağım. Sosyal medya için canlı, kısa filmler çekeceğim.”

“Bu çok güzel!” Yüzü aydınlandı, sahaya baktığında üzerine bir yumuşaklık çöktü. “Keşke her gün onunla burada olabilseydim.”

“Neden Nate ile San Diego Üniversitesi’ne geçmiyorsun?”

Gözlerini önündeki mavi gözlü, siyah saçlı adamdan ayırmadan bir omzunu kaldırdı. “Ben daha çok... okulu bırakmayı düşünüyordum.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında hafifçe güldü ve bir kez daha omuz silkti. “Zaten üniversiteye gitmeyi hiç istememiştim ama gitmem gerektiğini biliyordum. Fakat şimdi? Tüm bu olanlardan sonra?” Başım iki yana sallarken sesi duygu yüklüydü ve farkında mıydı bilmiyordum ama avucunu karnına bastırıyordu. “Sadece onun olduğu yerde olmak istiyorum.”

Bunu anlayabiliyordum. Hayatının aşkını, çoğu insandan tamamen farklı bir şekilde kaybetmenin eşiğine gelmişti. Hayatın kısa olduğunu ve her anımızı en sevdiklerimizle geçirmemiz gerektiğini her zamankinden daha iyi biliyordu.

O kişiyi gerçekten kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorsanız ve böyle bir şeyi ikinci kez yaşayamayacağınızdan eminseniz işler tam tersi olabilirdi...

Yutkunarak bir kez daha Ari'ye baktım. "Biliyor mu?"

Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "O adam bir bakışıyla düşündüğüm her şeyi biliyor." Tatlı tatlı iç geçirdikten sonra, "Sadece ilk söyleyenin ben olmamı bekliyor," diye ekledi ve bana döndü. "Kardeşimin tam tersi olması çok komik."

İkimiz de buna güldük. "Evet, Mason biraz..."

"Mason işte," dedik ikimiz de aynı anda.

Sessizleştik, ben eşyalarımı toplamak için eğildiğimde o da takip etti.

"Çocuklar bugün ilk maçlarını oynadılar," diye fısıldadı ve ses tonundaki temkinlilik kaslarımın gerilmesine neden oldu. "Mason üç yüz metreye yakın attı."

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bunu belli belirsiz bir gururla söylediğine göre iyi bir şey olmalıydı. Bu oyun kurucu olarak ilk maçını kazandığı anlamı mı geliyordu?

Endişe vicdanımı dürtükledi ve gözlerim boynumda asılı duran telefona kaydı. Maçtan sonra telefonunu kontrol etmiş miydi?

Eminim etmişti ama muhtemelen mesaj atmadığımı fark edemeyecek kadar heyecanlıydı. Tabii kazandılarsa. Artık as kadrodaydı. Bu sene onun için her şey çok farklı olacaktı. Daha meşgul olacaktı.

Herkesin örnek alacağı kişi olacaktı. Peşinden koşacaklardı. *Kızların isteyeceği kişi olacaktı.*

"Gitmeliyim." Hızla ayağa kalkıp Ari'ye sarıldım.

Dudakları kıvrılırken güzel kahverengi gözlerinde sormadı-

ğı bir soru belirdi. “Belki pazar günü kampüse dönmeden önce görüşürüz?”

“Belki,” diyerek başımı salladım. “Bu hafta sonu Noah’nın maçında iyi eğlenceler.”

Cevap olarak başım sallarken hızla oradan uzaklaştım. Takımın merkezindeki kreşe girmeden önce kapmın önünde durup Instagram’ı açtım. Avix Üniversitesi’ne adanmış gazete sayfası *Avix Inquirer* hemen karşıma çıktığında fotoğraf gözlerimi yaşarttı.

Bu oydu. Tabii ki oydu.

Saçları neredeyse siyah görünüyordu. Terden mi, yoksa sudan mıydı bilemiyordum ama ona çok yakışmıştı ve ön uçları alnına yapışmıştı. Forması yeşil lekelerle doluydu, ortasındaki devasa dört numara günün bir noktasında zemine epeyce temas etmiş olmalıydı. Kaskını havada zaferle kaldırmıştı fakat derin bir nefes almama neden olan, dudaklarındaki o tamdık, kendinden emin kıvrım ve koyu gözlerindeki o vahşi parıltıydı.

Başlığı okumama gerek yoktu. Başarılı olduğu gün gibi ortadaydı.

Sayfadan çıkıp arama motoruna dokundum ve aklımı kurcalayan soruyu yazdım.

Bir üniversite futbol maçında ortalama kaç metre top atılır?

Cevap ekranda belirdiğinde içimde hüznün ve mutluluk karışımı bir his oluştu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken, “Bravo, süperstar,” diye mırıldandım.

Belki bir gün bizi bu hale getirdiğim için beni affederdi.

Ya da belki o kadar ünlü olacaktı ki, adımı bile hatırlamayacaktı. Belki de en iyisi buydu.

Belki de Mason’la ben birbirimiz için yaratılmamıştık ve dışarıda ona benim veremediklerimi, daha iyisini verebilecek başka biri vardı.

Bunu düşünmek bile diğerleri kadar yıkıcıydı.

Belki de ben bir aptaldım ve bizim hikâyemiz o kadar da ciddi değildi.

BÖLÜM 16

Mason

Geçmiş, Eylül

Çok güzeldi.

Saçları yaz boyunca olduğundan daha uzun ve biraz daha açıktı. Sıkça görüntülü konuşmuştuk ama hiçbiri hakkını vermiyordu. Hiçbiri elleriyle konuşurken her kelimeyi tüm vücuduyla ifade eden okyanus gözlü sarışının karşısında oturmak gibi değildi. Mutlu görünüyordu. Gülümsüyor, kahkahalar atıyordu.

Bunu daha da iyi yapan şey, tüm dikkatinin bende olmasıydı.

Siktir, bunu seviyordum.

“Aman Tanrım, topu atacakmış gibi yaptığın ve diğer tüm çocukların yavaşladığı, senin de onları geçip sonuna kadar koştuğun o an var ya?”

Gülümsemem resmen yüzümü yoruyor, yüz kaslarımı acıtıyordu ama duramıyordum. “Ona sayı bölgesi deniyor.”

“Adının ne olduğu umurumda bile değil. Çok havalıydı!” Kıkırdadı ve gazozuna uzanırken sonunda nefes aldı.

Dudaklarımdan kısık bir kahkaha yükselirken bakışlarımı ondan çekemedim. Yanakları kızarmış, gözleri canlılıkla parlıyordu. Onu her gün böyle görebilmeyi diledim.

Hatta keşke onu her gün görebilseydim.

“Artık resmen futbol taraftarı olduğumu söyleyebilir miyiz?”

Yüzünde şakacı bir kaş çatma ifadesi belirdi ve arkasına yaslandı. “Böyle söylemek için çok erken. Bu ilk maçımdı.”

“Hadi ama, güzellik. Dalga geçme.” Öne doğru eğilip kollarımı aramızdaki masaya yasladım. “İkimiz de sürekli beni izlediğini biliyoruz.”

Parmağını ağzına götürüp dilini dışarı çıkararak kendini kusturmaya çalışıyormuş gibi yaptı. “Birisi kendini bir şey sanıyor.”

“Ve birisi de bu gerçeğin çok iyi farkında, yine de benden hoşlanıyor.” Ben sırtırken o da gülerek başını iki yana salladı.

Bir süre beni inceledikten sonra, “Eh, iyi sayılırsın,” dedi ve dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp sırtışını engellemeye çalıştı.

Kaşlarımdan birini kaldırdığımda gözlerini devirdi ve bir kez daha güldü.

“Tanrım,” derken başını eğdi. “Kızların seninle bu kadar uzun süre nasıl başa çıktıklarını bilmiyorum.”

“Bize takıl ve öğren. Beni sevmemek çok zor.”

Bu sözleri şaka olsun diye söylemişim ama kızarıp başka tarafa baktığında, içimde ayak parmaklarıma kadar garip bir his yayıldı. Ne olduğunu anlamamış olsam da bundan nefret ettiğim de söylenemezdi. Hatta tam tersiydi.

Ekibin sesleri, barın atari bölümünden dönerlerken iyice yükseldi ve suyumı bırakıp ayağa kalktım. Henüz onu paylaşmaya hazır değildim. *Hatta hiçbir zaman. Asla.*

“Hadi.”

Elimi uzattığımda tereddüt etti ve tutmadan önce diğerlerine

kısa bir bakış attı. Onu ayağa kaldırarak arka kapıya doğru götürdüm. Dışarı çıkıp sokakta gezinmeye başladık.

Gecenin karmaşasından uzaklaşınca derin bir nefes aldım.

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından, “Burası gerçekten çok güzel,” diye mırıldandı.

Altından su akan küçük bir köprüye doğru ilerlerken başımı sallayarak onu onayladım. Parker’la birlikte bugün maça gelmelerine hâlâ şaşıryordum. Bunu beklemiyordum. Hiçbiri-mimize söylememişlerdi. Maçtan sonra Chase’in kamyonetine gittiğimizde onlar da oradaydı. Cameron yurttan birkaç kızla ayrılmış, Ari de son zamanlarda sık sık yaptığı gibi çoktan odasına dönmüştü. Bu yüzden bu gece burada olduklarının farkında olup olmadığını bile bilmiyordum. Ancak Payton kızları sormamıştı, yani... belki de benim için gelmişti?

Bildiğim kadarıyla, kızlarla benimle olduğu gibi düzenli olarak konuşmuyordu. Yani bu haklı olduğum anlamına gelirmiydi? Bu muhteşem kız, bugün üniversiteme sadece benim için mi gelmişti?

Cevabın kesin bir “evet” olmasını çok istemem biraz stres yapmama neden oldu.

Payton başını eğerek bana döndüğünde, “Ne?” diye sordum.

“Sessizleştin,” dedi usulca. “İyi misin?”

Gülümseyip başımı çevirirken dudaklarımı yaladım. “İyiyim.”

“Söz mü?”

Dudaklarım kıvrılırken başımı salladım. “Söz, güzellik. İyiden de öteyim aslında.”

Dereye dönmeden önce bir süre daha bana baktı.

Ben de bu bakışmanın ne kadar uzun sürdüğünü aklıma yazarak önüme döndüm. “Aslında buraya hiç gelmemiştim.”

“Öyle mi?” Memnun olmuş gibi bir hali vardı.

Buraya ilk kez onunla gelmem hoşuna mı gitmişti?

Siktir, dostum. Sakin ol.

Aptal gibi konuşuyorsun. Bu sadece bir dere, Niagara Şelalesi değil.

“Çoğunlukla kampüste takılıyorum.”

“Ne kadar da uslu bir çocuksun, Mason Johnson.”

“Ben öyle demedim,” diye takıldım şeytani bir sırıtışla.

Kıkırdayıp başka tarafa baktı. “Hayır, aslında eminim değildir.”

Söyledikleri sadece benim sözlerime bir cevap olsa da hafifçe kaşlarımı çattım. Ben açıkça onunla flört ediyordum ama sanırım o, bunu farklı bir şekilde algılamıştı.

Ona burada eğlence peşinde olmadığını, aynı zamanda böyle birinin beni yakalamasına da izin vermediğimi söylemek istedim. Bu tuhaftı ama birkaç ay önce onunla tanıştığımda olduğum adam değildim.

Bir şeyler değişmişti ve bunun yanımda duran kızla bir ilgisi olabilirdi.

Payton geceye dalıp giderken elinin karnına düşüşünü izledim. Her zamanki gibi omuzlarının gerilmesini bekleyerek irkildim ama o gerginlik hiç gelmedi. Aslında gülümseyerek parmaklarını karnının üzerinde daha da açtı. Bunu görmek gerçekten güzeldi.

Karnı artık daha büyüktü, arkadan bakıldığında görülemeyecek kadar küçük, mükemmel bir basketbol topu gibiydi. Zor ve acı verici görüldüğü için aniden endişelendim.

“Geri dönmeliyiz. Seni oturtup ayaklarını yukarı kaldıralım, ben de sana biraz buz ya da ısıtma pedi falan getireyim ya da neye ihtiyacın...”

Küçük avucunu göğsüme bastırdığı anda saçmalıklarım dudaklarımda kayboldu. Gözlerim bu temasa kilitlendi, teninin sıcaklığı bir şekilde kapüşonlunun kalın kumaşından sızıyordu. Yutkunarak bakışlarımı yavaşça onunkilere çevirerek gözlerine

baktım. Mavi gözlerindeki mizah her geçen saniye azalırken etrafımızda belli belirsiz ama gözden kaçmayan bir değişim yaşanıyordu.

Dudakları aralandığında ağır çekim diyebileceğim bir şekilde elini geri çekti. O an çok garip bir şey oldu ve resmen fiziksel olarak dokunuşunun hissini *özledim*. Gerçekten özlemiştim. Kaşlarımı çatarken o da bakışlarını yere indirdi.

Başını tekrar kaldırdığında dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı ama bu sefer bir kararsızlık da hissediliyordu. Bu hoşuma gitmemiştir. Bu kararsızlığı yok etmek isteyerek bir adım atıp elini tuttum ve tekrar göğsüme koydum.

“Benden çekinme, tamam mı?” Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve yüz hatlarına bakılırsa o da bilmiyordu. Ancak doğru hissettirdiği için, “Bana söylemek, anlatmak, göstermek ya da sormak istediğin ne varsa yap,” diye devam ettim. “O güzel küçük kafanın içinde neler olup bittiğinin önemi yok... Sakın çekinme. Benden asla.”

“Ya söylemek istediğim şey seni üzerse?” diye fısıldadı.

Kalp atışlarım hızlanırken bunu fazla düşünmemeye çalıştım ama başarılı olamadım. “Yine de söyle.”

“Emin misin?” diyerek dudaklarını ısırdı.

Kahretsin. Emin miydim? Şu anda midemde hissettiğim bu his de neyin nesiydi?

Onu kaydırarak sırtını köprüye, yüzünü bana döndürdüm. Bir anda aklından geçen her ne haltsa söylemesine ihtiyaç duyarak, “Söyle,” dedim.

Başını sallayıp bakışlarını kaçırdıktan sonra kirpiklerinin arasından bana baktı.

“Ben...”

İşte başlıyorduk.

“Bence diğer takımın formaları daha iyiydi.”

Bir an gerildim, sonra başımı geriye atıp kahkahayla güldüğümde Payton da bana katıldı.

“Yüzünü görmeliydin.” Kıkırdamaya devam etti. “Sanki dünyanın sonunun geldiğini ve büyük ligde* bir gün bile oynamayacağını söylememi bekliyor gibiydin.”

“Beyzbol o,” diye düzelttim. Dudakları bir tarafa doğru kıvrıldığında gözlerimi kısıtım. “Ama sen bunu biliyordun...”

“Evet.” Gururlu bir şekilde gülümserken gözleri parlıyordu.

Kendimi durduramadan, ne yaptığımın farkına bile varamadan elim yanağına gitti.

Payton’ın dudakları bir nefesle aralandı. Yumuşak, neredeyse fark edilmeyecek bir sestti.

Sesi duyunca içim ısındı ve gerildim.

Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde ürkekçe gülümsedi. Göbeği karnıma yaslanmıştı. Yavaşça, göğsümdeki elini tutan elimi bir kez daha kaldırdım ama elim hedefine ulaşmadan önce gözlerim izin almak için onunkine kaydđ.

Payton başım sallayarak avuç içim gömleğinin pamuğıyla buluşana kadar elimin arkasına bastırdı.

Bir an gözlerine baktıktan sonra bakışlarımı karnına indirdim.

“Bu...”

“Tuhaf mı?” diye sordu.

“Hayır,” diye fısıldadım, elimi mükemmel kıvrım boyunca kaydđrdım. “Sanırım sert olacağını düşünmüştüm ve öyle de. Ama aynı zamanda, bilmiyorum. Yumuşak gibi?”

“Tekmelediğini hissetmelisin.”

Gülümseyip uzun bir süre endişeyle ona baktım. “Yaklaşıyor, ha?”

Başını salladıktan sonra biraz gerildi ve beni de tedirgin etti. “Aralık artık o kadar da uzak değil.”

* Genellikle *Major League Baseball* (MLB/Büyük Beyzbol Ligi) için kullanılır. (ç.n.)

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle,” diye tekrarladım.

Gülümsemesi yumuşadı. Uzaklaşabilmek için biraz hareket edince ellerim karnından düştü. Geldiğimiz yoldan geri yürümeye başladığında onu tutma isteğimle savaştım.

Geri dönmek istemiyordum.

Onu çocuklarla paylaşmak istemiyordum.

Bu çok mantıksız ve saçmaydı, bu yüzden içten içe kendime göz devirdim.

“Ben iyiyim, Mase. Onun dünyayla tanışmaya hazır olmasını beklemekten başka yapacak bir şey yok.”

Ses tonunda hoşuma gitmeyen bir keder vardı. Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çektim.

“Peki o zaman. Bu arada, bana futbolda ne kadar harika olduğumu söylediğin önceki sohbetimize geri dönelim... Yedek oyun kurucu olsam ve tüm maç boyunca sadece iki dakika oynamış olsam bile.”

Payton yüksek sesle gülerken o kocaman mavi gözleriyle bana baktığında gözlerimi kaçıramadım.

“Evet, devam edelim. Beni yücelt.”

“Dayanılmazsın.”

“Sanırım bu yönümü seviyorsun.”

Gülümseyerek başını iki yana salladı ve önüne döndü. “Bence kendini beğenmişin tekisin.”

“Kesinlikle öyle.”

Gülmekten omuzları sallanmaya devam ederken bakışlarını kaçırdı. Tekrar bana baktığında ona beklenti dolu bir ifadeyle karşılık verdim ve iç çektim.

“Pekâlâ.” Benden uzaklaşıp elini yumruk yaparak boğazını temizledi, yumruğunu mikrofon gibi ağzına getirdi.

Kıkırdadığımda yüzünü kapattı.

“Aman Tanrım. Dalga geçersen yapamam.”

“Tamam, tamam.” Teslim olurmuş gibi ellerimi havaya kaldırdım ve dudaklarımı sımsıkı kapattım.

Gözlerini kısarak tekrar boğazını temizledi.

“Avix Üniversitesi bu gece galibiyeti aldı ve bu başarı, biricik Mason Johnson olmadan mümkün olamazdı!” Hareketli bir şekilde konuşurken boştaki elini sağa sola savurdu. “Mason sanki *sihirliymiş* gibi oynadı. Daha önce gördüğümüz hiçbir oyuncuya benzemiyor, hareketleri zahmetsiz bir zarafete sahip. Adam vücudunun her hareketinde akıcı. Her amacında kusursuz. O rüyaların oyuncusu, Avix Üniversitesi’nin Yunan tanrısı!”

Cümlesinin sonunda kahkaha atmaya başladı ve kıpkırmızı olmuş yanaklarını iki eliyle örttü.

“Vay canına, kadın,” dedim geniş bir gülümsemeyle. “Etkilendim. Futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ama bunları iyi bir şekilde anlattın.”

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirirken omuz silkti. “Küçükken muhabir olmak isterdim. Aynanın karşısında pratik yapmak için çok zaman geçirmiş olabilirim.”

“Belli.” Hafifçe kaşlarını çatarken burnunu kırıştırdı, bu geceki alaycılığı hoşuma gittiği için devam ettim. “Ve işte, hakıkında söylediğin her şeyde haklıydın. Tüm bunlar doğru olmasa ve sadece iki dakikalığına oynamış olsam bile ben gerçekten harikayım.”

“Bu gece sadece dört sayı yapıldı, Mase. Takımının üç sayı yapması tüm maç boyunca sürdü. Sen, birini iki dakikadan kısa bir sürede yaptın.” Gözucuyla bana baktı. “Bu gurur duyulacak bir şey.”

Sözleri olması gerekenden daha derine, başkalarının övgülerinin henüz dokunmadığı bir parçama kadar dokundu. Bu... fazlaydı. Şaşkınlıkla sarmalanmış ve küçük bir panik duygusuyla bağlanmış bir tür gerginlik hissettim.

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Yoksa hepsi eğlencenin bir parçası mıydı?

Beni oynarken izlemeyi sevmiş miydi?

Dostum. Sakin ol.

Bu duyguyu gülerek geçiştirmeye çalıştım ve yürümeye başladım. Payton da adımlarıma yetişti.

“Dikkat et, güzellik. Kendimi beğenmemi istemezsin.”

“Sanırım o gemi çoktan kalktı.”

“O zaman kaptan sen olmalısın.”

Payton sırtıtarak bana baktı. “Sen ne dersen, süperstar.”

Bence ben, böyle hissedenden tek kişi değildim...

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 17

Payton

Günümüz, Eylül

Deaton'ı araba koltuğuna yerleştirirken sinirlerim altüst bir haldeydim, elini uzattığında çantamı kardeşime verdim.

“En arkada oturmak istediğine emin misin?” diye sordu. “Seni ve araba koltuğunu orta koyabiliriz, Mason’la Chase de üçüncü sıraya geçer.”

“Onların bacakları arkaya zor sığar. Ayrıca bu şekilde yanımda bebek bezi çantası için yer oluyor. Üstünü değiştirmem gerekirse alanım var ve durduğumuzda inmek zorunda değilim.”

“Çocuklar, Brady ve kızlarla da gelebilir,” diye önerdi Kenra. “Ari ve Cam’e, Masonların bizimle geleceğini söylediğimde çok sinirlenecekler. Hepimiz onları beklediklerini biliyoruz.” Kemerini bağlayıp arkasına bakarak bana bir oyuncak fırlattı. “Bunu koltukta unutmuşsun,” dedi gülümseyerek.

Pelüş futbol topuna bakarken dudaklarımı bir gülümseme için zorladım. Evden çıkarken oyuncağın bilerek Deaton’m parmaklarından düşmesine izin vermiştim.

Deaton topu hemen fark edip elleriyle tutmaya çalışınca ben de onu gıdıklıyormuş gibi yaparak topu ona verdim.

“Hey, kızlar bu oyunu biliyor.” Kardeşim sürücü tarafına geçerken gülümsedi ve arabaya bindi. “Bitiş çizgisine ilk varan ödülü alır.”

“Çocukların zaten bizimle gelmek istediklerini nereden bilebilirlerdi ki? Üstelik Brady *Bronco*’sunu alırken neden bizimle gitmek istesinler ki?”

Ağabeyimle aynada göz göze geldiğimizde hızla gözlerimi kaçırdım.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Ama grup FaceTime görüşmesinde gitme planları yaparken bizimle gelmek istediğini mesaj attı bile. Chase birkaç gün sonra sordu.” Omuz silkip garaj yolundan çıktı ve yolun aşağısındaki sahil evine doğru ilerledi. “En azından böyle daha adil.” Kız arkadaşı koluna vururken sırttı.

Geçen hafta Ari, Avix Üniversitesi’nin mola haftasının İşçi Bayramı’na denk geldiğini ve çocukların cumartesiden pazar-tesiye kadar antrenmandan izinli olduğunu fark etmişti. Hepimizin Noah’nın maçı için Nevada’ya gidebileceğimizi söylerken heyecandan bayılabilirdi. Lolli ve Nate hariç hepimiz gidiyorduk çünkü Nate’in de bu hafta sonu kendi maçı vardı.

Altı saatlik bir yolculuktu.

Yani endişelenmemek elde değildi.

Kaldırıma yanaştığımızda diğerleri çoktan dışarı çıkmış, eşyalarını yüklüyorlardı. Brady, diğerlerinin onu kızlarla dolu bir arabada bıraktığını fark eder etmez sırttı.

“Ah, işte bu.” Heyecanı beni şaşırttı ama o sadece kıkırdayıp beni görebilmek için kafasını kardeşimin cipinden içeri soktu. “Bizimle gelmek istemediğine emin misin, Payton bebeğim? Erkek yok demek, tüm güzel dedikoduların patlamak üzere olduğu anlamına geliyor.”

“Bu konuda çok heyecanlı görünüyorsun.”

“Ah, kesinlikle heyecanlıyım. Kendi işine bakan tek budala benim. Ari’ye sor. Onun tüm sırlarını diğerlerinden önce bili-

yordum ve bir şey söyledim mi? Hayır.” Gülümsemesi sırtıma ya döndü.

“Lisedeyken sensiz gittiğimiz her partiyi ispiyonlaman ne olacak!” diye bağırdı Cameron.

“İyi de arkadaşlarımızla parti yapmanıza hiç gerek yoktu. Onlar pislikti.” Tekrar bana gülümsedi. “Son şans, anne ayıcık. Bu kasvetli trende misin, yoksa kazançlı tarafa geliyor musun?”

Sorusuna kıkırdadım. “Kasvetli tren mi?”

Yüzü ciddi bir hal aldı. “Dostum. Mason kışına koca bir kale direği girmiş gibi davranıyor. Okul başladığından beri kederli.” Dediklerini değerlendirirken omzunun üzerinden arkasına baktı. “Belki ondan da önce...” Önüne döndüğünde gözlerini kısmıştı. “Hmm.”

“Burada iyiyim,” dedim aceleyle.

Gözlerini biraz daha kıstı. “Hı hı.” Parmağıyla beni işaret ettiğinde azarlanan bir çocukmuşum gibi hissettim.

Bu çok saçmaydı.

“Çekil, sersem.”

Beklenen kişi geldiğinde Brady sırtarak geri çekildi. “Paige! Derhal evden çık, yoksa sensiz gidiyoruz!” diye bağırdı.

“Aman Tanrım, Brady!” Ari kısık sesle tısladı. “Böyle davranmaya devam edersen bizden asla hoşlanmayacak.” Cümlesinin sonunda gülmeye başlayarak gözlerini devirdi. “Herkes *bebek* demeyi azalt ve *dediğimi yap* tavrını bırak. Tamam mı?”

Ari’yi yerden kaldırıp yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. “Üzgünüm, Ari bebeğim. Yapamam. Paige!” diye tekrar bağırdıktan sonra gülerek başını arkaya attı.

O sırada Paige dışarı çıktı ve ne kadar güzel olduğunu fark etmeden edemedim.

Sanırım onu son gördüğümünden beri saçlarım kestirmişti. Altın sarısı bukleleri omuzlarıma hemen altına kadar uzanıyor, dışarı doğru kıvrılarak ona porselen bebek görünümünü veriyordu. Neredeyse benim kadar kısaydı ama minyundu, bir balerin vücuduyla buna uygun bir duruşu vardı. Duruşu tıpkı annemin

benimkinin de olmasını istediği gibiydi ve gülümsemesi de yüz hatları gibi yumuşaktı. Hepimizden daha açık tenliydi, yanakları doğal bir allıkla renklenmiş gibiydi. Brady'ye gülümsediğinde, Brady saf ve bilinçli bir dramatiklikle elini kalbinin üzerine götürdü.

Gözlerim diğerlerine kaydı.

Mason da ona bakıyordu.

Bakışlarımı tekrar Paige'e çevirdim. Beyaz elbisesini, üzerindeki çiçeklerle aynı parlak maviye boyanmış ayakkabılarını inceledim. Yürüyen bir oyuncak bebeğe benziyordu. Chase'in kıpırdandığını gördüm, gözleri kısılmıştı.

Radyo açıldığında koltuğumda irkildim ve öne baktığımda Mason'ı boş bir ifadeyle bana bakarken buldum. Gözleri yavaşça arabanın dışındaki arkadaşına kaydığında, o anı koltuğuma iyice gömülmek için değerlendirdim.

Neyse ki, herkes arabaya doluştu ve tüm dikkatimi Deaton'a vermeye odaklandım. Ce-ee ve gıdıklama oyunları oynadık. Küçük kollarını çırparken parmağımı tutarak tekrar tekrar kaldırıp indirmesi en az on dakika sürdü. Birkaç kez el çırpıtığımda gülümserken parmaklarımı ağzına soktu ve küçük bir çığlık attı. Ellerimi önünde tutuyor, gülüyordum. Anlaması uzun sürmedi, parmaklarımı tutup birbirine iterek alkışlamama yardım etti.

"Sıra sende, küçük adam." Elleri tuttum ve alkış yaptım.

Heyecanla ayaklarını tekmeleyip yumuşak sesler çıkardı. Sonunda kendi başına çözeceğini umarak ellerini bıraktım ama o yine benimkilere uzandı. Birkaç dakika boyunca böyle devam ettik. Yeni bir şey denemek için ellerini beş kez birbirine vurdum ve bunu yaparken abartılı bir şekilde gülüp çeşitli sesler çıkardım. Son el çırpışında elini bıraktım ama avuçlarımı onunkilere yakın tuttum. İçgüdüsel olarak ritmi takip etti, elleri en yumuşak küçük el çırpışıyla ortada buluştu.

Mavi gözlerinin açılmasıyla birlikte benim de gülümsemem büyüdü. Tekrar denediğinde ilk sefer kaçırdı ama sonra tekrar tekrar denedi. *Alkış, alkış, alkış.*

“Başardın!” diye bağırdığımda kahkahası kalbimi eritti.

Hem Chase hem de Mason arkasını döndü, iki adam da oğlumun yüzünü görmek için koltuklarında doğruldu. Onlara gülümsemekle yetinip hızla Deaton’a döndüm.

Tekrar alkış yaptığında çıkardığı sestten o kadar mutluydu ki, gülmeye devam etti ve küçük yüzü kıpkırmızı oldu.

Mason dikkatle bize bakarken, “Bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey olabilir mi?” diye sorduğunda en iyi arkadaşı da kıkırdadı.

“Evet, olabilir.” Chase arkasına uzanıp parmaklarını Deaton’ın kıvrıcık saçlarında gezdirdi. Mason kaşlarını her saniye daha da çatarak arkadaşının her hareketini izliyordu. O da arkasına uzandı, Deaton anında işaretparmağını tutunca yüz ifadesi yumuşadı. Mason geri çekilemeden oğlum parmağını doğrudan ağzına alıp salyalarını akıttı.

“Her zaman doğrudan ağzına, ha, adamım?” Mason hafifçe geri çekilirken gülümsedi ve sonra koltuğunda dizlerinin üzerine çökerek gövdesini üzerime uzattı.

Koltuğa yaslanıp kaybolmaya çalıştım fakat gidecek hiçbir yer yoktu. Yüzü benden birkaç santim uzakta, kahverengi gözleri her zamanki gibi fırtınalı bir şekilde karşımdaydı. Yaptığı şey karşısında şaşırmış bir halde nefesimi tutarken diğerlerinin bunu görmesinden dolayı panikledim. Ancak sonra elini tekrar kaldırdığında, Deaton’ın bir süre önce fırlattığı küçük pelüş futbol topu elindeydi.

Gözleri hâlâ benimkilere kilitliyen oyuncağı Deaton’a uzattı. “Al bakalım, küçük adam,” diye mırıldanıp geri çekildi.

Koltuğunda önüne dönerken ben de yanaklarım yanarak iyice koltuğa gömüldüm. Birinin gözlerinin üzerimde olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu. Kimin olduğunu bilmiyordum ama hissediyordum.

Telefon ekranıma baktım. Dört saat daha.

Kahretsin.

Benzin istasyonundaki pompaya yanaştığımızda hava karar-mıştı. Öndeki arabada bulunan herkes bir anda dışarı yığılıp gerinmeye ve yürümeye başladı.

Ağabeyim benzin doldurmak için indiğinde diğerleri de arabaya göz attı. Kenra parmaklarını dudaklarına götürürken fısıldaştılar.

Ari camdan bakmak için uzandığı sırada, “Uyuyor mu?” diye sordu ve ardından kardeşinin kapısından başını içeri soktu. “Yolculuk nasıl geçti?”

Mason benden önce, “İyiymiş,” diye cevap verince kaşlarımı çattım.

“Eğer kırk dakika boyunca hıçkırıklarla ağlayıp ardından uykuya dalarak Mason’ı korkutması iyi olduğu anlamına geli-yorsa, o zaman gayet iyiydi,” diye alay etti Chase.

Mason koluna vururken, “Korkmadım,” diye cevap verdi.

“Öyle mi? Sadece on beş dakika boyunca ona baktın, çok hareketsiz kaldığında da nabzım kontrol ettin.”

Cameron ve Brady ona gülerken kız kardeşinin gözlerinden kalp fişkırıyordu.

“Başı düşüp duruyordu!” diye kendini savundu Mason. “Emin olmam gerekiyordu.”

“Annesi hemen yanındaydı,” dedi Chase gülümsemesini en-gellemeye çalışarak. “Abarttın.”

“Tatlıydı.” Konuştuğumu fark etmeden kelimeler ağzımdan çıktı ve Mason’ın bakışları bana döndü.

Gözleri benimkileri delip geçiyordu, karanlık gözbebekleri-nin ardında bir şeyler yanıp sönüyordu ama Cameron konuşma-ya başlayınca büyü bozuldu.

Kolunu Ari’ye dolarken, “Pekâlâ, açlıktan ölüyoruz ve bu-

rada elli bin tane *fast food* seçeneği var. Alıp gidelim dedik, biraz zaman kazanırız,” diye önerdi.

Diğerleri arabadan inerken ben arkama yaslandığımda Parker kapıya doğru eğildi. “Gelmiyor musun?”

“Hayır. Araba durduğuna göre hâlâ uyuyor olması bir mucize, o yüzden hazır değilse uyandırmak istemiyorum.”

“Sana bir şeyler getiririz.”

Başımı salladığımda kapıyı kapatıp bizi içeri kilitledi.

Koltukta esnerken sırtımı kamburlaştırdım ve boynumu döndürdüm. Bacaklarımı önümdeki koltuğun üzerine koyarak gözlerimi kapattım. Önümüzdeki birkaç gün boyunca çok fazla dinlenme fırsatı bulamayacağımı bildiğim için bu yalnız anı değerlendirdim.

Tam kaslarım yeniden gevşemeye başlamışken Deaton’ın yumuşak alkışıyla gözlerim birden açıldı. Kıkırdayarak küçük oğluma baktım ve uzanıp onu oturduğu yerden kaldırdım.

“Bak sen. Bu işte artık ustalaştın.” Onu havaya kaldırdığımda kollarını yukarı doğru gerdi ve bacaklarımın üzerinde zıplamaya başladı. “Birileri heyecanlanmış sanırım?” Yanağına bir öpücük kondurdum. Küçük bacak boşluğunda dizlerimin üstüne otururken, “Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum ama altını değiştirmeliyiz,” diye onunla konuşmaya devam ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde Deaton huysuzlanmadı, sadece emniyet kemerine baktı ve ben onu temizleyip daha sıcak bir pijama giydirirken minik eliyle onu tutmaya çalıştı.

Onu ayağa kaldırıp bir elini tutarak dengesini sağlamasına yardımcı oldum, ağırlığını bacaklarıma yaslamasına izin verdim. Çantadan bir kavanoz bebek maması ve biraz ezilmiş muz çıkardım. Tavukla pilav karışımından sadece birkaç kaşık aldı ama meyveyi hemen bitirdi. Tam son lokmaya geldiğimde mızızlanmaya, tekrar gözlerini ovuşturmaya başlayarak beni çekiştirdi.

“Tamam, küçük adam. Tamam.” Emzirmeyi bırakalı sadece birkaç gün olduğu için mamayı sorunsuzca yiyeceğini umarak bir biberon çıkardım.

Elbette, rutinimizdeki değişiklik onun için rahatlatıcı değildi ve hafifçe sızlanarak biberonu birkaç kez geri itti.

O sırada kapı açıldı, başımı kaldırdığımda Mason'ı elinde bir *Arby's* paketiyle buldum. Bir şey söylemeden yemeği uzatırken yorgun, neredeyse bitkin görünüyordu. Bir şey demese de içinde ne olduğunu tamamen farkında olarak paketi alırken kendimi gülümsemeye zorladım.

“Onu bir dakika tutabilir miyim?” diye sordu ve hemen ekledi. “İçeri girip tuvaleti kullanabilirsin, gerinebilirsin falan.”

“Biraz huysuz...”

Mason koltuğu ileri itti, sonra etrafından dolaşıp Chase'in koltuğuna oturdu ve kollarım açarak arkaya uzandı.

Yavaşça Deaton'ı ona uzattım, arabadan çıkarken arkama bakmadım.

Acele etmeden, ihtiyacım olmamasına rağmen tuvaleti kullandım ve henüz arabanın etrafında kimse olmadığı için koridorlarda yürüdüm. Dışarı çıkmadan önce bir gazozla bir paket peynirli kraker aldım.

Kenra'yla Parker pompanın yanında dikiliyordu, Ari de Cam'den sonra *Bronco*'ya binmek için bekliyordu.

Ari kapısını kapatmadan hemen önce bana, “Çok tatlılar,” diye seslendi.

Kaşlarımı çatarak kardeşime ve kız arkadaşına baktım ama ikisi de kaputa yaslanmış, telefonlarıyla oynuyorlardı.

Araca binmek için kapıyı açtığımda donakaldım.

Mason, Chase'in koltuğunda sızmıştı. Ona bıraktığım biberonun yarısı elinde boş duruyordu ve Deaton göğsüne kıvrılmış, küçük bir melek gibi uyuyordu.

Yüz hatlarım gerildi, göğsümdeki bir şey de aynı lanet şeyi yaptı.

Kendime, içimde kıvılcımlanan acı ve öfkeye rağmen daha fazlası olduğunu inkâr edemezdim.

Çok huzurlu görünüyorlardı.

Çok... güzeldi.

Baba oğul gibi duruyorlardı.

Bu düşünce içimi parçaladı ve yeniden inşa ettiğim huzur kabuğunu paramparça etti.

Sarsıntılı hareketlerle koltuğu ileri iterek bebeğimi kollarından çekmeye başladım.

Mason önce Deaton'ı sıkıca kavradı, sert bir bakışla gözlerini açtı ama ben olduğumu anladığı anda tutuşu gevşedi. Oğlumu hızla kucağıma alıp sessizce arka koltuğa geçtim ve onu tekrar araba koltuğuna oturttum.

Tam yerleştiğimde Chase geldi, Mason'ı kendi yerinde görünce diğer tarafa dolaştı.

“Al bakalım.” Sırıtarak bana gazozla peynirli kraker uzattı.

Bu manzara karşısında hafifçe kıkırdadım. Gözucuyla Mason'ın vücudunun bu tarafa döndüğünü gördüğümde kaslarım gerildi ama ona bakmadım.

Chase'e teşekkür edip arkama yaslanırken kötü hissetmesin diye kendi atıştırmalıklarımı çantama sakladım. Biraz uyumak istiyormuş gibi yapmak için başıma bir battaniye çektim.

Evet, özellikle de birkaç saat daha uyuyamayacağımı biliyorken bu korkakça bir hamleydi.

Yine de araba durana ve kardeşim vardığımızı duyurana kadar orada sessizce oturup battaniyenin içinden nefes aldım.

Uyku düzenini de indiğimizde öğrendim. Daha önce bu yolculuğun gergin geçeceğini düşünmüştüm...

Oysa şimdi her şey daha da gerginleşmişti.

BÖLÜM 18

Mason

Günümüz, Eylül

“Doksan yedi, doksan sekiz, doksan dokuz...” Hedefime ulaştıktan sonra iki tane daha yaptım. Hızla sınavdan kalkarak otuz saniye boyunca yerimde koştum. Omuzlarım ağrıyor, karnın kaslarım zonkluyordu ama tekrar eğilip bu sefer de parmak uçlarımda *plank* yaptım.

Karnım yanıyordu fakat nefes almaya çalışarak biraz daha dayandım ve kırk beşten geriye doğru saydıktan sonra kendimi minderin üzerine bıraktım.

“Neredeyse üç saattir buradasın.”

Oturur pozisyona geçerek kollarımı dizlerimin üzerinde birleştirdim ve kapıya baktım.

Chase yavaşça ittiği kapıdan kiraladığımız *Airbnb*’nin garajına girdi. Etrafa göz gezdirirken bir eliptik bisiklet, bir koşu bandı ve bir serbest ağırlık istasyonu dikkatini çekti. “Demek ‘evdeki spor salonu’ burası, ha?” dedi ilandan alıntı yaparak.

Köşedeki sepete doğru başımı sallayarak alay ettim. “En

azından yere koymak için matları var. Orada birkaç atlama ipi de gördüm.”

Başını sallayarak koşu bandına ilerledi. Kapüşonunu başına geçirerek yavaş bir koşuya başladı. “Kahvaltı yapmamışsın.”

“Protein içeceği içtim.”

“Dün gece kimseyle konuşmadan yattın.”

“Yorgundum. Neden benim için bu kadar endişelendin?” diye çıkıştım yerden kalkıp tişörtümü çıkarırken. Yüzümdeki teri onunla sildim.

“Çünkü neler olduğunu görüyorum.” Ben bir şey söylemeyince devam etti. “Perşembe günü derse gelmedin. Sınav vardı.”

Bakışlarımı kaçırıp tişörtümü boynuma attım ve kapıya doğru ilerledim.

“Dinlenmek ve arkadaşlarımızla birkaç gün takılmak için buradayız, Mason.”

“Farkındayım.”

“Bunu mahvetme.”

“Ben mi?” derken dönüp ona baktım. “Bunu mahvedecek ne yapabilirim ki?”

Koşma hızını ve eğimi artırırken bir an bana baktı. “Aklını kurcalayan bir şeyler var. Bir süredir böylesin. Tam olarak neler olup bittiğinden emin değilim ama sanırım yeterince biliyorum ve sen mahvolmaya doğru koşuyorsun. Yapma.”

Alay ederek arkamı döndüm ve tekrar kapıya yöneldim. “Eminim buna bayılırsın.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye arkamdan bağırdı ama ben kapıyı kapattım.

Salonda televizyonun açık olması dışında ev sessizdi, Kenra kanepede uyuyordu.

Buzdolabından dört soğuk su şişesi alıp birini bitirdim ve diğer üçünü koridorun sonundaki odaya götürdüm. Yumuşak bir tıklatmayla kapıyı iterek açtım.

Brady odanın sağı tarafındaki ikiz yatakta teni nemli bir şekilde yatıyordu, Cameron ve Paige ise diğer yatakta oturuyorlardı. Cameron bir kutu mendille battaniyeye sarınmış halde okul kitabından bir şeyler okuyor, Paige hiç ses gelmeyen televizyona bakıyordu.

Kahretsin, sanırım ben de kitaplarımı getirmeliydim. İşe yarayacağından değildi. Zaten derslerden geri kalmışken hocamın sınavı telafi etmeme izin vermesine imkân yoktu. Dişlerimi sıkıp endişelerimi bir kenara ittim ve kızlarla göz göze geldim.

Cameron hafif bir öksürükle, “Selam,” demeye çalıştı.

Gülümseyerek elimdeki su şişelerini salladım. “Size içecek soğuk bir şeyler getirdim.” Şişeleri kızların yanına bırakıp Brady’ye baktım. “İyi mi?”

“Son iki saattir köpek gibi horluyor,” dedi Cameron omuz silkerek. “Yani en azından hayatta. Hastalıktan uyuyarak kurtulabileceğini sanıyor.”

Paige güldü ve sonra inleyerek ellerini şakaklarına götürdü. “Çok üzgünüm. Bu akşamki maçı kaçıracığımıza inanamıyorum. Kim altı saat boyunca arabada oturmaktan hasta olur ve arabadan indiğinde iyileşmez ki?”

Kusmanın araba tutmasından kaynaklandığını ummuşlardı, oysa genelde ikisini de araba tutmazdı. Ancak üçü bu sabaha, gece yatarken oldukları kadar berbat uyanmıştı.

“Gidecek daha bir sürü maç olacak. Sadece dinlenin, Brady gibi uyumaya falan çalışın.”

İki kız da altdudaklarını büzüştürünce sırıtmaya başladım.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Gitmeden önce birimiz size yemek hazırlar.”

Cameron dramatik bir şekilde kendini yatakta geriye atarken, “Noah mutfakta sihrini konuşturmak için burada değil,” diye üzüldü. “Yani, benim tatlı Paige’im, bu demek oluyor ki yiyeceğimiz tek şey konserve çorba olacak.”

“Soğuk getirebilirim.”

Cameron kirpiklerini kırpıştırarak sahte bir gülümseme takındı. “Konserve çorba yeterli olacaktır, lütfen ve teşekkürler. Ama sakıncası yoksa canavarla birlikte yatağa giriyorum. Brady yanıyor ve ben donuyorum.”

Başımı salladım. Dışarı çıkmak üzereyken Cameron kapıya doğru fırlayarak kapının çerçevesini tuttu. Kapının önünde durup ona baktım.

Fısıldayarak, “İyi misin, Mase?” diye sorarken gülümsemesi şimdi daha yumuşaktı.

Gerginlik göğsümü daralttı. Kendimi başımı sallamaya zorladım ama kaşlarımdaki çatıklığın daha da derinleştiğini hissedebiliyordum.

“Evet, iyiyim. Harikayım. İyiyim.”

Dilimin ucundaki yalanı kolayca anlayınca başını eğdi. “Bazen insanlar nasıl sonuçlanacağından korktukları için bir şeye karşı savaşır.”

Bir an için ona bakakaldım ama sonra kendimi gülmeye zorladım. “Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, kızım. Hadi. Brady ile yatağa gir. İyileş, tamam mı?” Sanırım bir şekilde sırtımayı başarıp kapıyı usulca arkamdan kapattım.

Kapı kapandığı anda yüzüm düştü ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Kendine gel, adamım.

İç çekerek üst kata çıktım. Odama doğru ilerledim ama elim kapı koluna gitmedi. Serin bir duş almak için banyoya geçtim. Suyun altında kaslarım gerildi, her geçen dakika yavaş yavaş gevşedi. Derin bir nefes alarak kafamdan geçen aptalca düşünceleri engellemeye çalıştım.

Chase, Payton’a gazoz aldıysa ne olmuştu yani?

Eminim Ari ve diğerleri de tıpkı benim onların ne sevdiğini bildiğim gibi onun ne içtiğini biliyorlardı. Elbette, diğerlerini

çocukluğumdan beri tanıyordum ama bu bir şeyi değiştirmezdi, değil mi?

Evet, böyle şeyleri fark etmek normaldi.

Normal *olmayan*, diğerleri yolculuğun son yarısında hastalandığı için Ari oda değişikliklerini duyurduğunda Payton'ın hayalet rengine bürünmesiydi.

Odasını biriyle paylaşmak zorunda falan değildi. Sadece bebeğin hastalanma ihtimali azalsın diye alt katta kalacağı odadan bizim olduğumuz üst kata taşınmıştı. Hasta kızlara ve Brady'ye yakın yatmak yerine bu kattaydı.

Tabii, böylece benim ve Chase'in yanına gelmişti ama ne olacaktı ki?

Belki de bebeğin bizi uyandıracağından endişeleniyordu. Chase ölü gibi uyurdu, o yüzden fark edeceğinden bile şüpheliydim. Oturma odasından çıkmayacak, yurttta olduğu gibi *ESPN** izleyecek ve sadece uyumak için odasına çekilecekti.

Ben mi? Pekâlâ, ben uyandıklarını haber veren o küçük çılgınlığı duymayı umarak bekliyorum olacaktım. Deaton'ı kucığıma almak istiyordum ve Payton'la da bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Belki ona bağırdım, henüz bilmiyordum ama benimle konuşacaktı.

Bana hâlâ aynı sayfada olduğumuzu söylemesi gerekiyordu. Fikrini değiştirmediydi.

Kahretsin.

Ya fikrini değiştirdiyse?

Kollarımı Ari'ye dolayarak onu havaya kaldırıp döndürdüm. “Şu işe bak, küçük kardeşim?” diye bağırdım gerçek bir heyecanla. Ayrıca Noah'nın gelmesini beklerken içtiğim iki bira da beni ısıtmıştı. “Adamın az önce takımına maçı kazandırdı!”

* Spor içerikleri yayınlayan bir Amerikan kanalı. (ç.n.)

Hastalığını terleyerek atlattığını söyleyen Brady, “Hem de bir değil, iki sayıyla!” diye havaya doğru bağırdı ve bara giren, formlarını giymiş bir grup rasgele yabancıya döndü. “Hey! On dokuz numara benim kızın sevgilisi. Nasıl oynadığını gördünüz mü?”

Kadınlar kıkırdayıp uzaklaştı ama Brady vazgeçmedi ve etraftaki herkese Noah Riley’nin harika biri olduğunu, bu akşam şov yaptığını söyledi.

Noah bu övgü karşısında gözlerini yere indirirken hemen ayağa kalkıp kız arkadaşını geri istedi. Ari’nin ayakları yere değmez onu kollarına aldı ve kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde arkamı döndüm.

Adamı seviyordum... ama o hâlâ benim kız kardeşimdi.

Hem stadyuma hem de kiralık eve yürüme mesafesindeki tek restoranın arka köşesine sıkışmış durumdaydık. Diğerlerine döndüğümde kaşlarım çatıldı. Payton, Deaton’ı Chase’e bırakıp Brady’nin yanına doğru ilerledi. Chase, Deaton’la bir köşede kıvrılırken yanlarına gittim.

Gözleri açıldı ve hafifçe arkasına yaslandı. Küçük adamıma yönelttiği gülümseme kaybolurken bu kadar yakın olduğumu fark etmemişti. “Ne oldu?” derken kaşları çatıldı.

“Onu bana ver.” Elimi uzattım ama Chase onu hemen uzatmayınca bir adım daha yaklaştım.

Sonra ne dediğimi yeni anlamış gibi başını salladı. “Tabii, dostum. Zaten biraz daha kanat ya da başka bir şey sipariş edecektim.” Deaton’ı bana uzattı ama Payton yeniden yanımıza geldiğinde Deaton hâlâ aramızdaydı.

Yaklaşıp oğlunu ikimizden aldı. “Teşekkürler,” diye mırıldanırken diğerlerine ulaşmak için göğüslerimizin arasından geçti ancak ben elimi nazikçe üst koluna dolayarak onu durdurdum.

Gözleri yalvaran bakışlarla bana doğru kaydıldıktan sonra kısa bir an için Chase’e baktı. “Gidip Ari ve Noah’nın yanına oturacağım. Onu kucağına almak istedi, o yüzden...”

Ben de istiyordum.

Onu özledim. Bunu göremiyor musun?

Yumuşak tenine değen parmaklarım kasıldı, onu bırakmak için büyük çaba sarf etmem gerekti. Geri çekilirken çenem o kadar sıkıydı ki, bundan sonra bir dişçiye ihtiyacım olabilirdi.

Sorun yoktu.

Önemli bir şey değildi.

Noah ve Ari çok şey kaybetmişti, benim küçük adamımla bağ kurmaları onlar için iyi olurdu.

Ayrıca ben hâlâ onun favorisiydim.

Her şey yolundaydı.

Tekrar öne döndüğümde Chase hâlâ yanımdaydı.

Bana temkinli bir şekilde baktı ve eğilerek, “İyi misin, kardeşim?” diye fısıldadı.

“Beni kızdırmayı bırakacak mısın, *kardeşim*?”

Başını geriye çektiğinde ben de hafifçe küfrederek yanından geçip diğer taraftaki bara yöneldim. Kendimi toparlamak ya da en azından toparlamaya çalışmak için bir dakika ayırmalıyım.

Mekânın ağzına kadar dolu olması işime geliyordu, özellikle de iki sürahi ucuz bira sipariş ettiğimde barmen zahmet edip kimliğimi sormadığı ya da sormayı unuttuğu içindi. Zaten fark etmezdi çünkü henüz beni hayal kırıklığına uğratmayan sahte bir kimliğim vardı.

Garson beni kendi bölümümüze kadar takip edip sürahilerin yanına birkaç soğuk bardak bıraktı ve ben de zoraki bir gülümsemeyle diğerlerine baktım.

Önce Noah’nın bakışlarıyla karşılaştım. Başını yana eğmiş bana bakıyordu, Deaton kucağında zıplıyordu. Küçük ayakları tekmelediği karton bardak altlığından daha küçüktü. Ari onların yanında oturmuştu, bakışlarından endişe okunuyordu.

Dikkatimi masaya verirken kaşlarımı çatmayı engellemeye çalıştım.

Bu kadar mı belli ediyordum?
Bana baktıklarında ne görüyorlardı?
İstenmeyen bir adam mı?

Siktir.

Dişlerimi sıkıp altın rengi sıvıyı bir bardağa boşaltarak arkadaşlarıma ikram ettim.

Herkes pas geçince kalp atışlarım hızlandı.

Siktir et. Her neyse.

Bardağı kendim içtim. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Bir süre sonra yüzüme bir gülümseme yerleşti.

Diğer sürahiyi kim bitirdi?

“Sanırım tek başıma içmek zorunda kalmadım,” diyerek kıkırdadım ve Brady yanıma oturduğunda dönüp ona baktım. “Adamım!” Kolumu omzuna dolayıp koca gövdesini kendime doğru çektim. “Seni çok seviyorum.”

“Aynen.” Hafifçe gülerek kollarını masaya koydu, o kadar yaklaştı ki gözlerim biraz şaşkınlığa başladı. “İyisin, değil mi?”

“Hem de nasıl.” Vücudum biraz sallanıyormuş gibi olduğunda bardağımı kaldırarak tekrar güldüm. Ağzıma bir şey gelmeyince bardağımı gözlerimin önüne getirdim ve anında kaşlarım çatıldı. “Biramı kim içti?”

Brady omzunu benimkine çarparak alay etti. “Yavaşlamak isteyebilirsin, dostum. Yarın dönüş yolumuz uzun.”

“Ben sürmek zorunda değilim.” Buraya nasıl geldiğimizi düşünüp omuz silktim. “Sadece koltuğumda oturmam gerekiyor. Beni görmezden gelmeye devam edebilirler.”

Brady’nin bakışları sertleşti, kafamı kaldırdığımda Payton’ın huzursuz bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

Üzgün müydü? Kızgın? Endişeli? Bilmiyordum ama eğer onu tanıdığımı düşünüyorsam üçünden de biraz vardı. Peki neden? Burada ölen bendim.

Açtığı benim göğsümdü ve her seferinde biraz daha söktüğü benim kalbimdi. Peki tüm bunlar ne içindi?

Ya da *kimin*?

Hayır. Olamazdı.

Ya öyleyse?

Vücudumdaki alkol, aklımdan geçen düşünceler yüzünden kanımı kaynatıyordu. Gözlerim beni rehin tutan güzel mavi gözlere dikildi.

“Hey, Brady.” Bakışlarım sevdiğim kıza kilitlenmişken sesim gürültüyü bastırdı. “Payton’ın en sevdiği içecek ne?”

“Ne?” diye güldü Brady.

O anda Payton’ın bakışları yere indi ve bilin bakalım arkasından kim geldi? Diğer en yakın arkadaşıma ters ters baktım ama yanımdakine sorumu tekrarladım. “En sevdiği içecek. Sence ne?”

“Ah... *Dr. P** mi?”

Bacaklarımı sallamaya başladım. “Hayır.”

Chase başını sallayarak Payton’ın yanındaki bank benzeri koltuğa oturdu ve Payton yüzünü ona dönerek sorduğu her soruyu yanıtladı.

“Dostum,” diye fısıldadı Brady. “Kaçırdığım bir şeyler mi var?”

Konuşmaya devam etmiş olabilirdi ama gözlerim önümdeki siktiğimin *Chatty Cathy***’lerindeyken onu duymuyordum.

Ne hakkında konuşuyor olabilirlerdi ki?

Chase kız kardeşimle yaptığı hataları fark ettiğinden beri artık hiçbirimizle neredeyse konuşmuyordu. Kendini bok gibi hissettiğini, yaptıklarından utandığını ve kendi iç saçmalıklarını yüzünden bizimle yüzleşemediğini sanıyordum. Benim tanıdığım Chase buydu.

* Popüler gazlı içecek Dr. Pepper. (ç.n.)

** Konuşan oyuncak bebek. (ç.n.)

O herifi seviyordum. İş o noktaya gelirse onun için ölürdüm. Fakat belki de yanıliyordum. Sinsi davranıyor olabilirdi. Belki ikisi de öyleydi.

Payton'ın gergin kahkahasını duyduğumda bu ses zihnimi işgal ederek içime işledi. Sakinleştirici ve her şey *doğru* gibi hissedebiliyordum ama sonra beynim devreye girdi.

Onu güldürmüştü.

Onu güldürmüştü ve Payton benimle konuşmuyordu bile. Onunla konuşuyordu.

Ne içmeyi sevdiğini biliyordu.

“Siz ikiniz yatıyor musunuz?”

Masadaki şok havasını hissedebiliyordum ama gözlerimi lanet olası kalbimi kıran kızıdan ayırmadım.

“Bana doğruyu söyle.”

“Mason. Lütfen,” diye yalvarırken gözleri daha fazlasını bağıyordu.

Bana ne kadar hayal kırıklığına uğradığını, onca insan arasından bu sorunun cevabını benim bilmem gerektiğini söylüyordu. En başta böyle bir soru sormamam gerektiğini.

Fakat sormuştum.

“Ona da söz verdin mi?”

“Dur,” diye yalvardı.

“Chase sana...”

“Sarhoşsun, dostum. Pişman olacağın bir şey söylemeden önce sus.” Chase oturduğu yerden kalktı. “Seni eve götürelim, olur mu? Biraz...”

“Uygun olmayan kızlarla birlikte olmaya çalışmayı bırakmalısın!”

Payton kıpkırmızı oldu, Ari şok içinde bir nefes alırken Noah'nın gözleri büyüdü. Brady ellerini kaldırarak aramıza girdi. “Pekâlâ. Yeter. Biraz nefes alalım ve...”

“Siktir git, Mason,” diyerek Chase sözünü kesti.

“Hayır, sen siktir git.” Ayağa fırladım ve dengemi korumak için kolumu havaya kaldırdım. “Onunla konuşmaya çalışıyorum.”

“Bu şekilde olmaz.”

İçimi öfke kapladı ve tüm bedenim titremeye başladı. “Onun adına konuşabileceğini mi sanıyorsun?”

“Çocuklar,” diye tekrar denedi Brady.

“En azından benimle *konusuyor!*”

Yumruğum o kadar hızlı kalktı ki, kimse durduramadı. Elim yanağıyla buluştuğu anda Chase’in kafası yana döndü.

Anında herkes çılgılık atıp bağırmaya başladı.

Güvenlik geldiğinde arkadaşlarımla bağırışlarını duyuyordum ama ayaklarım yerde sürüklenmeye başlamıştı bile. Saniyeler içinde bir ağız dolusu toprak yuttum. Başım zonkluyordu, görüşüm bir kış sabahı kadar sisliydi.

Biri ayağa kalkmama yardım etti ve Chase’in gözlerine baktığımda kendimi geri çektim.

“Bırak beni, dostum.”

“Sana yardım etmeye çalışıyorum, ahmak.”

“Hayır, benimle resmen dalga geçiyorsun. Hepiniz öyle.”

Başını iki yana sallarken, diğerlerinin yumuşak mırıltıları ve ayak sesleri arasında *Airbnb*’ye doğru ilerledim.

Kapıya ulaştığımızda tökezleyerek başkasının açması için kenara çekildim.

Kimse bana içeri girmemi söylemeye zahmet etmeyince kapının yüzüme kapanmasına izin verdim. Arkamdaki duvarın sallanmasının ne zaman duracağını merak ederek öylece dikildim.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyordum ama sonunda biri dışarı çıkarken sıcaklık beni karşıladı.

“Aman Tanrım, elin.” Yumuşak bir elin bileğime dolanmasıyla geri çekildim.

“Umurundaymış gibi davranma.” Güzel mavi gözlere odaklanmak için gözlerimi kırptırdım.

“Bu hiç adil değil,” diye fısıldadı Payton.

“Adil olmayan ne, biliyor musun?” Göz kapaklarım açık tutamayacağım kadar ağırlaştı ve başımı diğer tarafa çevirdim. “Söylediklerin ve yaptıkların. Beni öldürüyorsun.” Nefes alarak gözlerimi açmaya çalıştım ve hayatımda gördüğüm en güzel gözlerle buluştum. “Ölmek üzereyim, bebeğim.”

Güzel yüzü bulanıktı. Gerçekten orada olduğundan, hayal etmediğimden emin olmak için elimi kaldırdım. Elim ipeksi teniyle buluştuğunda irkildim. Acı içime işlerken bileğimi kavrayıp panik içinde sendeleyerek uzaklaştım.

“Siktir.” Elime baktım ama çok fazla parmak görüyordum. “Siktir, siktir siktir!”

Sendeleyerek eve girdim ve banyoya giden yolu bulmayı başardım.

Lavabonun musluğuna ulaşmak için mücadele ettikten sonra lanet şeyi nasıl açacağımı bulduğumda elimi suyun altına soktum. “Kahretsin!” Su çok sıcak olduğu için elimi hızla geri çektim.

Tekrar uzandığımda yumuşak bir el usulca omzuma dolandı ve omurgamdan aşağı kaydı. Bu his diğer her şeyi bastırırken başım göğsüme düştü. Hissettiğim tek şey oydu.

Tanrım, daha fazlasını istiyordum.

“Sana yardım etmeme izin ver,” diye mırıldandı.

“Bana istediğin her şeyi yapabilirsin, güzellik. Her şeyi. Her zaman.”

Payton diğer elimi tutup beni bilmediğim bir yere götürdü ve onu hevesli bir köpek yavrusu gibi takip ettikten sonra yumuşak bir şeyin üzerine oturdum. Gözlerim kapandı ama elimi serinleten bir hisle tekrar açıldı.

Çilek sarısı saçları, şiş pembe dudaklarıyla küçük meleğim bana yukarıdan bakıyordu.

“Küçük adamım nerede?”

“Uyuyor. Seni almak için dışarı çıkmadan önce onu oyun alanına yatırdım.”

Başımınla onayladım, yatak hareket ettiğinde kafamı çevirdim. Payton dizlerinin üzerine oturmuş, buz torbasını nazikçe parmaklarıma tutuyordu.

Tekrar konuşana kadar birkaç sessiz dakika geçti ve konuştuğunda içimi sızlatan alçak, kırık bir fısıltıydı. “Biliyorum, bazı şeyler...” Doğru kelimenin ne olduğundan emin olamamaya ya da söylemek istemeyerek başını iki yana salladı.

Gerçi bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu kız bana bir bıçak saplayabilir, en iyi arkadaşımınla evlenebilir ve on yıl boyunca ortadan kaybolabilirdi. Sonunda benim için geri döndüğü sürece hiçbir şey önemli değildi.

Önemli olan tek bir şey vardı.

Parmaklarım elimin üzerindeki buzun altından uzanıp çıplak dizine değdi. Yavaşça gözleri gözlerime döndü.

Görüşümdeki sisin içinden gözlerimi kırıştırdım, bakışlarını tutabilmek için beynimde sallanan alkolü kontrol etmeye çalıştım. Uzanarak saçlarının gevşek tellerini kulağının arkasına sıkıştırdım, avucum o noktada kaldı.

Payton bilinçsizce dokunuşuma eğilirken gözleri kapandı. “Mase.”

“Seni çok özledim.”

Tüm vücudu titredi.

“Sana sarılabilir miyim?”

Mavi gözleri gözlerimdeyken kesik bir nefes aldı.

“Lütfen, güzellik...” Gözlerim kapanmaya başladı ve konuşmam iyice kaydı. “Sana sarılmam gerek.”

“Benim de yaralarına bakmam gerek,” diye mırıldandı.

Söylediklerine karşı dudaklarım kıvrıldı, bunları bana ilk söylediği zamanı hatırladım. Sonrasında olanlara umutsuzca tutundum.

Yaralarırna son kez baktığında hayatım değışmişti.
O gün *her şey* değışmişti.
Peki yarın neye uyanacaktım?

BÖLÜM 19

Mason

Geçmiş, Kasım

Eşofmanlarımı giyip saçlarımı havluyla kurutarak otelin banyosundan çıktım. Noah onu bıraktığım yerde oturmuş, aptal gibi telefonuna bakıp sırtıyordu.

“Gülümsediğin kişi kız kardeşim olsa iyi olur, sersem.” Güldüğünü duyunca kendi kendime sırttım ve dişlerimi fırçalamak için banyoya geri döndüm.

Tekrar odaya girdiğimde Ari’nin çılgılığı odayı doldurdu.

“Ah, kahretsin. Ona söyledin, değil mi?” Bağırarak başımı Noah’nın yanından uzattım ve kız kardeşimi ekranda bir an için görebildim.

“Vay canına!” diye neşeyle devam etti Ari. Cameron da yanındaydı.

“Biliyorum,” dedim kıkırdayarak ve gözleri dolmaya başladığında ona ters bir bakış attım. “Kes şunu.”

“Aman Tanrım, Mase.” Sesi duygu yüklüydü. “Harika olacaksın.”

“Sizi seviyorum, kızlar.”

“Seni seviyoruz!” diye bağırdılar.

Uzun bir iç çektim ve biraz daha duygusallaşmadan koridora çıktım. Bu kaptanımın önünde utanç verici olurdu ama bunun dışında, bu kadar heyecanlıyken duygusallaşmak istemiyordum. İstedğim şey, haberi öğrendiğimde aklıma gelen ilk kişiyle bunu paylaşmaktı.

Telefonumdan adını bulmamın ardından her çaldığında içimdeki beklenti ateşlendi. Sonunda telesekreter sesi duyulduğunda dudaklarımdan yenik bir nefes çıktı. Duvarı tekmeledim ve odaya dönmeye hazırlandım ama daha bir adım atamadan telefonum çalmaya başladı. Okyanusa bakan masum bir sarışının fotoğrafı ekranımı aydınlattı.

“Güzellik,” diye açtım.

“Süperstar,” diye cevap verdi.

Dudaklarım kıvrılırken onun da sırtıttığını hayal edebiliyordum. “Neden görüntülü aramama cevap vermedin?”

“Herkes, her zaman senin kadar mükemmel görünmeyebilir.”

“Yani, herhalde.” Güldüğünde duvara yaslandım. Bu gülüşü seviyordum. “Herkes öyle görünseydi özel güçlerimin bir anlamı kalmazdı.” Telefonu kendimden uzaklaştırıp tekrar FaceTime aramaya bastım. “Aç, güzellik. Sana söylemek için aradığım şeyi söylediğimde yüzünü görmek istiyorum.”

“Sadece her şey istediğin gibi olsun istiyorsun.”

“O da doğru.” Kıkırdayarak önümden geçen iki takım arkadaşşıma başımla selam verdim ve koridorda biraz daha ilerledim. “Hadi ama. Bunun hakkında bu kadar düşünürken altıdağını parçalama.”

Sessizleştğinde kendi kendime sırtıttım. Bir an sonra beni görüntülü aradı. Başını bir yastık dağına dayamış halde ekranda belirdi. Yüzü makyajsız, saçları etrafa dağılmıştı ve pembe pijamalarına bakılırsa duştan yeni çıkmıştı. Saçları da ıslaktı. Her zamanki gibi mükemmel görünüyordu.

Yüzümde şapşal bir gülümseme oluştu. “Merhaba.”

Başımı iki yana sallayarak, “Merhaba,” dedi ve gülümseme karşılık verdi. “Hamile karnımın bir şeyleri tutmama yardımcı olacağım hiç düşünmezdim ama biraz battaniye desteği ve *bum*. Ellerim serbest.” Parmaklarını oynatınca kısık bir kahkaha attım.

Yüzündeki renk ve rahat ifade dikkatimden kaçmadı. Güzel bir gün geçiriyordu. Gözleri kızarmış veya altı çökük değildi. Sanırım bugün ağlamamıştı, lanet olsun ki bu beni biraz gururlandırdı. Güçlüydü, bunu fark etmeye başladığını umuyordum. “İyi görünüyorsun.”

Alayla güldü ve doğrularak telefonu eline alıp şişmiş karnını gösterdi. “Bir karpuz yutmuş ve yüzlerce arı tarafından sokulmuş gibi görünüyorum.”

“Karpuz bayılırım.”

Kaşlarını kaldırarak, “Arılara?” diye sordu. Şakacılığı beni haberlerimi paylaşmaya daha da heveslendirdi.

“Yarın ne yapıyorsun?” Bu soruya gözlerini devireceğini biliyordum çünkü ikimiz de sadece sonrasında bana aptalca bir mesaj atmak için bile olsa maçımı izleyeceğini biliyorduk.

Gülümsediğinde cevabını duymak için sabırsızlandım. “Aslında Lolli’yle birlikte Nate’in maçını izlemeye gideceğiz.”

Anında yüzüm düştü.

Oturur pozisyona geçerken kaşları çatıldı. “Neden? Ne oldu?”

Çok hızlı bir şekilde, “Hiçbir şey,” dediğimde endişeye kapıldı, ağzı açıldı ama hemen ekledim. “Hey, gitmem gerek. Beni çok fazla düşünme, tamam mı?”

Yüzümdeki sırıtışa inanmadı ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Rüyada görürsün, süperstar.”

Telefonu kapatırken ona, “Her gece görüyorum zaten,” diye cevap versem ne diyeceğini merak ettim.

Uykum kaçmıştı. Çok heyecanlıydım ama bu heyecan, benimkinin, yani Payton'ın beni iş başında göremeyeceğini bilmenin verdiği hayal kırıklığının acı tadıyla karışan gergin bir heyecandı.

Elbette, her zamanki gibi maçın önemli anlarına bakacaktı ama aynı şey değildi. O sahaya çıktığımda kalabalığın kükremesini duymasını ve heyecandan koltuğunun kenarında oturduğunu bilmek istiyordum. Kız kardeşimle Cameron gibi, onun da öyle olacağından hiç şüphem yoktu.

Herkes şu anda çok heyecanlıydı çünkü zamanı gelmişti ve hiçbir şey bu anı benim için bozamazdı.

Hadi.

Bitirelim.

Şu maçı!

Koruyucuyu dudaklarımın arasına yerleştirirken ayaklarımı sürekli hareket ettirerek yerimde zıpladım, stadyum hoparlörlerinden yükselen ağır ritimlere ayak uydurdum. Artık başlama zamanıydı.

Müzik yavaşça azaldı, kalabalık çılgına döndü. Keskin gözlerle başlama koşucumuz* Jency Fayo'nun topu yakalayıp sahada dans edermiş gibi ilerleyişini izledim. Önce sola, sonra sağa doğru hamle yaptı. Ardından dönerek otuz metre çizgisini geçene kadar ilerledi. Savunma oyuncuları her yönden üzerine geliyordu ve yirmi çizgisinde düştü.

Bir el omzuma dokununca arkama baktım.

Noah sırtarak beni ileri doğru itti. "Kazan bu maçı."

"Sana nasıl yapıldığını göstereyim, tatlı çocuk," diye sırt-

* "Kick returner" Amerikan futbolunda rakip takımın başlama vuruşu sırasında vurduğu topu yakalar. Topu yakaladıktan sonra koşarak mümkün olduğunca fazla mesafe kat etmeye çalışır. Amaç, takımın hücumu başladığı pozisyonu ileriye taşımaktır. (ç.n.)

tım ve Noah içten bir kahkahayla karşılık verdi. Bugün onun pozisyonunda maça çıkacak olmamdan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Bu anlamda birbirimizden daha farklı olamazdık. O, zihinsel olarak yaptığı ve sunabileceği şeylere güveniyordu.

Bense iyi olduğumu biliyordum ama önemsizliğin sınırına düşmekten daha büyük bir korkum yoktu.

Bana bu pozisyonu teklif ederken doğru kararı verdiğini koça göstermem gerekiyordu. Yıldız oyuncusunun gelecek yıl geri dönmeyeceğini ikimiz de biliyorduk.

Noah *NFL*'e giderken gelecek sezon göğsümde takım kaptanı olduğumu gösteren o *K* işaretini taşımayacaksam, sıkı çalışmamın hiçbir anlamı yoktu.

Hem de hiç.

Başlangıç hücum takımımızla birlikte sahaya koştum ve kramponlarım çime değdiği anda tüm sesler kesildi. Beynim tam hızla çalışmaya başladığında oyunun ta kendisi oldum.

Oyun çağrısı verildi, takım sıraya dizildi ve bir ciğer dolusu yüklü havayı içime çekerken burun deliklerim genişledi. İşareti vermemle top atıldı.

Güzel bir pastı, avuçlarımın arasındaki derinin dikişleri te-nimde karıncalanıyordu.

Bu çağrı, savunmayı yanıltmak içindi. Yana doğru hareketim, onları koşucu hücum oyuncusuna hızlı bir atış yapacağı-mıza inandıracaktı. Yer değiştirirlerken hücum hattım sağlam durdu ve geri adım atarak sahaya doğru topu gönderdim. Top tutucumun önü tamamen açıktı, top açık avuçlarına tam isabetle düştü. Topu alır almaz savunma oyuncularından yere indirildi ama bunun bir önemi yoktu.

Kalabalık çılgına döndü, saha kenarı hareketlenirken ilk sayı Köpekbalıkları'nın oldu.

Sahayı koşarak geçip pozisyon almak için sıralandık, sı-

radaki oyunu başlatmaya hazırdık. Bu sefer, arkaya pas biraz yükseğe gitti ve beni pozisyon değişikliği yapmaya zorladı. Başarı potansiyelini en üst düzeye çıkarmak için oyun planını anında değiştirdim.

Hücum hattımın bir boşluk açmasıyla topu sımsıkı kavrayarak hızla içeri girdim. Savunmanın en arkasındaki oyuncu* yere düşerken savunma oyuncularından biri solumdan hücum etti. İyice hızlanarak yan tarafıma kaymadan önce fazladan bir metre daha kazandım.

Düdük çaldı ve ayağa fırlayıp topu hakeme attım.

Yine sayı.

İşte bu.

Koç bir sonraki oyunu verdi. Dışa pastı** ve hedef sayı bölgesinin en derin köşesiydi. Bunu yapacaktım.

Pozisyonumuzu aldık. Takım arkadaşlarımı sıralayıp geri çekildim.

“Bir! Bir!” Önce sola sonra sağa baktım. “Hazır, başla!”

Sahayı tarayarak geri çekildiğimde uzun bir pas için hazırlandım. Kolumu geriye çektim, bu topun on parmak arasında kolayca yerini bulacağından emindim.

Kolum ileriye doğru savrulurken hattımın çöktüğü anı göremedim. Gafil avlandım. Bir boğa kadar sert bir şekilde sağ tarafıma bir şey çarptı. Vücudum büküldü ve aynı anda ikinci bir vücut sol tarafıma çarptı. Kaburgalarım patlayan acı hissiyle dudaklarım büzüldü. Kısa bir an için ayaklarımın yerden kesildiğini fark ettim. Kaskım kafamdan fırladı, vücudum yere çarpıp ciğerlerimdeki hava boşalmadan ve tüm dünya siyaha

* “*Safety*” Amerikan futbolunda savunma takımının bir pozisyonudur. Genellikle son savunma hattını oluşturur. Rakip takımın hem pas hem de koşu oyunlarını durdurmak için çok yönlü bir rol üstlenir. (ç.n.)

** “*Outside slant*” Amerikan futbolunda bir hücum oyuncusunun belirli bir pas rotasını koştuğu bir oyun türüdür. Oyuncu, sahadaki kenar çizgisine daha yakın bir noktaya yönelir. Amaç, oyuncunun topu yakalaması için kısa ve hızlı bir rota oluşturmaktır. (ç.n.)

bürünmeden saniyeler önce kalabalık stadyum, gördüğüm tek şeydi.

Hastanede uzun süre kaldıktan sonra insanların delirmesine şaşmamalıydı. Sadece makinelerin durmaksızın ötmesi bile insanı çıldırtmaya yeterdi, bu da yetmiyorsa hemşirelerin acıyan bakışları vardı.

Aileme hayatta olduğumu bildirmek için yaptığım kısa bir telefon görüşmesi dışında, son yirmi dört saattir kimseyle konuşmamıştım.

Takımım çoktan kampüse dönmüş, yarınki uzun antrenman gününe hazırlanıyordu ve ben havaalanında lanet bir tekerlekli sandalyede oturuyordum. Herkes beni kuzenimin alacağım sayıyordu ama bu bir yalandı.

Şu anda hiçbirinin yüzüne bakamazdım, özellikle de Nate'in maç skorunu gördükten sonra. O harikaydı, bense devrilmiş-tim. Kuzenlerim muhtemelen ailemin evine döndüğümü, ailem de kuzenlerimin bana bakmaya yardımcı olabilecekleri sahil evine gittiğini düşünüyordu. Kimseye söylemeyi planlamıyordum ve diğerlerinin yolun hemen aşağısındaki evde olduğumu öğrenmemelerini umuyordum. Bu *zorunlu iyileşme döneminde* onların yardımına ya da acımasına ihtiyacım yoktu.

Aynen öyleydi. Yedeğe alınmıştım, takımım için işe yaramaz olarak görülüyordum.

Takımım değildi. *Takım*. Teknik olarak kim bilir ne kadar süre parçası olamayacağım takım...

Kim daha yüksek bir seviyede başladığı ilk maçın ilk setinde sakatlanırdı ki?

Zayıf, yavaş, değersiz herifler, işte onlar.

Tanıdık bir araç yanaştı ve arkadaşım koşarak yanıma geldi

fakat gözlerine bakmadım. Yine de bana baktığını hissedebiliyordum, yaralarım ve ihtiyacım olmayan ama takım yöneticisi yanımda durduğu sürece oturmak zorunda olduğum bu sandalyeye bakıyordu.

Yolcu kapısını açtığı anda kaşlarım daha da çatıldı.

“Kendim açabilirim.” Kendimi dik durmaya zorlayarak ayağa kalktım. Kaburgalarım protesto çığlıkları atsa da belli etmedim.

Duke ellerini kaldırıp geri çekildi ve araca doğru yürümemi izledi. Üzerimdeki kapüşonlu, altındaki sargılar nedeniyle vücuduma sıkıca oturmuştu.

Omzum yanıyor, sanki bir düzine damgalama çubuğu tenime bastırılıyormuş gibi hissediyordum ama bunu da gizledim. Arabaya bindim ve gözücüyla bana baktığında ona bakmadım.

Duke iyi bir çocuktü. Yıllar önce tanıştığımız, rıhtımda ucuz dersler veren bir sörfçüydü. Elbette, beni almaya gelmesi için ona para ödemek zorunda kalmıştım ama bu şekilde olmasını seviyordum. Böylece kendimi konuşmak zorunda hissetmiyordum, o da arkasına yaslanıp çok sevdiği *soft rock* saçmalıklarını dinlemekten son derece mutluydu.

Sonunda bu yolculuk, boktan bir müzik ve başta öfke olmak üzere ezici bir dizi duygudan başka hiçbir şey içermeyen bir yolculuk oldu. Öfke iyiydi. Başka bir duygunun altında ezilebilirdim ama en azından öfke başka bir şeye yönlendirilebilirdi.

Sahildeki evin önüne geldiğimizde ön kapıya mümkün olduğunca sevimsiz bir şekilde yaklaşarak lanet çimlerin üzerine park etti. Kaşlarımı çatıp ona döndüğümde sırttığını gördüm ve bu beni rahatlatmak üzereydi. Ancak zorlanınca gerginliğim tekrar arttı ve Duke bakışlarını kaçırdı.

İç çekerek zoraki bir gülümsemeyle ona baktım. “Geldiğin için teşekkürler, dostum.”

“Boştum, o yüzden önemli değil,” derken omuz silkti. “Bir şeye... yani istediğin zaman beni arayabilirsin.”

Başımı sallayarak araçtan indim ancak vücudumun her parçası itiraz ediyordu. Bu yüzden deplasmana giderken yanıma aldığım küçük, değersiz spor çantasını taşıdığımda sinirlenmedim. İçinde bir diş fırçası, deodorant ve doktorun beni eve gönderdiği haplardan başka bir şey yoktu, eve dönerken giymek için getirdiğim kıyafetler zaten üstümdeydi. Şarj aletim bile yoktu.

Duke içeri girmeye çalışmadı, ben de davet etme zahmetinde bulunmadım. Arkasından kapıyı kapatarak saklanmaya başladım.

Acı içinde attığım her adımda dünyaya küfrederken su içmek için kararlı bir şekilde mutfağa yöneldim.

Bir bardak doldururken uzuvlarım titriyor, nefes almakta zorlanıyordum. Tezgâhtan destek alarak oturma odasına yöneldim. Şakaklarımdaki zonklamadan neredeyse bayılmak üzereydim. Duvara tutunmak için elimi uzattım ama tabii ki baskın olan elim havaya kalktı. *Lanet olsun.*

“Ah!” Omzum alevler içinde yanarken acı içinde çığlık attım ve bu kez dizlerim büküldü.

Bedenim yere düşerken elimdeki bardak da düşerek kırıldı. Ben de kırık cam parçalarının üzerine düşmüş oldum. Kaburgam biraz daha çatlamış gibi hissettiğim için tekrar çığlık attım.

“Siktir! Siktir! Siktir!” Başım yana düşerken duvarı tekmeleyerek bağırdım.

İşte o zaman, bir kez daha başımı kaldırdığımda tüm vücudum dehşet içinde donup kaldı. Bakışlarım arka verandaya bakan yüksek pencereye odaklandı.

Diğer tarafta, iri mavi gözler şok içinde bana bakıyordu.

Payton

Ağzım bir karış açık, bedenim donmuş bir halde şeffaf camın ardına bakakaldım.

Mason.

O... buradaydı.

Neden buradaydı?

Gözlerini sımsıkı yumduğunda bakışlarımı düşürdüm. Yerdeki kan beni kendime getirdi ve yerimden fırladım. Sürgüye doğru koşarken fotoğraf makinem ayaklarımın altındaki ahşap zemine yuvarlandı. Kapıyı çekiştirdim, kilitliydi. Gözlerimi ona diktim ama arkasını dönmüştü, ben de verandanın etrafından koştum. Neyse ki, ön kapı açıktı ve saniyeler sonra evin içine daldım, mutfığa ulaştığımda çığlık atarak durdum.

“Aman Tanrım.” İçimi bir endişe kaplarken elim karnıma gitti. Neyle karşı karşıya olduğumu anlayamadım. “Mase.”

“Git buradan.”

Başımı kaldırdığımda gözlerimiz buluştu ve bana ondan daha hiç görmediğim bir bakış attı.

Öfke. Dudakları büzülmüş, dişleri sıkılmıştı. Kahverengi bakışlarında karanlık bir ateş vardı.

Ona biraz daha yaklaştım.

“Sana git dedim,” diye çıkışarak başını diğer tarafa çevirdi.

Dengemi sağlayabilmek için bir elimle tezgâhı tutmaya devam ederken önünde eğildim ve titreyen diğer elimle ona uzandım. Parmaklarımı dizlerinin üzerinde gezdirdim.

Yavaşça bana baktığında tüm kabadayılığı anında kaybordu. “Lütfen git,” diye fısıldarken sesi o kadar çaresizdi ki göğsümde bir şeyler kıpırdadı. “Beni böyle görmene dayanamıyorum.”

“Eh, ödeşmek zorundayız, değil mi?” Kaşlarını çatığında usulca gülümsedim. “Beni çok daha kötü hallerde gördün.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama anında kayboldu. “Yani bunun adil olduğunu mu söylüyorsun?”

Omuz silktiğimde çenesi göğsüne düştü.

“Ayağa kalkmana yardımcı olabilir miyim? Kıçına cam batmış olabilir miş gibi duruyor.”

Mason bir kahkaha attı ve anında sırtı büküldü, dudaklarından sert bir sızlanma çıktı. Nefesi kesilirmiş gibi olduğunda endişem arttı.

Canı yandığı kesindi ama neden? Ne zaman olmuştu?

Ayağa kalkıp sağ eli göğsüne dayalı olduğu için sol elini hafifçe çektim fakat yerinden kıpırdamadı, bunun yerine yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle geri çekildi.

“Bebek,” diyerek başını iki yana salladı.

“Kendimi zorladığımı hissedersen dururum. Güven bana.” Tekrar elimi uzattığımda çenesini sıktı.

Yavaşça elini tutmama izin verdi ancak bana ağırlığını çok az verdi. Burun delikleri gösterdiği çabayla şişmişti. Ayağa kalkarken hafifçe dönerek kalçasını adaya yasladı ve ben de arkasına geçtim. Sırtına baktığımda eşofmanında cam olmadığını gördüm, bu yüzden en azından bana yaslanacağını umarak daha da yaklaştım.

“Dikkat et,” diye fısıldadı. “Ayağına cam batmasın.”

Giydiğim sandaletlere baktım ancak sol kolunun altından kaymaya çalışırken hiçbir şey söylemedim. Bana izin vermedi, uzaklaşarak yavaş bir hızla ilerlemeye başladı.

Duruşu sert, yumrukları kanlı ve sıkılıydı. Kanepeye doğru ilerleyip kendini bırakırken onu takip ettim.

Oturduğu sırada dişlerinin arasından tısladı, sanki oraya varmak için tüm gücünü harcamış gibi nefes nefese başını geriye attı.

Endişe beni tüketirken kalp atışlarım hızlandı. Çok solgun görünüyordu. Her zamanki bronzluğundan eser yoktu, yüzü acı

ve ıstırapla buruşmuştu. Bir panik yığınınına dönüşmeden önce mutfağa koşup ilk yardım çantasını kaptım.

Geri döndüğümde Mason gözücuyla bana baktı. “İyileşirim. Sen git.” Yanına otururken devam etti. “Ben ciddiylim, Payton.” Bacaklarımı altına aldığımında kaşlarını çatarak bana döndü. “Yorgunum.”

“Ben de uyusam iyi olur,” diyerek başımı eğdim. “Yani, alt tarafı yaralanmışsın. Sürekli *bowling* topu taşıyan benim.”

Dudaklarına bir sırtış yayıldığında irkilerek eli kaburgalarına gitti. “Kahretsin, gülmeyi düşünmek bile canımı acıtıyor.”

Hiçbir şey söylemedim ve bir süre sessiz kaldıktan sonra iç çekerek avucunu uzattı.

Elini tuttum, bir cımbız yardımıyla iki küçük cam parçasını çıkararak derisini temizledim. Küçük kesikler yara bandı gerektirecek kadar büyük değildi, yine de bir tane yapıştırdım. Her yerinde küçük futbol topları vardı.

Mason küçük, beyaz şeride dik dik bakarken bir anda farkına vardım.

Aman Tanrım, *futbol*.

Gözlerim yüzüne kaydı, bana baktığında yüzünde çok iyi bildiğim yüklü bir ifade vardı. Panik ve acı. Korku ve kayıpla birlikte hayal kırıklığı.

Bunların hepsi kendisine yönelikti.

Milyonlarca sorum vardı, bir sonraki sözlerine bakılırsa bu belli olmalıydı.

“Sanırım diğerleriyle konuşmadın?”

Kendimi biraz suçlu hissederek yüzümü buruşturdum. “Saklanıyorum sayılır.”

Başını tamamen bana doğru çevirdi, canı yanan kendisi olsa da kahverengi gözlerinde endişe vardı. “Ne oldu? Sorun ne?”

Midemde bir şeyler kıpırdandı, sanki bir tür gerilim oluşmuştu. Mason burada oturmuş, kolunu bile kaldıramıyordu ve benim için mi endişeleniyordu?

“Ben iyiyim,” diye fısıldamayı başardım.

Ters bir bakış atınca güldüm. “Gerçekten.”

“Yine de anlat.”

Gülümsememi engellemeye çalıştım. Darmadağınık haldeyken bile hâlâ o otoriter çocuk havasını koruyordu. Ya da adam.

Bir an ona baktım, keskin yüz hatlarını ve canlı koyu renk gözlerini inceledim.

Evet, o kesinlikle bir çocuk değildi.

Boğazımı temizleyerek eline odaklandım. “Babam aniden ortaya çıktı.” Duraksadım, daha rahat etmek için bacaklarımı açarken alayla güldüm. “Yani, sözde aniden. Parker’ı sorguya çektim ve babamın geleceğini bilmediğine yemin etti ama bunun bir yalan olduğunu düşünüyorum.”

Mason hafifçe başım sallayarak konuşmaya devam etmemi bekledi.

“Her neyse, beni yemeğe davet etti ve hayır diyemezmişim gibi geldi. Ben de Lolli’yi son anda iptal ederek kabul ettim.”

“Ve?”

Dudaklarımı sımsıkı kapattım. “Ve pişman oldum,” derken kaşlarım çatıldı. “Sadece artık baba-kız gibi değiliz, anlıyor musun? Annem, babam onu terk ettikten sonra beni görmesine izin vermediğinde bunu aşmak için çaba gösterdiği söylenemez. Yine de şimdi, o evden çıktığımdan beri çocukluğumuzdaki kadar çok çalıştığı için sadece telefonla da olsa yanımda. Sanırım çabasmı takdir ediyorum ve onu annemi asla sevemeyeceğim bir şekilde seviyorum ama onu uzun zaman önce kaybettim. Bununla nasıl başa çıkacağımı öğrendim.” Başımı sallayarak başka tarafa baktım.

“Ne oldu?” diye sordu.

Bu sefer başını düşüren ben oldum. “Yanına taşınmamı istedi. Bana ve bebeğe yer varmış ve...”

“Hayır.”

Gözlerim onunkilere kayınca bakışları daha da kısıldı. “Gidemezsin. Gitme.”

Midem adı konmamış ama tanıdık bir şeyle kıpırdandığında yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. “Gitmek istemiyorum. Burayı seviyorum.” Ona baktığımda yakışıklı yüzünde gergin bir ifade buldum, sanki bir şey söylemek istiyormuş ama ağzını açarsa ne çıkacağından emin değilmiş gibiydi.

“Her neyse,” diye hızla devam ettim. “Beni Santa Monica’daki küçük şirin bir restorana götürdü ve bu sabah beni bıraktığında öylesine buraya doğru yürüdüm. Lolli’yle Kenra’nın arabaları garaj yolunda park halindeydi ve canım konuşmak istemedi. Bütün gün arka verandada oturdum.”

“Yemek yedin mi?”

“İyiyim.”

“Yedin mi?”

Gülümsemeye çalışarak kahverengi gözlerinin içine baktım. “Evet, yedim.”

Bir süre gözlerine bakmaya devam ettim ve geçen her anla birlikte bakışlarında daha derin bir azap hissi oluştu. Konuşmak istiyordu ama henüz kelimeleri tam olarak oluşturamıyordu.

Kötü hissediyor olmalıydı.

İhtiyacı olan son şey, hazır olmadığı halde konuşmak zorunda hissetmekti. Bu hissi bilirdim. Bu yüzden Mason Johnson’ın oyun kitabından kopya çekerek başımı yumruğuma dayadım. “Kıçımı tekmelememi ister misin?” diye takıldım.

“Kimin” kıçım tekmelemem gerektiğini bilmiyordum ve belli ki bir kavga yüzünden bu halde değildi. Yine de ondan çaldığım cümle işe yaramıştı.

Acı dolu bir kahkaha daha attı ve sefil bir gülümsemeyle bana döndü, aynı şekilde bir replik ödünç aldı. “Peki fotoğrafçılık *gerçekten* ne kadar sıkıcı?”

“Pekâlâ, süperstar.” Ona doğru kaydım. “Sana *her şeyi* anlatacağım...”

BÖLÜM 20

Mason

Geçmiş, Kasım

Acı, kan dolaşımına giren zehir gibi içime işleyince hırıltılı bir nefesle uyandım. Acı yüzünden nefes almakta zorlanıyordum. Tüm vücudum üzerimden bir kamyon geçmiş gibi ağrıyor, ardından kamyonun içine atılıp sıkıştırılmışım gibi hissediyordum. Ciğerlerime doğru düzgün nefes dolduramıyordum ve gece boyunca oturur pozisyonda kaldığım için kıçım ağrıyordu. Başımı çevirdiğimde omzuma binen yükten dolayı çenemi sıkıttım. Telefonum komodinin üzerindeydi. Ona uzanmaya çalışırken ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordum.

“Kahretsin,” diyerek kesik bir nefes aldım ama kısa nefesler her şeyi daha da kötüleştiriyordu. “Ah,” diye inleyerek bacaklarımı yatağın kenarına attım, ayaklarım yere değene kadar kısa ve hızlı nefesler almaya devam ettim.

Gözlerimi sıkarak kapattım, efor sarf ettiğim için alnımda boncuk boncuk terler oluşmuştu. Berbat durumdaydım, kaslarım bugün on kat daha fazla bağırıyordu.

Dikkatim kaburgalarımındaki sargılara kaydı, top attığım kolumu havada tutan askıya dik dik baktım.

Bedenim havaya fırlamadan önceki anın görüntüleri gözümün önüne gelince dişlerimi sıktım. Geldiklerini görmeliydim. Kaçmalıyım. Diğer yöne doğru koşmalı ya da topu fırlatmalıyım.

Atlatmalıyım, koşmalıyım ya da... "Siktir!"

Başımı iki yana sallayarak sol kolumu uzattım, telefonuma uzanan elim titriyordu. Gösterdiğim çabadan yanaklarım şişmişti. Telefonu tutabilmek için yataktan biraz daha kaymam gerekti, yine de iyi kavrayamadım ve gümbürtüyle yere düştü.

"Kahretsin!" Bağırduğımda sessiz bir çığlık kulaklarıma ulaştı.

Yatak odasının kapısına baktım ve yavaş hareketlerle ayağa kalkmaya çalıştım.

Keskin bir nefes verdiğimde karnımın gerilmesi neredeyse ciğerlerimi biraz açtı ama bir an sonra kırık kaburgalarımın baskısını hissettim. Canım çok yandığından bir süre hareketsiz kaldım. Vücudumun içinde gerçekleşen bıçak savaşım unutmak için odanın dışından gelen seslere odaklanmaya çalıştım.

Kaşlarım çatıldı, Ari'nin odasından çıkarak oturma odasına yöneldim. Kendi odam yukarıda olduğu için burası geçici odamdı.

Köşeye geldiğimde dev televizyonla karşılaştım. Gözlerim ekrandaki her ayrıntıyı, her oyuncuyu yakaladı ve vücudumun havaya uçuğunu, her iki yönden gelen darbelerle döndüğünü izledim. Kaskım çarpmanın etkisiyle parçalanırken büyük bir gürültüyle çime çarptım.

Keskin bir nefes sesi duyduğumda, bunun televizyondaki tekrardan gelmediğini fark ettim.

Hızla sola baktım, koltuğun ucunda oturmuş Payton'ı gördüm. Elini dudaklarına bastırmış, ekrandaki cansız gibi duran bedenime bakıyordu.

Hareket etmiş olmalıydım çünkü bakışları aniden bana döndü ve bembeyaz kesildi. Televizyonu kapatmak üzere kumandaya uzandı ama ondan önce davranarak elimi onunkine sardım.

İri mavi gözler bana döndüğünde gözlerindeki yaşları ve üzüntüyü gördüm.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Neden? Ne olduğunu bilmek isteyecek kadar umursadığın için mi?” Oynat tuşuna bastım, ona tüm detayları anlatırken bakışlarım gözleri arasında gidip geldi. Hoparlörlerden yükselen spikerin endişeli sözleri de devam ediyordu. “İki kırık kaburga ve incinmiş bir omuz.”

Dudakları titremeye başladığında kaburgalarımda bambaşka bir acı hissettim.

“Ağlama.” Serbest elim kendiliğinden kalkarak başparmağım ağzının yumuşak dolgunluğunda gezindi. “Benim için ağlama. Buna dayanamam.”

Dikkati vücuduma yöneldi, eli yukarı kalktı ve nazikçe tenimdeki sargılara dokundu. Her santimini eliyle takip ettikten sonra hafifçe titremeye başladı. “Sen iyi misin?”

Bir parmağımı çenesinin altına koyarak başını yukarı kaldırdığımda bakışlarımız birleşti.

Bir şey söylemeyi planlıyordum ama o iri mavi gözler benimkilerle çarpıştığı anda tüm düşüncelerim yok oldu. Geriye kalan tek şey dudaklarımı onunkilere değdirmek için duyduğum derin ihtiyaçtı. Ona daha fazla yaklaşmak ve ne kadar yakınlaşabileceğimi görmek istiyordum. Zaten cevabın hiçbir zaman *yeterince yakın olmayacağının* farkındaydım.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Daha fazlasını *istiyordum*... ve bu konuda yalnız olduğumu sanmıyordum.

Parmakları göğsümde açıldığında serçeparmağının ucu sar-

gılarımın hemen üzerindeki çıplak tene değdi. Tüm bedenim titredi.

Bakışlarında bir şey değişti ve dünya yok oldu. Yaralarım, çektiğim acı ve kaybetmenin ezici yoğunluğu...

Hepsi gitti.

Geri kalan tek şey o oldu.

Yanağını avucumun içine alana kadar elimi çenesi boyunca kaydurdım. Gözlerini kırpmadan, sonsuz bir yoğunlukla gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Dudakları aralandı ve güzel mavi gözleri açıldı. Parmakları tenime biraz daha batarken tek düşünebildiğim *işte bu* oldu. *Daha derine batır. Beni işaretle.*

Kaslarım gerildi, kalp atışlarım hızlandı. Sonra biri karnıma dokundu. Bir kez. İki kez.

İkimiz de donduk. Kaşlarım çatıldı ve üçüncü bir defa daha oldu.

Yavaşça aşağı baktım. "Bu... Bu..."

"Evet," diye fısıldarken boştaki elim çoktan hamile karnına doğru gitti.

Payton yarım adım geri çekildiğinde tam bir adım atarak ona tekrar yaklaştım ve elimi karnına bastırdığımda bebek yine tekmeledi.

Anında yüzüme bir gülümseme yayıldı ve ona baktım. Gözleri yine yaşlıydı ama daha fazlası da vardı. Daha derin bir şeyler. Neredeyse saf bir şey. Her ne gördüysem göğüs duvarlarına çarptı, kelimelere dökülemeyecek kadar derin ama anlaşılamayacak kadar hassas bir histi. Aynı anda hem ağır hem de hafifti. Beni ona çeken ağırlıksız bir güçtü.

Beni ona *çağırıyordu*.

Gövdem hafifçe eğildi ve üst bedenim onun minik gövdesinin üzerinde kıvrıldı. Kaslarım itiraz çığlığı atınca dudaklarımdan bir tıslama çıktı. Vücudum kendi durumunu düşünmeden ya da umursamadan kendi kendine hareket ediyordu.

Gözleri kocaman açıldı ve hızla gözlerini kırptırarak geri çekildi. “Aman Tanrım, oturman gerek.”

Yanımdan geçmeye çalıştı ama sağlam elim resmen fırlayarak gidemedi onu yakaladı. Çaresiz bir şaşkınlıkla bana baktığında aynı duygular benim zihnimde de uçuşuyordu. Ancak şu anda onları dinlemek umurumda değildi. Ne bedenimi ne zihnimi dinleyebilirdim.

“Güzellik,” derken sesim hırıltılıydı. Dudakları bozuk pusulamın Kuzey Yıldızı gibi beni eve götürmek için bekliyordu.

“Bak, bak, *baaak!*”

Payton, Lolli’nin sesini duyunca kelimenin tam anlamıyla yerinden sıçradı ve ikimiz de arka kapıya doğru baktık.

Payton utangaç bir şekilde gülümserken ben de kuzenimin sevgilisine kaşlarımı çatarak baktım.

“Fransız tostı getirmiştim.” Tabağı havaya kaldırırken sırttı. “Tabii daha farklı bir şeyler yemek istemiyorsan...” Bandajlarımı fark ettiğinde alaycı sesi kesildi ve yüzü endişeyle gerildi.

Anında gerildim, boynuma bir sıcaklık yayıldı ve arkamı dönecek oldum ama yanımdaki küçük sarışın öne atladı. Küçük bedenini kullanarak benim çok daha büyük olan bedenimi gözlerden saklamaya çalıştı. Sanki beni koruyor gibiydi ve bir anda üzerimdeki kara bulutlar grinin daha açık bir tonuna dönüştü.

“Teşekkürler, Lolli,” dedi Payton, hızla ona doğru ilerleyerek tabağı aldı. Bir eliyle tabağı tezgâha koyup diğer eliyle Lolli’nin kolunu kavradı. Onu kapıya kadar götürdü, nazıkçe iterek kapıdan çıkardığında beni şok etti. Tartışmaya yer bırakmayan ama minnettarlığını koruyan bir ses tonuyla, “Başka bir şeye ihtiyacımız olursa sana haber veririm,” diyerek kapıyı kapattı.

Cam kapıların diğer tarafında yalnız kalan Lolli, içeri bakakalmış bir halde bakışlarını Payton’dan bana çevirdi ama Payton’ın işi bitmemişti. Penceredeki tül perdeleri çekerek bizi tamamen gizledi ve sonra bana baktı.

Bense. Lanet. Şekilde. Donup. Kalmıştım.

Bana doğru yürürken bir eliyle uzun sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Beni esir almış gibiydi. Bir eliyle yemek tabağını aldı, diğeriyle elimi tuttuğunda beni kanepeye götürmesine izin verdim. Koltuğun köşesine birkaç yastık sıkıştırıp onlara yaslanana kadar elimi bırakmadı. Sonra önümdeki sehpayaya oturdu.

Eğilip kanepenin dibindeki bir şeyi kurcaladı. “Aç,” dediğinde onu sorgulamadan ağzımı açtım. Pipetli bir bardağı dudaklarıma tutmadan önce içine iki hap attı. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan dudaklarımı pipete sardım.

Bıraktığımda tabağı alarak kucığıma koydu. “Al bakalım.” Ayağa kalkıp hızla arka kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Artık burada olduğumu bildiklerine göre eve gidip bir şeyler alacağım.”

Ayaklarını bir çift sandaletin içine kaydırmasını izlerken sözleri karşısında kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. “Bir şeyler derken?”

Başını kaldırıp omzunun üzerinden bana baktı. “Yaralarına bakmam gerekiyor.” Kaşları hafifçe çatıldı. “Lütfen, bana ihtiyacın olmadığını söyleme.”

“Yanımda olmanı istiyorum.”

Eli kapı kolunda dondu ve bir an için öylece bakakaldı.

Bu kadar açık sözlü olmak istememiştim ama işte, verdiğim yanıtın yaralarımınla hiçbir ilgisi yoktu.

Doğrusu, beni bu halde görmesini istediğim son kişi oydu. Her tarafım yara bere içinde ve güçsüzdüm ancak bir şekilde, onun varlığıyla birlikte durumumun gerçekliği daha az yıkıcı hissettiriyordu. Sanki tüm dünyam *yıkılmamış* ve her şeyin sonu *gelmemişti*. O hastanede yatarken tüm hayatım paramparça olmuş gibi hissediyordum. Oceanside’a dönerken tek düşünebildiğim, her şeyin benim için sonsuza kadar nasıl değişmiş

olabileceğiydi. Geleceğim de dahil uğruna çalıştığım her şeyi kaybettiğimi düşünmüştüm.

Şimdiyse kocaman mavi gözleri ve lanet olsun ki, hayatımda hissettiğim en yumuşak dokunuşla karşımda o vardı.

Yanımda oturuyor, bana gülümsüyordu ve kalan her şey yok oluyordu çünkü bu gerçek bir gülümsemeydi. Son birkaç aydır taşıdığına şahit olduğum acıların olmadığı bir gülümsemeydi.

O an onu sadece istemediğimi, aynı zamanda ona ihtiyacım olduğunu anlamıştım. Sadece bunu ona söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden yorgunlukla birlikte ağrılarım iki katına çıktığında, bunu bahane olarak kullanıp başka bir odaya geçmiştim. Kanepede onun yanında dinlenebilirdim ama onun gidişini izlemek zorunda kalmak istememiştim.

Yine de saatler sonra hâlâ buradaydı ve kalıp kalamayacağını sormuyordu.

Kalacağını söylüyordu.

İçim hareketlendi, farkındalık zihnimdeki son sis katmanını da kırdı.

Artık bu işin *belkisi* yoktu.

İhtimali yoktu.

Kalan tek şey gerçektir.

Çünkü ben *gerçekten* bu kıza tutulmuş durumdaydım.

Nasıl olduğunu bilmiyordum, ne zaman olduğu da umurumda değildi.

Tek bildiğim ona alışmıştım ve buna kızgın değildim.

Aralık kapının dışından birinin bağırışları duyuldu ve o an bozuldu. Payton arka verandaya çıkınca bir nefesle başımı geriye attım.

Yalnız kaldığım an, sanki getirdiği ışık da onunla birlikte gitmişti. Tüm olumsuz düşünceler geri döndü.

Bir yılan, beni avı olarak kapmış da bedenimin etrafına dolanıyordu. Dişlerini geçirdiğinde keskin bir nefes aldım. Göz-

lerimi kırptırdım ama sis dağılmadı, kalbim artık fazla mesai yapıyor ve göğüskafesimi yırtmakla tehdit ediyordu. Yutkunmaya çalıştım ama göğsümde düğümler oluştu, panik beni oturduğum yerde boğmakla tehdit ediyordu.

Ben artık oynayamayan bir sporcuymdım. Okula gidemeyen bir öğrenciydim. Koruyamayan bir adamdım.

Tamamen. İşe. Yaramazdım.

BÖLÜM 21

Payton

Günümüz, Eylül

Göğsüme bir ağırlık çöktü, ağrıyı ovalayarak dindirmek mümkünmüş gibi elimi kaldırdım. Mümkün değildi. Acının şimdiye kadar alışmış olmam gereken bir şey olduğunu düşünmeliydim, belki de bazı açılardan alışmıştım. Sabah gözlerimi açtığımda uyandığım his ne olursa olsun, acının hemen ardından geldiğini ve gece yattığımda hatırladığım son şeyin acı olduğunu biliyordum.

Bazen hiç bitmeyecekmiş gibi görünen, büyüyen, kemiklerimi parçalayan ve beni kırılğan bırakan bir boşluğa benziyordu. Diğer zamanlarda çığ gibi düşüyordu, yuvarlanıp giderken yığın yığın baskının altında gömülüyordum.

Bazen de zihnimde karmakarışık bir ağa dönüşüyordu. Anılar, korku ve kader yumağı haline geliyordu. *Yaparsam lanet olsun, yapmazsam lanet olsun* döngüsünde sıkışıp kalmıştım ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Açıkçası son zamanlarda umurumda mıydı, bunu sorguluyordum.

Umursamalıydım ama gerçekten umursuyor muydum? Yoksa söz verdiğim kişiyi kaybettikten hemen sonra, yeni birine âşık olmayı hoş karşılamayan bir tür toplumsal ideal mi beni darma-
dağın ediyordu?

İşin aslı bunların hiçbiri, bir şeyi değiştirmiyordu çünkü hasar çoktan verilmişti. Bunu durdurmak, geri dönmek ya da karşımdaki adama karşı hissettiklerimi değiştirmek mümkün değildi. Bu da bir şeyler ters giderse, benden geriye kalacak tek şeyin bambaşka dozda bir kalp ağrısı ve sonsuz acı olacağı anlamına geliyordu.

Buna dayanamazdım. Bu halde bile başa çıkmakta zorlanıyordum ve bu hale gelmemizin nedeni de bendim. Bu yüzden dizlerine kapanıp sonra onu bir şekilde kaybedersem nasıl parçalanacağımı düşünemiyordum.

Mason'ın yüz hatlarını izledim, elimi uzatıp titrek bir şekilde başparmağımı kaşlarının arasındaki gergin çizgilerinde gezdirdim.

Alnında böyle çizgiler olmamalıydı.

Hiçbir şey olmasa bile yürüyen bir endişe ve stres gibiydi. Neredeyse sürekli başkalarını düşünüyordu. Bu durumun Ari'nin kazasından sonra kötüleştiğine emindim. Performansını en ince ayrıntısına kadar incelemesi, kız kardeşinin başına gelenler ya da ailesinin hızlı bir şeye ihtiyaç duyduklarında ulaşamayacakları kadar uzak olmaları gibi endişelerle kendini bitirmesiyle biliniyordu.

Ancak artık yakışıklı yüzüne neredeyse kazınmış olan bu çizgiler daha önce uykusunda çıkmazdı.

Yine de burada, yaşamadığımız bir kasabadaki ona ait olmayan bir yatakta, alnını kaplayan derin kırışıklıklar ve mükemmel dudaklarındaki gerginlikle yatıyordu. Yaşadığı huzursuzluğun sebebi ben değilmişim gibi davranamazdım. Ona acı çektiriyordum ve bu midemi bulandırıyor.

Daha da kötüsü, Mason daha zayıf görünüyordu. Saçları normalde olduğu gibi kesilmemişti. Her zaman pürüzsüz olan yüzünde kirli sakal gölgesi vardı. Eline baktım, getirdiğim buz torbası her huzursuz seğirmede elinden biraz daha kayıyordu. Gözlerinin altındaki hafif koyu halkalar, gerektiği gibi uyumadığını gösteriyordu.

Usulca avucumu açıp yanağının sıcaklığına bastırdım. Mason anında dokunuşuma eğildi ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdiğinde gözlerimin arkasına keskin dikenler battı.

“Benim güzelliğim,” diye mırıldanırken kirpikleri titredi ama göz kapakları gözlerini açamayacak kadar ağırdı. “Neden bana böyle davranıyor?”

Elimi ağzıma kapatıp ağlamamak için kendimi zor tuttum. Dikkatlice ayağa kalktım, kapıya doğru geri geri adım atarken gözlerim solgun yüzünde gezindi. Kapıyı bir salyangoz gibi yavaşça açtım, ona son bir kez baktıktan sonra odadan çıktım ve kapıyı kapattığımda başımı çerçeveye yaslayarak bir an durdum.

Sanki boynuma bir çapa bağlanmış, beni her saniye daha da aşağı çekiyordu. Duygularım hâkimiyet için savaşıyordu. Suçluluk ve üzüntü, kafa karışıklığı ve pişmanlık. Fakat beni kumun derinliklerine gömen şey, ezici özlem duygusuydu. Başka birini özlemem gerekirken yeni birini özlemeye ne hakkım vardı?

Zamanı hem geri sarmak hem hızlandırmak istiyordum.

Geri dönüp ona kalkan olmak ve ileri atlayarak uzaklaşmak istiyordum.

Daha da fazlası, bunun tam tersini istiyordum.

Hayatın bana yaptıklarından nefret ediyordum ama yaptıklarım için kendimden daha çok nefret ediyordum.

Yumuşak bir bardak sesi beni kendime getirdi ve derin bir nefes aldım. Kafamı toparlamak için birkaç kez gözlerimi kırpıptırdıktan sonra kiralık evin açık mutfak alanına girdim.

Göründüğüm anda herkes dönüp bana baktı, her birinin yüzünde farklı endişe ifadeleri vardı.

Küçük bir gülümsemeyle yanlarına geçerken, “Uyuyor,” diye fısıldadım. Deaton’ın monitörü masanın tam ortasında duruyordu.

Bu manzara kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu ve gözyaşlarımı tekrar kırıştırmak zorunda kaldım. Tanrım, böyle gerçek dostlukların var olduğunu hiç bilmiyordum. Asla onlardan yardım ya da destek istemem gerekmiyordu. Kendileri isteyerek her defasında, hiçbir beklenti olmadan veriyorlardı.

Brady yanındaki sandalyeyi çekip minderi okşadı ve Ari de cips kâsesini ortaya yaklaştırdı. Oynadıkları kart oyununu bitirip beni de dahil etmek için yeniden toparlandıklarında göğsümde bir ağırlıkla koltuğa çöktüm.

Bu gece ortamdaki gerginliği hisseden tek kişinin ben olduğumu söylesem yalan olurdu. Paige’le Cameron hâlâ hastaydı, Ari kardeşi için endişeleniyordu ve muhtemelen hepsi bu gece barda tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Herkesin sadece Mason’ın iyi olduğundan emin olmak için toplandığı belliydi. Tam bir tur *Uno* oyununu bitiremeden bıraktık ve Ari’yle Noah bize gece atıştırmalıkları hazırlamak için ayağa fırladılar.

Daha rahat etmek amacıyla kanepeye geçtim ve ocağın başında duran çifte bakmaktan kendimi alamadım.

Noah, Ari’nin arkasına geçip kollarını ona doladı, Ari’nin bir çift maşayı sıkıca tutan elini kendi eliyle sardı. Bir dilim *Spam**’i çevirmesine yardım etti, sonra başını çevirip kulağına bir şeyler fısıldadı ve Ari’nin başı sessiz bir kahkahayla göğsüne düştü. Ispatulayı tezgâha bıraktılar, Ari yavaşça kollarında döndüğünde dudakları yumuşak bir öpücükle buluştu. Başka tarafa bakmalıydım ama yapamadım.

* Bir tür konserve et ürünüdür ve genellikle domuz eti ve jambon karışımından yapılır. (ç.n)

Bu manzarada o kadar saf bir şey vardı ki, küçük bir umut kıvılcımı kemiklerimi ısıttı. Orada öylece durup özleme benzer bir ifadeyle birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Bu çok çılgıncaydı çünkü zaten birliktelerdi. Fakat sanırım kaderinizde olan kişiyi bulmak da böyle bir şeydi.

Çok yakın olmak diye bir şey yoktu.

Fazla olmak yoktu.

Bırakmak yoktu.

Hissettiğim sıcaklık buza dönüştü ve acıyı yatıştırmak amacıyla yutkundum. Görüş alanıma bir kahve fincanı girdiğinde, gözlerimi kırıştırarak bir çift yeşil göze baktım.

Chase'in yüzünde gergin bir ifade vardı, zorla gülümsüyordu ve gözleri biraz... hüznüydü. "Bu görüntüyle kendine işkence etme," diye fısıldadı hızla mutfağa bir bakış atarak. "Sadece çay."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ve fincandan tüten bitki aromasını koklamak için bir an durdum. "Teşekkür ederim."

Başını sallarken elimde olmadan bir kez daha mutfağa baktım.

Ari tezgâhın kenarında oturmuştu, Noah bacaklarının arasında dikiliyordu. Ari kim bilir neler anlatırken gözlerini ondan ayırmıyordu ama adamın yüzündeki ifade tam bir hayranlık ifadesiydi.

Sanki mest olmuştu. Cümlelerin ortasında kendine engel olmıyormuş gibi uzandı ve Ari'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Hiçbir şey söylemeyince Ari karşılığında sadece gülümsedi.

İç çekerek Chase'e döndüm.

Kaşını kaldırıp fısıldayarak konuşmaya başladı. "Gerçek hayatta bir romantik komedi filmi izlemek gibi, değil mi?"

"Sen romantik komedileri ne bilirsin?"

"Cam ve Ari'nin çocukken bize neler çektiği hakkında

bir fikrin var mı? Dışarı çıkarken onların gelmesini istemediğimiz için yalan söylediğimizi öğrendiklerinde, bizi aşk filmleri izlemeye zorlamak en sevdikleri şantaj yöntemiymişti.”

“Neden peşinize takılmalarına izin vermiyordunuz?”

“Mason’ın kız kardeşi söz konusu olduğunda koruyucu bir pislik olması dışında mı?”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve ikimiz de güldük. Onu rahatsız eden bir şey olsa bile, mutlu çiftten o kadar da rahatsız görünmediğini fark etmekten kendimi alamadım. Bundan tamamen kaçınmak için kolayca yatağa gidebilirdi. Yine de burada, bir zamanlar onun olmak isteyen kız tam karşısındayken yanımda oturuyordu.

Noah gülümseyerek bu tarafa bakıp, “Hey, dostum. Gelip bunlardan birkaç tane almak ister misin?” diye seslendiğinde Chase sırtıttı, zıplayarak oraya doğru yürüdü. Ananas küpleri ve kızarmış *Spam*’la dolu iki şiş getirdi.

Bir ısırık alıp gözlerimi dramatik bir şekilde havaya doğru devirdiğimde Chase kıkırdadı. “Neden bu kadar lezzetli?” diye mırıldandım.

“Neden yaptığı her şeyde iyi?” diye cevap verdi Chase.

Başımı çevirip onu ağzı dolu bir halde sırtırken bulduğumda gülen ben oldum.

Hızlı bir ziyafetin ardından yarın eve dönüş yolculuğu ve yemek molası için durmak istediğimiz yere dair kısa bir sohbetten sonra herkes yatmaya karar verdi.

Bir anda zihnim, gecenin ağır kısmına geri döndü ve ayağa kalktım.

İyi geceler dilerken yüzümün ne gösterdiğini bilmiyordum ama Brady aniden yanıma geldi. Beni şakağımdan öperken, “Bu senin hatan değil, bebek. Adamın aklı başında değil. Hepimiz için çok zor bir yıl oldu, en çok da senin için ve yarattığı tüm bu karmaşanın altında o da bunu biliyor,” diye fısıldadı.

Bana güven verici bir şekilde gülümserken tek yapabildiğim başımı sallamak ve teklif ettiği sarılmayı kabul etmek oldu.

Kapıyı arkamdan kapatıp kendimi odama kilitlediğimde uyuyamayacağımı biliyordum. Fakat aynı zamanda iyi uyuyacağımdan ve bunun neler getireceğinden de korkuyordum.

Gözlerim yatağın yanındaki oyun alanına kaydı, koyu kıvrıcık saçlarla dolu küçük bir kafaya ve yumuşak horultularla aralanmış tombul dudaklara odaklandı.

Elimi Deaton'ın sırtında aşağı yukarı gezdirip birkaç kez poposunu pıspışladıktan sonra battaniyeyi omuzlarından biraz daha yukarı çektim.

Gözlerimi kapattığımda babasının burada benimle olduğunu, neler söyleyeceğini hayal edebiliyordum. Ancak yeni konuşmalar için sesini hayal etmek biraz daha zordu. Sadece bana çoktan söylediği sözler zihnimde canlanabiliyordu. Suçlulukla dolup taşmış ve bir bağ kurmaya çaresiz bir şekilde ihtiyaç duyarak yatağa oturdum. Bacaklarımı altıma toplayıp dizüstü bilgisayarımı açtım. Bir süre mavi klasör simgesinin üzerinde dururken gözlerimi sıktım, sonra tıkladım ve beşe kadar sayarak tekrar açtım.

Ekranı yüzlerce küçük kare belirirken sıcak gözyaşlarım anında akmaya başladı. Neredeyse her biri Deaton'ın yüzünün bir fotoğrafıydı. Küçük Deaton'ın değil, babasının...

On üç yaşında havuzda oynarken ve on dört yaşında çok büyük olduğumuz söylendiği halde gizlice ilçe fuarındaki atlıkarıncaya binerken. Benim evimde, onun evinde. Okul danslarında, ailesinin bağış toplama etkinliklerinde. Güreş müsabakalarında, annemin beni zorladığı aptal yarışmalarda.

Katıldığım son yarışmada çektiğim fotoğrafının üzerinden geçerken boğuk bir kahkaha attım. Deaton, annemle çöp kutusunda bulduğu yarısı yenmiş bir elma yüzünden çıkan destansı bir kavganın ardından beni soyunma odasında ağlarken

bulmuştu. Bikini bölümünden önce bu kadar karbonhidrat yemeye nasıl cüret edebilirdim? Dışarı çıkmayı reddettiğimde bikini üstünü atletinin üzerine giymiş, odanın içinde dans etmişti. Bu çok saçmaydı ve onun karakterine hiç uymuyordu ama ben kahkaha attığımda amacının bu olduğunu söylemişti. Bu konuda iyiydi. Çirkin hayatımı alıp güzelleştiriyordu.

Benim en iyi arkadaşımdı.

Ekrana her dokunuşumda anılar bana saldırırsa da devam ettim.

Parkta yürüyüşler ve anahtarları çalıp ailesinin kulübesine yaptığımız geziler. Ehliyetimi aldığım gün, onun ehliyet sınavında üçüncü kez başarısız olduğu gün. Birinci sınıfın ilk günüyle okul gazetesinin futbol takımı hakkındaki makalesi için fotoğrafını çektiğim moral toplantısı...

Yutkunurken kalp atışlarım hızlandı ve içime bir panik duygusu yayıldı.

Futbol maçları, sahilde yürüyüşler ve hiç müzik dinlemeden dans etmek...

Gözlerimi sıkıca yumduğumda yanaklarımdan aşağı bir sıcaklık süzüldü.

Ölen çocuk ve hâlâ burada olan adam...

Nefesim kesildi, derin bir nefes almaya çalışırken gözlerim tavana kaydı.

Titreyen ellerimle küçük mavi klasörü kapattım, nefesimi tutarak ikinci bir dosya buldum. Bu dosya, diğer dosyaların arasına gömülmüştü. Kendimi yanlış yerlere tıklamamaya zorladım.

Dosyayı açtığımda gözyaşlarım durmadan akmaya başladı.

Galerideki ilk resim ben ve Mason'a ait değildi. Sadece Mason vardı. Sahil evinin arka verandasında oturmuş, başını mindere yaslamıştı... Kabarık bir battaniyeye sarılmış oğlumu kollarında sımsıkı tutuyordu. Derin uykundaydı.

İkisi de uyuyordu ve Mason'ın yüz ifadesinde tek bir çizgi bile olmadığını fark etmeden edemedim. Mutlu bir şekilde uyuyordu, küçük oğlum da güçlü kollarının arasındaydı.

Gözlerim beni Mason'dan ayıran ince duvara kaydı.

Tam *oradaydı*. Ulaşabileceğim kadar yakınımıdaydı. Tek yapmam gereken ona gitmek ve buna bir son vermektir.

Ne olduğunu anlamadan ayaklarım beni kapıya götürdü ve usulca odadan çıktım.

“Selam.”

Elim göğsüme giderken gözlerim karanlık koridorda kısıldı.

Yaklaştığımda Chase'in sırtıttığını gördüm. “Pardon, çıktığını duydum ve ben de tam olarak uyuyamadım,” diye fısıldadı.

“Keşke biz de Deaton'ın yarısı kadar iyi uyuyabilseydik,” diye alay ederken dönüp uyuyan bebeğime baktım. Gözlerim açık dizüstü bilgisayara kaydı, sonra bir kez daha Mason'ın odasının duvarına döndü. “Şey...” Yan odadaki adama doğru hareket etmek isteyen ayaklarımı sabit tutmaya çalışırken ona baktım. Kaslarım gerildi.

“Dışarı çok soğuk değil. Biraz dışarıda oturmak ister misin?” diye teklif etti Chase.

İçimi kaplayan rahatsızlıkla savaşımaya çalışırken tereddüt ettim. Ona hayır deyip Mason'ın odasına mı girsem diye düşündüm. En iyi arkadaşının arkamdan bakacak gözleri umurunda değildi. O ortaya çıkmasaydı çoktan içeride olurdum, kendimi Mason'm yanına bırakırdım ve...

Yutkundum.

Ve ne, Payton?

Kendini koruman gerektiğini unut, oğlunu içinde kalacağın yıkımdan koru...

Chase'in gülümsemesi düştüğünde düşüncelerimden sıyrıldım. Bu onun hatası değildi. Düşünceli davranıyor, bana iyi bir arkadaşın yapacağı gibi düşüncelerimden bir kaçış sunuyordu.

“Olur,” dedim dilimde acı bir tatla. Bebek monitörüyle bataniyeyi alıp bana yol göstermesine izin verdim. Koridorun sonunda geriye dönüp bir an Mason’ın kapısına baktım.

Böylesi daha iyi.

Derin bir nefes alarak Chase’i takip etmeye devam ettim. Monitörü küçük masanın üzerine koydum, Deaton’ın göğsünün birkaç kez inip kalkmasını izledikten sonra gökyüzüne baktım. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık ve sonunda bana doğru döndüğünde soruları olduğunu biliyordum.

“Mason bir süredir kendinde değil,” dedi yeşil gözlerini benimkilere dikerek.

Başımı sallayarak, “O... kızgın,” diyebildim.

Chase’in yüzünde bir şey yumuşadı.

“Hayır. Kızgın değil. İnan bana, birkaç kez onun öfkesinin nedeni oldum.” Kıkırdaması hafifti ama ardından gelen iç çekişi ağırdı. “Bu farklı. Kendisine uyguladığı tüm baskıyı unutmak için bir molaya ihtiyacı olduğunu umuyordum. Ari’nin bu hafta sonu hepimizin gelmesini istemesinin nedeni de buydu, biliyorsun, değil mi?” Bana döndü. “Aslında Noah ona uçak bileti almıştı ama o Mase’i biraz kampüsten uzaklaştırmak istedi. Genellikle ekibin birlikte olması ve oyun geceleri işe yarar.”

Fark etmemesini umarak yutkundum.

“Eminim işe yarıyordur.” Dudaklarımda kırılğan bir gülümseme belirdi. “Biliyor musun, sizinle tanışmadan önce hiç oyun gecesi yapmamıştım ama şimdi düzenli bir şey gibi oldu. Dört gözle beklediğim bir şey.”

Hafifçe kaşlarını çatarak, “Öyle mi?” diye şaşırdı. “Arkadaşlarınızla evde toplandığınız akşamlar ne yapıyordunuz?”

Dilimde acı bir tat hissettim. “İlkokuldan sonraya uzanan arkadaşlığım oldu sayılmaz. Annemin saçmalıkları çoğu kişi için fazlaydı ve benim yaşımdaki kızların umurunda değilse bile ailelerinin umurundaydı.”

Başını salladı. “O zaman Deaton ve sen ne yapıyordunuz?”

Adını duyduğumda hissettiğim suçluluk duygusunun keskin acısının içimi parçalamasını bekledim ama o acı hiç gelmedi. Aslında Chase’le onun hakkında konuştuğumda bu hiç olmuyordu. Bu... hoştu.

Bunun nedeni, Chase’le birlikte olmanın, düşüncelerimi bir başkasının denemeden bile yapabildiği gibi ele geçirmemesi olabilir mi diye düşündüm.

Sorusunu değerlendirirken Deaton’la birlikte geçirdiğimiz günleri düşündüm ve cevap bulamayınca kaşlarım çatıldı. Bu kadar zor bir soru olmamalıydı.

Bir ilişkimiz vardı. Bu bile yeterli olmalıydı ama neden aklıma hiçbir şey gelmiyordu?

Evde durmaya dayanamadığında bana gelirdi ve ben de aynısını yapardım, bu genellikle ikimiz için de sık olurdu. Kızgın, üzgün ya da yalnız olduğumuzda birbirimizi arardık.

Göğsümde bir baskı oluştu, bunun kulağa nasıl geldiğini düşünerek başımı iki yana salladım. Sanki birbirimizin arzuladığı istikrar ve destekten başka bir şey değildik. Kullanışlı bir ürün gibi. Fakat öyle değildik.

Değil mi?

Birlikteyken ne yapıyorduk?

Sonunda, “Bilmem,” diye cevap verdim. “Ailelerimiz hakkında konuşup telefonla oynuyorduk.” Tebessüm ederek ona döndüm. “Belli ki bebek yapıyorduk.”

Chase başını arkaya atarak güldü ve yüzünü iyice bana döndü. “Belli ki.”

Gülümsemeye devam ederken başımı salladım. “İyi bir çocuktuk. Nazik ve kibar. Asla üstelemez ya da kavga çıkarmazdı. Evet.” Bir süre durdum. “İyi biriydi.”

“Öyle olmalı.”

Ona baktığımda devam etti. “Onu seviyordun, o yüzden iyi olmalı.”

Bir süre birbirimize baktık.

“Sen de birinin sevgisine layıksın, biliyorsun.” Son kısmı kısık bir sesle eklerken derin bir nefes aldım. “Sadece seni sevmesi gereken kişi o değildi.”

Şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi. “Biliyorum.”

“Emin misin?”

Kıkırdayarak ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. “İnan bana. Eminim,” derken bana döndü. Yüzünde tam anlayamadığım bir ifade vardı. “İçeri girsem iyi olacak. Yarın Brady’nin direksiyonunda ben olacağım.”

Başımı salladım ama kalkmadım ve Chase usulca gülümse-di. “İyi geceler, Prenses Payton.”

Soru sorarcasına gözlerine baktığımda dudakları bir tarafa kaydı. “Prenses Kusmuk’tan daha iyi,” diye alay edince yorgun bir şekilde kıkırdadım.

Kapı arkasından kapanıncaya kadar gitmesini istemediğimi fark etmedim ama gittiğinde bile ayaklarım beni içeri taşımadı. Brady’nin daha önce söylediği sözler zihnimde dönüp durmaya başladı. Haklıydı, çok uzun bir yıl olmuştu. Benim için daha da uzun geçmişti.

On iki ay gibi uzun bir sürede bu kadar çok şey değişebili-yorsa, tek bir mevsimde neler olabileceğini kim bilirdi? Sonba-har hızla yaklaşıyordu.

Kış geldiğinde hayatın nasıl görüneceğini merak ettim.

Hiçbir şey beni bu sorunun cevabına hazırlayamazdı.

BÖLÜM 22

Payton

Geçmiş, Kasım

“Nate çocuk odasının hazırlanmasına yardım etti, Lolli ve ben de birkaç hafta önce tüm küçük kıyafetlerini yıkadık. Her şeyi hazır ama benim ciğerlerimi sıkıştırmaktan oldukça mutlu gibi.”

Deaton usulca kıkırdarken elimi tuttu. “Çok yakında gelecek ve sen huzurlu uykular dilemeye başlayacaksın,” diye takıldı.

Gülümseyerek avucumu karnımda gezdirdim. “Vivian da öyle dedi.” Kahverengi gözlerine bakıp, “Onu ve eşini severdin,” diye devam ettim. “Bizim ailelerimize hiç benzemiyorlar. Nazik ve sevgi dolular, ayrıca Deaton’ın hayatının bir parçası olmak için ellerinden geleni yapıyorlar.” Hüzünlenir gibi oldum ama bu düşünceyi anında uzaklaştırdım. “Keşke Mason’ın anne babasıyla tanışabilseydin. Bana karşı çok iyiler. Her zaman yanımdalar.”

“Onlara sahip olmana sevindim,” diye fısıldadı. “Yeni arkadaşlarına da.”

İçime yayılan sıcaklıkla gözlerimi kapatıp ona daha da yaklaştım. “Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.”

“Onsuz ne yapardın?”

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda Deaton gülümsüyordu.

Bir ses geldi ve bir anlığına yana baktı. “Şimdi gitmeliyim, Payton.”

“Bekle...”

Telefonumun sesi beni uyandırdığında rüyamın biraz daha uzun sürmesini dileyerek gözlerimi sıkıca kapattım. Ancak hiç öyle olmuyordu. Hep erkenden uyanıyordum.

İç çekerek telefonumu elime aldım ve karşıma çıkan aptal hava durumu bildirimini temizledim. Saat neredeyse sabahın onu olmuştu. Mason’la yine geç saatlere kadar eski video kasetleri izlemiş, en iyi *Batman*’i kimin oynadığını tartışmıştık. Tabii ki *Christian Bale*’di.

“Kahretsin.”

Mutfaktan alçak bir tıslama sesi duyunca sııttım, hafif yanık kızarmış ekmek kokusu burun deliklerimi rahatsız etti. Üçüncü üç aylık döneme şükürler olsun, artık en ufak bir kokuya bile saplantılı bir şekilde kustumuyordum. Kollarımı kullanarak minderin kenarına doğru kaydım ve koltuktan kalktım. Şu anda ayakta durmanın bu kadar çaba gerektirmesi biraz üzücüydü ama sanırım normalden yirmi kilo daha ağır olduğunuzda bu beklenen bir şeydi.

Mutfağa doğru ilerlerken ayaklarımın tabanında bir ağrı vardı, köşeyi döndüğümde dudaklarımdan kaçan kahkahayı durduramadım.

Mason hızla başını bana çevirdi ve ani hareketi, yüzünü buruşturmasına neden oldu.

“Öyle bir halin var ki...”

“Seksi mi? Zinde? Adam gibi?”

“Sevimli.”

Şakacı bir şekilde kaşlarını çatığında ona yaklaşarak çenesindeki unu temizledim.

Sırıtarak bana baktı. “Günaydın, güzellik.”

“Günaydın, süperstar. Dinlenmen gerekirken neden üzerinde firfırlı bir önlükle mutfakta gizli işler peşindesin?”

“Dinlendim. Dört gündür dinleniyorum. Her günü koltukta oturarak geçirdim ve bunu artık yapamam.”

“Ama kaburgaların...”

“Ayakta durduğumda da oturduğumda olduğu kadar yavaş iyileşecekler.”

Kaşlarımı çatmış olmalıydım çünkü birden Mason bana yaklaştı ve parmak uçları alnımda gezinmeye başladı.

“Güzellik, benim için endişelenmen ne kadar hoşuma gitse de bunu yapmayı kesmelisin.” Gözleri ellerimin durduğu yere kaydı. Karnımda küçük baloncuklar patlıyor gibiydi.

“Senin için endişelenmenin bana bir zararı yok, Mase ve sen dedin diye bunu yapmayı bırakacak değilim.”

Dikkati hâlâ karnımın üzerindeyken başını salladı. Sonra aniden dudaklarında bir sırıtişla başım kaldırdı. “Otur bakalım, kızım. Seni tavlamağ üzereyim.”

Tavladı da.

Fırından çikolatalı *muffin*’leri ve *air fryer*’dan pastırma sarılı sosisleri çıkarıp önümüze koydu. Ardından birkaç dilim ekmeğı bu sefer yakmadan kızarttı, mikrodalgada beklettiğı bir kâse çırpılmış yumurtayı getirdi.

Yanıma geldiğinde gülümsememe engel olamadım. “Bu harika görünüyor.”

“Güzel. Ye hadi. Bugün bu lanet evden çıkıyoruz, bu yüzden küçük adamın iyi beslendiğinden emin olmalıyız.”

Başımı ona çevirdim.

“Ne?” diye mırıldandı ağzı doluyken.

“Gerçekten erkek olacağını mı düşünüyorsun?”

Mason bir an bana baktıktan sonra başını salladı, yüz hatları yumuşadı. “Bence her şeyin bir nedeni vardır,” dedi nazikçe, temkinli bir şekilde uzanıp elimi tuttu.

Gözlerim yaşardı ama gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. Bir anda, tek bir cümlesiyle inkâr ve öfke üzerime çökse de bu duygular hızla geldiği gibi, garip bir merak ve umut duygusuyla silinip gittiler. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

“Deaton’ın bir neden uğruna öldüğünü mü düşünüyorsun?”

Kederli bir gülümsemeyle bana baktı. “Bence değer verdiğin birini kaybettin ama karşılığında sana çok daha değerli bir şey verildi. Yani... evet. Tabii ki orada annesiyle tanışmayı bekleyen bir erkek bebek var.”

Mason’ın yüzü her geçen saniye daha da bulanıklaştığı için gözlerimi kaçırıp yemeğime odaklandım. Sıcak bir gözyaşı yüzümden aşağı süzülürken, normalde arkalarında bıraktıkları acı soğuk asla gelmedi.

Bunun nedeni Mason’ın uzanıp onu silmesiydi, ardında dokunuşunun sıcaklığından başka bir şey bırakmadı. Bir kelebeğin kanat çırpması gibi karnımda bir şeyler dans etti ve bednim bu his karşısında kilitlendi.

Bakışlarım Mason’a takıldı.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, “Sorun yok,” dedi belli belirsiz.

Ne hissettiğimi biliyormuş gibi.

Sanki o da aynı hissediyormuş gibi.

Hissediyor olamazdı...

Lanet olsun, ben de olamazdım.

Yoksa olabilir miydim?

Hayır. Hayır.

Hissedemezdim.

Deaton’ı özliyordum.

Deaton'ı seviyordum.
Yalnızca Deaton'ı istiyordum.
Öyle değil mi?

Mason

Çıldırarak üzüldü.

Sebebi aynı evde uyanmamız ve birlikte kahvaltı yapmamız mıydı, yoksa bebeğin erkek olmasıyla ilgili yaptığım yorum muydu bilmiyordum. Her türlü normalden daha dalgın bir hali vardı.

Her cevabı tek kelimeden oluşuyordu ve bana bir saniyeden uzun süre baktığında yanakları pembeden daha koyu bir tona bürünüyordu.

Bence bu çok sevimliydi. Ancak muhtemelen, bir kadının etkilendiği erkek karşısında utangaç ve tatlı bir şekilde kızarması değil de utançtan kaynaklanan bir kızarıklık olduğunu düşünürsek, bu biraz berbat bir durumdu.

Daha önce diğer türlü kızardığını da görmüştüm çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, benden etkileniyordu. Fakat bu farklıydı. Suçluluktan bile kızarmış olabilirdi ve bu beni korkutuyordu. Onun suçlu hissetmesini istemezdim çünkü hissederse, NASCAR* *pit stop***'undan daha hızlı davranarak uzaklaşır ve benden başka suçlayacak kimse kalmazdı.

Ancak böyle olmayacaktı çünkü bugün evden çıkmak, benim için olduğu kadar onun içindi de. Kaburgalarım hâlâ sarılıydı ve boynumdaki askı canımı acıtıyor olabilirdi ama yü-

* ABD merkezli bir otomobil yarış serisidir. (ç.n.)

** Motor sporlarında bir aracın yarış sırasında lastik değiştirmek, yakıt almak veya tamir için pit alanına girmesi anlamına gelir. (ç.n.)

rüyebiliyordum. Bu yüzden evden çıkıp sahil yerine bizi yola doğru ilerlettim.

Kasım ayındaydık fakat sonuçta burası Oceanside'dı. İkimizin de giydiği eşofmanlar ve kapüşonlular bizi sıcak tutmaya fazlasıyla yetiyordu.

Onu birkaç dükkânın bulunduğu bir ara sokağa yönlendirdiğimde, ilk durağımız küçük bir şekerçi dükkânı oldu.

Payton içeri adımını atar atmaz gözleri parladı, dikkati hemen sakızlı şekerlerden oluşan devasa duvara yöneldi. “Çocukken böyle bir yere gelmek için can atardım,” diye fısıldadı. Bebek mavisii boyalı tırnaklarını akrilik şekerlikler üzerinde gezdiriyordu.

Elini tutup rengine daha yakından bakmak için kaldırdım ve bu kez başını kaldırıp baktığında o kızarıklık geri geldi. Bu benim içindi. İçimi bir heyecan kapladı ama onu bastırdım.

Dudaklarını çiğnerken, “Banyo çekmecesinde buldum,” dedi ama söylenmemiş sözler aramızda asılı kaldı.

Bebek mavisii.

“Güzel olmuş.”

Gözlerini kaçırdığında dudaklarım kıvrıldı.

Bir çubukla dev bir jelibonu kaldırıp ona göstererek, “Eee, hiç şekerçi dükkânına gitmedin mi yani?” diye sordum.

Şaşkınlıkla bakarken başını salladı ve yara bandına benzeyen şekerlerle dolu bir teneke kutuyu eline aldı. Yüzünü buruşturup kutuyu yerine koydu. “Bir kere bile. Bizim oradaki yerel alışveriş merkezinde bir tane vardı ama annem oraya girmemize asla izin vermezdi. Böyle bir yeri düşünmenin bile korkunç olduğunu söylerdi. Bir keresinde başka çocukların ellerini jelibon makinesine soktuklarını gördü ve sanırım bu onu korkuttu. Bir de şeker yememiz yasaktı.”

“*Lucky Charms** bile mi?”

* Şekerli kahvaltılık gevrek. (ç.n.)

Sırıtarak, “Özellikle de *Lucky Charms*,” dedi ve bir kap çikolatalı badem gördüğünde gözleri parladı.

“Ciddi olamazsın.”

Hızla başını bana döndürdü. “Ne?”

“Badem?” Abartılı bir şekilde etrafıma baktım. “Bütün bunların arasından badem mi seçtin?”

“Bunlar sıradan badem değil. Çikolatalı, deniz tuzlu kaplı bademler,” diye dalga geçerek, sahte bir şekilde dudak büzüp bademleri göğsüne yasladı.

O kadar tatlıydı ki, elimde olmadan uzanıp altdudağını çekiştirdim.

Gözleri alevlendi ve boğazını temizleyerek hızla arkasını döndü. “Sanırım bir de çikolatalı kaju alacağım.”

“Tamam.” Mağazamn diğer tarafına doğru ilerlerken onu takip ettim. “Nasıl istersen, güzellik. İstedığın her şeyi alabilirsin,” diye mırıldandım.

“İşte onu böyle mutlu edersin.”

Sol tarafıma baktığımda annem yaşlarında bir kadın gördüm. Kızıl kahverengi saçları ve üzerinde Margo yazan bir yaka kartı vardı. Gülümseyerek tezgâha yaklaştım, taze pişmiş ürünlere göz attım.

“Demek baba olacaksın, ha?” Kadın gülümserken sırt kaslarım gerildi. “Bu çok heyecan verici. Görünüşe göre sen de doğum izni almışsın.” Çenesiyle kolumun askısını işaret etti. “Tadını çıkar, tatlım. Çünkü ne olduğunu anlamadan işe dönme vaktin gelmiş olacak ve onu ya da o ufaklığı terk etmek, yapmak zorunda olduğun en zor şeye dönüşecek.”

Gözlerim dükkânın diğer ucundaki Payton’ı buldu. Uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmasını izlerken göğsümde ağır bir kıpırdanma hissettim. Boğazımda oluşmak üzere olan düğümü yuttum. “Evet,” dedim boğuk bir sesle. “Haklı olabilirsiniz.” Kapıdaki zil çalınca kendime gelerek gergin bir gülüm-

semeyle kadına döndüm. “Bunun ve şimdi satın aldıklarının ödemesini yapabilir miyim?” Asla yiyemeyeceğim dev jelibon ayıyı kaldırıp tezgâha koydum.

“Tamamdır, delikanlı.”

İki dakika içinde kapıdan çıktık ve Payton’la kadın arasındaki olası tüm garip konuşmalar etkili bir şekilde önlenmiş oldu.

Bebek konusunda onu neden düzeltmediğimi bilmiyordum ama konuşmaya devam edince ben de... düzeltmemiştim işte.

İstememiştim.

Siktir.

“İyi misin?” Payton seçtiği şekerleri ağzına atarken sordu.

Zorla gülümseyip başımı salladım ama bir paket daha açınca kaşlarımı çattım. “Tüm bunlardan önce öğle yemeği yemelisin.”

Gözlerini devirdi fakat bademleri, taşıdığım çantaya sokabilmek için yaklaşırken sırtıttı. “Pekâlâ. Besle beni o zaman, süperstar.”

Biraz daha yürüdükten sonra açık havada oturma yeri olan ve okyanus manzaralı küçük bir Meksika restoranında karar kıldık. Aklımdaki şey için mükemmel bir yerdi, bu yüzden oturup yemeklerimizi sipariş etmeden önce verandanın kenarındaki masalardan birinin boşalmasını bekledik.

Payton memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslanmadan önce *fajita* kâsesinin ancak yarısını bitirebildi.

Yumuşak bir bakışla dalgalara bakarken, “Burayı gerçekten seviyorum,” dedi usulca. Sonra mavi gözleri benimkileri buldu. “Deaton ölmemiş olsaydı bile eve dönebileceğimi sanmıyorum.”

Küçük bir tebessüm ettim. “Belki o da kalırdı,” diye önerdim. Bu düşünceyle dilimi kaplayan ekşi tattan nefret ettim, böyle bir şey olduğu için kendimi suçlu hissediyordum.

Bu çok berbat bir durumdu ve bunu asla yüksek sesle dile getiremezdim ama...

Deaton burada olmadığı için mutluydum ancak *öldüğü* için değildim tabii ki. Bu boktan bir yaklaşımdı, evet ama yine de gerçek buydu.

Keşke hâlâ yanında olsaydı da oğlu babasını hiç tanıyamayacak diye Payton üzülmeseydi ya da kalbi kırılmasaydı... Ancak aynı zamanda, keşke ona istediğim gibi sarılabilseydim ve ona hiç dokunulmadığını düşündüğüm şekillerde dokunabilseydim.

Deaton ölmeseydi de ona âşık olur muydum, bilmiyordum fakat bundan nasıl kaçınabilirdim onu da göremiyordum. Bu konuda bir şey yapmazdım tabii ki ve o hâlâ burada olsaydı, muhtemelen asla gerçekleşmeyecek olan çok şey vardı. Tüm bunlar Payton'a karşı hissettiğim çekimi azaltırdı. Sanırım. Belki.

Ancak burada değildi ve başından beri beni ona doğru çeken o görünmez iplik güçleniyordu. Kökleniyor, sağlamlaşıyordu.

Artık durdurmanın bir yolu yoktu.

Çoktan ona aittim, şüphesiz bir fikri olsa da benim için gerçekten ne kadar önemli olduğunu henüz fark etmemişti.

“Evet,” diye katıldı küçük bir gülümsemeyle. İfadesi, söylediklerine inanıp inanmadığını ya da inanması gerektiğine inandığı için mi söylediğini merak etmeme neden oldu.

Bakışlarını tekrar suya çevirdiğinde alnındaki çizgiler kayboldu, avuç içleri karnının en yüksek noktasına doğru kalkarken yüz hatlarına dingin bir ifade yayıldı.

Mümkün olduğunca gizlice, sağlam omzuma astığım sırt çantamı karıştırdım ve dikkatlice fotoğraf makinesini çıkardım. Lensin kapağını onun yüzlerce kez yaptığını gördüğüm şekilde çıkardım. Objektifi kaldırıp ona odakladım ve düğmeye bastım.

Belirgin bir *klik* sesi duyulunca bana döndü. Önce kaşlarını çattı, sonra dudaklarında göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi.

Kahkaha attıktan sonra uzanıp sanki tam da şu anda istediği şey buymuş, suyun içinde gördüğü güzelliği kendi bakış açısından yakalamak istiyormuş gibi kamerayı uzattığım elimden aldı. Geri çekilmeden önce parmaklarını benimkilere doladı ve hafifçe sıktı.

Bu hareketini göğsümde hissettim. İçimde.

Zihnimin arkasında, bunun çok daha fazlasına dönüşmesi için yalvaran o yerde.

Gördüğüm tek güzellik oydu. İstedğim sondu.

Oturduğu yerden kalkıp suya yaklaşırken yutkundum ve onu uzaktan izledim.

Sonunda geri döndüğünde karşıma değil, yanıma oturdu. Büyük mavi gözleri eskisinden daha parlaktı ve benimkilere kilitlenmişti. “Teşekkür ederim, Mason.” Bana bakarken kristal mavisi gözlerindeki parıltı giderek arttı. Fotoğraf makinesini kaldırıp ikimizin fotoğrafını çektikten sonra, “Bu tam da ihtiyacım olan şeydi,” diye ekledi.

Bir gün bana da ihtiyacın olur mu?

Payton

Sert bir gümbürtü sesine uyandığımda saat gece yarısını biraz geçiyordu.

İrkilerek ayağa kalktım ve hızdan dolayı yaşadığım mide bulantısını bastırmak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Gözlerimi açtığımda kaldığım geçici odaya banyodan ışık süzülüğünü gördüm.

Mason, Cameron’ın odasında kalmaya karar vermişti. Bu yüzden bağlantı banyosunun diğer tarafındaki Ari’nin odasını almam konusunda ısrar edince kabul etmek zorunda kalmıştım.

Sessizce oturup bir şey düşürdükten sonra tekrar uykuya dalmış olabilir mi diye bekledim ama sonrasında akan suyun sesini duydum ve yataktan kalkıp banyoya yaklaştım. Midem beklenmedik bir şekilde kasıldı, her adımda daha da kötüleşti. Banyonun tam önündeyken bir şey ayaklarımın tamamen durmasına neden oldu.

Neden uyanıktı?

Tanrım, Payton, muhtemelen tuvalete gitmesi gerekmiştir.

Başımı sallayarak arkamı döndüm ama sonra bir şey duydum.

Duş mu açıktı? Düşmüş müydü?

Kapıya doğru eğildim ve su sesinden fazlasını duymaya çalıştığımda kesik nefesler duydum. Sert, aceleci nefesler. Bir adım daha attım, içeride neler olduğunu görmek için kapıyı açmama bir adım kalmışken inleme sesleri duyduğum anda ayaklarım donakaldı.

Bir inilti daha.

Tenim karıncalandı, tüylerim ürperdi ve tedirgin oldum. Şu an duşta şey yapıyor olamaz...

“Siktir,” diye inlemesinin ardından duvarın diğer tarafından bir darbe daha gelince irkildim.

Sanki başı geriye düşmüş gibiydi, hissettiği duygular birdenbire kaldıramayacak kadar ağır gelmiş, kendini rahatlatmış gibi...

Aman Tanrım, yapıyor olamazdı, değil mi?

İçime bir sıcaklık yayılırken gözlerim şoktan fal taşı gibi açıldı, bu his ürkütücüydü ama... tatsız ya da istenmeyen bir şey değildi.

Ne? Hayır!

Hayır. Hayır.

Gözlerimi yumdum ve anında bunun iyi bir karar olmadığını fark ettim çünkü karanlıkta gizlenmiş, gün ışığına çıkamayacak kadar ürkütücü arzular canlandı. En günahkâr görüntüler zihnimde yanıp sönmeye başladı.

Mason güçlü omuzlarını duvara dayamış, gözleri kapalı ve dolgun dudakları dilinin havayı tadabileceği kadar aralanmış... Karın kasları gergin ve uzun, zayıf parmakları kendi etrafına sarılmışken kalçalarını öne doğru itiyor...

“Payton...”

Gözlerim yuvalarından fırlarken vücudumdaki tüm kaslar dondu.

Aman Tanrım, adımı söylemişti. Kendini tatmin ederken adımı söylemişti ve midemde bir volkan patladı. Duvardan tutunmaya çalışırken ayak parmaklarım kıvrıldı.

“İçeri gelebilirsin.”

Sırtımı dikleştirirken ağzım açıldı, birkaç kez açıp kapattım ama sadece, “İıı..” diyebildim.

İçeri gelebilirsin mi? Hem de o...

“Yardıma ihtiyacım var.”

Ah. *Aman. Tanrım.*

Benim yardım etmemi mi istiyordu?

Karnımda milyonlarca sinek kuşu uçuştı ve yemin ederim dizlerim titremeye başladı.

Bir dakika. Benim neyim vardı böyle?

“Gerçekten duş almam gerek,” diye homurdandı.

Bir anda ağzım kapandı. Duş almalıydı.

Duş?

Tereddütle, yani en küçük hareketlerle, içeri bakmaya korkarak bedenimin üst kısmını kapıdan içeri uzattım ama onu ay-nada buldum.

Anında kaşlarım çatıldı.

Mason sırtıyla başını duvara yaslamıştı ama sağlam eli askısının tokasına takılmış, yatarken giydiği tişört de onun etrafına dolanmıştı.

Eşofmanı hâlâ üzerindeydi, aleti de kesinlikle sertleşmiş veya ellerinin arasında değildi.

Yani beni düşünerek kendini tatmin etmiyor muydu?

Kaşlarımın çatıldığını hissettim ve sonra her yerim kızardı. Neden birden ağzımda acı bir tat belirmişti?

Boğazımı temizleyerek içeri girdim. Mason hemen gözlerini kaçırdı ve yanakları da hafifçe pembeleştiğinde utandığını fark ettim. Bu adam hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da çaresiz hissetmekten nefret ettiğiydi. Kendisi benimle ilgilenmeyi ne kadar sevse de kendisine hizmet edilmesinden hoşlanmıyordu.

Onunla tanıştığım gün bile proteinleri, karbonhidratları ve kendini işine adanmış bir sporcunun bildiği diğer tüm saçmalıkları bana açıklayarak kahvaltı tabağını doldurmuştu.

Annemin kilomla ilgili takıntısı sayesinde, hemen hemen her şeyin içinde karbonhidrat olduğunun farkında olduğumu ya da tabağıma koyduklarının dörtte birini kusmadan bitiremeyeceğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamamıştım.

Pekâlâ, bu kadar oyalanma yeterdi.

İlerleyip Mason'ı belinden tuttum. Önce irkildi, sonra onu döndürmeme izin verdi ve sağlam omzunu hafifçe ittiğimde tuvaletin kapağına doğru eğildi.

Sonunda kafasını kaldırdığında gözleri büyüdü, panik yüz hatlarını sararken sağlam elini alnıma götürdü.

“Ne oldu?” Aceleyle ben de yanaklarıma dokundum.

Kaşlarım hafifçe çatıp parmak uçlarını şakağımda gezdirdi. “İyi misin? Ateşin var gibi görünüyor ama ellerim uyuşuk olduğu için sıcak olup olmadığını anlayamıyorum.”

Elini çekerken iyice kızarmış olabilirdim. Bana bakamasm diye başını çevirdim ve tişörtünü askıdan çözmeye çalışıyormuşum gibi davrandım. “İyiyim. Dürüst olmak gerekirse, biraz kızgınım.”

Gözlerini kısarak başını tekrar bana çevirince kıkırdayıp onu yine döndürdüm. “Burada olmamın bir nedeni var, Mase. Sadece evden kaçmaya çalıştığımı mı sanıyordun?”

“Öyle değil miydi?” diye alay etti.

Gülümseyerek tişörtünü başından çekip aşağı bıraktım ve askıda toplanmasına izin verdim.

Mase yapabildiği kadarıyla bana bakınca sarı kaşlarımdan birini kaldırdım. “Beni ihtiyacın olan şekilde kullanmayacak-san burada ne işim var?”

Gözlerinde bir şey parladı ve elini uzatıp kalçama koydu. Hafifçe sıktığında yemin ederim kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. “Üzgünüm, güzellik. Seni istediğim gibi kullanmamı istiyorsan, ben de öyle yapacağım.”

Gözlerindeki yoğunluk, olması gerekenden bir an daha uzun süre ona bakmama neden oldu. Sanırım başımı salladım, yakışıklı yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışmak zorunda kalmamak için hızla eğildim. Askının arkasındaki tokayı çözüp vücudundan aşağı indirdim ve yana attım.

Mason boynunu hafifçe gerdi ama kolunu hareket ettirmek istediğinde ancak bir yere kadar kaldırabildi. Çenesi kasıldı ve tekrar bakışlarını kaçırdı.

“Hey,” diye fısıldarken çenesini kavrayıp onu kendime döndürdüğümün farkında değildim. Dudakları aralanınca başparmağım çenesinden yukarı kayarak altdudağına değdi. Hızla elimi çektim ama Mason ben indiremeden elimi yakaladı ve aramızdaki boşlukta tuttu. Gözleri benimkilere kilitlenmişti.

“Söylemek üzere olduğun şeyi söyle,” diye fısıldadı.

Başımı hafifçe eğerek usulca güldüm. “Yalnızca birkaç gün olduğunu ve iyileşeceğini söyleyecektim. Kısa sürede buradan çıkıp kampüse geri döneceksin.”

Bakışları gözlerimin arasında gezinirken elimi tutuşu sıkılaştı. “Dört gözle beklemediğim tek kısım bu.”

Bandajları çıkarmanın en kolay yolunu düşünürken başımı eğdim. “Okula dönmek mi?”

“Buradan ayrılmak. *Senden* ayrılmak.”

Gözlerim onunkilere kaydı ama gülümsememi gizlemeye çalışarak hızla tekrar bandajlarına yöneldim. “*Tam* bir yalaka.”

Mason alçak sesle kıkırdadı ve tereddütle elimi bıraktı.

“Tamam.” Başımı sallarken gövdesindeki tüm bandajları inceledim. “Sanırım sargıları çıkarıyoruz?”

Uzun bir nefes verdi. “Evet, sanırım vakti geldi. Kokmaya başladım. Bu oldukça iğrenç.”

“Evet, aslında yediğimiz feta peynirden olduğunu düşünmüştüm ama...”

Hızla kolunu kaldırıp parmaklarıyla beni gıdıklayınca kahkahalarımı durdurmadan geriye kaçtım.

“Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum.” Çekmecelere ilerleyip yardımcı olacak bir şeyler aradım. “Nasıl hâlâ sen gibi kokuyorsun, asla anlamayacağım.” Makas. İşte bu.

Makası havaya kaldırdığımda yaklaşabilmem için bacaklarını araladı ama başımı iki yana sallayarak, “Ayağa,” dedim.

Kalkarken, “Nasıl kokuyorum?” diye sordu.

“Yani bilirsin... yaz ve narenciye ya da kurutucudan yeni çıkmış sıcak bir battaniye gibi.” Dudaklarımı büzüştürdüm. “Belki arkanı dönersen kolunu sabit tutabilirsin?”

Kımıldamadığında kafamı kaldırdım. Bana bakıyordu.

“Mase.”

Dudaklarını yaladı, sonra başını salladı ve döndü. En alt sargıdan başlayarak parmağımı kumaşla teni arasında nazikçe gezdirdim. Titreyince sııttım.

“Üşüdün mü?”

“Sayılır,” gibi bir şeyler geveleyerek başını salladı.

Alttaki sargıyı kestiğimde ayaklarının dibine düştü. Gözlerim sırtına odaklanırken burnumdan keskin bir nefes aldım. Bunu duymuş olmalıydı çünkü hafifçe döndü ama yüzümü görece kadar değildi.

Omurgası boyunca koyu, morumsu sarı çürükler vardı, ikinci

sargıyı kestiğimde daha da kötüleştiler. Her yerde, her şekil ve boyutta morluk vardı. Yanlarını, omzunun etrafını sarıyorlardı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

Parmaklarım morlukların üzerinde gezindi, yan tarafındaki en büyük morluk boyunca ilerledi. Mason bana döndüğünde elim aniden karnına dayandı. Elim altındaki kasları gerildi ve ben yutkunarak gözlerinin içine baktım.

“Ben iyiyim,” diye mırıldanırken yumruğu bileğimi sardı. Sanırım elimi çekmek istiyordu ama nedense parmaklarım onun sıcak tenine doğru açıldı. Avucu, parmakları benimkilerle birleşene kadar yukarı kaydı.

Bedenim titremeye başladı, nefes alışım hızlandı ve sanki karamel rengi gözleri duyulmak için değil, hissedilmesi gereken kelimeler fısıldıyordu.

Onları *hissediyordum*.

Ama ne hissediyordum?

Bu yeni ve... farklı bir histi. Acı verici derecede yumuşak, garip bir şekilde zorlayıcıydı.

“İyi görünmüyorsun.”

“Ne dedim ben?” diye mırıldandı, saçımın gevşek tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırırken. “Ağlama. Benim için ağlama.”

“Ağlamıyorum.”

Yüz hatları yumuşarken elimi de bıraktı ama omzumdan tutup aynaya bakana kadar beni döndürdü. Gözlerim kendi gözlerimi bulduğunda görüntü bulanıktı çünkü evet, kesinlikle yaşlanmışlardı ama dikkatim hemen arkamdaki adama kaydı.

Benden çok daha uzundu, başımın tepesi köprücük kemiğinin hemen üzerindeydi. Şişmiş bedenime rağmen beni kafese alıyor gibiydi, omuzları daha genişti ve arkamda görünüyordu. Yaklaştığında, karnı şimdi sırtıma dayanmışken kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Kulağıma eğildiği sırada eli karnımın üzerinde hafifçe kaydı. Dudaklarını araladığında gözlerim kapandı, nefesinin sıcaklığı tüylerimi diken diken etti.

Bacaklarım karıncalanıyordu ve bu çok garip bir duyguydu. Nefret etmemiştim.

“Benim için gözyaşı dökmek yok, güzellik... Ama bu kadar önemsemenden hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Hatta bunu bilmek beni etkiliyor.”

Nasıl etkiliyor?

“Şimdi duşa gireceğim, muhteşem kız. Gözlerini kapalı tutmak istersen diye söylüyorum.”

Yutkundum ama gözlerim izinsiz açılıp onunkilere kilitlendi.

Gözbebeklerinin büyüdüğünü, altın sarısı kahverenginin artık karanlık bir katmanın ardına gizlendiğini fark etmekten kendimi alamadım.

Bana bakmaya devam ederken bir adım geri atıp eşofmanını indirdi. Eşofmanını ayak bileklerimin arkasında hissedince ayak parmaklarım kıvrıldı.

Yanaklarım alev alev yanıyordu. O arkasını dönüp duşa girene ve kendini içine kapatana kadar gözlerim aynadaki yansımasını takip etti.

Gözden kaybolduğu anda büyü bozuldu ve odaya geri koşup sırtımı duvara yasladım.

Yoga nefes tekniklerini uygulayarak uzun ve derin nefesler alıp aynı yavaşlıkta verdim. İşe yaramıyordu.

Şaşkınlıkla titreyen ellerime baktım, sonra onları ısınan tenime bastırdım. Açıkça farkındaydım ki *yanan* tek lanet yerim yüzüm değildi, bir süredir uykuda olan bir parçamdı... hatta hiç uyanmamış bir parçamdı. Kabul etmekten korktuğum ama görmezden gelemediğim bir parçam.

Bacaklarımın arasmda kaynayan bir sıcaklık vardı ve tenimi karıncalandırıyordu. Gözlerim kocaman açıldı.

“Aman Tanrım,” diyerek nefes aldım ve başımı hafifçe duvara vurdum. Gözlerimi yumarak, “Bu gerçek olamaz,” diye mırıldandım. “Mason’a âşık olamam.” Yutkunup birkaç kez derin nefes aldım. “*Yapamam.*”

“Ne yapamazsın?”

Çılgılık atarak arkamı döndüğümde Mason’ı kapının girişinde, üzerinde sadece bir havluyla, her yerinden su damlarken buldum.

“Ne?”

Yüzünden sular damlarken bana yaklaştı. Saçlarının rengi sudan siyaha dönmüştü. “Yapamam dedin. Ne yapamazsın?”

“Ben... şey...”

Gözleri yüzümün her santiminde gezerken daha da kızardım.

Görebiliyor muydu?

Vücudumun onunkine tepki verdiğini biliyor muydu?

Daha yakın olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istediğimi anlamış mıydı? Sırf meraktan.

Ya da belki, bilinçaltında insan teması veya rahatlık arayan bir ihtiyaç vardı.

Belki de tamamen başka bir şeydi...

Kahretsin.

Bir adım daha yaklaşırken ben de hızlıca aldığı duştan kalan taze damlacıkların keskin, hafif sakallı çenesinden göğüs kaslarına süzülüşünü izledim. Etkileyici, mükemmel damlalar.

Boğazım kurudu ve Mason başıyla işaret edip banyoya girdiğinde onu takip ettim. Diğer taraftaki odaya geçtik.

Gözlerim yatağın üzerindeki pelüş örtüye, üst üste atılmış yumuşacık yastıklara takıldı. Bir an sonra Mason arkamdan geldi, basketbol şortunu giymişti. Şortunun içinden çıkan koyu renk tüyleri gördüğümde her şey yanmaya başladı. O kalçakemikleri... bir heykel kadar keskindi.

Tanrım, objektifimin arkasında ne kadar mükemmel bir ödöl olurdu. Onun kusursuzluğuyla ödöller kazanabilirdim.

Mason Johnson... yetişkin bir adamdı. Yetişkinliğin eşiğindeki ergen bir çocuk değildi. Hayır, tam bir erkekti. Güçlü ve zarıftı.

Ayrıca üstsüzdü ve bana bakıyordu.

Hızla başımı öne eğdim.

“Hadi.”

Tanrım. Sesinde alaycılık vardı.

“Ari’nin yatağı bu kadar rahat olamaz.”

Kendimi durduramadan, “O kadar da kötü değil,” derken buldum. Bunu söylerken, içimden uyuduğum odaya geri dönmek için bir bahane aradığımı fark ettim. Fakat buna ihtiyacım yoktu, değil mi? Mason yanına gelmemi istemişti ve ben... bunu istiyordum.

O yüzden hiçbir şey söylemedim. Yorganın altına girip yastıklara yaslandım ve hafifçe doğrularak oturdum. Anında rahat bir şekilde iç çektim, geniş bir gülümsemeyle Mason’a döndüm.

Gözlerinde bir parıltıyla beni izlerken kıkırdadı. “Evet, Cam’in yatağı evde de yurttta da böyle. Yatağının üzerinde bir yastık dağı var ve kuş tüyü örtüler üzerinde uyurken *bir başkasıyla* da örtünüyor. Gece uykusu kötü olan bir şımarık.”

İçime sıcak bir şey saplandığında o görmeden kaşlarımın çatılmasını engelledim.

Yani sadece Cameron’ın bu yatağında değil... *bütün* yataklarında yatmıştı. Bu tam olarak ne anlama geliyordu?

Küçükken Cameron’ın ona âşık olduğunu duymuştum. Aralarında bir şey olmuş muydu?

Şimdi Avix’te aralarında bir şeyler oluyor muydu?

Aman Tanrım, Payton, neden umurunda ki?

“Eskiden her hafta sonu birbirimizin odasında toplanırdık,

film geceleri ve pizza için her seferinde birbirimizin evine girdik. Onunki herkesin favorisiydi.”

Dudaklarında hafif bir sırıtışla beni inceliyordu. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş, hoşuna gitmiş ve bu yüzden açıklamıştı. Yine de bu garipti, değil mi?

Mümkün olduğunca bana dönük olacak şekilde yattığında işini biraz kolaylaştırdım ve yan tarafıma döndüm. Bana bakarken usulca güldü.

“Ne?”

“Böyle çok tatlı görünüyorsun, örtülerle sarmaş dolaş.”

Gözlerimi devirip yorganın içine iyice sokuldum. “İçimde küçük bir insan olmasaydı, çok daha rahat olurdum.”

Mason sırtarak gözlerini yorganın altındaki iri yumruya dikti. Birkaç dakika öylece baktıktan sonra eli yorganın altında kayboldu. Yine de karnıma öylece dokunmadı. Tişörtümün ucuna kadar elini daha aşağı kaydırды ve elinin sıcaklığını doğrudan gergin tenime bastırarak tişörtümü yukarı itti.

Dokunuşu uysal bir elektrik notası gibi, içime yumuşak bir akım gönderdiğinde titrek bir nefes aldım.

Yorgan hâlâ çeneme kadar örtülü olduğu için nereye dokunduğunu göremiyordum ama sert parmakları gittikleri her yerde sıcak bir iz bırakıyordu. Elini bir yandan diğerine, yukarıya ve aşağıya doğru kaydırırken küçük bir çıkıntı hissettiğinde duraksadı.

Gözleri benimkilere kaydı, banyoda kapatmayı unuttuğu ışıktan başka bizi aydınlatan bir şey yoktu. “Acıyor mu?”

Başımı salladım. “Doğuma yakın olduğum için nefes almak biraz zorlaştı ve sırtım da ayaklarım kadar ağrıyor ama sanırım bu noktada normal olan bu.”

Başını salladı. Ardından bu sefer biraz daha tereddütlü bir şekilde, “Korkuyor musun?” diye sordu.

İçime bir hüznün çöktü ve bir an için başımı önüme eğdim,

Deaton'ın yumuşak bukleleriyle bulaşıcı gülümsemesi aklıma geldi. Geçen hafta onu çok düşünmediğimi fark ettiğimde göğsüme bir ağırlık çöktü. Rüyalarımnda beni ziyaret etmesine yetecek kadar uzun süre uyumamıştım ama yine gelecekti.

Hep gelirdi.

Başımı kaldırıp Mason'ın güldüğünü görünce benim de gülümsediğimi anladım.

“Sanmıyorum,” diye cevapladım sonunda.

“İyi,” diye fısıldarken yorgunluğun ortaya çıktığını görebiliyordum.

Birkaç dakika sessiz kaldık ve tekrar hareket edip loş ışıktaki bakışları benimkini bulduğunda, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Daha önceki sözleri zihnimde sıcak bir battaniye gibi duruyordu, ellerimi yanağımın altına sıkıştırarak karanlıkta ona baktım.

Benim yaşımdaki birçok insan sevdiği bir şeyin, ya da benim durumumda olduğu gibi *birinin*, elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu bilmezdi. Bu size gerçek kâbuslar yaşatan lanet olası bir kâbustu.

Bir fileto bıçağıyla kemiğe kadar oyulmak gibiydi ama iyi kısmına ulaşmak yerine sadece kötü kısmına ulaşıyordunuz.

Boşluk.

Kan dondurucu çıplaklık.

Kendinize ne eklerseniz ekleyin ya da neyle beslerseniz besleyin, geçmiyordu. Kemikleriniz hiçbir efor sarf etmeden ağrımaya başlıyor ve kalbiniz en ufak bir şeyle bile patlamakla tehdit ediyordu.

İnsanlar nasıl davranmanız ya da hissetmeniz gerektiğini, ne kadar süre yas tutmanız gerektiğini, ne zaman daha iyi olacağınızı ve tüm bu sürecin ne kadar zor olacağım bildiklerini sanıyorlardı ama bilmiyorlardı. Bilmeleri de mümkün değildi.

Elbette bu durum herkes için farklıydı ancak günün sonunda

temel aynıydı. Bir şey kaybetmişsiniz ya da sizden bir şey çalınmıştı. Onu geri istiyordunuz.

Belki geri almak mümkündü, belki de imkânsızdı. Nasıl olursa olsun, şanslı olan kişi, şanslı olmayan kişiden daha az acı çekmezdi. Bu sadece insan olduğumuz ve ikisinin de denemesi gerektiği anlamına gelirdi.

Bu boşlukla yaşamayı veya onu doldurmayı denemek. Ya da hiçbir şey yapmayıp her şeyin altında gömülmek.

Mason ve ben, sanki aynı sayfadaydık.

İkimiz de küreğe tutunuyorduk ama ikimiz de ne kadar kürek çekersek çekelim, azalmayacakmış gibi görünen bir toprak yığınının içinde boğuluyorduk.

Mason yavaş yavaş iyileşiyordu, bense... Tanrım, bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bile bilmiyordum.

Fakat Mason’la, sanki anlatmama gerek yokmuş gibi hissediyordum. Sanki o zaten biliyordu.

Belki o da bir şeyler kaybettiği içindi, geçici de olsa kaybetmişti.

Acılarımızın farklı olması, onun acısının da benimki kadar derin olmadığı anlamına gelmiyordu.

İkimiz de geleceğimiz olması gereken şeyi kaybetmiş olabilirdik ama belki de tüm bunların ardında bir amaç vardı. Bizi olabileceğimizden daha güçlü yapmanın bir yolu.

Belki de bana söylediği şey doğrudu.

“Hey, Mase,” dedim zaten bana bakıyor olmasına rağmen.

Göz kırptı, dudaklarındaki küçük gülümseme aklımdakini söylemem için beni cesaretlendiriyordu. Nedense midemde gerilim dalgaları dolaşıyordu ve devam ettiğimde ses tonum o kadar alçaktı ki, beni duyup duymayacağını merak ettim.

“Eğer her şeyin bir nedeni varsa, belki senin yaralanmanın da bir nedeni vardır.”

Mason’ın gözleri benimkiler arasında gezinirken konuşması yumuşak bir fısıltı gibiydi. “Belki de haklısın.”

BÖLÜM 23

Mason

Geçmiş, Kasım

Omzumu üç kez daha öne doğru yuvarlayarak derin bir nefes aldım ve böyle bir şeyi yapabildiğim için şükrettim. Yaralı kaburgaların şakası yoktu, bu omuz işi de kolay olmamıştı.

Omzumu geriye doğru yuvarlarken onuncu tekrar, dişlerimi sıkıma neden oldu. En azından artık kolumu başımın üzerine kaldırabiliyordum. Kolumu uzatırken küçük bir zorlanma yokmuş gibi davranabilirdik. Ayrıca kaburgalarımın da tamamen iyileşmediğine emindim ama en azından artık rahat nefes alabiliyordum. Eğilip dönebiliyordum ve bu benim için yeterliydi. En azından şimdilik öyleydi.

Cehennem gibi bir iyileşme süreci olmuştu. Haftalarca süren stres, korku ve endişe, zihinsel işkence.

Gözlerim bir metre uzağımdaki sarışma kaydı. Köşedeki egzersiz topunun üzerinde zıplarken gözleri *Adli Tıp Dosyaları*'nın tekrarlarının dönüp durduğu televizyona dikiliydi.

Haftalarca kimse olmadan o ve ben.

Yanımdayken hissettiğim o tanıdık doğruluk duygusu içi-

me dolunca ağır bir yük de peşinden geldi. Onunla geçirdiğim süre neredeyse dolmak üzereydi ve her ne kadar sahalara geri dönmek istesem de ondan ayrılma düşüncesi panik duygumu tetikliyordu. Sadece düşüncesi bile yetiyordu. Gerçekten ayrıldığımızda zihnimin ne tür oyunlar oynayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Biraz bağımlı hale gelmiştim. Belki bu ikiz ruhumun doğasında vardı. Belki de tüm neden oydu.

Aynı odada olmadığımızda gözlerim onu arıyordu. Uyurken uyanmasını bekliyordum. Bana baktığında büyülenmiş gibi oluyordum.

Bulabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlaydı ve benim bile değildi.

Yani zihnimde benimdi. *Olmalıydı*. Başka bir seçenek yoktu ama bu sadece benim zihnimdeydi. Onun zihninde neler olup bittiğine dair çok iyi bir fikrim olduğunu düşünsem de bunu kesin olarak söyleyemiyordum. Şimdi bana daha önce bakmadığı bir şekilde baksa bile bunu yapamıyordum.

Sanki zihinlerimiz birbirine bağlıymış gibi başını çevirip beni ona bakarken yakaladı. Yumuşak gülümsemesi kalbimin hızlanmasına neden oldu. Dürüst olmak gerekirse, oldukça garip bir histi ama göğüs kafesimin altındaki bu kesintisiz güm-bürtü onunlayken hep oradaydı.

“Bugün çok sessizsin,” diye mırıldandı, dikkatlice ayağa kalkıp yanıma geldi. Gözleri morluklarımın üzerinde gezindi, hepsi artık büyük ölçüde solmuştu. Bakışları tekrar gözlerimi buldu. “Sorun ne?”

“Diğerleri yakında gelir.”

Dudakları iyice kıvrıldı. “Heyecanını sakla biraz.”

“Ya heyecanlı olmadığımı söylersem?” Kaşlarında küçük bir şaşkınlık ifadesi belirince, “Gitmeni istemiyorum,” diye ekledim.

Şakacı bir şekilde sırtıttı. “Mason Johnson, sana patronluk taslamamdan hoşlandığını mı söylüyorsun?”

Ayağa kalktığımda başını arkaya doğru eğdi. “*Senden hoşlandığımı söylüyorum.*”

“Ben de senden hoşlanıyorum,” diye cevap verdi gülerek.

Başımı iki yana sallarken ona daha da yaklaştım. “Hayır, güzellik.” Elimin tersiyle çenesini okşadım. “Ya tüm hafta sonu kalmanı istesem? Bu gece kendi odama geçiyorum. Cam’ın odasında benimle kaldığın gibi, orada da benimle kalabilirsin.”

Yanakları pembeleşince kendime gelmem gerektiğini düşündüm çünkü bu manzara, aletimin zonklamasına neden olmuştu. Meraklı, küçük aklının az önce nereye gittiğini bildiğim halde nasıl sakinleşebilirdim ki?

Buğulu gözlerinde bunu görebiliyordum.

Son birkaç gündür her sabah birbirimize dolanmış şekilde uyandığımızı düşündüğünü biliyordum. Artık yan ya da sırtüstü yatabildiğim için, kendimizi her sabah daha da iç içe geçmiş halde bulmuştuk. Üstelik her sabah, bedenim tam olarak ne istediğini biliyordu. Bunu engellemek adına yapabileceğim bir şey yoktu. Bu sıradan bir sabah sertliği değildi. *Lanet varlığımın her zerresiyle kollarımdaki kızı istememdi* çünkü lanet olsun, onu istiyordum ve kendime istememem gerektiğini söylemekten bıkmıştım.

İlk gün, neredeyse koşarak banyoya gidip kendini içeri kilitlemişti.

İkincisinde deli gibi kızarsa da kaçmamıştı.

Ya üçüncüsünde? Üçüncüsünde bana yaslanmış, duyduğumu bilmediği keskin nefesi beni içten dışa yakmıştı. Şimdi bile bunu düşününce kanım kaynıyordu. Duyduğum en tatlı sestiy ve tekrar duymak için *can atıyordum*. Ve tekrar. Elbette, kığım bana bilerek sürmediği iddia edilebilirdi ama ben tam tersi olduğunu düşünüyordum. Bilinçaltında olsa bile yapmıştı.

Gerçi bugün diğerleri geleceğinden dolayı yarın o iniltiyi tekrar duyma şansım olmayacaktı. Evet, sorumu sormadan

önce cevabının ne olacağını zaten biliyordum ve sonraki sözleri, büyük ya da küçük veya sürekli büyüyen bir parçamızın birbirimize bağlı olduğunun bir başka kanıtıydı. Birbirimize *gerçekten* bağlıydık.

“Parker eve dönmem için başımın etini yiyor.”

Bana zaten bildiğim bir şeyi söylüyordu. Yine de karşı çıktım. “Parker yolun hemen aşağısında.”

“Aynen öyle,” derken sırtıttı. “Yolun hemen aşağısında olacağım.” Gülümsemesini bozmadan, “Eminim beni çok özlemezsin,” diye devam etti. Bunu söylerken gözlerinde kaçırma-dığım bir titreşim oluştu.

Hüzün.

Korku.

Gitmek istemiyorsun, değil mi, bebeğim?

“Bir şeye ihtiyacın olursa, istediğin bir şey olursa, *ne olursa olsun*, sana vereceğimi biliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer fiziksel olarak yapabiliyorsam senindir. Sadece...” Yaklaşarak dudaklarımı yaladım. “Sorman yeter. Ya da alman. Ya da...” Başımı iki yana sallayarak sustum.

“Mase?”

“Her şeyi berbat ediyorum, değil mi?” Geri çekilip parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. “Seni korkutmamaya çalışıyorum ama burada ölüyorum, güzellik.”

Şaşkınlığın yüzüne yansımısını bekledim ama asla yansımadı. Yutkunmasını izlerken gözlerim kısıldı ve içimde havai fişekler patladı çünkü lanet olsun. Biliyordu. Aklı karışık değildi.

Ne hissettiğimi *biliyordu* ve hâlâ burada duruyordu.

Siktir.

Ona doğru atıldığımda gözleri büyüdü... ve garaj yolundan gelen kapı sesleri aramızda bir kalkan görevi görerek beni görünmez bir kapana hapsetti.

Yüzüm düşerken Payton da başını eğdi.

Bu kadardı. Zaman dolmuştu.

Diğerleri gelmişti.

Garaj kapısına baktım, onların içeri girip bizi bulmasını beklemeyi düşündüm ama sonra hafif bir kahkaha duydum. İçinde bulunduğumuz duruma rağmen gülümsedim.

Gülümsemem, garajdan çıkıp eve girdiğimde ve ön kapıya doğru yürüdüğümde daha da genişledi. Payton da peşimdeydi. Tam zamanında kapıyı açıp Noah'yı, "Yaptığım en iyi şey, o pası kaçırmaktı," derken yakaladım.

Kız kardeşimi onun kollarında görünce yüzümü buruşturdum ama sırtıtmaktan da kendimi alamadım.

"Ben de senin yaptığın en iyi şeyin beni yatağa fırlatıp..."

Pekâlâ, tamam. Kesinlikle olmazdı.

"O cümleyi bitirme." Şakacı bir ses tonuyla sözünü kestim.

Ari hızla başını çevirip parlak bir gülümsemeyle bana baktı. Noah onu yere bıraksın diye ona vurdu ve aynı anda bana doğru koşmaya başladı.

Hazırlanmaya zamanım yoktu, kucaklaşmak için göğsüme çarptığında inledim.

"Kahretsin. Özür dilerim!" diyerek hızla geri çekildi.

"Sorun yok. Gel buraya." Onu kollarıma çekip sıkıca sarıldım. Tabii ki Ari böyle biri olduğu için hemen ardından burun çekme sesleri geldi. "Ben iyiyim, küçük kardeşim," diye fısıldadım. "Gerçekten."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Birkaç hafta berbat haldeydim ama şimdi iyiyim."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Payton.

Sevdiğim kız küstahlığını konuşturunca arkama dönüp baktım ve onu çok sevimli bir şekilde kapıya yaslanmış halde buldum. Neredeyse yanına gidecektim ama Ari benden önce davrandı.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı kız kardeşim. “Şu haline bak.”

İkisi sarılınca Payton, Ari’nin omzunun üzerinden gözle-rime baktı ve şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. “Çekinme. Dokun bana.”

Ari hiç tereddüt etmeden ellerini karnında gezdirdi ve bu manzara içimdeki bazı parçaları yerinden oynattı, bir parça daha yerine oturdu.

Kız kardeşim gururla parlıyordu, kahverengi gözlerinde coş-kulu ve sevgi dolu bir heyecan vardı. Aramıza bir bebeğin ka-tılacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu. Bunu istemek için fazla küçük olduğumuz zamanlardan beri bunun hayalini kuruyordu, yaşıımız onu hiçbir zaman bunu hayal etmekten alıkoymamıştı. Yıllarca ailemize bir bebek daha yapmaları için yalvarmış, lise son sınıfa geldiğimizde birimizin bir gün bir bebeği olmasını ne kadar hevesle beklediğini anlatmaya başlamıştı.

Elbette ilk kimin olacağına dair bahse girmeye çalıştık ama herkes Brady’yi seçti, bu yüzden bahis hiç oynanmadı.

Hiçbirimiz kalbi kırık bir sarışının aramıza katılmasını bek-lemiyorduk. En çok da ben.

Geldiği için kimse benden daha mutlu olamazdı.

Bu yıl kampüste tanıştığım kızların hiçbir anlamı yoktu ve geri döndüğümde bu gürültüyle eğlenemeyeceğimi de biliyor-dum. Artık olmazdı.

Son birkaç haftadan sonra olmazdı.

Son birkaç ay?

En son ne zaman biriyle takılmışım? Dönemin ilk birkaç haftasında belki? Zar zor hatırladığım sarhoş bir geceydi.

Payton’la geçirdiğim her anı hatırlıyordum ve kızı henüz öpmemiştim bile.

Öpecektim.

Kızlar hâlâ konuşuyordu ama ben onları duymazdan gel-

meyi başararak elimi uzatıp Noah'ya doğru ilerledim. "Riley," derken bir kaşımı kaldırdım. "Görünüşe göre kız kardeşim hâlâ tek parça. Bu iş ciddi mi şimdi?"

"O nasıl isterse öyle."

"İyi cevap, dostum." Kıkırdayarak Payton'a döndüm. "Payton, Noah. Noah, Payton."

Noah gülümseyerek el salladı. "Merhaba, Payton."

Boynundan yukarı doğru yayılan hafif pembe rengi fark edince gözlerimi kıstım. Sanki Noah'nın kışımın Beyaz Atlı Prensi havasını fark etmesini engellemek istercesine farkına varmadan yarım adım attım ama gözleri çoktan onun üzerindeydi.

"Merhaba," diye selam verdi Payton.

"Tamam, tanışma faslı bitti." Kaşlarım çatıldı. "İçeri girin. Dışarı çok soğuk olmaya başladı." Eve girişte yanından geçerken kaşlarımı kaldırarak ona döndüm.

Bunun komik olduğunu düşündüğüne yemin edebilirdim. "Ari, kardeşinin gezegendeki en buyurgan insan olduğunu biliyor muydun?" diye dalga geçtiğinde haklı çıktım.

Sözleri tamamen benim iyiliğim içindi. Gerçi böyle olmasını seviyordum.

"Evet, alışırın." Kız kardeşim dramatik bir şekilde iç çekti ve ben de homurdanırmış gibi yaparak başımın üzerinden ona hareket çektim.

Bizim çocuklar da içeri girdi. İkisi de bana o tereddütlü, acıyan bakışlarını attılar ama ben sadece sırtınca o bakışları anında sildiler ve sarılmak için yanıma geldiler.

"Seni görmek güzel, dostum." Brady sağlam omzuma vurdu. "Bu piç kurusunun antrenmanda senin hakkında çenesi hiç kapanmıyor." Chase'den şikâyet ediyormuş gibi yapıyordu ama hepimiz biliyorduk ki, bu arkamı kolladıklarını bana bildirme şekliydi. Zaten bir şüphem yoktu.

“Öyle mi?” Chase’e sırttım. “Beni özledin mi, pis herif?”

“Yok, sadece hava atmaya çalışan diğer adamın hâlâ bir yedek oyuncu olduğunu unutmadığından emin olmak istedim.”

“Adamım.”

Chase sırtarak Payton’a merhaba demek için yanına gitti. Kulağına bir şeyler fısıldarken Payton’ın ona bakıp gülmesini izledim. Brady’nin tek kaşını kaldırıp bana baktığını görünce ona göz kırptım.

“Vay, vay...” diyerek kolumu kavramak için ileri atıldı. O algısal kışının algıladığı şey hakkında beni sorguya çekmeye niyetliydi ama ondan kurtularak hızla adanın diğer tarafına geçtim.

Cameron’ın şakağına bir öpücük kondurdum ve o da havaya bir öpücük gönderdi. Tatlı bir şeyler almak için buzdolabını karıştırmaya başlamıştı bile. Bir anlığına, baştan aşağı parlayan hamile kıza hayranlıkla bakan arkadaşlarıma göz gezdirdim. Gelecekte hepimizin aynı yerde olduğu ve sarı saçlı, küçük bir çocuğun etrafta koşuşturduğu görüntülerin zihnimde canlanmasına engel olamadım.

Bana doğru koşardı ve...

Yüz kişilik bir odada bile fark edebileceğim keskin bir nefes dikkatimi çekince başımı sağa çevirdim.

Payton yavaşça ayağa kalktı, halbuki daha yeni oturmuştu. Elini sırtına götürüp diğer eliyle masayı tutmaya çalıştığı anda içimi bir endişe kapladı ve çoktan harekete geçtim. Yere bıraktığı suyu kaptığım gibi, birkaç gün önce onun için hazırladığımız iki kat minderli büyük sandalyeyi hızla yanma çektim.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadı bana bakarak.

Bana yalan söyleme, diye haykırdı çatık kaşlarını. O da aynı şekilde karşılık verdi ve ters bakışlarıyla, *söylemiyorum* dedi. Gülümsemeye niyetim yoktu ama dudaklarından kısık bir kırdama çıkınca gülümsemem büyüdü. Başını iki yana sallayarak çektiğim sandalyeye yerleşti.

İyi olsun ya da olmasın, ne olursa olsun onun yanında kalacaktım ve bütün gün de kalmayı planlıyordum.

Çünkü herkes artık buradaydı, yani Payton yakında gidecekti.

Ne yazık ki, bu düşündüğümünden de çabuk oldu. Farkına bile varmadan yatağında tek başıma uzanmış, karanlık tavana bakıyordum. Ne yaparsam yapayım rahat edemiyordum. Yatak çok büyük, çok... boş geliyordu.

Tanrım, bir aptala dönüşmüştüm.

Kendi kendime sııttım.

Sanırım aptal olmakla sorunum yoktu.

Payton'ın uyuyup uyumadığını merak ettim. Saat on biri biraz geçiyordu. O da benim gibi huzursuz yatıyor olabilir miydi? Geri dönmek yerine kalmayı diliyor muydu?

Telefonumu göğsümden kaldırıp iç geçirdim ve bütün hafta boyunca yapmadığım bir şey yaparak sosyal medyada gezindim. Eskisi kadar sıkıcıydı, telefonu tekrar bırakıp yüzüstü döndüm. Gözlerimi kapatmaya zorlarken yüzden geriye doğru saymaya başladım. Telefonum çaldığında on beşe kadar gelmişim.

İrkilerek ekrana baktığımda Payton'dan mesaj geldiğini gördüm ve doğrulup mesajı açtım.

Güzellik: Mase?

Kalp atışlarım her saniye daha da hızlanırken hemen arama tuşuna bastım çünkü bir şekilde bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

İkinci çalışta cevap verdi, yumuşak burun çekişi içimi parçaladığında ayağa fırladım.

“Sorun ne?”

“Korkuyorum,” diye fısıldadı.

“Bebeğim, sorun ne?”

Bir burun çekiş daha olduktan sonra titrek bir cevap geldi.

“Sanırım bebek geliyor.”

Ayakkabılarımı giyip koşarak odamdan çıkmaya başlamıştım bile.

“Sana... ihtiyacım var, Mase,” diye ağladı yumuşacık sesiyle.

Bana ihtiyacı vardı.

“Geliyorum,” dedikten sonra koridora çıktım. “Payton doğuruyor ve korkuyor,” diye bağırarak merdivenlerden hızla aşağı indim.

Bir anda tüm kapılar açıldı, ayak sesleri duyuldu ve tüm ekip kapıdan çıktı.

Garaj yolundan çıkarken Ari telefonda Kenra’yla konuşuyordu. Kardeşi koridorun sonundaki odada olduğu halde, Payton’ın suyu geldiğinde bunu söylediği tek kişi bendim.

Bunu daha sonra analiz edecektim ama önceden arayıp harekete geçmek en doğru şeydi. Biz kaldırıma yanaşırken, onlar da kapıdan çıkıp Parker’ın arabasına biniyorlardı. Fakat Payton binmedi, tereddüt etti.

Ben sürücü koltuğunu bırakıp onunla birlikte arka koltuğa tırmanmaya hazır bir şekilde *Tahoe*’dan atlarken gözleri benimkileri buldu. Görünüşe göre o da bunu bekliyor ya da umuyordu çünkü ben yanına gelene kadar binmeye cesaret edemedi. Kuzenimin ve erkek arkadaşının kaşlarını çatmasına aldırmadan vücudumu onunkine yasladım, ellerimiz anında birbirine kenetlendi. *Tahoe*’mun direksiyonuna kimin geçtiğini bilmiyordum, umurumda da değildi.

Odak noktam, beni can havliyle kavrayan ve güzel yüzünde gergin bir ifade olan kızdı. Yol boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini yumarak elimi sıktı.

Hastane kavşağına girdiğimizde Parker ve Kenra hemen

dışarı fırladı, ben de olabildiğince hızlı bir şekilde koltukların arasına dalıp uzanarak kapıların kilit düğmesine bastım.

Koltuğa geri otururken Parker'ın yardım çağırmak için çift kapıdan koşarak geçtiğini gördüm ama Kenra arabanın kapısını açmaya çalışıyordu.

“Ne oluyor?” Kapıya vurup ellerini birleştirerek yüzünü cama dayadı ve içeriye görmeye çalıştı.

Payton'a dönüp yüzünü ellerimin arasına aldım ve kendime doğru çevirdim. Elleri yukarı kalkıp bileklerime dolanırken yüzünden korku okunuyordu.

“Bunu yapamam,” diye ağladı sonunda.

“Beni dinle, Payton Baylor,” diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak. “Yıllarca korkunç sıkıntılar çektin ama bunların üstesinden geldin ve o sıkıntıların içinde, senin için dünyalara bedel olan bir çocukta, bir parça huzur buldun. Ve sonra onu kaybettin.” Altdudağı titreyince ona daha sıkı sarıldım. “Ama sen hâlâ buradasın, güzellik. Zorluyor, savaşıyor ve eskisinden daha da güçleniyorsun. Korktuğunu biliyorum ancak aynı zamanda cesursun. Şüphesiz benden daha cesursun ve bilmeni isterim ki, tek başına olsaydın, buradaki on kişi ortalıkta olmasaydık bile bunu başarabilirdin.”

Başını iki yana sallamaya başlayınca devam ettim.

“Yapabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü insansın ve bunu başarabilirsin. Ve eğer bir sebepten dolayı biraz yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım. Bana tutun. Bağır, çığlık at ya da beni tırmala, işe yarayacaksa beni parçalara ayır ve bil ki, ne olursa olsun ben burada olacağım. Beni büyülüyorsun, muhteşem kız. Beni her anlamda etkiliyorsun.” Gözlerimiz hâlâ birbirine kilitlenmişken alnımı onunkine yasladım. “Ben *hiçbir yere gitmiyorum.*”

Büyük maviler bana göz kırptı, gergin yüz hatlarını bir şefkat kapladı.

“Söz ver,” diye fısıldadı. “Bana söz ver, Mason. Ne olursa olsun. Söz ver.”

İçimden bir ürperti geçti, dikkatle onunkilere bakan gözlerim yandı. “Söz veriyorum, güzellik.”

Bir süre daha bana baktıktan sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve boğuk bir kahkaha attı. “Aman Tanrım, bir bebeğim olmak üzere.”

Dudaklarımdan bir kahkaha yükseldi. Omzumun üzerinden baktığımda Parker’ın tekerlekli sandalyeyle geri döndüğünü, diğerlerinin de park ettikleri yerden yola doğru koşturduklarını gördüm.

Sırtarak yanımdaki meleğe döndüm. “Evet, öyle. Eee, ne diyorsun? Küçük adamınla tanışmaya hazır mısın?”

Başımı sallayarak dudaklarını yaladı, artık çılgınca gülümseyordu. “Hazırım.”

Arabanın kapısını açtım ve hastaneye girdik.

Hastaneye adım atmadan önce Payton’a o moral konuşmasını yaptığıma *gerçekten* çok memnundum çünkü görünüşe göre, evde suyunun gelmesi sadece bir başlangıçtı. Yani bunu biliyordum ama odaya çıkana, monitörler bağlanana ve doktor ikinci kez içeri girene kadar işler ciddileşmemiştir.

Parker odadan çıkarken tek yaptığım birkaç adım geri gitmek olduğunda bana ters ters baktı. Doktor sadece ona dışarıda beklemesini söylemişti ve kadının neden bana da çıkmamı söylemediğinden emin değildim ama söylememiştir işte. Hareket etmemin tek nedeni, Payton’ın bana başıyla işaret etmesiydi.

Belki kardeşinin duygularını incitmek istemiyordu. Belki de doktor, Payton’ın önlüğünü bir arabanın kaputunun altına

bakıyormuş gibi beline kadar sıyırdığı içindi. Nedeni ne olursa olsun odadan çıktım.

Tabii ki Parker’la diğerleri arkalarını döner dönmez ve bir hemşire, onu benden ayıran çift kapının önüne gelir gelmez kapılar kapanmadan içeri sızdım. Payton’ın diğer tarafında duran Kenra’nın bana attığı bakışları görmezden gelerek hemen yatağının yanına gittim. O kadar hızlı çıkıp dönmüştüm ki, doktorun küçük tekerlekli sandalyesinden kalkacak vakti bile olmamıştı.

Payton’ın serumuna ne koyduklarını bilmiyordum ama sadece beş dakika olmuştu ve tüm oyun değişmişti. Kasılmaları sonunda başlamıştı, şu anda kafası bacaklarının arasında olan hemşireye göre süreci hızlanmıştı.

Tam bir işkenceydi.

Ağlıyor, yatağın kenarındaki korkulukları kavıyor ve acı içinde kıvranıyordu, gözyaşları okyanus gözlerini buğulandırıyordu. Yerinde zor duruyordu ve ben şu anda onun için bir prezervatif kadar faydalıydım.

Yine de yanından ayrılmıyordum. Asla olmazdı. Sanki hâlâ yanında olduğumdan emin olmak istermiş gibi birkaç dakikada bir güzel başını kaldırıp bana bakarken olmazdı.

Yutkunarak hemşireyle birlikte kapıya doğru ilerleyip, “Daha ne kadar var?” diye fısıldadım.

Eldivenlerini çıkarıp kırmızı bir kutuya atarken ıslıl ıslıl gülümsedi. “Her an olabilir, tatlım. Yaptığın şeyi yapmaya devam et, yakında ufaklığınla tanışacaksın.”

“Mase.”

Arkamı döndüğümde elini bana uzattığını gördüm ve hemen yanına döndüm. Avucumu onunkine bastırdım, parmaklarını benimkine geçiren o oldu. Gözleri kapanınca Kenra’ya baktım.

Dudaklarını bükmüştü ama ben yalnızca başımı iki yana salladım. Boştaki elimi Payton’ın alnına götürdüm ve orada biriken ter taneciklerine serin nefesler üfledim.

“Acıyor,” diye ağladı elimi daha sıkı tutarak.

“Biliyorum. Biliyorum ama çok iyi gidiyorsun.”

Çılgılık atmaya başladı, tüm vücudu kıvrıldı. Kesik kesik nefesler alıyor ve yastığma doğru çırpımıyordu. “Ben... Bilmiyorum. Sanırım...”

Hemşire koşarak içeri girdi, Payton’ın önlüğünü kaldırdığında paniklemesini ya da yardım için bağırmasını bekledim. Limon yeşili önlüklü çılgın kadın bize gülümseyerek, “Zamanı geldi,” demekle yetindi.

Hepimiz donup kaldık. Bir Payton’a, bir Kenra’ya baktım. Payton’ın gözleri kocamandı, bakışlarını kuzenimden çekip bana çevirirken dudakları titriyordu.

İkisi de bana bütün cevapları biliyormuşum gibi bakıyordu ama bende hiçbir bok yoktu. Burada dehşete düşmüş durumdaydım. “Parker’ı çağırayım mı?” diye bir tahminde bulundum ve hevesle başını sallamasına şükrettim.

“Lütfen.” Elimi bırakmadan önce bir kere daha sıktı. “Onun da burada olmasını istiyorum.”

Kapıya doğru ilerlemeye başlamışken, “Bekle!” diye bağırdı. Ses tonundaki panik tüm vücudumu sardı. Hemen ona koşmaya hazır halde tekrar arkamı döndüm. Eğer isterse bu küçük odada daireler çizebilirdim.

“Söz verdin,” diye mırıldandı bakışlarında parlayan korkuyla.

Göğsümde bir ağırlık hissettim ve başımı salladım. “Hemen döneceğim, güzellik. *Hemen.*”

Başını yastığa bırakıp gözlerini sıkıca kapatırken başını salladı. Koridordan aşağı inip otomatik kapıların düğmesine bastım ama bekleme odasına koşacak zaman yoktu, bu yüzden diğer taraftan bağırdım. “Bebek geliyor!” El çırpıtım ama Parker’ın duyup duymadığından emin olmak için beklemedim, hızla arkamı dönerek 227 numaralı odaya doğru koşmaya başladım.

Parker tam arkamdaydı ve onun sağ tarafına doğru hamle yaptı ama orası benim tarafımdı, kıpırdamadan durduğumu görünce Kenra'nın yanına gidip Payton'ın kolunu hafifçe okşadı.

Payton hepimize tek tek baktıktan sonra doktora döndü ve doktor bundan sonra ne olacağını açıklarken başını salladı.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda altıma sığıyordum.

Bacakları havadaydı, ayakları *Forrest Gump*'ın çocukken bacaklarına taktığı mekanizmaları hatırlatan korkunç metal şeylere kilitlenmişti. Yatağında yanında korku filmi dekoru gibi her türlü şeyle dolu bir ameliyat tepsi vardı.

Evet, ödüm kopuyordu ve sanırım iki numaralı hemşire yanıma yaklaşıp nefes almamı fısıldadığına göre bu açıkça görüyordu.

Ben de onu dinleyerek derin bir nefes aldım ve Payton'a döndüm.

“Pekâlâ, Payton. Üçten geriye sayacağım ve bir deyince iteceksin, tamam mı?”

“Bilmiyorum,” diye sızlandı gözlerini sıkıca yumarak.

Doktor yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle bana bakınca gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü neler oluyordu? *Ben* ne yapabiliirdim ki? Bir bok bildiğim yoktu ve...

Payton ağlamaya başlayınca panik boğazımda düğümlendi. Tekrar ona dönüp elini sıkıca tuttum. “Hey, güzellik, bana bak.”

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken baktı.

“Küçük adam seninle tanışmaya hazır.” Bir an doktorun gözlerini yakalayıp başımı salladım, sonra tekrar Payton'a odaklandım. “Senin de onunla tamşmayı ne kadar beklediğini biliyorum, ne dersin? Bunu yapmaya hazır mıyız?”

O büyük, mavi gözlerini benimkilere dikip dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Gözlerinde aynı anda güven ve korku görmek, beni iliklerime kadar sarstı.

Saçlarını yüzünden çekip sevdiği şekilde kulağının arkasına sıkıştırdım. “Ben hep burada olacağım.”

Yavaşça başını salladı ve birlikte doktora baktık.

“Tamam.” Doktor hafifçe eğildi. “Üç, iki, bir...”

Payton dişlerinin arasından inleyerek ıkındı. Vücudu imkânsız görünen bir şekilde kıvrıldı. Yüzü iki ton fazla kırmızıya dönmeye başladı. Parker’la göz göze geldiğimizde korku ve belirsizlik damarlarımda ateş gibi yanıyordu.

Doktor, “Güzel,” diye onayladığında Payton nefes nefese yatağa geri düştü. “Böyle birkaç sefer daha yapacağız. Derin nefes al. Sonraki kasılma geliyor bile. Üç, iki, bir...”

“Ahh!” diye tekrar bağırırken eli titriyor, tırnakları tenime batıyordu.

Çenem kaskatıydı ve aşırı terliyordum.

Payton yeniden sakinleştiğinde nefes sesi tüm odayı kaplıyordu, o ağlamaklı gözler bir kez daha benimkileri buldu.

“Çok iyi gidiyorsun,” diye mırıldandım.

“Başını görebiliyorum,” diye duyurdu doktor.

“Başını görebiliyormuş.”

“İki kez daha ıkın ve bebeğinle tanışacaksın.”

“İki kez daha ve...”

Doktor homurdanınca ağzımı kapatıp bakışlarımı odanın içinde gezdirdim.

Parker bile gözlerini kısmış, bana sırtıyordu ama hemen kız kardeşine döndü. “Çok az kaldı, Peep. Haydi.”

“Üç, iki, bir...”

Tekrar ıkınırken omuzları titredi ve bacakları güçten sarsıldı.

“Başı çıktı. Bir kez daha ıkın.”

“Yapamam!” diye ağladı.

Doktor sakince, “Hadi, Payton,” diye cesaretlendirdi. “Bir kez daha.”

Payton başını sallayıp kendini geriye attı ve vücudu kasılırken odanın içine doğru bağırdı.

Eğilip alnımı onunkine bastırdığımda gözlerimiz buluştu.

“Payton, ıkmaman gerek.” Doktor bu kez daha ısrarcıydı.

Payton bana bakarken dudakları titriyor, başı sağa sola gidip geliyordu.

“Evet, bebeğim. Bunu yapabilirsin. Hadi, güzellik. Çok az kaldı. Bana ne kadar güçlü olduğunu göster. Ne kadar cesur olduğunu.” Dudaklarım yanağında gezindiğinde daha çok ağladı. “Bunu yapabilirsin. Hadi.”

Yavaşça başını salladı ve ıkmaya başladı. Yüz hatları gerildi, dudaklarından bir savaşçının çığlıkları dökülürken alnından süzülen ter benimkine karıştı. Asla kımıldamadım. Gözlerine bakmaya devam ettim, bakışlarımız birbirine kenetlenmişken ve kalp atışlarımız tehlikeli bir şekilde hızlıyken onu duyduk.

Şimdiye kadar tanık olduğum en yumuşak, en çılgın sestti.

Ufak bir ağlamaydı.

Hayranlık. Düpedüz hayranlıktı. Payton’ın yüzünü kaplayan ifade buydu.

Gözyaşları durdurulamaz bir hızla yüzünden aşağı akarken tüm vücudu gevşedi.

Yavaşça ve hiç beklemediğim bir korkuyla doktora baktım. Parker’la Kenra’nın Payton’a ne kadar gurur duyduklarım, ne kadar başarılı olduğunu söylediklerini belli belirsiz duyabiliyordum.

Gözlerim açıldığında siyah saçlarla dolu küçük bir kafaya kilitlendi. Kafasındaki şey her ne ise kıvrıcık ve mükemmel görünüyordu. Kalbim adeta göğsümden çıkacaktı. Hızla atıyor, tekliyor ve tekrar hızlanıyordu.

İçimde bir boşluk açıldı, doktorun tuttuğu minicik şey içeri kayarak orayı tekrar doldurdu.

Görüşüm bulanıklaştı, bedenim olduğu yerde dondu kaldı.

Parker bir şeyler söyleyip yanımdan geçti ve hemşire ayağa kalktı ama onu duyamadım.

Tek duyduğum o oldu.

Bir oğlandı. Küçük bir erkek bebektir.

Sanki zaman durmuş, dünya dönmeyi bırakmıştı. Geriye kalan tek şey o... ve Payton'dı.

Yavaşça arkamı döndüğümde yanına gideceğimi hissetmiş gibi gözleri benimkilerle buluşmak için açıldı. Gülümsediğinde gözlerindeki ağırlıktan nefret ettim ama bir o kadar da neşe vardı.

“Haklıymışsın,” diye fısıldadı gözlerini kırpıştırarak. “Bir oğlan.”

Yüzünü avuçlarımla arasına alana kadar hareket ettiğimin farkında değildim. Dudaklarımı ona yaklaştırmaya çalışırken vücudum titriyordu. “Tebrikler, güzellik,” diye mırıldandım. “Artık bir annesin.”

“Artık bir anneyim,” dedi gülümsemesinde hafif bir titremeyle.

Saçlarını yüzünden çektiğimde gözleri kapandı, yorgunluk çöktü. Çok geçmeden hemşire kolumu dürttü.

“Gel bakalım.” Çenesiyle işaret edince döndüm ve küçük adamı yatırdıkları küçük masanın yanına gittim. Doktor, Payton'la konuşurken hemşirenin söylediklerine odaklanmaya çalıştım ama yapamadım.

“Neden ağlıyor?” Ellerim ona dokunmak için havaya kalktı ama korku kaslarımı sararak beni geri çekti. “Ağlama, küçük adam,” dedim boğazımda oluşan düğümün gitmesi için yutkunarak. “Annen seninle buluşmayı bekliyor ve onu korkutacaktır,” diye fısıldadım.

Birden feryatları azaldı, gözlerini kırpmaya başladığında kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Bir anda küçük gözleri açıldı ve ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

“O... mükemmel,” diye mırıldanırken bana uzatılan makası fark ettim.

Gözlerim hemşireye kaydığında gülümseyerek makası avucumun içine itti. “Tam buradan kes, babacık.”

Dizlerim titrerken gözlerimin önünde beyaz ışıklar parladı. Bu...

Şu anda içimde olanları anlatacak kelimelerim yoktu ama bunun büyük, kahrolası hayat değiştiren bir şey olduğunu biliyordum. Gözlerimi açıp onunkilere baktığımda içimdeki her şey yer değiştirdi. Yeniden şekillendi, büküldü, döndü ve sıkılaştı. Her şey yerine oturdu.

Nefes aldığımda havanın tadı değişti.

Baba.

Görüşüm bulanıklaştı ve uzanıp titrek elimi onun mükemmel yanağında gezdirdim.

Aman Tanrım.

Ben... Ben onun babası olmak istiyordum.

BÖLÜM 24

Mason

Günümüz, Eylül

Hiçbir şeyin kolaylaştığı yoktu. Hatta her seferinde daha da zor geliyordu. Her. Seferinde.

Artık neredeyse uyumuyor, yemek yemeyi unutuyordum. Vücudumu hareket ettirecek kadar karbonhidrat alabilmek için protein içeceklerini zorla içiyordum. Bira yüzünden bu kadar sarhoş olmama şaşmamalıydı. Dün bir şey yediğimi hatırlamıyordum ve ondan önce ne zaman yemek yediğimi kim bilirdi?

Gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım, bu vanilya tadındaki şeyi *Tahoe*'mun içinde kusmamak için kendimi tutmaya çalıştım.

Saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyordu ve antrenman tesisinin otoparkında tek bir araba vardı çünkü çoğu kişi, yarına kadar kampüse dönmeyecekti. Dersler ve antrenmanlar yarın başlıyordu.

Diğerleri de yarın sabah dönecekti. Planımız, Noah takım merkezine dönmek üzere uçağa giderken bu öğleden sonra sahil evine geçmekti. Yarın sabah da erkenden kalkıp yola koyulacaktık.

Küçük adamımla bir gün daha geçirecektim.

Onunla bir gün daha.

Çenemi sıktım ve kapıyı iterek açtım, kapüşonumu yukarı çekerek sabahın soğuk havasına çıktım.

Bu sabah onunla yüzleşememiştim. Hiçbiriyle. Küçük D, annesiyle aynı odada uyuduğu için ona da veda edememiştim.

Bu düşünce kalbimin kulaklarımda atmasına neden oldu.

Ya hayatım böyle geçecekse? Sürekli bir vedalaşma. Uzak-taki bir amca ya da daha kötüsü bir aile dostu gibi başlamadan biten hızlı ziyaretler.

Ben sadece siktiğimin bir arkadaşı değildim. Daha fazlasıydım.

Daha fazlası olduğunu sanıyordun.

“Siktir,” diye küfrederek adımlarımı hızlandırdım ve düşüncelerimi bastırmak için kendi ayak seslerimin yankısına odaklandım. Her şey boşaydı.

Sanki kulaklarıma bir megafon dayanmış, her şeyi nasıl berbat ettiğimi haykırıyordu. İşin en *berbat* yanı ne miydi?

Nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Fark ettiğimden daha fazlası olmalıydı, değil mi? Her şeyden sonra kendini çekmesinin bir nedeni olmalıydı. Deaton’la beni izlemiyormuş gibi yaparken gözlerine yerleşen acının. Gözlerinde her zaman bir parça acı vardı. Bu babamın gözlerinde beliren o ifadeyle aynıydı. Kız kardeşimle birlikte, o ve kendi kız kardeşinin çocukken yaptığı bir şeyi yaptığımızda gözlerine yerleşen o acı.

Ancak içindeki acıya rağmen Payton asla beni itmezdi. Hatta tam tersiydi. Beni yakınında tutar, önce o arar ve en son o kapatırdı. Diğerlerine söylemediğim kısa ziyaretlerimde bana koşar ve kollarıma atlardı. Şimdiyse geldiğimi duyunca ani bir randevu, etkinlik ya da evde yapamayacağı bir kahve içme isteğiyle hemen gidiyordu.

Peki ama neden?

Ne olmuştu?

Nerede hata yapmıştım çünkü yapmış olmalıydım. Öyle değil mi?

Ya da belki de içimi görüyordu ve insanların düşünmesini istediğim kadar kendime güvenmediğimi biliyordu. Korku hissettiğimi, güvensizliklerimin olduğunu anlıyordu.

Yine de en büyük güvensizliğim, her şeyin bu kadar rayından çıkmasının ve kendi etrafımda dönüp durmamın sebebi olabilirdi.

Belki yeterli değildim, belki de bana ihtiyaç duyulmuyordu. Neden bana ihtiyacı olacaktı ki? Ona gerçekten ne sunabilirdim?

Yanında bile değildim. Önümüzdeki iki yıl boyunca üç saat uzakta sıkışıp kalacaktım ve bu da üçüncü yılımdan sonra seçmelere katılırsam geçerliydi. Eğer seçilirsem ondan sonra kim bilir nereye gidecektim ama ihtimaller daha uzak olacağını söylüyordu. Kısa bir ziyaret için arabama atlayamayacağım bir yere gidebilirdim.

Yapabileceğim en iyi şey, yüzlerini bir video görüşmesinde görmek olurdu. Ancak o şansı bile bulacağımı kim garanti edebilirdi?

Zaten artık lanet aramalarımı bile açmıyordu.

Yani evet, belki de mesele yeterli veya gerekli olmamam değil, tamamen uğraşmaya değmememdi.

Avuç içlerimi gözlerime bastırarak hayal kırıklığıyla homurdandım. Ayakkabılarım betona sertçe vururken hızlandım, uzun koridorda koşmaya başladım ve sonunda tam hızla metal kapıya yüklenerek dışarı, açık alana fırladım.

Ellerimi dizlerime dayayıp derin nefesler aldım, ciğerlerim sıkıştıyordu.

Arkamda kapı duvara çarpıp yankılanarak kapandı. Gözlerim hızla sahaya kaydı, tam o anda ortadaki silüet belirginleşti, hızla döndü ve bu tarafa öfkeyle baktı.

Birden kaşlarımı çatarak sırtımı dikleştirdim. Alister lanet olası Howl, kırk beş metre çizgisinde duruyordu. Ayaklarının dibinde bir top çantası ve sahaya yayılmış yarım düzine top vardı. Uzun bir süre bana baktı, sonra burada bile değilmişim gibi davranıp arkasını döndü. Sayı bölgesine doğru mükemmel bir hız ve doğrulukla pas fırlattı. Hızlı, düz, mükemmel bir spiraldi. Benim attığım paslara hiç benzemiyordu.

Ben dışarıda sarhoş olup, duygusal bir enayi gibi davranıyor ve sevdiğim kıza gazoz aldığı için en yakın arkadaşımı yumrukluyordum. Oysa bu adam, boş günlerinde burada oyununu geliştirmek için çalışıyordu.

Üzerime bir tsunami gibi çöken kaygı, nefes almamı engelleyerek her bir gözenekten paniği vücuduma yaydı. Gözlerim elimdeki şişmiş ve morarmış parmak eklemlerine kaydı, acısı fazlasıyla tanıdıktı.

Kendine gel. Her şey yolunda.

Bulutların arasından zar zor süzülen öğleden sonra güneşinin altına biraz daha adım attım ve kenardaki yedek kulübesine kadar ilerledim. Alister'ın tarafına bakmadım ama esnerken gözucuyla yaptığı her pası izlemekten kendimi alamadım.

Birkaç dakika geçti ve yaklaşmaya başladı.

Bir metre yanımdaki çantasına ulaşana kadar bekleyip sonra sahanın etrafında koşmaya başladım. Bir noktada, Alister eşyalarını toplayıp ortadan kayboldu ama ben koşmaya devam ettim. Bacaklarım titremeye, ciğerlerim sıkışmaya başladığında bile sınırları zorladım. Hızlandım ve on beşinci turumu dönerken kollarım deli gibi hareket etmeye başladı. Daha uzun mesafeler koştuğum da olmuştu ama o zaman tempomu sabit tutuyordum. Bu sefer vücudum isyan etmeye başladığında dinlemekten başka çarem kalmadı.

Bacaklarım pes etti, dizlerim çözüldü ve sola doğru yalpalararak çimenlerin üzerine düştüm. Mideme kramp girince kus-

maya başladım. Vanilyalı protein içeceğim ve mide asidinden başka bir şey yoktu. Belki biraz da bira.

Kusmam uzun sürdü. Kendimi sırtüstü yere atarken görüşüm dönmeye, baldırlarım yanmaya başladı. Ciğerlerim havayı reddediyordu. Orada öylece yatarken bulutlu gökyüzüne ve boş stadyum koltuklarına baktım.

Etrafımdaki bu boşluk bir alâmet gibiydi, yöneldiğim geleceğin bir yansımasıydı.

Onun olmadığı.

Çocuğun olmadığı.

Oyunun olmadığı.

Bu gidişle üniversiteyi bitirip bitiremeyeceğimi kim bilebilirdi ki? Kimse kötü notlar yüzünden takımdan atıldığında spor bursunu elinde tutamazdı.

Gözlerimi kapatarak son maçımı zihnimde yeniden oynattım, sanki bedenimin dışından izliyormuş gibi hareketlerimi takip ettim. Tamamen oyunun içine dalarak her hamlemi inceledim.

İşe yaradı.

Ta ki üçüncü çeyreğe gelene ve topu elime alana kadar. Ancak avucuma değen sert, kahverengi deri bir futbol topu değildi. Yan tarafına kırmızı mürekkeple yazılar yazılmış peluş, küçük bir toptu.

Dudaklarım kıvrıldı. Küçük adamım o lanet topu seviyordu. İç çekerek gözlerimi açtım.

Ne halt edecektim ben?

Camıma gelen sert bir vurma sesiyle irkildim, bakışlarımı hızla yana çevirdim. Dışarısı zifiri karanlıktı, bu yüzden birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Ardından camıma vuranın yüzü daha da yaklaştı, suratına sert bir ifade kazınmıştı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım. *Tahoe*’mu çalıştırıp kapıların kilidini açtım. Her kasımın zonklamasına karşı koymaya çalışıyordum. Kendimi şakaklarıma vuran bir ağaçkakan sürüsünün saldırısı altında gibi hissederek inledim.

“Seni aptal orospu çocuğu,” diye başladı Brady kapıyı açar açmaz ve kasıtlı bir şekilde kapıyı çarparak arabaya bindi. Bu hareketi, o ağaçkakanları tam bir çılgına çevirdi.

Alkol, uzun bir araba yolculuğu ve üç saatlik bir koşu kesinlikle birbirine hiç uymuyordu.

Başımı koltuk başlığına yaslayıp odaklanacak bir şey bulmak için direksiyonu kavradım ama kolumdan aşağı bir acı indi. İrkilerek mide bulantısını bastırmaya çalıştım, görüşümü kaplayan sisin arasından gözlerimi kırıştırdım. Gözlerim bir anda atış yaptığım elime kilitlendi ve kalbim daha da hızlandı. “Siktir.”

“Evet, siktir, seni geri zekâlı.” Brady bana sert bir bakış attı. “Dün geceki saçmalık neydi öyle?”

“Hiçbir şey.” Dudaklarım sıkı bir çizgi haline geldi ve arkamı dönüp bir şişe suya uzandım. Gözlerim bu sabah çıkmadan önce yatağımın yanında bulduğum küçük, turuncu hap şişesine kaydı. Bu görüntü, göğsümde başka bir türde bir acı yankılanmasına neden oldu. Onları benim için bırakanın Payton olduğunu biliyordum.

İç çekerek Brady’ye döndüm ama kendimi sormaya zorlamadım.

Brady kaşlarını çatsa da bir an sonra bu ifadesini sildi. Üçümüz arasında her zaman en sezgisel olan oydu. “Gittiğini ilk fark eden o oldu.”

İçimde bir kıvılcım alevlenirken ona döndüm.

“Küçük D’nin seni biraz neşelendireceğini düşündü, uyanır uyanmaz onu sana getirdi ama...”

O kıvılcım söndü, yerini boğazımdan aşağı dökülen asit alarak içimi yakıp geçti.

Onu bana mı getirmişti?

Lanet olsun, onunla yanıma gelmişti ve ben orada değildim.

Direksiyona yumruğumu indirdim ve ağzımdan bir çığlık yükseldi. “Siktir!” Gözlerimi açarak elimi göğsüme çektim.

“Kahretsin, Mason! Ne oluyor!” Brady bileğime bakmak için kendine çekerken gözleri büyüdü, bana ve elime bakarak başını iki yana salladı. Çenesini sıkarken gözlerini kapattı, “İn,” diye çıkıştı.

Karşı çıkmadım. Arabadan indim, onunla yer değiştirdim ve o sırada Chase’in de burada olduğunu fark ettim, kamyoneti yanıma park etmişti.

İçini tam olarak göremiyordum ama farlarını yakıp söndürdüğünde başımı salladım. Brady sürücü koltuğuna oturdu ve yola koyulduk.

“Chase orada kalmak istemedi mi?” diye homurdandım.

“Aptal aptal sorular sorma,” diye çıkıştı Brady. “Erken çıktığını fark ettiğimiz anda geldiğimizi biliyorsun.”

Kampüsün bizim tarafına gitmek yerine bir eczaneye yöneldi. Kısa yolculukta ikimiz de konuşmadık ve motoru durdurduktan sonra bile sessizlik uzadı ama ilk bozan o oldu.

“Dinle, dostum.” Yüzünü bana dönüp elini omzuma attı. “Sen benim kardeşimsin, tamam mı? Payton’la aranızda neler olduğunu bilmiyorum, bu yüzden onu da en az seni sevdiğim kadar sevdiğimi söylemeliyim. Mase...” Başını iki yana salladı. “Senin zamanın geldi. Son on yıldır bunun için çalışıyordun, birinci ligdeki bir okulda asıl kadroda olmak için. Yüzün istatistik yığınının tepesinde. Dosyan *NFL*’deki her baş antrenörün masasında. Çok az kaldı, dostum. Avix’te iki yıl daha geçirdikten sonra seçmelere katılacaksın. Kelimenin tam anlamıyla hep hayalini kurduğun yoldasın, istediğin her şeyi elde etmek üzeresin.”

Kaşlarım her geçen saniye iyice çatılırken elime baktım.

Parmak eklemlerimdeki şişlik öncekinden daha kötü görünüyordu ama kırık değildi.

“Dün gece olanlar çok daha kötü olabilirdi ve az önce kendini kaybetmen de hiçbir işe yaramadı.” Brady beni bıraktı. “Yani, dostum, hadi ama. Alister lanet olası Howl’un senin yerine geçmesini mi istiyorsun?”

Dudaklarım nefretle büzüldüğünde Brady başım salladı.

“Aynen öyle.” Yutkundum. Yüzündeki suçluluk duygusunu görünce hemen anladım fakat tereddütlerini bir kenara itti ve konuşmaya devam etti. Sonuçta arkadaşlar böyle yapardı. “Payton güçlü bir kız,” diye ekledi. “Benden daha güçlü, bu kesin ve sadece bu da değil, etrafı onu önemseyen insanlarla çevrili. İhtiyacı olan herhangi bir şeyi onlardan isteyebilir ve onlar da yanında olur. Kahretsin, hepimiz oluruz, soru bile sormayız ama...” Duraksadı. “Ama onun çözmesi gereken bir geleceği var ve sen zaten kendi geleceğine doğru ilerliyorsun.”

Boğazım düğümlendi, ağzım kurudu. Yutkunamadım.

Söylediklerinin hepsi doğrudu. Payton’ın sonsuz bir destek sistemi vardı ve hayatın onu nereye götüreceğine dair hiçbir fikri yoktu. Sadece adım adım ilerlemeye çalışıyordu.

Benim zamanım çoktan gelmişti. Geleceğim tepenin ardındaydı, zirveye tırmanıp ona tutunmamı bekliyordu.

Brady, Payton’ın hayatımı yaşamasına ve bu yolda ne istediğini bulmasına izin vermem gerektiğini söylüyordu.

Bu adil olurdu.

İsteksizce de olsa kısmen yaptığım şey buydu.

Ancak Brady’nin bilmediği, bilseydi de *asla* söylemeyeceği bir şey vardı ki, o da benim geleceğim aslında başlamıştı.

Geçen yıl, omuzlarında dünyanın yükünü taşıyan sarı saçlı, mavi gözlü kızla ilk tanıştığımdaydı başlamıştı. Oceanside’a geldiği anda onu tanımak istediğimi anlamıştım. Anında onu koruma ihtiyacı duymuştum ve ilk başta bunun sebebinin Parker’ın

kız kardeşi olması, dolayısıyla aileden biri olması olduğunu düşünmüştüm. Sonuçta aile dediğin birbirini kollardı.

Fakat yavaş yavaş işler değişmişti. Konu kız kardeşimi korumak olduğunda kontrolcü bir pisliktim ama Payton söz konusu olduğunda vahşi bir piçtim.

Onun iyi olup olmadığını sadece bilmek *istemiyordum*, bilmeye *ihtiyacım* vardı. Bir anda tırmandığım dağın zirvesi büyüdü, daha fazla alan yarattı. Zirvede ellerimi uzatarak bekleyebildim, o ulaştığında ellerimi tutardı.

Yolumuza devam ederdik, yan yana, istikrarlı bir şekilde yükselerek. Ya şimdi?

Şimdi eskisinden daha uzakta hissettiriyordu. Sanki yolun yarısında yolu ayrılmış, onu ters yöne sürüklüyordu.

Onu geri döndürmek için her şeyimi verirdim. İşin aslı buydu.

Bir hayalim vardı ama o hayal değişmişti. Artık mesele, benimle ve ne istediğimle ilgili değildi. Ya da öyleydi.

Artık zirveye bir bilet istemiyordum.

Üç bilet istiyordum.

Payton

Cameron, Ari ve Paige sırayla Deaton'ı öpücüklerle boğarak onu yakında tekrar göreceklerine dair sözler verdiler. Ben de bir gülümsemeyle kızlara sarıldım. Cameron arabanın etrafında dolanırken Paige konuştuğunda ona baktım.

“Birkaç gün sonra stüdyoyu kontrol etmeye geldiğimde öğle yemeği yer miyiz?” diye sordu, arabanın kapısını kapattı ve açık cama yaslandı.

“Sabırsızlanıyorum.”

Gülümseyerek koltuğuna geri yaslandı ve telefonunu çıkardı.

Sonra Ari gelip bana sarıldı. “Seni seviyorum, tatlım. Unutma, konuşmak istersen beni arayabilirsin.”

Kendimi gülümsemeye zorlarken yutkundum. “Varınca haber verin.”

Bir süre bana baktıktan sonra dudaklarında oluşan gülümsemeyle başını salladı. “Tamamdır. Gidiyoruz.”

Son bir kez el salladım ve onlar Kenra’ya veda ederken arkamı döndüm. Doğruca odama gidip yatağa uzandıktan sonra Deaton’ı yanıma yerleştirdim.

“Artık bir hafta uyuyabilir miyiz, bayım?” diyerek onu gıdıkladım. Yüzünü yastığa gömüp küçük bedenini salladığında güldüm. Kapıya hafifçe vurulunca başımı kaldırdım ve Cameron’ın orada durduğunu gördüm.

“Selam,” derken kaşlarım hafifçe çatıldı.

“Selam,” deyip yavaş adımlarla odaya girdi. Omzunun üzerinden arkaya hızla bir bakış attığında midemde bir düğüm oluştu. “Bak, seni sevdiğimizi biliyorsun ama Mason’ı da seviyoruz.”

Bu ima karşısında endişem artarken boğazım düğümlendi. “Cam...” Yalan söylemeye başladım ama başım iki yana salladı.

“Ne oldu, Payton? Bahar dönemi için okula döndüğümüzde dünyanın zirvesindeydi ve sonra yaz geldiğinde aniden değişti, yani... ne oldu? Ve sakın bilmediğini ya da seninle ilgili olmadığını söyleme. Seninle ilgili. Kasım ayında Deaton daha doğmadan önce de görmüştüm ve şimdi de görüyorum. Sakatlanıp eve geldiğinde ikinizin arasında bir şeyler oldu, değil mi?”

Gözlerimde yaşlar birikirken onunkiler de kocaman açıldı.

“Biliyordum!” Kaşlarını çattı. “Sana âşık, değil mi?”

“Cameron, lütfen,” diye fısıldayarak yalvardım. “Kimseye söyleyemezsin. Bu... karmaşık bir durum.”

Sanki rahatlamış gibi derin bir nefes verdi, öne atılıp yatakta yanıma oturdu. “O seni seviyor ve sen onun kalbini kırdın.”

Kaslarım gerildi, bana bağırmasını bekledim. Fakat bunun yerine, kollarını sıkıca etrafıma sardı ve beni göğsüne çekti.

“Onu asla incitmek istemedim,” diye itiraf ettim geri çekilip elimle Deaton’ın kıvrıkcık saçlarını okşarken. “Sadece...” yutkundum. “Çok fazla şey riske giriyor.”

Cameron’a baktığımda dudaklarında anlayışlı bir gülümseme vardı ama söyledikleri zihnimde yer edecek kadar güçlüydü.

“Bu yolda çok ileri gidersen...” derken ayağa kalkıp elimi sıktı. “Gerçekten kaybedecek çok şey var.”

BÖLÜM 25

Payton

Geçmiş, Şubat

Sıcak dudakları köprücük kemiğime değdiğinde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Boynumu ona açmamla dudakları kıvrıldı, saçları kulağımı gıdıkladı ve kıkırdamama neden oldu.

Yatakta döndüğümde beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı.

“Uyanma vakti geldi, Payton.”

“Sadece beş dakika daha.”

“Bu tekrar beş dakika daha istemene neden olur,” diye fısıldadı. “Hadi, kalkma zamanı.” Ellerimi tutup çekti ama ben sadece parmaklarımı onunkilerle birleştirip sıcaklığın tadını çıkardım.

Sonunda gözlerim açıldı ve mükemmel bir çift kahverengiye kilitletti. “Günaydın, Deaton.”

Gözleri gülmekten kısılmış, sesi alçaktı. “Günaydın, Payton.”

“Seni özledim,” diye fısıldadım. “Gitmeni istemiyorum.”

“Biliyorum.” Başını sallarken sesi silikleşti. “Ama artık kalkma zamanı.”

“Bekle.” Yutkundum ve bulanıklaşmaya başladığında ona uzanmaya çalıştım. “Bekle!”

Hızla doğrulup odanın içinde göz kırptırırken yumuşak bir çığlık sesi duydum. Beşiğindeki oğluma gülümsedim. Kocaman mavi gözleri ardına kadar açtı, minik parmakları ağzında duruyordu.

İçime bir sıcaklık yayıldı ve rüyalarımın her zaman geride bıraktığı melankoliyi yutkunarak geçiştirdim. Yine de her gece bu rüyaları dört gözle bekliyordum. Yüzünü görmeyi, sesini duymayı...

“Birileri erken uyanmış,” diye mırıldanarak eğilip onu kollarıma aldım.

Küçük poposunu dışarı çıkarırken gerindi ve minik kollarını en sevimli şekilde başının üzerine kaldırdı.

Kapı hafifçe vuruldu, ardından ağabeyimin yüzü belirdi.

“Selam.” İçeri girip ellerini Deaton’ın kıvrık saçlarında gezdirdi. “Sesinizi duydum.”

Sırıtarak oğlumu kucağına almasına izin verdim. Ayağa kalkıp onu yıkamak için gerekenleri aldım ve bugün için bir kıyafet hazırladım.

“Önümüzdeki birkaç gün evden çalışacağım. Onu her zaman burada benimle bırakabilirsin, biliyorsun.”

Başımı sallayarak kendi gardırop seçeneklerime döndüm. Çok bir seçenek olmaması kaşlarımı çatmama neden oldu. Kelimenin tam anlamıyla, hamile bağış yığnında bana hâlâ uyan tek şey birkaç eşofman ile bu noktada oldukça esnemiş olan iki çift tayttı.

İç çekerek yığından bir kot pantolon çıkardım ve Mason’ın karnımın başka hiçbir şeye sığmadığında bana verdiği eski ti-

şörtlerden seçtim. Şu anda doğumdan üç ay geçmiş olmasına rağmen Deaton'ın doğduğu gün kadar şiştim. Yani aşağı yukarı birkaç santim oynamıştı.

“Biliyorum ama gündüz bakım merkezi stajın bir avantajı.”

“Bu onu kullanmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor.”

“Evet ama kendimi... ne bileyim, kendi başıma bir şeyler yapıyormuşum gibi hissetmemi sağlıyor, anlıyor musun?”

Parker başıyla onayladı, ona uzanmak için elinden geleni yapan ama henüz el ve göz koordinasyonunu tam olarak çözmemiş olan yeğenine gülünç suratlar yaptı.

Komodinin üzerindeki telefonum çaldığında kim olduğunu öğrenmek için bakmama gerek yoktu.

Her zaman aynı kişi, her sabah neredeyse aynı saatte arıyordu.

Bir an görmezden geldim ama Parker boğazımı temizledi. “Sanırım Mason'ın aradığını biliyorsun?”

Başımı sallayıp kot pantolonumun ve üstümün yanına bir çift çorap attıktan sonra telefonumu almak için uzandım. “Biliyorum.”

“Açacak mısın?”

“Neden açmayayım?”

Tek kaşını kaldırarak devam etti. “Çünkü henüz açmadın ve ekranda kimin adı olduğunu söylediğimde yanakların pembeleşti.”

İstemedenden kıkırdadım ve ben de iki kaşımı kaldırarak ona baktım. Cevapla tuşunu bastığım anda Mason'ı hoparlöre aldım.

“Birinin başı ciddi bir belaya girmek üzereydi, güzellik.”

Kardeşim siyah ekrana kaşlarını çatarak, “Senin dersin falan yok mu?” diye sordu.

Mason güldüğünde benim de dudaklarım kıvrıldı. “Senin işin falan yok mu, ihtiyar?”

Parker kollarını kavuşturarak homurdandı.

“Elbette dersim var,” dedi Mason. “Şimdi gidiyorum. Bu benim moral konuşması zamanım.”

“Onun moral konuşmasına ihtiyacı yok.”

“Onun ihtiyacı olduğunu kim söyledi? Elli soruluk bir sınav girmek üzere olan benim. Bana acı, Parker çünkü kardeşin acımayacak.”

Parker gözlerini devirdi ama Deaton’ı bana verip çıkarken dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

Telefonumu bebek duşu kutusuna koyup banyoya doğru ilerledim.

“Gitti.”

“Güzel. Hadi baştan başlayalım. Günaydın, güzellik.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve suyu açtım. “Günaydın, süperstar. Bugün sınav var demek?”

“Aynen. Zor bir sınav olacak, sonra koç beni görmek istedi. Şubat ayında olduğumuz ve birbirimizi sadece ağırlık antrenmanları sırasında gördüğümüz için bu çok garip.”

“Belki de gelecek sezonla ilgilidir?”

“Belki. Göreceğiz. Şimdi ne yapacağımı biliyorsun.”

O görmese de gözlerimi devirdim ama sonra istediğini verdim. Sıcaklığı test edip Deaton’ı banyosuna yerleştirdim ve FaceTime’a geçtim. Ekip, bahar dönemi için kampüse döndüğünden beri her gün yaptığımız bir şeydi.

Yüzü ekranda belirdiğinde göğsümde bir şeyler çarptı, beklenmedik görüntü karşısında yanaklarım ısındı ama yüzü bana dönük olmadığı için hiçbir şey söylemedim. Deaton’a genişçe gülümsedi, sanki karşılıklı konuşuyorlarmış gibi konuşmaya başladı.

Sanki Deaton’ın neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri varmış gibi.

Onunla sabah antrenmanı hakkında şakalaştı ve Deaton kol-

larını suyun içinde çırtığında Mason'ın gülümsemesi genişledi.

“Vay canına, adamım, şu kollarına bak.” Kıkırdadığında ben de kısık bir kahkaha attım.

“Gittikçe tombullaşıyor, değil mi?” derken oğlumun karnını gıdıkladım.

“Hayır, güçleniyor. Söyle ona, Küçük D.”

Deaton cevap olarak biraz daha su sıçrattı. Bir an için kendisiyle konuşulduğunun farkında olup olmadığını merak ettim.

Mason gülerek doğrudan ekrana baktığında sanki bana bakıyormuş gibi nedense yanaklarım yanmaya başladı.

Yutkunarak, “Neden çıplaksın?” diye sordum.

Dudaklarına yerleşen sırtış ölümcüldü ve neredeyse gözlerimi tekrar devirecektim ama bir şey beni ekrana odaklanmaya zorladı.

Tanrım, o... kaslıydı.

Boğazımı temizledim.

“Sabah erken bir seans yapmam gerekiyordu. Koçla toplantım normal antrenman saatimde, o yüzden buradayım.” Arka planda bir düdük çaldı ve kafasını sola çevirdi, elini gözlerini kapatmak için kaldırdı.

“Johnson, ne halt ediyorsun?”

Mason gülerek ekrana döndü. “Tüh. Yakalandım. Gitmeden seni göreyim.”

Görmemesine rağmen başımı iki yana salladım. “Johnson, buraya dön.”

Gülerek, “Emredersiniz,” dedikten sonra biraz daha ekrana bakıp başını salladı. “Pekâlâ. Akşam görüşüyoruz, değil mi? Ben... Ah...” Birden gerildi ve bakışlarını ekrandan kaçırmaya başladı. Cevap olarak sadece tırnaklarımı yiyebildim.

Yüzü ciddileşerek yutkundü. “Sana söylemem gereken bir şey var. Ama... söylerken yüzünü görmek istiyorum, tamam mı? Yani bu akşam FaceTime yapalım. Sen ve ben?”

Kalp atışlarım hızlandı ve endişeyle kıpırdandım. Aniden yükselen endişemi bastırmaya çalışarak, “Cuma gecesi benimle telefonda oturmak yerine, üniversitede yapacak daha iyi işlerin yok mu?” diye takıldım.

“Ha!” Fazla ukala bir gülümsemeyle başını geriye doğru attı. “Sevimli. Sevimlisin.” Ancak bu ukalalık bir anda kayboldu ve geriye kan basıncımı yükselten utangaç bir sırıtış kaldı. “Akşam görüşürüz, muhteşem kız.”

Telefonu kapattı ve ben uzun süre boş ekrana bakakaldım.

Mason

“Bundan emin değilim, koç. Yani iyi göründüğümü biliyorum ama böyle bir şey yüzünden başımın belaya girmeyeceğinden emin misiniz? Kendimi *Playboy* kapağı gibi hissediyorum ama bilirsiniz, kızlar için.”

Koç sadece sırttı ve bana sorarsanız kayganlaştırıcıya oldukça benzeyen ikinci bir şişeyi bana fırlattı. “Keyfini çıkar, evlat. Her an şu kapıdan küçük, güzel bir şey girebilir. Güzelce sorarsan belki sırtına sürmene yardım eder.”

Alayla güldüm. “Evet, koca elli ve canavar yapılı bir adam içeri girerse görürüz.”

“Hiç ellerimin kocaman olduklarını duymamıştım ama sanırım bundan nefret etmedim.”

Duyduğum sesle tüm kaslarım dondu ve çok yavaş bir şekilde başımı çevirip dikkatimi omzumun üzerinden ona yönelttim.

Lanet olası rüyalarındaki gibi orada, spor salonumda durmuş ve *Cheshire Kedisi** gibi gülümsüyordu.

* Alice Harikalar Diyarında’da muzip gülümsemesiyle tanınan kurgusal bir kedir. (ç.n.)

Baştan aşağı onu süzdüm. Eski lise futbol tişörtümü giymişti, göğüs kısmı artık eskisinden bile daha dolgun olan göğüsleri üzerinde ağız sulandıracak kadar gergindi. Kıpırdandığında omzundan sarkan fotoğraf makinesi çantasını fark ettim.

Yavaşça sııttım ve yüzümü tamamen ona döndüm. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Kandırılıyor muyum? Halüsinasyon mu görüyorum? Bunu hayal ediyor olmalıyım, değil mi? Şu anda burada olmana imkân yok.”

Koç omzuma vurdu ama karşımdaki kızla göz temasını kesmedim. “Canavar yapılmış,” diye mırıldandıktan sonra görünmez olmuş bile olabilirdi çünkü kalıp kalmadığı konusunda bir fikrim yoktu. Gördüğüm tek şey oydu. Benim. Spor. Salonundaydı.

Yani Avix’teki atletizm departmanının spor salonundaydı ama işte aynı şeydi.

Gülümsememek için elinden geleni yaparak dudaklarını yana doğru büzdü ve yaklaştığım her adımda çantasının sapındaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Tam önünde durarak kaşlarımı kaldırdım. İşte. Güldü, çantasını yere attı ve kollarıma atladı.

Elleri boynuma dolanırken benimkiler de beline sarıldı ve onu havaya kaldırıp döndürdüğümde kahkahası etrafımızda yankılandı.

Durduğumuzda gülümsedi ama aynı hızla burnunu kırıstırıp geri çekildi. “Aman Tanrım, yapış yapış olmuşsun.”

“Evet, ışıkları falan ayarlayan hatun parlak olmam gerektiğini söyledi.”

“Eee, sen ne yaptın, bütün şişeyi mi kullandın?”

“Bir buçuk şişe.” Kaşlarım çatıldı.

Payton yüksek sesle gülerek odaya göz gezdirdi, bakışlarını Köpekbaklıkları’nın yıldız top tutucularından olan, Chase’in rekabet ettiği Jeremy ve canavar gibi bir hat oyuncusu olan

Fernando Blanca'da duraksadı. Koç onların da bu projenin bir parçası olmalarını istemişti. Fernando tişörtünü çıkarırken Payton'ın kaşları kalktığında görüş alanına girerek ters ters baktım.

“Eee? Yani ne oluyor?”

Sırtarak çantasını ve boynunda asılı olduğunu fark etmediğim rozetini işaret etti. “Avix, test ettikleri yeni bir proje için *Embers Elite*'in resmi fotoğrafçısı olmasını istedi. Detayları çok bilmiyorum ama okul gazetesi ve sosyal medya hesapları için bir şeymiş. Bugün futbol, yarın beyzbol, sonra da basketbol.”

Yarın mı... bir dakika.

“Burada mı kalıyorsun? Üç gün boyunca?” Birden uyandım ve arkasına baktım. “Deaton nerede?”

Oğlunun adını duyunca yüz hatları yumuşadı, birkaç tutam saçım kulağının arkasına sıkıştırdı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. “Az önce Cam'le kreşte buluştum. Durumdan emin olmadığımndan neredeyse geri çeviriyordum ama Lolli önce Cam'i aramamı önerdi. Neyse ki, o da gönüllü olarak daha fazla çalışmak için hafta sonunu değerlendirmeye hevesliydi. Her gün onunla birlikte olacak ve çekimler sadece üç saat sürecek, yani orada çok uzun süre kalacak gibi değil ve...”

“Nefes al,” diye takıldım. Kendimi durduramadan elim çenesini okşadı.

Yanakları ısındı ve çenesini göğsüne indirince elimi çektim.

“Orada emin ellerde. Özellikle de Cam'le.”

Başını iki yana sallayarak iç geçirdi ve arkama baktı. “Gidip ekiple tanışsam ve hazırlansam iyi olacak.” Hâlâ ona baktığımı fark edince duraksayarak gözlerini kıstı. “Ne?”

“Aklım başımdan gitti. Şu anda burada durduğuna inanamıyorum,” derken gülmeye başladım. “Üstelik benim tişörtümle.”

“Şey, başka hiçbir şey üzerime olmuyor, o yüzden...”

“Güzel. Umarım bir daha hiçbir şey sana uymaz ve sadece benim kıyafetlerimi giyersin.”

Gülümseyerek yine başını iki yana salladı. “Git şu kremi biraz sil. Seni çekene kadar kuruyacak ve işe yaramaz hale gelecek zaten.”

Bu sözlerle birlikte uzaklaşırken onun gidişini izledim. Göğsümde bir başka kıpırdanma ve kayma daha oldu, bir parça daha yerine oturdu.

Yapbozum artık neredeyse tamamlanmış olmalıydı, değil mi? Burada, Avix'teydik. Birlikte. Üçümüz.

Bu bir çeşit işaret olmalıydı.

Payton, fotoğrafçı olduğunu düşündüğüm kişiyle konuşmaya başlayınca bir an içinde etrafı sarıldı, kısa bedeni okul gazetesinden yarım düzine kişinin arkasına gömüldü.

Bir el omzumu sıktığında koçun kaşlarını kaldırmış bir şekilde bana baktığını gördüm. “Hadi, evlat. Biraz sınav çek de damarların şişsin. Fotoğraflarda Blanca'nın yanında sıska görünen kişi olmak istemezsin.”

Ters ters baktığımda güldü ve başını sallayarak yiyeceklerle kaplı uzun masaya yürüdü. Bunların personel için hazırlandığından emindim ama bu onu durdurmadı.

Düşüncelerimden sıyrılıp tam olarak koçun önerdiği şeyi yaptım ve yüz de mekik ekledim. Sonra o iri mavi gözler kalabalığın içinde beni bularak yanına çağırdı.

Jeremy ve Fernando'nun da çağrılması kötü oldu tabii. Göğsü, kolları ve genel fiziği benimkinden daha küçük olan Jeremy'ye bakıp sııttım ama Fernando'yla yüzleştiğimde kaşlarım çatıldı. Herif sezon sonundan bu yana on kilo almıştı, hem de doğru yerlerinden ama Payton iri, kaslı görüntüyü sevmiyordu.

İnce ve sivri, geniş omuzları, çizilmiş gibi görünen bir karnı beğeniyordu... benimki gibi bir vücudu diyebilirdik. Yani *beni* beğeniyordu.

Ona döndüğümde objektiften üçümüze bakarken yanaklarının pembeliğini görünce gözlerimi kıstım.

Beni beğeniyordu, değil mi?

“Pekâlâ, Payton. Aralarından seçim yapabileceğimiz en az bir düzine grup fotoğrafı istiyoruz, sonra da tek tek kişilerin daha fazla fotoğrafını. Gelecek sezon için heyecan yaratmaya yardımcı olması için onları yaz aylarında öne çıkaracağız. *Avix Inquirer* okuyucularının sevdiği bir şey varsa o da karın kaslarıdır, bu yüzden çekinme. Onları istediğin şekilde kullan ve işin bittiğinde bize haber ver. Kari’yle Leddy ışıklandırma üzerinde çalışıyorlar, o yüzden sen sadece istediğini yap, onlar seni takip edecekler.”

Payton başını salladı. Dudaklarım hafifçe birbirine bastırınca biraz gergin olduğunu anladım ama sonra gözlerini kırpıştırdı, omuzlarını dikleştirdi ve lanet olsun, resmen dönüştü.

Bir an kızarmış, utangaç, küçük bir şeyken bir an sonra yüz yirmi kiloluk bir adama patronluk taslamaya başladı.

Bu ona çok yakışıyordu ama böyle düşünen tek kişi ben değildim. Fernando tek çekimlerine başladığında sürekli onun gözlerinin içine bakarak piç gibi sırttı.

Tüm süre boyunca kollarımı kavuşturmuş bir halde sert bakışlarla kenarda durdum ve Fernando’ya talimatlarını, söylene-ni yaptığında onu övmesini dinledim. Sonra Fernando, Payton ondan kalçalarını öne doğru tutarken gövdesini hafifçe döndürmesini istediğinde anlamamış gibi davrandı.

“Bana göstermen gerekecek, tatlım. Ne demek istediğini anlamadım,” dedi sırtarak ve bu adam hiç de çirkin değildi.

Ancak yalan söylüyordu.

Instagram hesabını görmüştüm. Baştan çıkarıcı paylaşımlar yapma konusunda ustaydı. Aynaları seviyordu.

Payton kameradan uzaklaşıp çekimin yapıldığı küçük platforma çıktı ve ellerini uzatarak ona dokunmadan Fernando’yu yönlendirdi.

Fernando yüzüne bakmaya devam ederken gülümsemesi genişledi. “Böyle mi?” diye sordu. Kıpırdamamıştı bile.

“Hayır,” derken Payton kıkırdadı. Bu sefer uzandığında parmaklarını üst karın kaslarına bastırdı. “Buradan dön, böylece karın kasların daha fazla belirginleşecek ve öne bakmaya devam et.”

Dışlerim birbirine yapışmıştı, Fernando dediğini yaparken elini uzatıp bileğini tuttuğunda bir adım öne çıktım.

Payton anında bana döndü ve olduğum yerde donup kalmanın tek sebebi buydu.

Bundan hoşlanmadığımı biliyordu, değil mi?

İkisinin de birbirlerine dokunmalarını istemediğimi biliyordu.

“Böyle mi?” derken Fernando sırttı.

Kanımda öfke ve kıskançlık kaynıyordu. Ayağım yere vurmaya başladım.

Bu onun işiydi. Şu anda çalışıyordu.

Sırf istediği için dokunmuyordu.

Gözlerimi kapatarak beşe kadar saydım ve açtığımda Payton tekrar makinesinin arkasındaydı.

Sırada Jeremy vardı, talimatları çok daha iyi dinledi. Sonra sıra bana geldi.

Işıklara doğru adım atıp dik durarak talimatlarını bekledim. “Şey...” deyip yutkundü. “Tamam, önce düz, sonra yavaşça iki yana dön, kalçan düz kalsın.”

Uslu bir çocuk olup dediklerini harfiyen uyguladım, gözlerim lensin arkasından hep onunkilere odaklandı.

“Vay canına.” Kendisini daha önce tanıtan *Avix Inquirer*’ın baş editörü ayağa kalktı ve sol taraftaki örnek ekrana baktı. Gözleri ekranla benim aramda gidip geldi. “Bunlar gerçekten... evet.”

Payton da gözlerini makinesinden bana çevirince ona göz kırptım. O fotoğrafların ne gösterdiğini bilmiyordum ama beni çektiği süre boyunca ne düşündüğümü biliyordum.

Ben ve o.

O ve ben.

Bedenlerimizin hareket edebileceği her şekli ve diğer tarafta ben olsaydım talimatlarımı ne kadar iyi dinleyeceğini düşünüyordum. Kendini benim gözlerimden görebilmesi için onu objektifin önüne getirmeyi ne kadar çok istediğimi.

Onu kelimenin tam anlamıyla mükemmel görüyordum.

Yakalamak ve saklamak istediğim lanet bir serap gibiydi. Şımartmak, baştan çıkarmak istediğim...

Boynuna kadar yayılan kızarıklığı fark ettiğimde gülümsememi bastırmak için yanağımın içini ısırđm. Burada, parlak ışıkların altında, siyah *boxer*'ım görünecek şekilde beli gevşek lacivert futbol pantolonumla dikiliyordum.

Sol elimi kaldırıp başparmağımı dudaklarımda gezdirdim ve göğsünün hızla inip kalkmasını izledim. Flaş tekrar tekrar parlıyordu. Sonra dişlerimi altdudağıma geçirdiğimde bakışlarını yere indirdi ama sadece bir saniyelğine, sonra hemen makinesini eline aldı. Bir, iki kez sağa adım attı ve bedenim hareketsiz kalırken başım onu takip etti. Titrediğine yemin edebilirdim.

“Bitti,” diye aniden seslendi ve sonra arkasını döndü. Hızla odanın arkasındaki küçük kapıdan çıktı.

Kendi kendime kıkırdayarak aşağı indim, köşedeki çantama doğru ilerledim. Pantolonumu çıkarıp bir eşofman altı giydim, tişörtü başıma geçirirken tanıdık bir ses duydum.

“Selam, yabancı.”

Siktir.

Döndüğümde Avix'e ilk geldiğimde futbol partilerinden birinde tanıştığım Allana'yı gördüm. “Allana, hey. Nasılsın?”

“İyi.” Elleri beyzbol kapüşonlusunun içinde kaybolmuş halde sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Seni birkaç kez aradım. Bilirsin, sonra.”

Boğazımı temizleyip yumuşak bir şekilde gülümsedim. “Evet, üzgünüm ama ben... artık yalnız değilim.”

Allana başını sallayıp ağzını açtı ama benim Payton’ı tekrar odaya girişini izlediğimi görünce sustu ve bana baktı. “Evet, tabii. Ben sadece merhaba demek istedim. Görüşürüz.”

Hızla ona dönerek başımı salladım. “Evet, görüşürüz.” Eşyalarımı çantama yerleştirip Payton’la yarı yolda buluştum.

Işıl ışıl parladığını görmek beni güldürdü. “Eğlendin mi?”

“Bu harikaydı! Gördüklerini beğendiklerini söylediler. Yani bunlar sadece örnek ve hiçbirini düzenlenmedi ama...”

“Ama ben kusursuzum ve herhangi bir düzeltmeye ihtiyacım yok.”

Payton birden dudaklarını kapattı, sonra yüksek sesli bir kahkaha attı. Kolunu benimkine doladığında içimde gurur ve başka bir şeyler hissettim. Çantasını alıp omzuma astım.

“Hadi, süperstar,” diyerek beni peşinden sürükledi. “Gidip Deaton’ı alalım, sen de bizi odamıza kadar geçirirsin.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel fikir gibi.”

Kampüse geçerken Fernando bizi fark etti ve koşarak yanımıza geldi.

“Hey, fotoğrafçı kız.”

“Selam,” dedi Payton gülümseyerek.

“Bana birkaç fotoğraf gösterebilir misin?” diye sordu. Yaklaştığında Payton’ı geri çektim. Fernando bana gülümserken bakışlarım sertleşti.

“Olmaz,” dedi Payton gülümseyerek. “Yani eğer kovulmak istiyorsam, elbette... ama istemiyorum.”

“İyi iyi,” diye alay edip uzandı ve atkuyruğunu salladı. “Belki buralarda görüşürüz.”

“Görüşmeyeceksin,” diye çıkıştım. “Hadi uza.”

Payton kızarıırken takım arkadaşım sadece güldü ve göz kırparak çekip gitti.

Arkasından ters ters bakmaya devam ederken iç çektim.
“Tam bir ahmak.”

Tekrar yürümeye başladığımızda Payton başını iki yana sallayarak güldü. “O kadar da kötü değil.” Ona baktığımda gözlerini kaçırdı. “Üniversite sporcularının kötü olduğunu düşünüyorsan, hiçbir fikrin yok demektir. Seviye arttıkça ego da şişiyor.”

Doğru söylüyordu.

Profesyonellerin resmi fotoğrafçısı *Embers Elite*’de stajyer olarak çalışıyordu. Tüm gün erkeklerin yanındaydı.

Daha yaşlı erkeklerin.

Lanet olası profesyonel oyuncuların.

Ne yaptığımı anlayamadan elimi kaburgalarına bastırdım ve döndürerek onu kreş binasının duvarına yasladım. Başı yumuşak bir şekilde eski tuğlaya yaslandığında bedenimi üzerine kattım. Dudaklarından bir nefes çıktığı anda bakışlarım onlara kaydı. İki dudağının arasındaki boşluğa odaklandım ve dilimin bir anda ağırlaştığını hissettim. Dışarı çıkıp dudaklarının arasından kaymak istiyordu. Onu tatmak.

Onu tatmalıydım.

“Mase,” diye fısıldadı.

“Diğer erkeklerin sana bakmasından hoşlanmıyorum ve senin onlara bakmandan nefret ediyorum.” Eğilip alnımı onunkine yasladım. “Ben de bir erkeğim. Seni tamamen kendine isteyen aptal, sahiplenici bir erkek.”

Şaşkınlıkla bu sefer daha derin, daha sert bir nefes daha aldığımda az önce ne söylediğimi fark ederek gözlerim açıldı.

Yüzüne bakmak için geri çekildim. Gözleri kocaman ve arzuyla doluydu, bir kez daha onun pembe dudaklarına kilitlendim. “Güzellik,” diye yalvardım.

Ona doğru eğilirken yan tarafta bir kapı çarptı ve irkildi.

Hızla başını çevirdiğinde yanağıma keskin bir tokat yemiş gibi hissettim.

Siktir.

Yutkunup elimi saçlarımın arasında gezdirirken benden uzaklaştı.

Gözlerine tam olarak bakamadan kapıyı açtım. “Hadi, güzellik. Gidip Küçük D’yi alalım.”

Ne yazık ki içeri girdiğimizde Cameron onu hazırlamıştı. Arabasının içinde çoktan uykuya dalmış, üzerine de yumuşak bir battaniye örtülmüştü. Konuk konuşmacılar ve sanırım fotoğrafçılar için ayrılmış, personel bölümündeki küçük stüdyo benzeri odasına doğru kısa yürüyüşümüzde onunla oynayamadım. Payton onu köşeye kurduğu oyun alanına yatırırken de uyanmadı.

Her geçen dakika bedenim ağırlaştığı için sonunda Payton’ın karşısına geçip, “Gitmek istemiyorum,” dedim.

Başını yana eğerek gülümsedi. “Neden gidesin?”

Kaşlarım havaya kalktı. “Kalmamı mı istiyorsun?”

“Hayır desem dinleyecekmiş gibi davranıyorsun.”

Sırtışıım büyürken, “Ama hayır diyor musun?” diye sordum.

Alaycı bir şekilde kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu. Onu kollarından tutup hafifçe sarstım. “Hadi ama, kızım. Duy-mama izin ver.”

Altdudağını çiğnerken gülümsemesini engelleyemedi. “Hey, Mase?”

Yüzümdeki sırtış kocamandı. “Hey, güzellik.”

“Bu akşam bizimle kalmak ister misin?”

Bizimle.

Sadece onunla değil. Onlar. Üçümüz.

Cevap verme zahmetine girmedim. Eşyalarımı köşeye atıp *DoorDash**i açtım.

Bu gece bu odadan çıkmak yoktu.

Onun ilgisini kimseyle paylaşmayacaktım. Kurye ile bile.

* Çevrimiçi yemek sipariş ve teslimat hizmeti. (ç.n.)

BÖLÜM 26

Payton

Geçmiş, Şubat

“Görüşürüz,” diye seslendim, ardından spor salonundan çıkar çıkmaz bir anda durdum.

Mason ve ailesi tam karşımda, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle beni bekliyorlardı.

Vivian koşarak bana doğru geldi ve beni sımsıkı kucakladı, ardından Evan da yaklaşarak karısınınki kadar sıkı olmasa da sıcak bir kucaklama verdi.

“Birisi seni çok özlemiş,” diye takıldı geri çekilirken.

“Bence asıl özlediği ben değilim,” diye karşılık verdim.

Vivian ellerini coşkuyla çırttığında, gözleri büyük ve heyecanlıydı. O anda kocasına, “*sana demiştim*” bakışımı attım.

“Onu şimdi alabilir miyiz?” diye neredeyse yalvarırcasına, ellerini dua edermiş gibi birleştirerek sordu.

Mason’a baktığımda bana göz kırptı. “Cam’in binada olmasından bir ayrıcalık bekliyordu ama hiçbirimizi kapıdan geçir-mediler,” derken kaşları çatıldı. “Cam’in bahsettiği listeye ne olur ne olmaz diye beni de eklemelisin.”

“Elbette, süperstar,” diye gülerek yanıtladım. Fotoğraf makinemın çantası için uzandığında ona verdim ve sonra ailesine döndüm. “Burada ne yapıyorsunuz?”

Vivian hızımı arttırmak için koluma girdi, oğluma ne kadar değer verdiğini bilmek kalbimi ısıtmıştı. Hatta belki de onu kendi annemin sevmesi gerektiği gibi seviyordu.

Bu durum anneme bu şansı vereceğim anlamına gelmezdi.

Vivian onun büyükannesi falan da değildi ama...

Bir anlık endişeyi üzerimden atarak şimdiye odaklandım. Şu anda onları görmek beni mutlu ediyordu.

“Bir süredir sizi görmeye gelemedik ve burada olduğunuzu duyunca hazır gelmişken çocuklarımızı da görebileceğimizi düşündük.”

“Hey,” diye şakayla şikâyet etti Mason. “Beni ve tatlı prenses kızını görmektense onları görmeyi mi tercih ediyorsunuz?”

“Ah, hadi ama.” Annesi kaşlarını kaldırdığında oğluyla benzerliği beni güldürdü. “Noah, tüm olup bitenden sonra Ari’nin yanına yapışmış durumda ve Ari de bu durumdan memnun. Sen ise... şey, evet, o küçük oğlanla sarılmayı tercih ederim. Siz ikiniz de kendi işinize bakabilirsiniz.”

Gözlerim Mason’a kaydı.

Kendi işimiz?

Aman Tanrım, biliyor muydu?

Bir dakika. Neyi biliyor muydu?

Ortada bilinmesi gereken bir şey yoktu. Değil mi?

Mason karmaşık düşüncelerimi okumuş gibi sırtıttı ve bakışlarını kaçırdı. “Yani çocuk bakıcılığı yapacaksınız.”

“Öyle, seni cezalandırmak istesem bile, seni şımarık.”

Mason şaşkın bir şekilde gözlerini kırptırarak, “Neden?” diye masumca sordu.

“Neden olduğunu biliyorsun! Teyzenin beni arayıp yüzüme karşı övünmediğini mi sanıyorsun?”

Mason bir anda dondu ve bizim dışımızda her yere baktı. “Üzgünüm, anne.”

Babası gözücuyla bana bakarken içimdeki şüphe daha da arttı.

“Bana ‘üzgünüm, anne’ deme. Benim biricik oğlum, boş zamanında eve gelip beni görmek yerine kalkmış Alrick’e gitmiş, öyle mi?”

Başımı hızla ona çevirdim. Mason saçlarını karıştırıp omuz silkti.

“Çok... kısa süreliydi. Aniden plan...” Susup yutkundu.

“Alrick’e mi gittin?” diye sordum kendimi tutamadan.

Ne zaman gitmişti? Her gün konuşuyorduk. Çoğu zaman gün boyu mesajlaşıyorduk. Oysa hiçbir şey söylememişti. Elbette, teyzesi ve eniştesi orada yaşıyordu. Kuzeni Nate, Parker ve benimle birlikte orada büyümüştü ama... benim büyüdüğüm şehre gitmiş ve bana söylememiş miydi?

“Nate’in ya da Parker’ın eşyalarını almak için mi gittin?” diye sorduğumda hâlâ bana bakmıyordu.

Kreşin önüne geldiğimizde boğazımı temizledim, diğerlerine hemen döneceğimi söyleyip Deaton’ı almak için içeri koştum.

Bu sefer tamamen uyanık olduğundan onu hemen kollarıma aldım. “Merhaba, yakışıklı.” Burnumu burnuna sürttüm. “Seni görmeye gelen biri var.”

“Tarihin en sevimli şeyi olabilir.” Cameron parlayan gözlerle ona bakarak iç çekti. “Ben de bir tane istiyorum ama şey, hemen değil. Şimdilik seninkiyle ve sınıftaki diğer çocuklarla oynarım.”

Gülerek onu koltuğuna bağladım, Cameron da bebek arabasını getirip onu yerine yerleştirmeme yardım etti.

“Büyükanne Johnson onu kaçırıyor galiba?” diye sırttı.

“Büyükanne mi?”

Omuz silkti. “Büyükanne için tatlı bir isim, değil mi?” diye gülümsedi. Tam o sırada biri adını seslendi. “Görev beklemez. Tam anlamıyla.” Duvara monte edilmiş raftan bir bez alıp, “Yarın görüşürüz!” diyerek uzaklaştı.

Resmen beni bir panikatağın eşiğinde bıraktı. Yine de dışarı çıkıp çimenlerin üzerindeki diğerlerinin yanına katıldığımda Johnson ailesinin her birinin yüzündeki ifade, içimdeki tüm endişeyi bastırmaya yetti.

Oğlumun onlar için ne kadar önemli olduğu gün gibi ortadaydı.

Onu seviyorlardı.

Mason onu seviyordu...

Yutkunup bakışlarını yakaladım ama annesi oğlumu oturttuğum koltuktan kaldırırken gülümsemesi hızla Deaton’a döndü.

“Tamam, hadi bakalım,” dedi annesi bize sırtını dönerek. “Beni sonra ararsınız. Ya da aramayın. Çantada ihtiyacımız olan her şeyin olduğunu varsayıyorum.”

Ağzımı açtım ama yalnızca bir kahkaha çıktı ve başımı salladım. “Sanırım, evet.”

Mason’a baktığımda kaşlarını çatarak, “Tüm geceyi sizinle geçiremez,” diye cevap verdi. “Onunla oynama fırsatım olmadı ve yarın gidiyorlar.”

“Hı hı. Oldu. Güle güle,” diyerek öylece gittiler. Kollarında küçük oğlumla.

Omuzlarım düştü ve iç çekerek, “Vay canına,” diyebildim arkalarından. Ardından Mason’a dönüp, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordum.

Bir an için çatık kaşlarla ailesinin ardından baktı ama sonra kafasını bana çevirip gülümsedi.

“Aklımda birkaç fikir var.” Elimi tuttu ve beni istediği yere götürmesine izin verdim.

“Kesinlikle hayır.”

“Kesinlikle *ever*. Hadi ama, kızım. Şu kalçanı buraya sok, yoksa seni kaldırıp kendim bindiririm.”

Dudaklarımı kemirerek ATV’ye şüpheyile baktım. “Koruma barları var.”

“Sen ne zaman böyle hanım hanımcık bir kız oldun?” diye alay etti. Zorla olsun ya da olmasın, katıldığım yarışmaları gayet iyi biliyordu. “Hadi ama. Direksiyona geçmene bile izin veririm.”

“Asla. O zaman kesin başımıza bir iş gelir.” Soldaki ATV’ye binen diğer çifte baktım ve sonra, ‘boş ver’ diyerek koltuğa oturup kendimi emniyete aldım. Yanımdaki adama kaşlarımı çat-tım. “Eğer takla atarsak...”

“Merak etme, bebeğim. Öperim geçer.”

Şaka yapıyordu ama sözleri tenimi alev gibi yaktı. Ayağını gaza bastığı anda bunu saklamak için önüme döndüm.

İlk bir dakika boyunca tahtaya dönüşmüş gibi hareketsiz kalarak sıkı sıkı tutundum ama sonra gevšemeye başladım. Korku yerini eğlenceye bıraktı ve kahkahalarla güldüm. Omzumu omzuna vurdum. “Daha hızlı! Neredeyse yakaladık onları!” diye motorun gürültüsünü bastırarak bağırdım.

“Sıkı tutun, güzellik.” Mason gaza sonuna kadar bastı, bizi çimenli parkurdan geçirirken tekerleklerden toprak sıçrayıp gözlüklerime çarpıyordu.

Önerdikleri kayak gözlüklerini taktığım için memnundum. Çalılıkların içinden hızla geçtik ve bir sonraki kör tepenin üzerinden havaya sıçradığımızda çığlık attım, ardından zıplayarak yere iniş yaptık ve hızımızdan hiçbir şey kaybetmedik.

Parkurun sonuna yaklaşıyorduk, büyük bir dama tahtası desenli bayrak görüş alanımıza girdi. Tam o sırada diğer ATV de ağaçların arasından hızla çıktı.

Onlar bize baktı, biz de birbirimize baktık.

“Hızlı, hadi!”

“Gidiyorum! Bu yarış kazanıyoruz!” diye bağırdı Mason.

Çığlıklar ve heyecan dolu bağırışlarla kayıp yanlayarak son noktaya doğru uçtuk.

Bitişi üç saniyeyle kaçırdık ve ikinci olduk.

“Hayııııı!” diye bağırdım gözlüklerime vururken. Mason yanımda gülerek omzuyla beni dürttü ve kemeri açmama yardımcı oldu.

Diğer çift sevinç çığlıkları atarken adam kızı omuzlarına kaldırdı ve biraz sinir bozucu ama eğlenceli bir zafer dansı yaptılar. Keşke biz olsaydık, diye düşündüm.

Mason bunu fark etmiş olmalı ki bir anda kolları dizlerimin etrafında dolandı ve beni havaya kaldırdı. Yumruğunu havada sallayarak bağırmaya ve tezahürat yapmaya başladı.

Gözlerim kocaman açılırken, “Kes şunu,” diye tısladım kafasına vurarak.

“Evet, işte bu, ikinciyiz!” diye bağırmaya devam etti.

Öndeki çift, bize kaşlarını çatarak bir bakış attıktan sonra kısa toprak yolda ilerledi ama Mason yılmadı. Kendi kendine kutlamaya devam etti. Sonunda ben de dayanamayıp tezahürat yapıp onunla gülmeye başladım.

Eğlencesine ben de katıldıktan sonra kahkahaları derin bir gülüşe dönüştü, beni parmak uçlarım yere değinceye kadar vücudundan aşağı kaydırdı. Kolunu belimin alt kısmında sabit tuttu ve önce kendi gözlüklerini, sonra benimkileri kaldırdı, ardından maskelerimizi çıkardı.

Sırıttı ve bu komikti. Yüzünde topraktan bir bıyık ve gözlük oluşmuştu. Bir anda bunları temizleme isteğiyle dolup taşım.

Sıcak bir duşta.

Sadece ikimiz.

Mason’ın gülümsemesi yavaşça soldu, kahverengi gözleri karardı ve bu görüntü karşısında yutkundum.

Aniden dudaklarını yalayıp başka tarafa baktı. “Hadi, güzellik. Temizlenip bir şeyler yiyelim.”

Hediyelik eşya satan kadının bizi çektiği fotoğrafa bakana kadar aslında ne kadar kirlenmiş olduğumuzu fark etmemiştim. Neyse ki, açık hava duşu vardı. Hızla durulandık ve bagajında bulunan fazladan bir eşofman altıyla üniversite kapüşonlusunu giydim.

Akşam yemeğine çıkmak yerine, kampüsün yakınındaki küçük pizza barından sipariş verdik ve okulun kenarındaki çimlere oturduk.

“Hey,” dedim birden hatırlayarak. “Geçen sabah bana söylemek istediğin bir şey olduğunu ama bunu söylerken yüzümü görmek istediğini söyledin, sonra sadece uyumadan önce mesajlaşabildik. Neydi o?”

Mason pizzasından bir ısırık alırken dondu, sonra mümkün olduğunca yavaş bir şekilde çiğnedi. Ardından sodasını alıp inanılmaz yavaş bir şekilde dudaklarına götürdü. Zaman kazanmaya çalışıyordu.

Gergindi, şimdi ben de gerilmiştim.

“Boş ver,” dedim başımı iki yana sallayarak ve bir ananas parçasıyla oynamaya başladım. “Bunun o kadar önemli bir şey olmadığından eminim ve...”

“Önemli,” diyerek sözümü kesti.

Gözlerim hızla onun gözlerine kilitlendiğinde Mason’ın her şeyi, hatta sesi bile yumuşamıştı. Öyle bir alçak tonda konuştu ki zar zor duyabildim.

“Bu gerçekten önemli bir şey.”

Yutkunarak başımı salladım. Söyleyeceği her ne ise artık duymak istemediğimden tamamen emindim. “Söylemek zorunda değilsin.”

Ben daha bitirmeden başını iki yana sallamaya başladı. “Söylemeliyim. Çünkü bu...” Susup gözlerini kapattığında kalbim hızla atmaya başladı. “Alrick’e neden gittiğimle ilgili.”

Boğazımda bir düğüm oluştu. “Ah,” diyebildim sadece.

Ellerini eşofmanına sildi ve uzanarak ellerimi tuttu. Hafifçe

sıkarken gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda gülümsemeye çalıştı. Denedi ama başaramadı.

“Beni korkutuyorsun, Mase.”

“Onu buldum,” diye fısıldadı, âdemelması sertçe yukarı çıkıp indi.

Kalbim kulaklarımda yankılandı. Sözlerini doğru anladığımdan emindim ama bir yandan da tam olarak ne anlama geldiğini duymaktan çok korkuyordum.

“Kim?” diye hırıltılı bir sesle sordum. Sanki bahsettiği kişi birden fazla olabilirmiş gibi. Oysa ikimiz de gerçeği biliyorduk.

Başını yana eğerken dudaklarındaki ifade hem hüznü hem de nazikti. “Fredricks Caddesi’ndeki Carmichael Mezarlığı’nda.”

Nefes almayı bıraktım.

Görüşüm bulanıklaştı.

Donup kaldım.

Kalbim tekledi, belki de durmuştu.

Sıcak yaşlar yanaklarımdan dalgalar gibi akarken düşünemiyordum.

Duyamıyor ya da göremiyordum.

Gözlerimi kapattım ve kapalı göz kapaklarımda arkasında o vardı.

Gülümsemesinin sıcaklığı ve gözlerinin huzuru.

Deaton...

Nefes alma ihtiyacıyla hızla ayağa kalkarak uzaklaşmaya başladım. Mason arkamdan seslendi ama durmadım. Koşum ve koşmaya devam ettim.

Koşum, koşum ve koşum... Ta ki artık daha fazla koşamaya kadar. Sonra yığıldım ama yere değildi.

Hayır, buna asla izin vermezdi.

Güçlü kollar beni yakaladı, birlikte yere çöktük ve kendimi sıcak bir kucakta buldum. O sıcaklığa sarıldım.

Onu bulmuştu.

Neredeyse yedi ay önce, Deaton benim bilmediğim bir yere gömülmüştü. Davet edilmemiştim ve cenazesine katılmama izin verilmemişti. Ölümünden ben sorumlu tutulmuştum, bu yüzden ailesi bana tabutunun fotoğrafını göndererek alay etmiş ve nereye gömüldüğünü söylemeyi reddetmişti.

Bunun ardından haftalarca ağlayarak uyumuştum. Kalbimdeki boşluk, asla veda edemeyeceğimi bildiğim için daha da büyümüştü. Ailesi umursamadığından asla bir ziyaretçisi olmayacağını biliyordum. Bana küçük oğlumu veren o çocuk, son-
suza kadar yalnız kalacaktı ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Fakat yanımdaki adam...

Başımı kaldırdım, gözlerimdeki fırtınanın arasından yumuşak kahverengi bir çift göz görünene kadar gözlerimi kırptım.

Mason.

Dudaklarım titredi, dişlerimi sıktım. Elini kaldırdığında yüzümü avucuna yasladım.

“Bunu benim için yaptın.”

“Henüz anlamadın mı, güzellik?” Mason alnını benimkine dayadı. “Senin için her şeyi yaparım.”

Duygularım coştı. Kalbim korku, rahatlama ve sayısız başka hisle büküldü.

Birbirimize bakarken dudakları aralandığında gözlerim dudaklarına kaydı.

Elimi uzatarak başparmağımı altdudağı boyunca gezdirdim. Tüm bedenim titriyordu.

Bu adam, benim dayanağımdı. Dostumdu. Kurtarıcımdı.

Yeni en sevdiğim insandı.

O sadece Mason değildi.

O benim Mason’ımdı.

Bakışlarım gözleriyle dudakları arasında gidip geldi, ona biraz daha yaklaşıırken kalbim kontrolsüzce hızlandı.

Gözlerim kapandı ve yumuşak fısıltısı tenime yayıldı. “Ol-maz,” diye mırıldandı. Bakışlarım acı dolu gözlerine kaydı. Ba-şını iki yana sallarken sesinde çaresizlik ve hüznü vardı. “Ol-maz, bebeğim.”

“Mase,” diye ağladım.

Fakat Mason sadece başını iki yana salladı ve alnını bir kez daha benimkine dayadı. “Öpmeden durmaya katlanamayacağın için beni öpmekten kendini alamamanı istiyorum,” diye kısık bir sesle konuştu. “Öpüşmemizin çaresiz, acil ve gerekli olma-sını istiyorum.” Yutkunarak fısıltıyla devam etti. “Ama *benim* ve *sadece* benim olmasını istiyorum.”

Onun değil.

Söylemediği şey buydu.

Bu gerçeküstü, yerçekimine meydan okuyan ve bizi birbiri-mize bağlayan bağlantıyı istiyordu ama bunun gerçek olmasını istiyordu. Bizim olmasını.

Gözlerimden daha fazla yaş aktı ve Mason beni göğsüne çektiğinde ona iyice sokuldum. Kollarım bana daha sıkı sardı, beni kendine bastırarak ikimizi ileri geri salladı.

Orada ne kadar süre oturduğumuzu bilmiyordum ama ne bir an-lığa kolları gevşedi ne de fısıldadığı güven verici sözleri durdu.

Mason bana onun anlayabileceğinden çok daha fazlasını ifa-de eden bir şey vermişti.

Belki de anlıyordu.

Belki de bunun, benim için ne anlama geleceğini tam olarak biliyordu ve bu yüzden yapmıştı.

Sadece benim için.

Kalbinin iyiliğinden.

Beni ne kadar desteklediğini göstermek için. Ne kadar umursadığını.

Ben de onu umursuyordum.

Hem de çok.

Kendime itiraf ettiğimden daha fazla ama ben... onunla başlayan ve onunla biten bu çekime daha ne kadar karşı koyabileceğimi bilmiyordum.

Ya savaşmayı bırakırsam?

Ya bırakır ve hayatın beni götüreceği yere gitmesine izin verirsem?

Ya pes edersem ve o da beni terk ederse?

Peki ya terk etmezse?

BÖLÜM 27

Mason

Günümüz, Ekim

Elim berbat haldeydi. Top avucuma her değdiğinde acı daha derinlere ulaşıyordu. Bu kadar fazla zararı nasıl verdiğimi anlamıyordum. Chase'in gözü bile morarmamıştı, sadece şişmiş bir yanağı vardı ama benim elim mi kırılmıştı?

Tabii ki bundan emin değildim. Doktora gitmek gibi bir niyetim yoktu, özellikle de tek sigortam okulun sağladığı sporcu sigortasıyken ve bunun koçlarıma geri dönebilme ihtimali varken yapamazdım. Ancak bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

Neredeyse yumruk bile yapamıyordum. Neyse ki, top fırlatmak için buna ihtiyacım yoktu ama saklamak gittikçe zorlaşıyordu. Bu hafta geçen yıl kaybettiğimiz bir takıma karşı zorlu bir maçımız vardı. Bu maçı kazanabilirsem, kazanabilirsek Oregon'a karşı beş sezonda aldığımız ilk galibiyet olacak ve lanet olası yenilgi serisi sona erecekti.

Koç bunu başaracağımı söylüyordu, ben de ona haklı olduğunu kanıtlamaya kararlıydım, bu yüzden elim bir buz kâsesinin içindeydi. Tenim bu duruma karşı bağırırken kız kardeşim,

Cameron ve Paige'in lanet bir *tortilla*'yı nasıl kızartacakları konusunda tartışmalarını izliyordum.

"Ne oluyor burada?" diye sorduğumda üçü de bana kaşlarını çatmıştı.

"Noah dedi ki," diye başladı Ari ve diğer kızlar da dramatik bir şekilde inledi.

"Noah burada değil, Arianna," dedi Cameron ocağa doğru kaşlarını çatarak. "Katlanmış şekilde yağa bırakıyoruz."

"Katlarsak ikiye bölünür," diye itiraz etti Paige ellerini kalçalarına koyarken. "Önce düz koyup çevirmeli, sonra katlamalısın."

"Önce ısıtıp sonra kızartmalıyız," diye karşı çıktı kardeşim. "Brady, söylesene!"

Brady kaşlarını kaldırarak bakışlarını televizyondan bana çevirdi. "Ari bebeğim ne dediyse o."

Cameron başını sallayarak, "Ne dediğini bilmiyorsun bile, koca aptal! Sadece karşı çıkmayı seviyorsun," diye ona bağırdı. "Yapıyorum artık."

"Paige haklı," diye araya girdi Chase.

"Ah, sen ne zamandan beri Paige'in takımındasın?" diye alayla sordu Cameron.

Chase hızla başını kaldırdı. "Ne? Değilim!" diye karşı çıktıktan sonra kaşlarını çatmış ve şu an tırnaklarını inceleyen sarışına bakmak yerine, bakışları Cameron'da kaldı.

Cameron gözlerinde anlayamadığım bir meydan okumayla ona sırtırken tekrar Chase'e baktığımda gözlerini kıstığını gördüm.

Sonunda homurdanarak başını iki yana salladı. "Her neyse ama önce katlarsanız ikiye bölünür," dedi yenilgiyle. Diğer kızlar ona sert bakışlar atarken ocağa bakmaya devam etti ve ekledi. "Ayrıca yapmaya başlamanız gerektiğine eminim çünkü yağınıız yanıyor."

Üçü de panik içinde ocağa döndü. Biz de gülerек yeniden oyun videosuna odaklandık ve bu gece ikinci kez baştan izlemeye başladık.

Maç yarındı, bunu başarma şansımız olsun istiyorsak hiçbir şeyi kaçırmamamız gerekiyordu.

Chase homurdanarak başını salladı. “Hiçbir ipucu görmüyorum. Koşucu hücum oyuncularını hareket bile etmiyor. Hiçbir şey ele vermiyorlar.”

Doğruydı. Hiçbir ipucu yoktu. Kafaları yön değiştirmiyor, ayakları oyun çağrısını tahmin etmenizi sağlayacak bir şekilde hareket etmiyordu. Oyun kurucu topa iki kez dokunmuyor ya da ayağını kaldırarak herhangi bir şeyi işaret etmiyordu. Tamamen hareketsiz duruyor, top atılana kadar dümdüz ileriye bakıyorlardı.

İç çekerek arkama yaslandım. “Takımı sahada ilerletebilirim ama bu maç sonunda savunmaya bağlı.”

“Elinden geldiğince elden ele paslarla devam etmen gerekecek, kardeşim,” diye karşılık verdi Brady elime işaret ederek. “Koçla plan hakkında konuştun mu?” diye sordu.

“Bildiği kadarıyla iyiyim ama oyunun çoğunda pas yapmamızı beklediklerini kafasma soktum, o yüzden koşu oyunlarını tercih ediyor.”

“İyi, iyi,” diye başım salladı Brady. Chase de aynı fikirde olduğunu belli ederek ona katıldı.

Tam o sırada kızlar ellerinde tabaklarla odaya girdiler. Hiçbirimiz kızarmış *tortilla* yerine mikrodalgada ısıtılmış *tortilla*’lar yediğimiz gerçeğini dile getirmedi.

“Cadılar Bayramı’nda oynayacağınıza inanamıyorum,” dedi Cameron *burrito*’sundan koca bir ısırık alırken. “Bu saçmalık.”

“O kadar yemek varken ağzını hâlâ o kadar açabiliyor olman, nasıl yapılacağını bildiğin anlamına geliyor,” diye takıldı Brady. Gülerек Cameron’ın ona savurduğu uzun kolundan sıyrıldı.

“Bu arada, Cadılar Bayramı demişken...” Ari yüzünde bir gülümsemeyele söze girdi. “Deaton’ın küçük kostümü ne kadar tatlı olmuş, değil mi!”

Kaşlarımı çatıp kız kardeşime baktım ama onun gözleri Cameron’a dönüktü.

“Evet! Ona gözlerinin altına biraz savaş boyası sürmesi gerektiğini söyledim ama sadece futbol ve beyzbol için yapıldığını söyledi,” diye omuz silkti Cameron. “Ama yine de çok tatlı olurdu.”

Gözlerini televizyondan ayırmadan, “Küçük adam büyüdüğünde tam bir kas yığını olacak,” diye konuştu Brady.

Bir anda iştahım kayboldu.

Görünüşe göre hepsi kostümünü görmüştü. İlk Cadılar Bayramı kostümünü. Hepsi görmüştü ve ben ne olduğunu bile bilmiyordum.

Dilimde acı bir tat belirdi. Su şişemi ağzıma götürdüm ama o tadı yutmayı başaramadım.

Kız kardeşim dirseğiyle kaburgama hafifçe dokunduğunda başımı ona çevirdim. Ancak telefonu gizlice açıp ayağımın yanındaki halıya bırakan Paige’di.

Gözlerim ekrana kaydı ve işte oradaydı. Kocaman, parlak bir gülümsemeyele bakıyordu. Tanrım, zihnimdeki bulanıklık onun bu görüntüsüyle bile biraz olsun dağılmıştı.

Üzerinde tulum gibi görünen ama elastik bir kıyafet vardı, göğsünde üniversitemizin kapüşonlularındaki yazı fontuyla yazılmış adı duruyordu. Atlet giymişti.

Küçük bir güreşçi olmuştu. İkinci fotoğrafa baktığımda, omuzlarına odaklanmış daha yakından bir görüntü vardı. Sırtında gururla, “Vermont” yazıyordu.

Ne de olsa bu onun soyadıydı.

Bu çocuk benim değildi ve bunu düşünmek ne kadar canımı acıtsa da Payton'ın, onun asla bana ait olmasına izin vermeyeceğini biliyordum.

Büyük D'nin yerini almak istediğimden değildi. İstemiyordum. İstemezdim.

Ancak küçük adamın dört yanı vardı, değil mi? Neden biri benim olamıyordu?

Neden Payton benim olamıyordu?

Ayağa kalkıp kısa bir süreliğine izin isteyerek koridora çıktım. Birkaç dakika sonra kapı açıldığında, beni ikinci kez şaşırtarak peşimden gelen kişi Paige oldu.

Yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı, omzunu duvara yaslayarak bedenini bana çevirdi. "Fotoğrafi o göndermedi," dedi usulca.

Gözucuyla ona baktığımda omuz silkip devam etti. "Kostümü ben yaptım. Geçen hafta stüdyomun ilerleyişine bakmaya gittiğimde teslim ettim. Bugün ilk kez denemiş ve... işte." Telefonunu havada salladı.

"Kostümü sen mi yaptın?" diye sordum. Hem şaşkın hem de açıklamasının altındaki anlamı fazla okumamaya çalışıyordum.

Demek fotoğrafı herkese gönderip de bana göndermeyen Payton değildi. Bu iyiydi. Yine de bana neden *göndermemişt*i? Bunu görmek isteyeceğimi bilmeliydi.

Bunu bir keresinde konuşmuştuk... hâlâ konuşabildiğimiz zamanlarda.

"Evet. Dans öğrencilerimin kostümelerini her zaman ben yaparım. Böyle daha ucuz oluyor ve derslerime gelen çocukların dersten başka bir şeye parası yetmiyor, bir daha asla giymeyecekleri şeylere hiç yetmez." Gülümsedikten sonra devam etti. "Tabii bu ilk kez güreşle ilgili bir şey yapışım oldu. Dürüst olmak gerekirse, güreş hakkında bir şey bilmiyorum ama güreşçilerin numaraları olduğunu öğrenmek beni biraz şaşırttı."

İstemedenden de olsa gülüp başımı salladım. “Evet, belli ki çok fazla bilmiyorsun. Güreşçilerin numaraları olmaz. Takımın ya da kulübün bir parçası olsalar da bu bireysel bir spor. Minderde sadece sen ve karşındaki varsınız, numaralara gerek yok.”

Paige gözlerini kısarak kafası karışmış gibi bir ifade takındı ama kafasının karışmadığı açıktı. Dudaklarından çıkan “hmm” ifadesi ikna edici değildi.

Kaşımı kaldırdığımda güldü, yanımdan geçerken göğsüme hafifçe patronluk taslayan bir şekilde dokundu ve içeri geri döndü.

Bir dakika sonra telefonumdan bir bildirim sesi geldi. Ekranı açtım ve kaydedilmemiş bir numara gördüm. Mesajı açtığımda Paige olduğunu hemen anladım, gönderdiği ilk mesaj kendisini tanıtıyordu.

Bilinmeyen: *Numaranı grup konuşmasından aldım.*

Daha cevap veremedenden bir mesaj daha geldi. Bu kez içeride bana gösterdiği, Deaton’ın kameraya kocaman gülümseyerek baktığı fotoğraftı. Gözleri annesininki gibi büyük ve parlaktı, sanki buzdan yapılmıştı.

“Merhaba, küçük adam,” diye mırıldandım. Başparmağımı bir süre fotoğrafın üzerinde gezdirdim ama sonra gözlerim aşağı kaydı ve daha önce fark etmediğim bir şeyi gördüm.

Sırtım bir anda dikleşti. Duvara yaslandığım yerden doğrularak ekranı kendime daha da yaklaştırdım, görüntüyü olabildiğince büyütme zorunda kaldım.

Nasıl fark etmemiştim?

Tam göğsünün üzerinde adıyla aynı fontta dikilmiş, büyük blok harflerle bir numara vardı.

Dört numara. Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda çekilmiş gibiydi. *Kahretsin.*

Bu kesinlikle tesadüf olamazdı.

Rasgele değildi.

Göğsünde kalın harflerle yazılmış olan numara, yarın benim taşıyacağım numarayla aynıydı...

Yarın o da aynı anda benim numaramı taşıyacaktı. Gözlerim yanmaya başladı, telefonu avuçlarımda içinde sıkıca tuttum.

Bebğim, bunu benim için mi yaptın?

Gözlerimi kapattım, içimde filizlenen ince umut ipliğine tutunarak derin bir nefes aldım.

Geçen yaz Deaton öldükten sonra okula döndüğümde ilk ay boyunca sadece birkaç kez konuşmuştuk. Sonra haftada bir konuşmaya başlamıştık ve bu durum her gün konuştuğumuz bir rutine dönüşmüştü.

Bunu seviyordum. Hâlâ öyle olsun *istiyordum*.

Ancak sonra Payton sessizliğe gömülmüştü ve ben ona izin vermekten başka ne yapabileceğimi bilememiştim. Onu zorlamaktan vazgeçmiştim çünkü üzerine gitmek istememiştim. Noah da böyle yapmıştı, değil mi? Ari'yle işler zorlaştığında ona alan tanımış ve tıpkı bir aziz gibi sabırla beklemişti.

Fakat ben Noah değildim.

Bu boktan şeyler için yeterince güçlü değildim.

Kafayı yeme noktasına gelmiş durumdaydım ve kendimi sürekli dersleri bırakıp direksiyon başına geçerek Oceanside'a gitmekten alıkoymaya çalışıyordum. Bazı zamanlar bunu yapmaya çok yaklaşmıştım. Şimdiye kadar dört kez kendimi arabamda, kontağı çevirmiş halde bulmuştum. Ancak her seferinde, beni durduran bir şey olmuştu.

Üzücü olan şeydu ki, beni durduran şey ona ihtiyacı olan alanı vermek istemem değildi.

Düpedüz korkuydu.

Ya ihtiyacı olan şey biraz daha fazla alan değil de bizi tamamen bitirmek için bir çift makas ise? Eğer yanına gider ve konuşmaya zorlarsam bu sözleri söyleyebilirdi.

Bana zayıf diyebilirdi, üstelik bu yalan olmazdı.

Söz konusu o olduğunda zayıftım. Eğer beni hayatından çıkarırsa, bu yalnızca daha kötü hale gelirdi.

Gözlerim tekrar fotoğrafa kaydı.

Bu bir anlam ifade ediyordu, değil mi?

Paige'e ne istediğini söylemişti ve istediği şey, oğlunun isminin yanına benim numaramın eklenmesiydi.

Bana söylememiş, göstermemişti ama belki gösterecekti? Belki yarın sahadan çıktığımda, geçen sezon sabırsızlıkla beklediğim fakat bu sezon henüz almadığım o mesajlardan biri beni bekliyor olacaktı.

Ne yazık ki, maçın sonunda gelen mesajlara baktığımda sadece ailemden gelenler vardı. Bir anda aldığımız büyük galibiyet ve sahadan çıkarken elimdeki acıyı fark eden koçun, antrenörüne verdiği talimatla yaptırılan kortizon iğnesinin getirdiği rahatlama bir hiç oldu.

Göğsümdeki ağırlık beklediğimden daha fazlaydı. Berbat bir duygu içimi viski gibi yakıp kavuruyordu.

Kendime engel olamayarak bir mesaj gönderdim.

Ben: *İlk Cadılar Bayramın kutlu olsun, küçük adam. Seni bu gece görebilmeyi dilerdim.*

Mesajı gönderdikten sonra telefonu çantama attım. Bir daha oradan çıkarmayı düşünmüyordum. Cevap gelmeyeceği düşüncesiyle başa çıkacak durumda değildim.

Oregon'un üzerimizdeki saltanatının sona erdiği bu zaferi kutlamak için büyük bir parti düzenleniyordu ama orada olmayacaktım.

Kaybetmenin ağırlığı içinde boğulurken bir zaferi nasıl kutlayabilirdim?

Beni uzun zamandır rahatsız eden şeyleri artık içimde tutamıyordum. Bu konuşmayı çoktan yapmalıydım ve bu konuşmayı nerede yapmam gerektiğini biliyordum.

Telefonum üçüncü kez çaldı ama diğerlerini görmezden geldiğim gibi bunu da görmezden geldim ve *Tahoe*'yu park ettim.

Emniyet kemerimi çıkardığım anda tenimin altında bir huzursuzluk hissettim. Gözlerimi kapatarak başımı koltuğa yasladım. Dizim titremeye başladı, elimdeki ağrıysa tüm yol boyunca direksiyonu sımsıkı tutmuş olmamdan dolayı yeniden alevlendi.

Sabah profesörlerden gelen dönemlik geri bildirimler açıklanmıştı ve kampüse döndüğümde, hayatımın bir başka yönünün daha batmış olacağını biliyordum. Yine de şimdi buna alıdış edemeyecektim.

Bütün gece araba sürmemin bir sebebi vardı.

Derin bir nefes alarak araçtan indim. Sanki durum yeterince ürkütücü değilmiş gibi, tepemde bir fırtına bulutu belirerek yaklaşanların habercisi gibi gümbürdedi.

Yine de uyarılar konusunda hiç iyi olmamıştım. Arkadaşlarım gibi sakın kalmayı bilmezdim. Günün her saati, her anında, her konuda tam gaz ilerliyordum. Beni buraya getiren de muhtemelen buydu. Rahat bir hayatım olduğunu söyleyemesem de bunu değiştirmezdim. Sürekli, zorba bir başarısızlık duygusu olsun ya da olmasın, her parçasını istiyordum.

Yıl boyunca hissettiklerinin sadece bir kısmı olabilirdi, değil mi?

Kaldırıma çıktığımda başımı gökyüzüne çevirdim. Uzun zamandır ilk kez bir dua ettim, yanlış bir şey yapmıyor olmayı diledim. Ancak biliyordum ki, yanlış yapıyorsam bunu o ve benden başka kimse bilmeyecekti.

Kendi kendime bunun aptalca olduğunu, hiçbir şeyi çözme-yeceğini söyleyemeden ilerlemeye devam ettim. Önce dikey sonra yatay olarak sıraları saydım ve sonunda, zihnime kazınmış harita olmadan da fark edebileceğim kadar büyük bir taşın önünde durdum.

İç çekerek çimenlerin üzerine oturup kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerine yasladım ve ayaklarımın altındaki ıslak yeşil çimenlere baktım.

“Selam, dostum.” Boğazımı temizleyip şişmiş yanaklarımdaki havayı yavaşça boşalttım. Kuru bir kahkaha attım ve yüzümü buruşturdum. “Bu çok boktan,” diye mırıldanırken başımı iki yana salladım.

Ayağa kalkmayı düşündüm ama dişlerimi sıkarak kendimi vazgeçirdim ve olduğum yerde fazlasıyla uzun bir süre sessizce oturdum. O kadar uzun sürdü ki, yağmur yağmaya başladı ve zaten taşıdığım yükün ağırlığını daha da arttırdı.

“Duymak istemezsin, değil mi?” diye mırıldandım. “Ardında bıraktığın kızın benim hayatımdaki en önemli kişi haline geldiğini duymak istemezsin. Ya da sen onun elini tutarken sahilden sizi izleyen lanet bir sapık gibi hissettiğim an bile bunu bildiğimi duymak istemezsin.” Bir tutam çimen koparıp fırlattım. “Öldüğünden sonraki aylarda, onun tekrar tekrar kırıldığını duymak istemezsin çünkü tek istediği seni geri getirmektir. Benim tek istediğimse senin yerini almaktır. Onun seni bırakıp bana tutunmasıydı.” İğrenmiş bir kahkaha dudaklarımdan döküldü ve başımı başka tarafa çevirdim. “Berbat bir şey, değil

mi? Ne tür bir erkek, zaten dizlerinin üzerindeki bir kıza âşık olur?”

Uzunca bir süre boşluğa baktım. Zihnimde onunla ilk tanıştığımız andan, tatilde sessizce çıkıp gittiğim geceye kadar her an yeniden canlandı.

“Ne yaptığımı da bunu nasıl durduracağımı da bilmiyordum. İnan bana, denedim. Geçen yıl Avix’e ilk geldiğimde her şeyi saklamaya çalıştım. Gülümsedim, güldüm. Dışarı çıktım, üniversite hayatının gerektirdiği her şeyi yaptım. Ama sabah olduğunda ve gerçeklik yeniden karşıma dikildiğinde o... zihnime geri dönüyordu. Ona alan bırakmaya çalıştım çünkü ben buradaydım, o oradaydı ve hayatlarımız birbirinden çok farklıydı. Oysa bu hiçbir şeyi değiştirmede. Ve o hazır olmadan çok önce, ben tamamen bağlandım.

“Kimse bilmiyordu.” Alayla güldüm. “Hâlâ çoğu bilmiyor. Şüpheleniyorlar ama hikâyenin yarısını bile bilmiyorlar. Şimdi farklı biriyim. Onun sayesinde daha iyiyim.” Dudaklarım kıvrıldı. “Küçük D sayesinde daha iyiyim.”

Derin bir kahkaha attım ve başımı salladım.

“O bambaşka biri. Büyük ve güçlü. Aynı senin gibi görünüyor ama annesinin gözlerini almış.” Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes aldım ve önümdeki soğuk taşa bakarken gülümsemeye çalıştım. “Bu hoşuna giderdi, değil mi?”

Taşın üzerindeki yazılara göz gezdirdim.

Deaton Vermont, oğul ve kardeş. Birçok kişi tarafından sevildi ve çok erken kaybedildi.

Onu gerçekten seven tek kişi ve geride bıraktığı, asla tanışamayacağı küçük çocuk hakkında hiçbir şey yoktu.

Uzun bir nefes verdim, öfkemi bastırmaya çalışarak cebimden cüzdanımı çıkardım. Eski deri cüzdanı açtığımda gördüğüm ilk şey olan, bastırdığım küçük fotoğrafı çıkardım. Parmaklarımı göğsündeki numaranın üzerinde gezdirdim. Keşke

soyadını gösteren arka tarafını da bastırmayı düşünseydim. Gerçek babasının soyadını.

Tek babasının mı?

Deaton'm tombul yanaklarına baktım, gülümsemesindeki neşeyi gördükçe kendi dudaklarım da titremeye başladı. Ellerim titreyerek küçük fotoğrafı mezar taşının önüne yasladım. Bu görüntü karşısında kendimi toparlamak için bakışlarımı kaçırdım.

“Ben... şey...” *Lanet olsun.*

Konuşması mümkün olmayan biriyle konuşmak nasıl bu kadar zor olabiliyordu?

Uzun bir nefes vererek kendimi tekrar konuşmaya zorladım.

“Onun senin oğlun olduğunu biliyorum. Her yönüyle Payton'ın olduğu kadar senin de ve bunu bir an olsun unutmayacağım, dostum. Söz veriyorum ama... onu kendi oğlum gibi seviyorum ve sevmeyi asla bırakmayacağımı da biliyorum. Tüm bunları planlamadığımı bilmelisin ama oldu işte. Ve ne yapacağımı bilmiyorum.” Dişlerimi sıktım. “Kendini geri çekiyor ve ben aklımı kaçıyorum. Onu kaybediyorum ve bu küçük adamı da kaybedeceğim anlamına geliyor. Bu yüzden ölüyormuşum gibi hissediyorum.” Seçtiğim kelimelere içten içe pişman olsam da geri alamazdım çünkü bunlar doğrudu.

Eskiden önemli olan hiçbir şey artık önemli değildi. Yanımda o yoktu.

Onlar yoktu.

Başımı iki yana sallayarak yutkundum ve ellerimle saçlarımdaki yağmuru dağıttım.

Yere bakarken muhtemelen beni anlayabilecek tek kişiye yüksek sesle fısıldadım.

“Onu seviyorum, Deaton. Onu her şeyimle seviyorum ve kaçırdığım şeyi artık bildiğim için çok berbat durumdayım. Ne yaparsam yapayım ve ne kadar zaman geçerse geçsin, beni asla

gerçekten sevmeyecek çünkü günün sonunda ben sen değilim. Sen gittin ama o gitmene izin vermedi. Sahip olduğu her şeye sana tutunuyor ve ben bunun için senden nefret bile edemiyorum. İstiyorum ama yapamıyorum. Eğer seni bu kadar sevdiyse, çok iyi bir adam olmalısın çünkü o... bir istisna.”

Benim istisnamdı.

O benim her şeyimdi.

Fakat benim bile değildi, değil mi?

“Eee, ne diyorsun?” Mezar taşma bir kez daha baktım. “Bırakmayı mı öğreneyim, yoksa savaşmaya devam mı edeyim?”

O sırada bulutlardan gök gürültüsü koptu ve yağmur sağanak halinde yağmaya başladı.

Gözlerimi kapatıp başımı gökyüzüne çevirdim.

Evet, ben de öyle düşünüyordum.

O artık kalbimdeydi. Bıçak ne kadar keskin olursa olsun, hiçbir şey onu kesip çıkaramazdı.

Tek yapabileceğim, fırtınayı atlatmak ve bulutlar dağılıp güneş doğduğunda hâlâ ayakta durabilecek güce sahip olmayı ummaktı.

Onun yanında olmasam bile.

İç çekerek telefonumu çıkardım. “Tamam, Büyük D. Bana güreş hakkında bir şeyler öğretme zamanı...”

BÖLÜM 28

Payton

Geçmiş, Mart

Bir hafta.

Kesinlikle *hiçbir şey* yapmadığım muhteşem bir haftaydı.

Yaşadığım son birkaç aydan sonra bu tatil tam da ihtiyacım olan şeydi. Stajla meşgul olmuş, her gün oradan oraya koşturmuşum ve bunun için minnettardım. Stajdan çok şey öğrenmişim. Hatta beni kaydettikleri çevrimiçi, kendi hızında ilerleyen kursları çoktan yarılamıştım. Ancak şimdi, oğlumla geçireceğim tüm boş zamanlar için hazırdım.

Çalışma saatlerim hâlâ yarı zamanlıydı. Yani oğlum haftada birkaç gün sadece dört saat, araba süresini de sayarsam beş saat kurumun kreşinde ya da Lolli'nin yanında kalıyordu. Kurs çalışmalarımı da o uyuduktan sonra yapıyordum ama... *Tanrım*. Her sabah ilk iş olarak kalkıp kendimizi toplamak zorunda olmak çok güzel olacaktı.

Şimdi neden tüm filmlerde annelerin çocuklar yataktan kalkmadan önce kalkıp hazır olduklarını anlıyordum. O değerli sessizliğe, ardından gelen kaos kadar ihtiyacımız vardı.

Bir elimde sıcak kahve, kolumun altına sıkıştırdığım monitörle arka kapıdan çıktım. Gazlı şömineyi yaktıktan sonra arka verandadaki küçük kanepeye uzandım ve sabahın erken saatlerinde okyanusu seyretmeye başladım. Kupamı kaldırıp kahvenin kokusunu uzun uzun içime çektiğimde yüzümde bir gülümseme belirdi. “Sabahın erken saatlerinde esen meltem, kahve ve sıcak bir ateş, tam da benim bahar tatili anlayışım,” dedim kendi kendime.

“Ben de burada en önemli şeyin ben olacağımı sanıyordum.”

Sesini duyunca yerimden sıçradım, kahvem bardağımdan hafifçe döküldü. Kafamı çevirdiğimde kumların üzerinde Ma-son’ı gördüm, yüksek verandanın tahtaları arasından sadece kafası görünüyordu.

“Nasıl olur?” diye çığlık atarak kupamı masaya bıraktım ve onunla merdivenlerde buluşmak için koştum.

Beni merdivenlerin başında yakalayacağını bildiğim için zıpladım. Bacaklarımı ona doladığımda güldü ve kollarıyla beni sarıp merdivenlerden çıkmaya başladı. Geri çekilmeden önce dudaklarını yanaklarıma değdirdi.

“Tanrım, bu tam da beklediğim karşılamaydı.”

“Neden buradasın?”

Kaşlarını kaldırıp masanın üzerindeki monitöre baktı. Deaton hâlâ beşiğinde uyuyordu.

Gözlerimi devirip beni isteksizce yere bırakana kadar kıpırdandım. “Yani şu anda uçağa biniyor olman gerekmiyor muydu?”

“Ah, onu mu diyorsun?” Sırtarak evin içine doğru ilerledi ve kendine kahve yapmaya başladı.

Verandaya dönene kadar her hareketini takip ettim. Elinde bardağıyla az önce kalktığım kanepeye oturduğunda hemen yanındaki boş yere yerleştim.

“Artık konuşacak mısın?” diye şakayla sitem ettim.

Mason bir parmağını kaldırdı, kahvesinden bir yudum aldı ve başım salladı. “Haklısın. İşte benim bahar tatilim böyle olmalı.”

Ona ters bir bakış attım. “Senin Meksika’ya gitmen gerekiyordu.”

“Öyle miydi?” dedi başını yana eğerek. Şakayla vurduğumda kahkaha attı. “Parker’ın izin alabildiğini ve onun da Kenra’yla gitmeye karar verdiğini duydum. Bu da demek oluyor ki...”

“Mason, ben kendi başıma gayet iyiyim,” dedim kaşlarımı çatarak.

“...benim de sizi tamamen kendime ayırma şansım var ve bu fırsatı kaçırmam,” diye sözünü tamamladı ben hiç konuşmamışım gibi.

Lanet olsun, bu söz beni içten içe sıcacık bir mutluluğa boğmadı desem yalan olurdu. *Ah, Tanrım.* Klasik bir kızdım. “Kes şunu.”

“Ben ciddiylim,” diye sıırttı. Bu durumdan mutlu olduğumu bilerek gözlerini üzerimde gezdirdi. “Uçak biletimi iptal ettim ve daha iyi bir şey aldım.”

“Arkadaşlarınla Meksika’ya gitmekten daha iyi ne olabilir ki?” diye sordum.

“Kız arkadaşımın Disneyland’e bir gezi.”

Benim cevap vermeme fırsat kalmadan sanki bunu söylemek istememiş gibi gözleri büyüdü. Gerçi ne diyebilirdim ki? Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

Ah Tanrım, bundan gerçekten rahatsız olmamıştım.

Olmalı mıydım? Bir dakika.

“*Disneyland* mi dedin?”

Mason geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Önümüzdeki iki sabah, okyanustan esen serin rüzgârların tadını çıkarmalısın, güzellik. Çünkü üç gün sonra bu rüzgârlar Disney’e bakan bir balkonun üzerinden esecek.”

Heyecanımı kontrol altına almaya çalıştım, gerçekten çalıştım ama içimden gelen o küçük çığlığı durduramadım. Kollarına atlayarak ona sarıldım. Geri çekildiğimde kucağına yarı oturmuş olduğumu fark ettim. Eli sırtımda usulca yukarı aşağı geziniyordu.

Dudağımı ısırduğimde Mason öne doğru eğildi.

Dudaklarım aralandı ama Mason benden önce davranarak arkama uzandı ve kupamı elime tutuşturdu.

“Al bakalım,” dedi boğuk bir sesle.

Kupamı alarak tekrar okyanusa döndüm ama kucağından kalkmadım, o da beni kaldırmaya çalışmadı.

Sabahın erken saatlerinde, birbirimizin yanında tamamen sessizce oturduk.

Haftalardır hissetmediğim kadar rahat hissediyordum.

Fakat Mason’da beni böylesine sakinleştiren bir şey vardı, değil mi? Hep içimde hissettiğim, beni ısıtan bir şeydi. Aslında buna mecbur olmadığı halde bana dayanak olan adamı hatırlatan bir şey.

“Burada olmana sevindim,” diye itiraf ettim.

Mason dudaklarını şakağıma dokundurdu ve alçak bir sesle, sanki duymamı istemiyormuş gibi fısıldadı. “Sen neredeysen, ben de oradayım.”

Sözlerinin getirdiği sıcaklığı içime çekerek gözlerimi kapattım. Bu iyi bir hafta olacaktı.

“Hadi, hadi. Beş dakika içinde başlıyor.” Mason’ı bileğinden çekiştirerek neredeyse sürükledim ve yol boyunca kıkırdadı. Deaton göğsüne bağladığı küçük taşıyıcıda huzur içinde uyuyordu, Mason buraya gelirken bu taşıyıcıyı almak için beni ikna etmişti.

“Yüzünde boya olan bir kıza göre oldukça otoriter davrandığının farkında mısın?” diye şaka yaptı.

“Tek boynuzlu at gibi boynuzum ve ışıltılı gökkuşağı yanaklarım beni tatlı gösteriyor,” dedim gülererek. “Bunu kaçırsam başına geleceklere hazırlıklı olsan iyi edersin.”

“Sırf bunun ne demek olduğunu görmek için geç kalmak istiyorum.”

Geri dönüp yüzüne bakmam gerekmiyordu, kesinlikle sırtı-tığını biliyordum.

“Devam et, Johnson. Bu gece tüm battaniyelerini çalarım.”

Kıkırdaması karanlıktı ve böyle konuşmamam gerektiğini fark edince ona bakmaya cesaret edemedim. Göğsüm yanmaya başladı.

Kapıya iki dakika kala yetiştik ve o an, hızlı geçiş biletlerinin gecikme durumunda küçük bir tolerans süresi tanıdığını öğrendim. Olsun, riske atamazdım.

Sıranın hemen hemen en önündeydik ve büyük kova benzeri mekanizmalara beklediğimden daha hızlı adım attık.

Birden Mason, yumuşak ve rahat bir sesle hafif bir kahkaha attı. Ona baktığımda gözleri üzerimdeydi.

“Ne?”

Dudakları bir yana kıvrılırken başını iki yana salladı. “Bunun için bu kadar heyecanlanmana bayıldım. Sanki Oceanside’da her zaman binebileceğin bir dönme dolap yokmuş gibi.”

“Ah, süperstar, henüz anlamadın mı?” dedim gülümseyerek. Seyahat çantamı açtım, fotoğraf makinemi çıkardım ve parmağımınla gökyüzünü işaret ettim.

Yukarı bakarken yavaşça dudağının diğer tarafı da kıvrıldı. “Vay canına.”

“Günbatımını en iyi şekilde görebileceğimiz yer burası,” diye açıkladım. “Eğer dün doğru hesapladıysam, ikinci turumuzda en tepeye ulaşacağız. Ama bu sadece bir kısmı.” Arkamı dönüp omzumun üzerinden işaret ettim. “Bak.”

“Harika,” dedi Mason, gözleri her iki parkın manzarasında geziniyordu. Güneş battıkça oyuncakların ışıkları daha da parlıyor ve hareketleniyordu. “Gerçekten bir sanatçının gözlerine sahipsin.”

Makinemin arkasından gülümseyerek parkın yukarıdan birkaç fotoğrafını çektim. Her birkaç saniyede bir gökyüzüne göz attım. Tam tahmin ettiğim gibi güneş tam ortadan kaybolmaya başlamıştı. En tepeye ulaştığımızda ve altımızdaki yolcular değişirken dönme dolap duraksadı.

Durmadan fotoğraf çektim, gördüğüm manzara karşısında yüzümde bir gülümseme belirdi. Makineyi kucağıma indirmeye hazırlandığım sırada, Mason’ın derin bir nefes verdiğini duydum. Bu uzun, yumuşak bir sestir ve ona baktığımda midemde bir kıpırdanma hissettim. Bedenime yumuşak bir sıcaklık yayıldı.

Oğlum hâlâ Mason’ın göğsüne bağlı taşıyıcıda uyuyordu. Mason’ın dudakları onun saç çizgisine yaslanmış, eliyse küçük bedenini kavramıştı. Gözleri uzaktaki pembe-mavi tonlara dalmıştı.

Bu izlemek için sabırsızlandığım günbatımından yüz kat daha güzel bir manzaraydı ve bunu sonsuza kadar saklamak istediğimi biliyordum. Makineyi kaldırıp bu anı ölümsüzleştirdim. Deklanşör sesiyle birlikte göğüskafesimin ardında ona eşlik eden bir his belirdi. Yumuşak, gölgeli bir ürperti idi. Tam olarak tarif edemediğim bir şeydi ama içimi ısıtan bir sıcaklıktı. Ellerimin arasında sıkıca tuttuğum makineye bakarak karşımdaki ikiliye gülümsedim.

Bu fotoğrafa her baktığımda en güzel anılarla hatırlayacağımı biliyordum.

Bir adam ve küçük bir çocuk.

Her annenin yakalamak isteyeceği bir baba-oğul anıydı ve ben... oğlumu benim gibi bir özenle kollarında tutan birinin hayatımda olmasından mutluydum.

Mason'ın yaptığı buydu.

Onu bırakmak istemiyormuş gibi tutuyordu. Onu seviyormuş gibi tutuyordu çünkü gerçekten seviyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım istemsizce.

Mason'm başı hızla bana döndü, sanki bir anlığına bulunduğumuz yeri ve benim de burada olduğumu unutmuştu. Gerçekten bana baktığında, ifadesi şaşkınlıktan başka bir şeye dönüştü... daha fazlasına.

“Neden?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Haklı bir soruydu. İkimiz de biliyorduk ki ona teşekkür edebileceğim milyonlarca şey vardı. Deaton'ın mezar yerinin paha biçilemez armağanı ve Oceanside'a geldiğim o ilk gün gibi. Bu an gibi.

Arada geçen tüm zaman, düşünce ve özen gibi.

Gözlerimi ondan ayırmadan, “Her şey için,” diye cevapladım ve başımı arkama yasladım. Görüşüm bulanıklaştı ama gözyaşlarım bu sefer üzüntüden akmiyordu. “Benim için çok önemlisin, Mase.” *Sandığından daha fazla.*

“Sen de benim için çok önemlisin, güzellik,” diye fısıldadı.

Beni seviyorsun, değil mi?

Bu soru aniden zihnime düşünce boğazım düğümlendi çünkü cevabı ürkütücüydü. Cevabı bilmek için sözlere de ihtiyacım yoktu. Çok açıktı.

Mason Johnson bana âşıktı. Sanırım bir süredir böyleydi.

Deaton'ı bu gece rüyamda gördüğümde ona bunu söylesem ne der acaba diye düşündüm. Kızarmıydı? Mutlu mu olurdu? Gerçekten bilmiyordum ama mutlu olacağını düşünmek istiyordum.

Mason gözlerimin içine bakarken koyu kahverengi gözlerinde çok şey yazıyordu ama hiçbir şey söylemedi, sadece elini dizime koydu ve içimdeki bir şey sıvılaştı.

Uzanarak elini kendi elimle örttüm, parmaklarımız mükemmel bir uyum içinde birbirine geçti.

Yere yaklaştıkça gözlerimi kapatıp daha önce hiç hissetmediğim bir huzura kavuştum. “Tamam,” dedim boğuk bir sesle. “Artık ne yapmak istiyorsan yapabiliriz.”

Mason parmaklarımı sıktı.

İki tur daha dönme dolapta kaldık ve aklımın bir köşesinde çok iyi tanıdığım alçak, sevgi dolu bir ses fısıldadı...

Ya bu hiç bitmeyecek bir yolculuksa?

Mason

Parkta geçirdiğimiz iki upuzun günden sonra son gün öğle yemeğinden sonraya kadar dayanabildik ve otele dönüp havuzun yanındaki *tiki** kültüründen izler taşıyan restoranda erken bir akşam yemeği yemeye karar verdik. Başlangıç menüsünden birkaç şey sipariş edip barın avlusuna oturduk. Mart havası burada mayıs kadar güzeldi, belki gününe bağlı olarak biraz daha az sıcaktı.

Payton tuvaletten döndüğünde tabaklarımızın önünde duran iki buzlu *daiquiri***’yi fark edince kaşlarını kaldırdı.

“Küçük adam sayesinde. İnsanlar beni daha büyük sanıyor,” diye takıldım. “Tabii bir de Brady’nin bana aldığı sahte kimlik var.”

Payton gülerek başını iki yana salladı ve önündeki taze, meyveli içkiye göz attı. “Ya benimkini sorarlarsa?”

“Deaton’ı kucağına alırsın ve sormazlar.”

“Sanmam.” Altdudağını ısırdı, nazikçe içkiye uzandı ama

* 20. yüzyılın ortalarında Amerika’da popülerleşen, Polinezya temalı tropikal barlar, kokteyller ve dekoratif unsurlarla ilişkilendirilen bir alt kültürdür. (ç.n.)

** Rom, limon suyu ve şekerle yapılan, özellikle Küba kökenli klasik bir kokteyldir. Çeşitli meyve aromalarıyla da hazırlanabilir. (ç.n.)

sonra ufak bir gülümsemeyle bana itti. “Teşekkür ederim, harka görünüyor ama henüz alkol alamam.”

Öne eğilerek bardağı tekrar ona doğru ittirdim. “Biliyorum. Bu yüzden seninki alkolsüz, benimki değil.”

Bir an durup bana baktı, ardından yüzüne yayılan gülümsemeyle, “Eee, öyleyse,” diyerek bardağı kaptı. Uzun bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. “Ah, çok iyi, gerçekten çok iyi ama beynim dondu.”

Gülerek arkama yaslandım. Deaton’ın arabasındaki kemerdan sarkan küçük oyuncağı elimde döndürdüm. Oyuncağı yakalamak için çaba sarf ederken çıkardığı cıvıltılı sesleri dinlemek hoşuma gidiyordu. Küçük ayaklarını deli gibi salladığını görünce dayanamayıp onu gıdıkladım.

“Ah... Demek gıdıklanıyorsun, küçük adam. Öyle mi?” Ellerimi bacaklarına kadar çıkarıp tekrar aşağı indirdim.

Kıpırdanarak ellerini ağzına soktu, tombul parmaklarının arasından gülümserken salyalarını çenesine akıttı.

Onu yüzümde bir gülümsemeyle izlerken üzerimde bir çift göz olduğunu hissedince başımı kaldırdım. Tahmin ettiğim gibi bana bakıyordu. Pipetini dudaklarının arasına sıkıştırmıştı. Saçları uzun zamandır ilk kez açık bir şekilde sırtına dökülüyordu.

Elimi uzatıp saçlarını nazikçe çektim. Pipeti dudaklarının arasından çıkararak hafif bir gülümsemeyle bana baktı.

“Seni seviyor.”

“Hah.” Gülerek küçük adama baktım. “Elbette seviyor. Ben onun favorisiyim, değil mi?” diye sorarken eğilip bana fısıldıyormuş gibi davrandım. “Öyle mi? Hadi bakalım.” Ona gösterişli bir şekilde göz kırparak oyunuma devam ettim ve aniden elimi uzatıp annesini kaburgalarından gıdıkladım.

Payton kahkaha atarak başını geriye attı, bardağını tutan parmakları sıkılaştı. Daha da eğilip parmaklarımı kaburgalarının yukarisına bastırduğında kıvrılarak yerinden kaydı. Nere-

deyse sandalyesinden düşüyordu ama onu yakaladım, yarı doğru olarak tekrar yerine oturttum. Bu hareketle tamamen üzerine eğilmiş olmuştum. Başımı arkaya atmış, bana masum ama aynı zamanda *teslim olmuş* gözlerle bakıyordu.

Evet.

Bunu hissediyordu. Bu soyut bağ, bir futbol topunun di-kişleri gibi, bizi birbirimize bağlayarak mükemmel bir uyum yaratıyordu. Mükemmel çift. Hiç beklemediğimiz bir şekilde birbirimize bağlanmıştık.

Karşı koyamadığım, koymak istemediğim bir şekilde.

Eğildim, gözlerimi kapattım ve dudaklarımı yanağına bastırdım. Kokusunu içime çekerek bir an daha orada kaldıktan sonra tekrar yerime oturdum.

Başımı kaldırdığımda yanakları, başındaki kulaklarla uyumlu olsun diye sürdüğü kırmızı ruj kadar kızarmıştı. İster istemez bedeninde her yerin bu şekilde renk değiştirip değiştirmediğini merak ettim.

İçimde bir sıcaklık yükseldi ama neyse ki, o sırada Deaton mızımızlanmaya başladı ve kendime geldim. Hızla onu çözerek kucağıma aldım.

Küçük adam anında sustu, çenesini omzuma yaslayıp tişörtümün bir kısmını yumruklarına alarak ağzına çekti.

Payton yumuşak bir kahkaha atarken başını salladı. Tabaktaki son kanadı alırken, “Tam bir şımarık ufaklık,” diye gülümsedi.

“Hadi bakalım, ‘aynen öyle, anne’ de.”

Kaşlarını kaldırdığında yüksek sesle güldüm. “Pekâlâ, belki bebek kelime dağarcığım üzerinde çalışmam gerekiyor ama bence fena iş çıkarmıyorum.”

Yemeğini çiğnerken gözlerini başka tarafa çevirdi ama içeceğinden bir yudum almak için uzandığında saklamaya çalıştığı gülümsemeyi yakaladım. Bu sessiz bir şekilde, “Evet, Mase, iyi iş çıkarıyorsun,” demek gibiydi.

Deaton yüzünü omzuma sürtmeye, daha hızlı tekmelemeye başlayınca endişeyle Payton'a baktım.

Gülümseyerek ellerini çırttı ve ayağa kalktı. "Yemek zamanı geldi."

"Ben yedirebilirim," dedim arabasının altındaki çantaya göz atarak. Şişelerden birini arıyordum ama yan cepte hiç kalmamıştı. Payton'a baktığımda yanakları pembeleşmişti.

"Şey... pompayı unuttum ve parkta yanımda getirdiğim tüm mamayı kullandık, o yüzden..."

Sözlerini birkaç kez kafamda tekrar ettim ve sonunda anladım. Onu beslemesi gerekiyordu, yani... vücuduyla. Dün geceyi ve dün sabahı düşündüm, duştan çıktığımda Deaton'ın gazını çıkarmaya çalıştığını hatırladım. Deaton'ı ben ortalarda yokken ya da meşgulken emziriyordu.

Bu neden beni rahatsız ediyordu?

İçimdeki ne olduğunu bile bilmediğim duyguyu bastırma-ya çalışırken boğazımı temizledim. Garsonun masaya bıraktığı faturaya oda numaramızı yazdım ve Deaton kollarımdayken ayağa kalktım.

Sessizce odaya doğru yürüdük. Ben Deaton'ı taşırken Payton arabayı itiyordu.

Yoldan geçen insanlar bize gülümsüyordu. Küçük çocuklar, onun bir oyuncak olduğunu düşünüyorlarmış gibi Deaton'a bakıyorlardı. Bu beni, belki hakkım olmayan bir gururla doldurdu ama kendime engel olamadım.

Rol yapmanın zararı yoktu, değil mi? Ben de bu yabancılardan gördükleri küçük aile olduğumuzu hayal edebilirdim.

Tanrım, bu berbat bir düşünce miydi?

"Spa'ya gidebilir miyiz sence?" diye sordu Payton.

Zihnim temizlendi, kafamdaki diğer görüntülerin yerini yenileri aldı. Bedeninin üzerinde başka bir adamın ellerini görünce kaşlarımı çattım. "Şey, eğer masaja ihtiyacın varsa sana masaj yapabilirim. Ellerim güçlüdür."

Yanakları kızarıırken gülümsedi. “Hayır, şey... sıcak su havuzu gibi bir spa.”

“Ah.” Şimdi kafamda ne canlanıyordu? “Ah.”

Payton güldü ve ne düşündüğümü anladığına yemin edebilirdim. Belki de bir adamın onu kıskanıyor olduğunu düşünmek hoşuna gitmişti.

Hayır, belki *benim* onu kıskandığımı düşünmek hoşuna gitmişti.

“Yani yanımda mayo getirmedi ama bir şortum var, onu giyebilirim. Zaten yarın dönüyoruz, bu yüzden üst olarak bu tişörtü giysem olur.” Tişörtüne bakarken yüzünde hafif bir memnuniyetsizlik vardı.

Fikrini değiştirmeye başladığını görebiliyordum.

Tişörtle oynamaya, vücudundaki yeni kıvrımlara yapışmasın diye çekiştirmeye başladı ve altdudağını ısırdı. “Aslında...”

“Kesinlikle sıcak su havuzuna gireceğiz, gerekirse jetlerin yanındaki yer için on yaşındaki çocuklarla güreşiriz,” dedim gülerek.

Bana bilmiş bir sırıtışla baktı.

“Benim de mayom yok, o yüzden basketbol şortlarıyla idare edeceğim. Eğer istersen, üst için bir şeyler ödünç verebilirim.”

“Bu teklifi değerlendireceğim,” diyerek gülümsedi ve ben-den önce asansörden çıkıp odaya ilerledi.

İçeri girdiğimizde ben Deaton’la saçma sapan bir şekilde konuşurken o yeni yapılmış yatağın üzerine yastıkları topladı. Sonra yanıma gelerek oğlunu kollarına aldı.

Kendimi meşgul etmeye çalıştım ama sabah çıkmadan önce odayı toparlamıştık ve temizlikçiler de gelmişti, bu yüzden odada boş boş dolaştım. Çantamdan havuza gidebileceğim kıyafetler çıkardım, değiştirdim ve zamanı öldürmek için banyoda fazlaca oyalandım. Sonra tekrar valizime döndüm, kıyafetleri çıkarıp yeniden katladım.

“Mason.”

“Efendim?” Sesim kısıktı. Boğazımı temizleyip tekrar dedim. “Efendim?”

“Otur,” dedi usulca.

Sonunda ona baktım, omzuna atılmış bir battaniyeyi ve altındaki bebeği gördüğümde omuzlarım rahatladı.

“Utandınız mı, Bay Johnson?”

Kaşlarımı çattığımda gülerek kendini arkasındaki yastık yığınınna bıraktı.

“Utanmadım.” Tamam, belki yüzüm biraz ısınmıştı. İç çekerek kaşımı kaldırdığımda gülümsedi ama ben yanına oturunca bu gülümseme hafifçe tedirginleşti. “Tamam, daha önce hiç kimsenin emzirdiğini görmemiştım, yani... biraz gerildim galiba ama sadece seni rahatsız etmek istemediğim için.”

Başını salladı, battaniyenin altına göz attıktan sonra bana geri döndü. “Evet, dürüst olmak gerekirse ilk başta biraz garipti, özellikle hastanede. Hemşire sürekli nasıl yaptığımı görmek ve her şeyin olması gerektiği gibi gittiğinden emin olmak için gelip durdu. Belki de genç olduğum için ya da yeni bir deneyim olduğu için izlenmek tuhaf geliyordu, bilmiyorum. Ama bir süre sonra bu doğal hissettirmeye başladı.” Omuz silkip gözücuyla bana baktı.

“Onu hissediyor musun?” diye merak ettim. “Yani, acıtıyor mu ya da...”

“Ne zaman emdiğini ya da durduğunu biliyorum ama acıtmıyor, artık değil. Şu an mesela...” derken battaniyenin altında Deaton’ın yerini değiştirdi. Yanımda duran küçük ayakları yerine, koyu renk saçları görünmeye başladı. Sonra bana baktı. “Onun yanında nasıl hiç gerilmiyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani onu tutarken ya da onunla oynarken. Yemin ederim, Parker kollarında hareket ettiğinde panikliyor, Nate ise bambaşka hikâye. Beş saniye ağlamasına dayanamıyor.”

“Onu benden daha sık görmelerinden nefret ediyorum,” dedim farkında olmadan. Gözlerim aniden ona döndü. “Yani...” Başka bir şey bulmaya uğraştım.

“Dediğini kastettin.” Fısıltısına devam ederken yüzü yumuşaktı. “Onu senden daha sık görebilmelerinden nefret ediyorsun,” diye beni tekrarlarlarken altdudağını ısırıldı. Bakışlarını benimkilere odaklayıp, “Bundan nefret etmen hoşuma gidiyor,” diye kabul etti.

“Öyle mi?”

“Ne kadar önemsediyiğini görmeyi seviyorum. Bunu bilmeseyse bile onunla konuşmak için ne kadar sık aradığını. Bazen benim hakkımda bir şey sormadan onu kontrol etmen hoşuma gidiyor.”

“Her zaman ne yaptığını merak ediyorum ve seni kontrol etmek istiyorum.”

“Biliyorum. Bunu da seviyorum.”

Aniden aklımda bir soru canlandı ve kendimi sormaya zorladım. “Deaton beni sever miydi sence?”

Ne beklediğimi bilmiyordum ama Payton’ın yüzüne yayılan geniş gülümseme kalbimi sıkıştırdı. Konuşmaya başladığında bu his iki katma çıktı. “Evet, severdi. Bazen ona senden bahsediyorum. Yani rüyalarımnda.” Yanakları pembeleşti ama bunu itiraf etmekten neden utandığını düşünecek vaktim yoktu.

Onunla konuşuyordu... benim hakkımda.

Bu önemsiz bir itiraf değildi.

Bu durgun sulara atılan bir zırh gibiydi. Kim olduğumun ve bunun benim için ne anlama geldiğinin en uç noktasına kadar uzanan bir dalgalanma etkisi yarattı. Bu kıza olan hislerimin temelini tamamen değiştiren bir şeydi.

Gözlerim onun gözlerinde sabitlenmişti ve tam o anda, küçük bir el battaniyenin kenarına uzanarak onu aşağı çekti.

Deaton'ın küçük yüzü göründü, gözleri benimkilere kilitlendi. Annesini emmeye devam ederken dudakları küçük, dışsız bir gülümsemeyle kıvrıldı, sonra tekrar kapandı.

Gözlerimi tekrar Payton'a çevirdiğimde, onun da bana baktığını gördüm. Elimi uzatıp başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Ben..." *Seni o kadar çok öpmek istiyorum ki, güzellik.* Yutkundum. "Balkona çıkacağım," demekle yetindim.

Bebek mavisi gözlerinde beliren hayal kırıklığı kıvılcımını fark ettim. Ancak kendime bunu düşünmemem gerektiğini söyleyerek hayal ettiğimi varsaydım. Derin bir nefes alırken içimdeki vahşi duyguları sakinleştirmeye çalıştım.

Başımı kaldırdığımda gözlerim çevrede dolaştı. Havuz ve oyun parkı dünden daha sessizdi, restoran ise önceki halinden iki kat daha kalabalıktı. Ancak asıl dikkatimi çeken, en sağdaki halat ışıklar ve tüm hızıyla devam eden bir davetti.

"Sanırım peri masalı düğünü dedikleri böyle bir şey." Payton yanıma gelip ellerini korkuluğun üzerine koydu. Ben daha sormadan ne diyeceğimi anladığı belliydi çünkü hemen cevapladı. "Uyudu. Yine de spa'ya gitmek için onu bebek arabasına koymak istediğimden emin değilim."

Başımı salladım. "Bırak kalsın. Bugün uzun bir gün geçirdi, her Disney karakteriyle fotoğraf çekildi ve daha neler neler."

"Ah, evet. Çok yorulmuş olmalı," diye dalga geçti.

Elimi cebime sokup çıkardım ve yumruğumu aramızda tuttum. "Bugün senin için bir şey aldım."

Kaşları hafifçe çatıldı ama dudaklarında heyecanlı bir kıpırdanma oldu. Parmaklarım açıldığında gözleri avucumun ortasındaki küçük cam çiçeğe kilitlendi. Dudakları aralandı, elini uzatmadan önce gözleri izin istermiş gibi benimkilere döndü.

Başımı salladığımda nazikçe cam çiçeği aldı. Sağa sola eğe-

rek elindeki çiçeğe baktı, ışığın dokunuşuyla pembe ve mavi arasında değişen camın parıltısını izledi.

“Çok güzel,” dedi yumuşak bir sesle.

“Lotus çiçeği.”

Camın pürüzsüz kenarlarını okşarken çiçeği daha dikkatli inceledi.

“Satıcı, bu çiçeklerin en kötü şartlarda bile büyüdüğünü söyledi çünkü dayanıklı ve güçlülermiş. Tıpkı senin gibi.” Mavi gözleri, avuç içlerimi terleten bir yoğunlukla bana döndü. “Yaprakları geceleri kapanır ve bir sonraki gün yeniden açarmış. Karanlıktan çıkıp tekrar ışığı bulmak gibi.”

Payton küçük çiçeğe neredeyse özlemle baktı. Onu göğsüne yaklaştırdı, gözlerini kapatıp yeniden açtı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Teşekkür ederim, Mason. Bu... mükemmel.”

Başımı salladım, camı yanımızdaki küçük masaya koyarken onu izledim. Sonra bana döndüğünde ben de aynı şekilde bedenimi ona çevirdim. Başını geriye eğdi ve tenimi ürperten yumuşak, küçük bir gülümsemeyle gülümsedi.

Aşağıdaki partiye bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. “Beni dansa davet edecek misin, yoksa bu sadece kumsalda mı geçerli?”

Vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Elimi sırtına doladım ve onu kendime doğru öyle sert çektim ki nefesi kesildi, elleri göğsüme çarptı. Yavaşça kolları boynuma dolandığında başımı başına yaslayarak onu daha da yakınlaştırdım.

Müzik yumuşaktı ama kolayca duyabiliyorduk ve ritme uyum sağladık.

Kane Brown’ın *What’s Mine Is Yours* şarkısının sözlerini dinlemek ve bunun sadece bizim için geliyor olduğunu düşünmemek çok zordu.

Bu kadar duygusal biri olduğumu bilmiyordum. Babam, annemle şiir kitabından okuyormuş gibi konuştuğu zamanlarda

onunla dalga geçerdim. Annemin sadece onun için gönderilmiş bir melek olduğunu düşünmesine gözlerimi devirdiğim zamanları hatırladım ama şimdi... anlıyordum.

Mutlak mükemmellik ve saf ihtiyaç hissini anlıyordum çünkü bu kız benim için öyleydi.

O ışığım, güneşim ve var oluş nedenimdi.

Tüm olanlara ve onun yaşadığı acıya rağmen, bunların bir amacı olduğunu hissediyordum. Yaşanan her şey onu tam buraya, bana getirmişti.

Birbirimize tamamen yaslanana kadar kollarımı sıkıca sardım. O da aynı şekilde yaptı, avuçlarını başımın arkasına bastırıp yavaşça aşağı kaydırды. Bu his o kadar yabancıydı ki, vücudumdan bir ürperti geçti. Bir daha böyle bir hissi başka bir yerde bulamayacağımdan emindim.

Zaten istemiyordum da.

Onun benim olmasına gerçekten ihtiyacım vardı.

Lütfen, bebeğim. Benim olur musun?

Şarkı sona erdiğinde yavaşça onu bıraktım. Aramızdaki boşluk büyüdükçe omuzlarıma bir ağırlık çöktü. Geri çekilirken kendimi gülümsemeye zorladım, ona dokunmadan yanından geçmek için elimden geleni yaptım. Tüm bunlar çok fazlaydı.

Fazlaydı, yeterli değildi ve sanırım panikliyordum. Odaya doğru bir adım attım ama sonra küçük eli karnıma bastırarak beni durdurdu.

Tüm kaslarım dondu, hareket edebilen tek şey gözlerimdi. Gözlerine baktım ve kilitlendim.

Tam önüme geçerken karnıma bastıran parmakları titriyordu. Kaşlarının arasında ince çizgiler oluşmuştu.

Hareket etmedim.

Diğer eli, yanımda duran elimi buldu ve o kadar yumuşak bir dokunuşla tuttu ki nefesim kesildi. Elim kaldırıp göğsüne bastırdı. Kalbi benimki gibi çılgınca atıyordu. Bir adım daha

yaklaştığında göğsüm genişledi, kafamda yankılanan ağır bir vuruşla olacakları bekledim.

Karnımdaki eli daha yukarı kaydı, göğsündeki elimle aynı hizaya geldi.

Yutkundu. Dudakları aralanırken, “Hey, Mase?” diye fısıldadı.

Hiçbir şey demeden bekledim.

“Ben... yapmadan duramayacağımı hissediyorum.”

Bir an sonra sözleri beynimde anlam buldu. Bunlar benim sözlerimdi.

Aramızdaki son boşluğu kapatırken ellerim yanlarıma düştü. “Öyleyse, güzellik,” dediğimde içimde daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaç akıyordu. “Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?”

“Korkuyorum.”

“Benim kadar değil.”

“Ya sana zarar verirsem?”

“Seni affederim.”

“Söz ver,” diye fısıldadı. “Bana söz ver, Mason.”

“Söz veriyorum, bebeğim.”

Parmaklarının ucunda yükseldi ve dünya durdu.

Kıvılcımlar uçtu, havai fişekler patladı, trompetler yankılandı.

Beni öptü ve ruhum sarsıldı. Kemiklerimi ezip geçen, her şeyimi altüst eden bir öpücüktü. Sadece o yumuşacık dudaklarıyla beni mahvediyordu. Dolgun, ipeksi bulutlar gibi tatlı bir dokunuşla.

Tadı şeker, bal ve bana ait gibiydi.

Kollarımı etrafına dolayıp cama değene kadar ne yaptığımı bilmiyordum. Sırtım cama yasladım. Ona yakın olma ihtiyacım tamamen kontrolü ele aldı.

Sırtı bana doğru kıvrıldı. Dili benimkini yakaladı ve dillerimiz birbirine dolandı. Hareketleri narin ama cüretkâr, doku-

nuşları ihtiyaç doluydu. Dudaklarından ağzıma doğru alçak bir inilti süzüldüğünde, dengemi sağlamak için duvara tutunmak zorunda kaldım.

Vücudum titriyordu, açıklaması imkânsız bir doğruluk hissi beni baştan aşağı sarıyor ve içten dışa yakıyordu. Alev almıştım. Bu duyuların fazlalığından kaynaklanan bir taşkınlık, bitmeyen bir belirsizlik haliydi. Bu yalnızca onun doldurabileceği bir elektrik akımıydı ve o akım, her hücremden geçiyordu.

Bu *bizdik* ve ben dünyada olduğum sürece bu değişmeyecekti.

Tanrım. Şimdi anlıyordum. Tüm bunlar varlığımın nedeniydi.

Ailemin yıllar önce Oceanside adında küçük bir kasabada ev satın almasının ve Lolli adında bir kızın, Parker adında bir çocukla en iyi arkadaş olmasının nedeni buydu. Kuzenim, Nate'e bu yüzden âşık olmuştu. Onları Oceanside'a getirmek içindi.

Onu bana getirmek içindi.

Onun bu hayatta birden fazla amacı olabilirdi ama tüm bunların nedeni benim için belliydi ve o sadece beş adım ileride uyuyordu. Benim buraya gönderilme amacım tek bir şeydi. O da ikisini de benimmiş gibi sevmekti.

Benim gözümde öyleydiler.

Aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyecektim.

Kimseyi onları sevdiğim gibi sevmeyecektim.

Bu mümkün değildi.

Tek umudum, onun da aynı şeyleri hissetmesi ve oğlunu kendi oğlum gibi sevdiğimi bilmesiydi. Deaton benim kanımdan olmayabilirdi ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. O yine de benimdi ve bunu bir anlamı varsa, eğer bu gece gerçekten benim olacakları anlamına geliyorsa Deaton bizim için istediğim tek küçük şeydi. Sonsuza dek sadece üçümüz olacaktık. Kan bağımızın olmamasının, sevgimi değiştirebileceğini asla sorgulamak zorunda kalmayacaktı. Çünkü onu farklı sevmeyecektim.

Belki çok ileri gidiyordum ama nasıl durabilirdim ki? Aylardır bu anı bekliyordum ve işte gelmişti.

Hayallerimin kızı kollarımda, dudakları dudaklarımdaydı. Kalbi çılgınca atıyor ve duracakmış gibi görünmüyordu.

Umarım durmazdı.

Umarım dudakları uyuşana ve yorulana kadar beni öperdi.

Umarım dizlerinin bağı çözülene, onu kollarımın arasına alıp paylaştığımız yatağa yatırana kadar dudakları benimkilerin üzerinde kalırdı.

Ve umarım sonunda uykuya daldığında, rüyalarında gördüğü kişi ben olurdum. Benimkinde onun olacağından hiç şüphem yoktu.

O zaten rüyalarımıdaki kızdı.

Lütfen benim de onun hayallerinin erkeği olmama izin ver.

BÖLÜM 29

Payton

Geçmiş, Mart

“Keşke günbatımını görebilseydin. Bulutların içinde olmak gibiydi.”

“Gördüm.”

Gülümseyerek ona baktığımda kahverengi gözleri parlıyordu. “Gerçekten mi?”

Yüzündeki ifade yumuşadı. Ona dönüp elini tutarken, “Tabii ki gördüm. Seninleydim, bebek. Hep seninle olacağım,” diye cevap verdi.

“Keşke eve dönmeden önce Deaton’ı sahile götürebilseydik. Suyu bayılıyor. Büyüdüğünde kesin sahil çocuklarından biri olacak.”

Elini uzatıp sıcak avucunu yanağıma bastırdı. “Bunu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kalbim sıkıştı, elimi koyu saçlarının arasından geçirdim. “Seni özlüyorum.”

Geniş bir gülümsemeye karşılık verdi. Gözlerimi usulca kırptığımda görüntüsü yavaş yavaş bulanıklaşmaya başladı.

Gözlerimi açtığımda Mason arabayı çoktan park etmişti. Motoru kapatırken sahildeki evine geri döndüğümüzü fark ettim. “Hey, uykucu,” dedi alçak bir sesle, başıyla arka tarafa işaret etti. “Küçük adam da senin gibi iyi uyudu. Yol boyunca hiç sesini çıkarmadı.”

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı, kemerimi çözüp kollarımı esnettim. “Çünkü trafiğe yakalanmamak için insanlık dışı bir saatte kalktık.”

“Son günümün saatlerce otoyolda geçeceğini düşündüysen yanılmışsın, güzellik. Bugünü doğru şekilde geçireceğiz.”

Arabadan indiğinde onu takip ettim ve etrafında dolaşırken her adımını izledim. Her hareketinde midemde küçük kıpırtılar oluşuyor, uzun zamandır hissetmediğim ve tamamen yeni olan duygular beni sarıyordu. Alışık olmadığım bir heyecan omurgam boyunca dolanıyordu. Dudaklarımı ısırdım ve bana bir adım yaklaştığında bakışlarımı kaldırdım.

Yüzüme yaklaşıncı nefes almayı unuttum. Avuçlarını iki yanımdan arabanın camına bastırdı ve fısıldadı. “Şimdi nasıl olacak, biliyor musun? Kahvaltı, mayo, kumsal, kamp ateşi.”

Yutkunup ciğerlerime hava çekerken başımı geriye attım. Yakınlığı yüzünden başım dönüyordu. “Öyle mi?”

Mason dudaklarındaki utanmaz gülümsemeyle vücudunu bana bastırdı. Ağzını açtığında benim de dudaklarım aralandı ama sonra geri çekildi, arka kapıyı açtı ve gözden kayboldu.

Bir süre daha yerimde çakılı kaldım ve içeriden alçak kahkahasını duydum.

Tanrım, bana ne yaptığını biliyordu.

Bana ne yapıyordu *böyle*?

Her yerim karıncalanıyordu ve daha yeni uyanmıştım. Sanki kilometrelerce koşabilecekmişim gibi hissediyordum, üstelik koşmaktan nefret ederdim. Koşu son çare olarak ya da kardiyo yapmam gerektiğinde kendimi zorladığım bir şeydi.

Başka şekilde de kardiyo yapabilirsin.

Aman Tanrım. Kendi düşüncelerimle yüzüm alev alev yanmaya başladı. Tam o sırada Mason tekrar göründü, Deaton'ı araba koltuğundan çıkarmış, kucağında taşıyordu. Bir kaşım kaldırıp bana bakarken dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. Arkamı dönüp kapıya doğru ilerlerken kahkahası içimde bir yerlere dokunmuyormuş gibi davrandım. Anahtarları bana uzattı ve ne yaptığıma yarı yarıya dikkat ederek oğlumla yaptığı konuşmaya kapılmış bir şekilde kilidi kurcaladım.

“Ve bir şekilde hızla içtiğin o berbat tatsız yulaf ezmesinden sonra yeni *Buzz* şortlarını giyiyoruz. Bence hoşuna gidecek. Ben *Woody**’yi daha çok severim ama... belki bu konuyu büyüdüğünde konuşuruz.”

“Aman Tanrım!” dedim kahkaha atarak. Arkamı dönüp ona baktığımda neredeyse kapının eşiğinde tökezliyordum.

Mason başını geriye atarak güldü. “Dinlediğini biliyordum.”

“Hemen arkamdasınız.” Alayla gözlerimi devirdim ve eve girdim.

“Olabilir ama kapıyı beşinci seferde açabildin. Bana yazdan bir geceyi hatırlattı. Bizimkilerle eve sarhoş dönmüştük. Kapıyı açmaya çalışırken yere düştüğüme eminim.” Gülerken birden durdu. “Yoksa Chase mi düşmüştü?”

Bu kez ben güldüm ve başımı iki yana sallayarak kendimi kanepeye attım. “Pekâlâ, kim kahvaltı hazırlayacak?”

“Son seferinde tostı yaktığım için bence birlikte çalışabiliriz.”

“Ben meyveleri kesebilirim. Ama pastırma kızartmak ya da pankek yapmak? Hiç mümkün değil.”

“Hımm.” Halının üzerine sırtüstü uzanarak Deaton'ı göğsüne koydu. Onu yukarı kaldırdı, bacaklarını esnetmesine ve ayakta duruyormuş gibi dikilmesine yardımcı oldu. Gülüm-

* Buzz ve Woody, Disney'in Oyuncak Hikâyesi filminden karakterlerdir. (ç.n.)

seyerek onu dans ettirirken, “*Tortilla* içinde peynirli çırpılmış yumurtaya ne dersin? Bunu berbat edemeyiz, değil mi?” diye sordu.

Yanıma döndüm ve başımı elimle destekleyerek onları izledim.

Mason, Deaton’la o kadar doğal bir şekilde ilgileniyordu ki, hiç sinirlenmiyor ya da onu hemen bana geri vermeye çalışmıyordu. Hatta tam tersiydi. Deaton huysuzlandığında koşup onu kucaklıyordu. Aç olduğunda biberon olup olmadığını soruyor, onu kendisi beslemek istiyordu. Uykusu geldiğinde onu göğsüne yaslayıp gözleri kapanana kadar ileri geri yürüyordu. Uyuduktan sonra bile onu bırakmıyor, göğsünde tutmaya devam ediyordu.

Kalbine yaslıyordu...

Bana baktığını fark edince gözlerimi kırıştırdım. Cevap bekliyordu ama ben soruyu unutmuştum. “Ne?”

Kıkırdayarak Deaton’ı havaya kaldırdı, küçük oğlum çığlık atıp geniş bir gülümseme sununca güldü. Bir damla salya akar-ken Mason kaçtı, yine de boynuna geldi.

Kahkaha atarak yuvarlandığımda bana uzanıp kapüşonumdan yakaladı.

“Bu komik mi?” diye dalga geçti. Beni kanepeden çekerek yanına sürükledi. Deaton’ı göğsüme bırakıp boynunu eğdi ve salyayı yanaklarıma sürttü.

Çığlık atarak ıslaklığı silerken Deaton’ı düşürmeden yarı yarıya dönme çabasıyla kaçmaya çalıştım.

Tekrar arkamı döndüğümde Mason koluna dayanmış, ikimizin üzerinde eğiliyordu.

Oda aniden sessizleşti. Bana yaklaşırken nefesimi tuttum ama dudakları tenime değmedi. Deaton’ı şakağından öptü ve bu süre boyunca bakışlarını benden hiç ayırmadı. Derinden gelen şefkatini ayak parmaklarıma kadar hissediyordum.

Dudaklarım kıvrıldığında o da güldü.

Günü başlatmak için hiç acele etmeden bir süre daha öylece oturduk çünkü gün başladığında çabucak bitecekti. Üstelik bu son günümüzdü. Yemek hazırlarken, ortalığı toplarken ve denize yakın bir yer seçip oraya oturduğumuzda aklımdan sürekli geçen düşünce buydu.

Zamanı yavaşlatabilmeyi diledim çünkü küçük oğlumun şapkasını aşağı çeken bu adama baktığımda bugünün bitmesini istemediğimi fark ettim.

Aslında hiç bitsin istemiyordum. Yarın tüm bunları tekrar yapmak istiyordum.

Sonraki gün tekrar ve bu... *korkutucuydu*.

Ya hepsi elimden alınırsa?

Ya ona âşık olmaya başlarsam ve sonra onu kaybedersem?
Ya bu ihtimalin ilk kısmı artık bir ihtimal bile değilse?

Odadaki gerginlik azalacakmış gibi değildi, hatta yaklaşan bir fırtına gibi artıyordu. Geldiğini hissediyordum ama tepki vermiyordum.

Deaton birkaç saattir uyuyordu. Dışarısı yaktığımız ateşe rağmen fazla soğumuştı, bu yüzden tekrar eve dönmüştük. Bizden başka kimsenin olmadığı bu büyük koca eve.

Kanepede sadece ben ve Mason vardık. Büyük ekranda ikimizin de daha önce hiç izlemediği rasgele bir film oynuyordu. Aynı battaniyenin altında yan yana oturuyorduk. Bacaklarımızı Mason'ın yaklaştırdığı sehpaye uzatmıştık. Sol kolunu arka yastıklara atmış, parmakları omzumun kenarında geziniyordu. Duştan sonra kapüşonlu giymediğim için kendime lanet ettim. Neden atlet ve şort giymiştim?

Belki de cevabı biliyordum. Ne de olsa içimi kemiren o te-

dirginlik hissiyle kaçıp gitmek istesem bile sert parmak uçlarının tenime dokunması beni eritiyordu.

Farkında olup olmadığını bilmiyordum ama parmakları yirmi dört dakikadır tenimdeydi. Yemin ederim, eğer bir an önce durmazsa tenimdeki ürpertinin kalıcı hale geleceğine emindim. Fakat durmasını istemiyordum. Biraz daha aşağı kaymasını istiyordum. Biraz daha yaklaşmasını.

Beni tekrar öpmesini.

Kaslarım gerildi, çoraplarımın içinde ayak parmaklarımı kıvırdım ve battaniyenin altında hafifçe hareket ettim.

Mason da hareketlenerek biraz daha yaklaştı.

Gözlerimi ekrana sabitlemişim. Filmdeki sahnenin nereye gittiğini fark ettiğimde midemdeki gerilim ikiye katlandı.

Mason da benimle aynı anda fark etti. Ekrandaki adam, kadım hafifçe duvara ittiğinde kolumdaki parmakları dondu. Adamın eli kadının tişörtünün altına kayınca sesli bir nefes aldım. Gözlerim ekrandaki her hareketi takip ederken hoparlörden kadının nefesi duyulduğunda ekrandaki yüzüne baktım.

Midem kasılırken yutkundum. Kalp atışlarım öyle hızlandı ki, Mason'ın duyacağından ve içimde neler olduğunu anlayacağından korktum.

Peki içimde neler oluyordu?

Hayata dönüyordum. Hiçlikten filizleniyor ve çaresizce güneşin sıcaklığım istiyordum.

Onun sıcaklığını.

Dudaklarımı ıslatırken Mason'ın parmakları da tekrar harekete geçti. Yukarı ve aşağı, bu kez her seferinde biraz daha ileriye doğru. Yatağa doğru hareket eden çifte bakarken nefesim kesildi.

Farkına varmadan bacaklarımı birbirine sürtmeye başladım, aniden *umutsuzca* ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi kovaladım.

Mason'ın parmakları tenime battığında boğazımdan alçak

bir inilti yükseldi ve serbest kaldı. Aniden ayağa fırladım. Mutfaka doğru koştum ve kafamı buzdolabının içine gömdüm.

Soğuğu içime çekerek derin bir nefes aldım. Gözlerim kapanırken dudaklarımdan titrek bir nefes çıktı.

Bir anda sırtımda göğsünü hissedince sıçradım. Başımı kaldırdım ama bakmadım. Bakamazdım.

Bu çok... fazlaydı.

Üstelik asla yeterli değildi.

Kahretsin. Nefesim artık kesik kesik geliyordu.

Mason elini karnımın üst kısmına bastırınca bedenimin onunkine doğru yaslanmasına izin verdim.

Mükemmel dudakları kulağımı buldu. Dudakları aralandı ve nefesinin sıcaklığı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Dudaklarından küçük bir inilti yükseldi ama yutkunarak onu bastırdı. Söylemeyi düşündüğü her ne varsa dudaklarında öldü. Onun yerine kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve merkezime kasıldı. İnlemek üzereydim. Beni bırakmadan önce dişlerini benimde gezdirirken havada süzüldüğüme yemin edebilirdim.

Onu arkamda hissedebiliyordum. Tahrik olmuştu. Sert uzunluğu kalçamın kıvrımına dayanıyor, parmakları yumuşak karnıma bastırıyor ve aşağı kayıyordu.

Arkamı dönüp kendimi ona bastırmak istiyordum.

Bacaklarımdan arasma uzanmasını, benim de onu ne kadar çok istediğimi hissetmesini istiyordum.

Onu gerçekten istiyordum. Hem de hiçbir şeyi istemediğim kadar.

Bu düşünceyle bedenim gerildiğinde Mason da arkamda aynı şekilde kasıldı. Yavaşça beni bıraktı, vücudunun sıcaklığı geri çekildi ve yerini soğuk bir boşluk aldı.

Hızla arkamı döndüm. Ona uzanmak mı, yoksa kaçmak mı istediğimden emin değildim. Ancak yüzündeki ifade, hangisini yaparsam yapayım anlayışla karşılayacağını söylüyordu. Böyle

davranması onu daha da çok istememe neden oldu ama korkuyordum.

Beni saran bu duygular, daha önce hiç hissetmediğim türdendi. Hiç.

Hatta...

Hayır. Hayır.

Hissettiklerim geçmişle ilgili değildi. Şimdiyle ilgiliydi ve şu an...

Yutkunarak bir adım attım.

Mason geriledi.

Ona bir adım daha yaklaştığımda yine bir adım geriledi. Kararmış bakışları benimkilere kilitlenmişti. Yavaşça geri geri oturma odasına doğru ilerledi. Bir mıknatısın metali çekmesi gibi onu takip ettim.

Tenimin altında havai fişekler patlıyor, her yanıyı ısıtıyor ve kıvılcımlar saçıyordu. Ne yapacağını beklerken içim alev aldı. Kahverengi gözleri beni esir almış bir halde kanepeye oturdu. İfadesi öyle derindi ki, bunu tarif etmeye kelimeler yetmezdi.

Burada ne olacağını bilemiyordum ama bu adama kendimden daha fazla güveniyordum. Bu yüzden gözleri yanındaki yere kaydığında oraya oturdum.

Aramızdaki mesafe biraz artmıştı ama bu bilinçli bir tercih gibi görünüyordu. Neler olacağımı beklerken midemde bir ateş topuyla oturmaya devam ettim.

Mason ekrana döndü, adamın kadım kapıya bastırdığı sahneye geri sardı ve oynat tuşuna bastı.

Nefes alıp başımı hızla ona çevirdim.

Ancak onun dikkati hâlâ ekrandaydı. On saniye geçtiğinde gözlerini ekranda tutabilecek kadar başını geriye doğru eğdi. Kalçasını minder üzerinde hafifçe kaydırды.

Gözlerim kendiliğinden aşağı kaydı ve eşofmanındaki şişkinliğe kilitlendi.

Tekrar bacaklarımı birbirine bastırdım. Elini kaldırıp eşofmanın üzerinden kendi uzunluğuna dokunduğunu gördüğümde ciğerlerimdeki tüm hava çekildi.

Vücudum bu görüntü karşısında titrerken gözlerimiz birbirine kenetlendi. Arka planda kadının inlemeleri duyuluyordu, yanaklarımın içini ısırdım.

Mason bakışlarını benden ayırmadan elini kendi etrafına sardı ve yüz hatları gerildi. Gözlerini kapatıp tekrar önüne döndü.

Tüm bedenim titriyordu ve yavaşça, kalçalarım onun hareketini takip ederek aşağı kaydı. Başım da onunki gibi geriye düştü.

Gözücüyla bana baktı. Altdudağını ısırdığında, onu ısırmanın ben olmasını dileyerek büyülenmiş gibi izledim. Bakışları yavaşça ekrana geri döndü. Çift artık birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı. Sesleri daha yüksekti ve çıkardıkları her sesle kalp atışlarım hızlanıyordu.

Adam, kadını yatağa yatırıp bacaklarının arasına yerleşti. Dudakları açıkta kalan göğüslerine kapandı.

Mason usulca inlediğinde bu ses, damarlarıma saf bir adrenal dalgası gönderdi. Midemdeki ateş topu artık kontrol edilemez bir yangına dönüşmüştü ve söndürülmesi gerekiyordu. Mason'ın söndürmesi gerekiyordu.

Tanrım, onun...

Yere düşen battaniyeyi alarak nazikçe üzerimize örttü. Dudaklarından bir tıslama sesi çıktığında kadınlığım ihtiyaçla kasıldı.

Battaniye yukarı aşağı hareket etmeye başladı ve yüzüne baktığımda gözleri kapalı, dolgun dudakları aralıktı. Uzun, yavaş hareketlerle kendini tatmin ederken gözlerimi ondan alıyordum.

İnlediğinde neredeyse paramparça oldum. Titrek ellerle onu takip etme cesareti buldum.

Şortumu aşağı çekerken göğsüm ve yanaklarım alev alev yanıyordu. Usulca kendime dokunduğumda kalçalarım minderden havalandı. Hissettiğim ihtiyaç o kadar yoğundu ki, nefes alamadım.

Uzun ve gürültülü bir inilti odayı doldurduğunda gözlerim televizyona kaydı.

Adamla kadın şimdi birlikte oluyordu. Adamın bedeni kadının üzerinde yuvarlanıyor ve kalçaları yavaşça hareket ediyordu.

Birden ekrandakiler artık iki yabancı değildi.

Ben ve Mason'dı.

Bedeninin altındaki benim çıplak bedenimdi.

Eğilip boynumu yaladığında titredim. Kalçalarımı sertçe kavradığında inledim.

Bedeni sıcak, ağır bir battaniye gibi üzerimdeyken daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Onu daha da yakınlaştırmak için tırnaklarımı sırtında gezdirdiğimde dizlerimi iyice iki yana açtı. Kendini içime gömdü, daha önce hiç hissetmediğim kadar derinlere ulaştı ve ben titremeye başladım.

Mason inlediğinde gözlerim açıldı. Sesi fantezimin bir parçası değildi.

Bakışlarım ona döndü. Battaniye hareketlerimizle birlikte üzerimizden düşmüştü, aşağı inip kalkan bileğini görebiliyordum ama daha fazlası yoktu.

Bakışlarımı ondan ayırmadan elinin ritmini takip ettim. Karnımdaki kaslar sıkıştı ve nefes alışlarım hızlandı.

Onu hissetmek istiyordum. Görmek.

Onu tatmak istiyordum.

Bu düşünce o kadar baştan çıkarıcı ve bunu yapma ihtiyacı o kadar yabancıydı ki, nefesim kesildi.

Ayak parmaklarım battaniyenin içinde kıvrılırken hafifçe aşağı çektim.

Onu benden saklayan örtü bacaklarına düşünce yüzüm kıpkırmızı kesildi.

Elini kendine sıkıca sarmıştı. Aleti yumruğunun içinde sert, şişkin ve kaygan bir haldeydi. Ucu ıslaklıkla parlıyor, kalın bir damla aşağı doğru süzülüyordu. Başparmağıyla bu ıslak noktaya dokunduğunda inleyerek dudaklarımı yaladım.

Gözleri aniden benimkilere kilitlendiğinde tüm bedenim titredi. Kadınlığım kasıldı ve zevk tüm vücuduma yayıldı ama durmadım.

Tekrar zirveye tırmanmaya devam ettim.

Mason altdudağı boyunca dilini gezdirdiğinde kalçam yine havalandı. Bir şeyin peşindeydim, daha fazlasını istiyordum.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Hızı arttı, her hareketinde kalçaları yükseldi ve sonra gözleri açılırken kasları gerildi. Ben de elimin hızını arttırırken gözlerimi sıkıca kapattım.

İkinci kez zirveye ulaşmak üzereydim.

“Hayır, bebeğim,” diye inledi. “Seni görmeme izin ver.”

Söylediklerine uyup gözlerimi ona çevirdim. Boş elini aramızdaki boşluğa koyduğunda kendi elimi ona bastırdım.

“Tek düşündüğüm sensin.” Elimi sıktı, ellerimizi ters çevirip kendi eli üstte olacak şekilde tuttu. Yumruğumuzu koltuğa bastırırken içimizdeki zevk patladı.

Gözlerimin önüne tekrar ikimiz geldik. Bedeninin beni yatağa bastırışını görebiliyordum. Beni iri gövdesinin altına almasını. Çok büyüktü.

Her yanımı sarıyordu.

Her yanımı sarmasını istiyordum.

Tutuşu titremeye başladığında nefes nefese kaldım.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Televizyondaki kız çığlık atarken ikimiz de titredik, kalçalarımız sarsıldı ve bedenlerimiz şiddetle kasıldı.

Aletinden rahatlamaasının izleri dökölürken ona bakmaya devam ettim, karnımdaki kasılma tam anlamıyla bir girdaba dönüştü. Boğulabilirdim.

Ciğerlerim boşaldı, vücudum o kadar gerildi ki, kopacakmış gibi hissediyordum ve sonra koptu.

Milyonlarca küçük parçaya ayrıldım. Her bir parçam, krala adak sunan bir köylü gibi Mason'ın ayaklarının dibine serildi.

Ardından gelen rahatsız edici sessizliği bekledim ama hiç gelmedi. Mason doğruldu, biraz kıpırdanarak etrafı temizledi. Sonra yan yana, birbirimizin kollarında yattık. Film arka plan-da hâlâ oynuyordu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama sabah uyandı-ğında yalnızdım.

Kaşlarımı çatarak oturdum, gerindim ve mutfaktan gelen sesleri takip ettim.

Eşiğe vardığımda ayaklarım durdu. Karşımdaki manzara içimi rahatlatıp huzurla doldurdu.

Mason masada oturuyordu. Deaton'ın mama sandalyesini yanına çekmişti, parmaklarının arasında da bir bebek kaşığı vardı.

Beni hemen fark etti ve gözleri benimkilere kilitlendi. Gü-lümsediğinde bu gülümsemeyi ruhumda hissettim.

“Görünüşe göre anne uyanmış, küçük adam. Eee, ne diyor-sun? Planlarımızı ona da anlatalım mı?”

Planlarımız.

Onun, Deaton'm ve benim.

Göğsüme ağırlık çöktü ama ağırlığın üzerinde küçük, beyaz bir ışık, nazik bir umut dalı parladı. Belki de bu ışık ne olacağı-nın değil, zaten olanın bir göstergesiydi.

Gülümseyerek içeri adım attım. “Pekâlâ, çocuklar. Anlatın bakalım.”

BÖLÜM 30

Payton

Günümüz, Kasım

Avix Üniversitesi futbol takımı yurdunun önüne geldiğimde arabayı park ettim ve gözlerim beyaz ahşap kapıya doğru kayd.

En son burada olduğum zaman Mason elimden tutup içeri sokmuştu.

Son kez buradan çıktığımda ise gözlerimde yaşlar vardı...

“Hey.” Chase öne doğru eğildi, yumuşak sesi beni anılardan koparınca ona döndüm. “İyi olduğuna emin misin?”

“Evet. Sadece uzun bir gün,” diye yalan söyledim.

“İstersen gelebilirsin. Misafir almamıza izin var.”

İstemedem alaycı bir kahkaha attım ve başımı salladım.

“Evet, biliyorum.”

Başım sallayıp kapıyı açtığımda ben de dışarı çıktım, onunla kaputun yanında buluştum. “Öğle yemeği için teşekkür ederim.”

“Benimle *sushi*’ye geldiğin için teşekkür ederim. Başka kimse yemek istemiyor.”

“Yani ben *California roll** söyledim, tam *sushi* sayılmaz ama...” diye ona takılırken güldüğünde ben de güldüm.

“Eğer istersen yarın tekrar buluşabiliriz,” diye teklif etti.

“Olabilir. Ama bu sefer seçme sırası bende.”

“Yeter ki pizza olmasın. Pizzadan bıktım. Bu evde herkesin aldığı tek şey o.”

“Eminim daha yaratıcı olabilirim.”

Atışmamız sırasında aniden Chase’in yüzündeki gülümseme kayboldu ve birkaç saniye içinde bunun nedenini öğrendim.

Büyük, beyaz bir *Tahoe* ortaya çıktı, ardımdan o araçtan indi.

Şu an keşke toprağın içine gömülebilseydim ama ayaklarım yere çakılıydı. Gözlerim onun yüzüne kilitlenmiş, başını kaldıracığı anı bekliyordu.

Bu yalnızca bir saniyesini aldı.

Başı kalktı, gözleri hiçbir çaba sarf etmeden gözlerimi buldu.

Adımları durdu, bedeni hareketsiz kaldı. Yüzünden bir fırtına geçti. Kafa karışıklığı, endişe ve sert bir öfke. O... kötü görünüyordu. Bitkin ve solgundu.

Gece boyunca onu kimsenin görmediğini ve üzerindeki kıyafetlerin dün gecedan beri üzerindeymiş gibi durduğunu düşünmemeye çalıştım. Ancak içimdeki korku çukuru, sanki çukuru kazmaya başlayan kişi ben değilmişim gibi büyüdü.

Farkında olmadan yarım bir adım attığımda, bu hareketimle uzanıp ona dokunmuşum gibi irkildi. Başını geriye atarak gözlerini gökyüzüne çevirdi. Sanki çaresizce bir cevap arıyordu.

“Mase,” diye seslendim sonunda.

Hızla bana döndü ve yavaşça yürümeye başladı. Gözleri bir kez bile yanımdaki arkadaşına kaymadı. “Ne zamandır buradasın?”

* Geleneksel Japon *sushi*’sinden farklı olarak, bazı malzemeler ve sunum şekli Batı damak tadına göre uyarlanmış *sushi* türüdür. (ç.n.)

“Ben...” *Kahretsin*. “Cumadan beri.” Kelimeler dudaklarından zorla çıkarken hemen ekledim. “Sana bakındım ama...”

“Ama aramadın.”

Gözucuyla Chase’in bakışlarını bizim aramızda gidip geldiğini fark ettim. “Ben aradım,” diye araya girdi. “Ari de. Brady de aradı.”

Mason ise hâlâ bana bakıyordu. “Sen aramadın.”

Yakından bakınca gözlerinin altındaki koyu halkalar çok daha belirgindi. Fazla belirgin. “Neredeydin?”

“Konuşmam gereken biri vardı.” Yüzünü yana çevirip mırıldandı. “Ama çok bir fark yarattığı söylenemez.”

Omurgamda bir şey dolandı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir huzursuzluk hissi beni sardı. Bir kez daha denemek için, “Mase,” diyerek ona doğru bir adım attım. Birden dün gece ne yaptığını gerçekten bilmem gerekiyormuş gibi hissettim. “Nereye gittin?”

“Gerçekten önemsiyor musun?” Hızlı cevabı ve bana attığı bakış, mideme yumruk yemişim gibi hissettirmişti. “Gittiğim yer, yaptığım şey ya da kiminle ne yaptığım umurunda mı gerçekten?”

“Mason,” diye tekrar araya girdi Chase ama Mason’ın ona attığı uyarıcı bakışla sustu.

Dudaklarımı sıkıca kapattığımda gözlerimin arkasında tanıdık bir yanma hissettim.

Mason uzaklara bakarken kaşları çatıldı. “Küçük adamım nerede?” diye sordu. Arka kapısında *Embers Elite* logosu olan arabaya baktığımda gözleri benimkileri takip etti.

Yutkunarak belki de farkında olmadan ona doğru eğildi. “En azından merhaba diyebilir miyim? Ya da hoşça kal?”

Sonunda yine bana baktı, bu kez dudaklarım titredi ama başımı salladım.

Tabii ki salladım.

Bir saniye bile beklemedi.

Döndü, kapıyı açtı ve arabaya bindi.

Mason

Kocaman mavi gözleri, içeri girdiğim an benimkilerle buluştu. İki küçük dişiyle ışıldayan bir gülümsemeyle bana baktığında vücudumdaki tüm gerilim bir anda kayboldu.

Kaslarım gevşedi, kalbim sevgiyle doldu ve istemsizce gülümsemeye başladım. “Hey, koca adam.” Ayaklarını gıdıkla-
dığında tatlı kahkahasıyla benim gülüşüm de büyüdü. “Yoksa
daha da mı büyüdün?” Elimi kaldırıncaya avucuma vurdu. Tekrar
tekrar yaparak çıkan seslere kahkahalar attı. “Evet, büyümüş-
sün. Şu kocaman ellere bak,” dedim gülerek. “Yakında futbol
topunu bile kavrayacaksın.”

Bacaklarını tekmelemeye başladı, dudaklarını hızla hareket
ettirerek bebekçe konuşuyordu. Kendimi tutamadım ve onu
oturduğu yerden aldım, ayaklarının üzerinde durduğunda göz-
lerim şaşkınlıkla ona döndü.

“Vay canına, delikanlı. Bayağı güçlüsün, değil mi?”

Ellerini çırpı. “An-ne.”

Ellerim bir an gerildi ama gülümsemem yavaşça büyüdü.
“Bu kelimeyi artık bayağı iyi öğrenmişsin,” diye fısıldadım.
“Bahse girerim artık sürekli konuşuyorsundur, değil mi, Eins-
tein? Başka neler söyleyebiliyorsun bakalım?”

Aniden mızıldandı, kolunu uzatıp omzumun üzerinden bir
şeyi işaret etti.

“Ne oldu?” diye sorup daha iyi görebilmek için döndüm.
Küçük pelüş futbol topunu gösterdiğini gördüğümde kahkaha-
larla güldüm. “Bu şeyi bu kadar uzağa mı fırlattın? Vay canına.
Kolun ne kadar güçlüymüş.”

Onu oynuncağıyla gıdıkladığımda güldü. “Top, top, top.”

“Evet, doğru.” Gülümsememi durduramıyordum. Küçük ağzından çıkan *top* kelimesi daha çok *toyp* gibi gelse de ne söylemeye çalıştığı açıktı. “Bu bir futbol topu.”

“Top, top!” Ellerini çırpı, pelüş topu yüzüne bastırdı ve ısırmaya başladı. İki küçük yarım dişi alt diş etinden çıkmıştı, üstteki birkaç tanesi de neredeyse çıkmak üzereydi.

Arkama yaslandığımda aniden kucağımdaki bu inanılmaz değerli küçük şeyin farkına vardım. Benim küçük adamım büyüyordu. Her geçen gün daha fazla büyüyordu ve ben bunu kaçırıyordum.

Beni iyi bir sona götürmeyen binlerce ihtimalin ağırlığı omuzlarıma çöktü. Ona sıkıca sarıldım ve biliyormuş gibi o küçük avucu omzuma pat pat vurduğunda kalbim bir saniyeliğine durdu. Sanki beni, benim onu rahatlatmam gerektiği şekilde rahatlatıyordu. Yanında olmak istediğim gibi.

“Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın, biliyor musun?” diye fısıldadım, gözlerimin ardında beliren yanmayı bastırmaya çalışarak. “Seni özlüyorum, Küçük D. Her gün.”

Başını çevirip yanağıma sulu bir öpücük kondurduğunda dudaklarımdan boğuk bir kahkaha döküldü.

“Sağ ol, dostum. Tam da ihtiyacım olan şeydi.” Elini tutup ona gülümsedim. O ise kucağımda zıplamaya ve kahkahalarla gülmeye devam etti.

O sırada kapı açıldı, vücudum birden gerildi. Ellerim istemsizce onu daha sıkı kavradı. Gözlerim annesininkilere dönüp o gözlerdeki hüznü gördüğümde içimde bir şey kırıldı.

Neden üzgünsün, bebeğim?

Kendin için mi?

Benim için mi?

Payton gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaçırdı. “*Avix Inquirer* ile biraz daha çalışmak için buradayım. Yeni fikirler denemek istiyorlar ve beni tekrar çağırdılar, o yüzden...”

Göğsümde bir gurur kabardı, mümkün olduğunca sıcak bir gülümseme sundum. “Bu harika, güzellik. Senin adına çok sevindim.”

Kaşlarını çatıp başını salladı. “Her neyse, aynı yerde kalıyorum... geçen seferki yani. Belki istersen...”

Gelebilirsin mi? Bir süre birlikte kalabilir miyiz?

Umutlandım...

“Onu bir süre alabilirsin? İstersen bir ya da iki saate bana geri getirirsin ya da ne zaman istersen.”

O umut bir anda söndü, tonlarca ağırlığın altında ezildi.

Ona dikkatlice bakarken içimi kemiren boşluk da büyüyordu. “Sen olmadan mı?”

Bakışlarını yere indirdiğinde yanaklarından süzülen gözyaşlarını izledim. Fakat bu gözyaşları benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. O yüzden koruma içgüdülerime teslim olmadım. Onu kollarıma alıp sıkıca tutma isteğimi bastırdım. Ona yaklaşıp gözyaşlarını silerek daha iyi hissetmesini sağlamama izin vermesi için yalvarmadım.

Sadece başımı salladım, arabadan indim ve küçük adamımı göğsüme bastırdım. Eğilerek arabadan bez çantasını aldım. Yanından geçip giderken hiçbir şey söylemedim, Chase’in sorgulayan bakışlarını görmezden geldim ve doğruca takım yurduna girip üst kattaki odama çıktım.

Kızgın olmak istiyordum.

Bağırarak, çağırmak ve tüm bu söylemediği şeyler için hesap sormak istiyordum. Ancak bu düşünce geldiği anda uçup gitti çünkü oğlum kollarımdaydı. En azından bana bunu vermişti.

Bir anda zihnim tamamen sıfırlandı, uzun zamandır ilk kez damarlarımda tam bir huzur aktığını hissettim.

İşte istediğim şey buydu. Küçük adamımla bir öğleden sonra istiyordum. Hiçbir şey yapmadan ama aynı zamanda her şeyi yaparak geçirecektik.

“Tamam, küçük adam.” Yere bir battaniye serdim, etrafına birkaç yastık attım ve onu oturttum. Sonra kendim de önüne uzandım. “Babanın turnuva videolarından birkaçını izledim ve sanırım sana bir iki şey gösterebilirim. Ne dersin?”

Deaton tükürükler püskürttü, yabancı bir bebek dilinde bir şeyler mırıldandı, ardından destansı bir hızla emekleyerek bana doğru atıldı. Vücudumun üzerine yarı şekilde tırmanıp bacaklarıyla kendini iterken güldüm.

“Şuna bak, tam bir doğal yetenek.” Kollarını boynuma doladım, beni döndürüyormuş gibi davrandım ve onu bacakları yana doğru yayılacak şekilde yatırdım. “Ve tuş! Deaton Vermont birinci turda zafer kazanıyor!” Birkaç hareket daha yaptık, yerde güreştiğimiz süre boyunca küçük adamım gülmeye ve alkışlamaya devam etti. Onu havaya kaldırıp başımın üzerinde tutarken bedenini ağırlık gibi kullandım. “Sen dünyadaki en iyi küçük güreşçi olacaksın,” dedim gülerek. Komik yüzler yaptım ve onun beni taklit ettiğini görünce içim tamamen eridi.

Yirmi dakika kadar sonra artık sırtüstü yere uzandım. Gerçekten terlemiştim ve onun da beni taklit ederek yanımda düz bir şekilde uzanmasına kahkahalarla güldüm.

“Şöyle yumruk tokuşturabilir misin?” diyerek elimi uzattım. Elime vurup *anne* demeye başladı. Bu kelime favorisi gibiydi. “Bak şöyle.” Elini alıp küçük bir yumruk yaptım ve benimkine dokundurdum. Yumruklarımız birbirine değdiğinde, “Bum!” dedim ve o da güldü. Tekrar tekrar yumruğunu bana uzatarak çıkardığım sesi taklit etmeye çalıştı.

Dikkati dağıldığında kollarımı başımın arkasında kavuş-

turdum, oturmaya çalışırken her hareketini izledim. Ellerini kaburgalarımın üstüne bastırırken, “Ah,” diye inlememle beni yere yatırmış gibi yaptı. Gülerken ayağa kalktı ve kendini alkışladı.

Bedenimdeki tüm kaslar dondu, gözlerimi ondan ayıramıyordum. “Aman Tanrım... ayakta duruyorsun.”

Yavaşça oturur pozisyona geçtim, dikkatlice birkaç santim geriye kaydım ve halının üzerine bacaklarımı açtım. Kollarımı iki yana açmış, bu küçük mucizeye bakarken titriyordum. Her ne kadar kaya gibi sağlam dursa da düşmesinden korkuyordum. “Küçük D, artık yürüyebiliyor musun?” diye istemeden fısıldadım.

Deaton ellerini çırpırmaya devam ederken sağ bacağını kaldırdı ve birkaç santim ileriye bastı.

Telaşla elimi cebime daldırıp telefonumu çıkardım, kayda bastım ve çektiğinden emin olarak yastıklardan birine dayadım. Annem bunu gördüğünde bayılacaktı.

Tabii çoktan bilmiyorsa.

Belki de ben *hariç* herkes biliyordu.

Göğsüme bir ağırlık çöktü ama sol bacağını kaldırıp biraz daha yaklaştığında bu his tamamen silindi.

“Oğlum, yürüyorsun.” Gülümseyerek ellerimi ona doğru uzattığımda, Deaton son beş adımı neredeyse koşarak bir çırpıda attı. Kahkahalarla göğsüme çarptı ve ıslak elleriyle yanaklarımı sıkırmaya başladı.

“Ah, Tanrım,” dedim kahkahalarla kollarımı havaya kaldırırken. “Baban seninle gurur duyuyor...”

Ne söylediğimi fark ettiğimde artık çok geçti ve gözlerimi sıkıca kapatıp onu kendime iyice bastırdım.

“Ba, ba, ba,” diye mırıldandı.

Boğuk bir kahkaha attım, onu döndürerek kucağıma aldım ve çantasına uzandım. Köşe cebinden küçük suluk bardağını çıkardım. “Vay canına, büyüyorsun. Konuşuyorsun, yürüyor-

sun ve artık büyük çocuk bardakları mı kullanıyorsun?” diye mırıldandım.

Bardağı eline verirken ne yapacağını görmek istedim. Beklediğim gibi bardağı ağzına eğdi ve birkaç küçük yudum alırken gözlerini bana dikti. Aynı anda kapüşon iplerimi çekiştirdi. Elimi kaldırıp yumuşak buklelerini okşayarak kocaman mavi gözlerine baktım.

Bir çocuğu, boşanmış bir aile gibi ikinci bir aileyle paylaşmak zorunda kalmak böyle bir şey olmalıydı.

İliklerime işleyen bir hüznün tüm bedenimi sardı ve bu hissin fiziksel acıya yol açtığını fark ettiğimde irkildim. Kendi çocuğumun annesiyle birlikte olmamanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum. Her gün bir şeyleri kaçırdığını bilmek tam anlamıyla bir işkence olurdu. Sanırım bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmak isterdim.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı iki yana salladım.

Ne saçmalıyordum böyle? Bu tam olarak yaşadığım şeydi ve her şeyi denemiştım çünkü ben o diğer yarıydım. Kan bağı olmasa bile o hâlâ benimdi.

Payton benim olmasa bile.

Neden benim olmuyordu?

Çünkü yeterli değilsin ve hiçbir zaman olmayacaksın.

Anladığımı sanmıştım ama anlamıyordum.

Bana söz vermişti.

Söz vermişti ve keşke hiç... vermeseydi.

BÖLÜM 31

Mason

Günümüz, Kasım

Görünüşe göre Payton'ın yeni projesi öncekinden daha büyüktü. Hem *Embers Elite* ile Avix arasındaki bir işbirliği için özel olarak çağrılmış hem de Köpekbalıkları takımının tüm oyuncularının portre fotoğraflarını çekmesi istenmişti.

Bu yüzden sahada tek bir adım bile atmamış olan oyuncular bile yarı çıplak bir şekilde, objektifin önüne geçmek için yarım kilometre uzunluğunda bir sırada bekliyorduk. *Onun* objektifinin.

Ben ilk sıradaydım, Brady ve Chase de yanımdaydı çünkü biz başlangıç kadrosundaydık, yani burada en önce işi biten biz olacaktık. O kadar fazla sporcu vardı ki, tüm ekip için zor bir gün olacaktı.

Tamamen iş odaklı bir şekilde bizi içeri aldılar, oraya buraya döndürüp yönlendirdiler ve dışarı çıkardılar. Gururlanmadan edemedim çünkü *Tanrım...* Payton işinin başında gerçekten harika görünüyordu. Talimatları verirken buyurgan bir hali vardı. Onun bu yanını daha önce hiç görmemiştim. Bu bir buçuk yıl

önce plajda tanıştığım küçük fotoğrafçıdan çok daha profesyonel bir versiyonuydu. Stajı ona yolunu bulmasında yardımcı oluyordu ve o parlak mavi gözleri bu yüzden daha da parlıyordu.

Elbette işim bittikten sonra etrafta kalmam gerekiyordu. Her ihtimale karşı. Son iki saattir, geçici fotoğraf stüdyosundan on adım ileride, duvara yaslanmış bir şekilde sadece... izliyordum. Belki de bekliyordum.

Yemin ederim, biri daha saçlarıyla ilgili bir yorum yaparsa soyunma odasında saçlarım kazıyacaktım.

Gözlerim siyah perdeye kaydı, aralıktan görünen çilek sarısı saçları parlıyordu ve bu nefesimi kesti. Saçları gerçekten muhteşemdi. Sanırım biraz kestirmişti, sabah içeri girdiğimde hemen fark etmiştim. Dün bunu fark edememişim çünkü saçları topuzdu. Çok değil, belki sadece serçeparmağım kadar kestirmişti. Tabii elime alıp alıştığım uzunluğu test edene kadar emin olamazdım.

Bu düşünce zihnimde belirlediği gibi bir toz bulutuna dönüştü ve öksürmeme neden oldu.

Bu sefer parmaklarımı buklelerinde gezdiremeyecektim. Hayır, bu sefer ziyareti çok daha farklı bir şekilde sonuçlanacaktı. Ne benimle geri dönecekti ne de beni yanına davet edecekti.

“Selam.” Yumuşak bir ses düşüncelerimi böldü. Başımı çevirdiğimde Allana’yı gördüm.

“Selam,” dedim nazik bir gülümsemeyle. “Nasılsın?”

“İyi. Şey, dinle.” Elleriyle oynamaya başladı, gözleri takım sırasıyla benim aramda gidip geliyordu. “Bir dakika dışarıda konuşabilir miyiz?”

Kaşlarımı hafifçe çattım ve Payton’a baktım. “Burada konuşamaz mısın?” Özel bir konuşma gerektirecek ne hakkında konuşacağımızı bilmiyordum ve böyle bir şey istemiyordum. Payton’ı burada bu pisliklerle yalnız bırakamazdım.

“Bak, sadece bilmeni istiyorum ki...”

“Bilemiyorum. Bana göre biraz fazla dolgun.”

Allana’nın söylediği her neyse, bu yüksek sesli ve maksatlı yorum karşısında tüm anlamını yitirdi. Başımı hızla kaldırıp Alister Howl’un aptal kafasına gözlerimi diktim. *Ken* bebek gibi şekillendirilmiş saçları, şapkasının altından dışarı fırlıyordu. Sanki yüz metrelik bir çimen sahadan değil de bir beyzbol sahasından çıkıp gelmiş gibiydi. Evet, kulağa aptalca geldiğinin farkındaydım ama umurumda değildi. Aptal gibi görünüyordu ve ne ona ne de onun Amerikanvari tavırlarına katlanabiliyordum.

Sürekli peşimdeydi, sadece duyabileceğimi bildiği için konuştuğunu biliyordum.

Beni onunla görmüştü.

Bu şerefsiz *biliyordu*.

Bildiğini, Allana’dan sonra bana bakarak, “Ama hey, bir oyun kurucu için yeterince iyiye bir başkası için de yeterince iyidir, değil mi?” diye eklediğinde kanıtladı.

Hızla öne atıldım, birkaç kişinin arasından geçerek onun aptal şapkasının siperliğini tuttum ve çektim. Ayaklarına dolanıp yere kapaklandı.

Yerden yukarı baktı, çevresindekiler kahkahalarla gülüyor ve alay ediyorlardı ama o ne yaptığını biliyordu. Bana ters bir bakış bile atmadı. Sadece sırttı, ellerini sahte bir masumiyetle havaya kaldırdı.

“Benim hatam, Johnson.” O sırtış daha da büyüdü fakat altında bir şey vardı. Bu yaz sahaya adım attığından beri taşıdığı çarpık bir nefret. “Sarışınlardan hoşlandığını unutmuşum, değil mi?” dedi tıslayarak.

“Diline hâkim ol, pislik. Beni sınama. Burada olmaz.”
Onunla olmaz.

Şimdi bakışları sertleşmişti, dudakları kıvrılırken ayağa fir-

ladı ve göğsünü benimkine bastırdı. “Bunu senin için mahvetmeliyim. Yapabilirim aslında, şu an, burada.”

Ne demeye çalıştığını bilmiyordum ve umursamıyordum. Ona bir adım daha yaklaşıp, “Deneyebilirsin,” dedim sert bir sesle.

Ağzını açtı ama koç elinde bir panoyla belirlediğinde şansa bakın ki çağrılan oydu. Geçerken omzuyla beni ittiğinde koç kaşlarını kaldırdı ama sadece başımı iki yana salladım. Adam kışına sopa girmiş gibi davranan bir serseriydi, bu yüzden sorununun ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Payton’ın yanına girdi, döndü ve gözlerimin içine dik dik baktı. Sonra perdeyi tamamen kapatarak tek görüş alanımı da kapattı.

Parmaklarım yumruk haline geldiğinde öne doğru atıldım ama henüz yere yapıştırılmış kırmızı bant çizgisine gelmiştim ki Brady ortaya çıktı.

Başını iki yana sallayıp eğildi ve sadece benim duyabileceğim bir sesle, “Yapma. Yapmak istediğini biliyorum ama burası onun gösterisi. Berbat edersen işler sadece daha da kötüleşir,” diye fısıldadı.

Kötüleşir mi? Hah.

Bu nasıl daha kötü olabilirdi ki?

Siktir.

Sanki evren beni test ediyormuş gibi cevap dört saat geçmeden geldi. Koç Rogan ile zorunlu toplantım, hayalarım hızlı bir tekme gibiydi.

“Cuma günü maça Alister başlayacak.”

Kalemim, imza attığım kâğıdın üzerinde durdu.

“Bak, evlat,” diye başlayıp başını iki yana salladı. İfadem açıkça zihnimden geçen “*ne saçmalık bu şimdi*” sorusunu haykırıyordu. “Geçen yıl bu zamanlarda sen Riley’nin yerine başlamıştın. İşleri nasıl yaptığımı biliyorsun. Her sezon iki kez,

ikinci sıra oyuncular sahaya ilk çıkanlar olur.” Gözlerini kısıt-
tığında söylemek istediği daha fazla şey olduğunu biliyordum,
bu yüzden arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum
ve bekledim. “Yarın onunla çalışmanı istiyorum. İki saatten az
olmaz. Ona ipuçları ve taktikler ver, tıpkı Riley’nin sana yaptığı
gibi ona rehberlik et.”

“Ben Noah değilim ve Alister benim gibi değil.”

“O bir futbol oyuncusu, hem de oldukça iyi bir oyuncu. Se-
nin gibi.”

“O sadece tüm zaferi isteyen bir pislik.”

Koç yüksek sesle güldükten sonra ayağa kalktı, masanın et-
rafından dolaşıp ofisinin kapısını açtı. “Hepimiz isteriz, evlat.
Hepimiz. Bazılarımız bunu biraz daha iyi saklar.” Başıyla işa-
ret ettiğinde ayağa kalktım. “Videolarını izle. On dakika içinde
e-posta kutunda olacak. Şimdi git. Ve seni tekrar buraya çağı-
rırsam, nedenini biliyor olursun.”

Yutkundum, kısa bir baş selamı verdikten sonra dışarı çık-
tım. Omuzlarım gergin, başım dikti ama gözden kaybolur kay-
bolmaz ikisi de çöktü. Lanet olsun, ne olmuştu?

Bunun geleceğini biliyordum fakat zihnim meşgul olduğu
için bu durumun beni nasıl bir çıkmaza sürükleyeceğini tam
olarak kavrayamamıştım.

Akademik disiplin cezası. Bana iki puan kaybettiren bir
spor muafiyeti cezası.

Sonraki sınavlarımdan birinden bile kalırsam atılırdım. Ta-
mamen *biterdim*.

Sezonun geri kalanı için yedek kulübesine atılırdım ve Alis-
ter’ı *NFL* eleme maçlarına bizzat kendi ellerimle göndermiş
olurdum. O bu fırsatı hak etmemişti ama şüphesiz bundan fay-
dalanırdı. Kim olsa faydalanırdı.

Sonunda eve galibiyetle döndükleri sürece takımı oraya kimin getirdiği kimsenin umurunda olmazdı. Takımı zafere götürse ben ne yapardım?

Geleceğim ne olurdu?

İşlerin bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdiğimi bilmiyordum. Futbol kendimi bildim bileli hayatımın tamamıydı. Sonra Payton gelmiş ve aniden tüm hayatımı adadığım spordan daha fazlasına sahip olmuşum. O dünyanın en önemli parçası haline gelmişti. Kalbimin zaten kırılmış olmasından mı, yoksa bana kalbini vermeyi reddederek onu kırmak üzere olmasından mı korktuğumu bilemezken güçlü ve kararlı kalmanın ne kadar önemli olduğunu unutmuşum. Sahada ve saha dışında motive kalmanın ne kadar önemli olduğunu.

Sonuçta bir sonraki seviyeye ulaşmak artık sadece benimle ve hayallerimle ilgili değildi. Bu artık onlar içindi. Bizim içindi.

Yeni hayalim, sevdiğim kız ve küçük oğlumuz yanımda, bir *NFL* stadyumunda üzerinde soyadımın yazılı olduğu bir aile süitine sahip olmaktı. Ona isterse dünyayı gezebileceği, hayal ettiği tüm güzel şeylerin fotoğraflarını çekebileceği, ben ve Küçük D'nin kenardan yüzümüzde gülümsemelerle izleyebileceğimiz mutlu, tatmin edici bir gelecek sunma imkânına sahip olmaktı.

Topu nasıl bu kadar sert kaybedebilmişim? Tam tersini yapmalıydım. Kontrol edemediğim şeylere takılıp her şeyin dağılmasına izin vermek yerine, kontrol edebildiğim şeyler için var gücümle savaşmalıydım. Onunla bir hayatı kaybetme düşüncesi hâlâ aklımın bir köşesinde olmalıydı. Nasıl kendimi bu kadar başarısızlığa sürüklemiştim?

Kapıyı hızla açarak soğuk kasım havasına adım atarken, "Siktir, siktir siktir!" diye bağırdım.

"Güzel haberi duymuşsun demek."

Dalga geçiyor olmalısın. Başımı yavaşça çevirdim ve tabii ki oradaydı, binanın yanına yaslanmış duruyordu.

Alayla güldüm. “Bu an için ciddi ciddi burada mı bekledin?”

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, kendini duvardan iterek öne doğru bir adım attı. “Evet.”

Dönerek tamamen ona yöneldim ve kollarımı iki yana açtım. “Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Howl? Söyle.”

“Senin neyin bu kadar özel olduğunu merak ediyorum,” deyip sustu. “Seni izledim, kim olduğunu soruşturdum ama tekrarlanmaya değer bir şey bulamadım.”

“Bu oldukça ürkütücü bir şey,” diye karşılık verdim. “Kapitanına takıntılı olduğunu kabul etmek biraz tuhaf, değil mi?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Takıntılı değilim.” Bir adım geri attı, yerdeki çantasını alırken konuşmaya devam etti. “Hayal kırıklığına uğradım. Hatta belki tiksindim.” Gözleri sertleşti ve tekrar alanıma girdi. “Başkalarının göremediği şeyi görüyorum ve sen sadece derslerinden kalan, sahada batıran, hayatının dışında olanlarla başa çıkamayan zayıf bir herifsin. Bulunduğun konumda olmana sevindim. Sen onu...” Sonra başını hızla çevirdi, boşluğa dik dik baktı. “Siktir git, Johnson. Derslerden kal, kampüsten ayrıl ve başka birinin hayatını mahvetmeden önce ortadan kaybol.”

Uzaklaşan silüetine bakarken kaşlarım çatıldı. Ne dediğini çözmek zordu. Daha önce kendisini diğerlerinden daha üstün gören, başlangıç kadrosunda olmayı hak ettiğine inanan sporcularla tanışmıştım ve bazıları haklıydı, gerçekten. Fakat bunun kanıtı her zaman oyun görüntülerinde olurdu. Gerçekler kendini gösterirdi.

Ancak burada olan bu değildi.

Eğer Alister, benimle ve kadrodaki pozisyonlarımızla ilgili konuşuyorsa büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktı çünkü ondan daha iyiydim. Ben hazır olmadan pozisyonumu alamayacaktı.

Ya da sınavlarımdan kalmadan.

Kahretsin.

Hayır. Bu olmayacaktı. Başarısız olmayacaktım.

Okulda da. Sahada da.

Sevdiğim kızla da.

Keşke ona bunu gösterebilmem için izin verseydi.

Payton

Üç gün dört güne dönüştü ve sonra tüm masraflar karşılanacak şekilde bana bir hafta daha kalmamı teklif ettiler. Yüzümde durduramadığım bir gülümseme vardı. Uzun zamandır hissetmediğim, belki de hiç hissetmediğim bir başarı duygusu içimi kapladı.

“Bu gerçekten çılgınca, biliyor musunuz?” Binanın dışında beni bekleyen Chase ve Paige’e baktım. Aralarında biraz garip bir sessizlik vardı. “Bu kendi başıma yaptığım ilk şeymiş gibi geliyor ve ben...”

“Sen ne?” Paige kollarındaki kitapları sıkıca tutarken başını yana eğdi.

Burnumu kırıstırıp önüme döndüm. “Mahvetmiyorum.”

“Hey.” Chase önümde durdu, yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. “Seni tanıdığımdan beri hiçbir şeyi mahvetmedin. Kendi-ne aksini söylemeyi bırak. Lise bitirme belgeni aldın, bir bebeğin oldu ve hayalindeki işi aynı yıl içinde buldun.”

“Staj,” diye düzelttim.

“İşe dönüşmüş bir staj.” Ellerini iki yana açtığında üniversite kampüsüne bir göz attım.

Kısa bir süre önce, hatta hamile kalmadan önce, üniversiteye gidip gidemeyeceğimi merak ederdim. Daha öncesinde

mesele hiçbir zaman benim ne istediğim olmamıştı. Her zaman Ava Baylor'ın ne istediğiydi. Annem ise *sanatçı ruhlu, gerçekçi olmayan ideallere sahip küçük bir şımarık* yerine sosyal bir prenses istiyordu. Çok tatlıydı.

Kesinlikle.

Chase başını yana eğince ona gülümseyerek baktım. “Biliyor musun, bu motivasyon konuşmalarında oldukça iyisin. Değil mi, Paige?”

Ona baktığımda bakışları Chase ve benim aramda giderken yüzünde meraklı bir ifade vardı. İzlediğimi fark ettiğinde boğazını temizledi ve sahte sahne gülümsemesini takındı. “Elbette, sen öyle diyorsan,” diye takıldı.

Chase başını hızla ona çevirdi. “Bu da ne demek?”

Omuz silkip, “Başkalarını motive etmekte oldukça iyisin gibi görünüyor ama konu kendine gelince hemen havası sönmeye hazır bir balon gibi oluyorsun,” diye cevap verdi Paige. Chase ona sert bir bakış attığında kahkaha atarak omuzlarını bir kez daha silkti ve sonra bana döndü. “Bugünkü planları son anda iptal ettiğim için tekrar özür dilerim ama yarın sabah görüşeceğiz, değil mi?”

Başımınla onayladım ve uzaklaşmasını izledim. Sonra Chase'le birlikte kreşe doğru yürümeye devam ettik.

Paige duyma mesafesinden çıktığında, “Neden iptal etti?” diye sordu.

“Toplantısı mı ne varmış. Detayları sormadım.” Kaşlarının arasında beliren çizgiyi fark edince, “Ne oldu?” diye sordum.

“Hiç,” diye mırıldandı gözlerini Paige'in gittiği yöne diktirerek. “Sadece beni sinir ediyor.”

“Evet, o hiç bitmeyen tatlılığı çok sinir bozucu, değil mi?”

Hiçbir şey söylemedi, sadece Paige'in kaybolduğu yöne bakmaya devam etti ve sessizlik içinde yürüdük.

Ari bu sabah mesaj atmış, işten ne zaman çıkacağını sor-

muştı. Hep birlikte erken bir akşam yemeğinde bir araya gelecektik, her hafta yaptıkları bir şeydi. Şimdi ben de bunun bir parçası olacaktım ve bu çok güzeldi.

Kreşe yaklaştığımız sırada Chase kolumu tutarak beni durdurdu. Sert bakışlarını takip ettiğimde binanın dışında telefonla konuşan sarışın bir adam gördüm. Hemen gülümseyerek ona doğru ilerledim.

Chase tam, “Payton, bekle,” derken ben adamı selamladım. “Selam, Alister.”

Chase’in bakışları daha da sertleşti ama bu sefer hedef bendim. Gözlerimi büyüterek ona “*ne oluyor?*” bakışı attıktan sonra Alister’a döndüm.

“Geldiğin için teşekkür ederim.” Çantama uzandım, imzalanması gereken formu çıkarıp bir kalemle ona uzattım.

Alister fazla geniş bir gülümsemeyle bana bakarken gözücüyle Chase’i izledi. “Hiç sorun değil. Zaten bu tarafa geliyordum. Biliyor musun, bir ara akşam yemeğine çıkmalıyız. Konuşabiliriz. Duymak isteyeceğin bazı sırlarım var.”

Cevap verme şansım olmadan tanıdık bir figür arkamda belirdi.

“Seni uyardım.” Mason’ın sesi kısık ve öfke doluydu.

Alister gözle görülür biçimde gerildi ama bir şekilde gülümsemesi daha da genişledi. “Sakin ol, Johnson. İşini bitirip eve dönebilmesi için kıza yardım ediyorum sadece.”

Bu da ne demek?

Ayrıca... neler oluyordu?

Omzumun üzerinden Mason’a baktığımda göğsümde tanıdık bir ağırlık oluştu ama bu kez bir parça rahatsızlık da peşinden geldi. “Onu ne konusunda uyardın?” diye sordum.

Mason bana bakmadı, bakışları sertti ve önümdeki adama kilitlenmişti.

Ancak formu Alister’ın elinden çekip omzundan iten Chase oldu. “İşte. İmzaladın. Şimdi güle güle.”

Kâğıdı Chase'in elinden çekip Alister'a özür dilercesine gülümsedim. "Sana daha sonra mesaj atarım."

İki adam da aynı anda, "Bu da ne?!" ve "Aman Tanrım!" deyip birden beni çevrediler ama Alister kaçmayı tercih etti. İkisinin omuzlarının arasından onun sol tarafa doğru koşmaya başladığını gördüm.

Her iki erkek de ağızlarını açtığı anda ellerimi kaldırarak onları susturdum. "Dört oyuncu için tam bir profil hazırlamam istendi, her sınıftan bir tane. Alister benim birinci sınıf öğrencim."

"O benimle oyun oynuyor," dedi Mason kaşlarım çatarak bir adım attı. "Lütfen, sadece..."

"Mase," diyerek onu durdurdum. Olay çıkarmaması için gözlerimle ona yalvardım. Hızlıca Chase'e baktım, başını kaşıyıp uzaklaştı.

Tekrar Mason'a odaklandığımda kahverengi gözlerinin yere düştüğünü ve yüzünde yıkılmış bir ifade olduğunu gördüm. Son iki dakika anında tamamen silindi. İçgüdüsel olarak ona doğru bir adım atarak avucumu göğsüne bastırdım.

"Sorun ne?" diye fısıldadım ne söyleyeceğimi unutarak.

Yutkundu, hafifçe eğilip alnını benimkine yasladı ve fısıldayarak konuşmaya başladı. "Her şey. Her şey sorunlu, güzellik."

Sonra kendini çekip uzaklaştı, saçlarının uçlarını çekiştirirken basamaklara ilerledi. Yutkunarak onu takip ettim ve kreşe girdik. Daha Deaton'ın çıkış kaydını imzalamayı bitirmeden Cameron köşeden kucığında Deaton'la göründü.

"Mükemmel zamanlama," dedi dağılmış saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak.

Mason sahte bir gülümsemeyle kaşlarım kaldırdı. "Uzun bir gün müydü?"

"Git kendine başka bir iş bul. Biliyorum, bok gibi görünüyorum. Bunu belirttiğin için sağ ol."

Kullandığı kelime karşısında kıvrıkcık saçlı ellili yaşlarında bir kadın, “Cameron,” diye mırıldandı. Sanırım adı June’dı. Gözlerini kapatarak hafifçe başını iki yana salladı.

“Ah, Junie. Beni seviyorsun,” diye karşılık verdi Cameron.

“Eğer bu ufaklıklar eve gidip küfretmeye başlarsa, seni seven tek kişi parmağında oynattığın o yakışıklı çocuk olacak... Tabii kovulduğunda seni bulabilirse.”

Cameron kaşlarını oynattığında kadın homurdandı ve bebek bezlerini yerleştirmeye geri döndü.

“Yakışıklı bir kaçamak mı?” Deaton’ın bebek arabasıyla çantasını odadan çıkarmasını izlerken alay ettim. Son küçük... içten konuşmamızdan sonra Cameron’la daha da yakınlaşmış-tık. Açıkçası arkadaşlıktan daha derin bir bağımız olduğundan başka bir şey bilme bile, birinin beni ve Mason’ı desteklediğini bilmek güzeldi.

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı ama bu yeni erkek arkadaşı hakkında hiçbir şey söylemedi. Küçük adamımı bana uzatırken yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Ancak Deaton kollarını yanımdaki adama doğru uzattı.

Göğsümde bir sıcaklık hissettim, bu sıcaklık Mason’m yüzündeki benzer gülümsemeyi gördüğümde iyice büyüdü.

Kıkırdadığında sesi boğazımda bir düğüm oluşturdu. “Gel bakalım, adamım. Beni özledin mi?” Deaton’ın yanağından öptü ve boynunu ısıırıyormuş gibi yaptı.

Oğlum kahkahalar atarak küçük elleriyle onu itti ama hemen ardından tekrar kendine çekti. Sonunda kollarındayken bana dönse de Mason’m kapüşon iplerini bırakmadı.

“Merhaba, küçük bayım,” dedim gülerek. Dudaklarımı büzdüm ve ağzını açıp salyalı bir öpücükle benimkinin üzerine bastırduğunda kahkaha attım.

Mason da benimle birlikte güldü. “Bunun üzerinde çalışmalıyız, oğlum.”

Oğlu.

Hızla arkamı döndüm, derin bir nefes alarak paniklememe-ye çalıştım ama bu sözler bugün daha sert vuruyormuş gibiydi. Mason'ın eğlenceli davranmaya çalıştığının farkındaydım fakat onun oğluma karşı hissettiklerinin, mesela Brady'nin hissettik-lerinden daha derin olduğunu anlamayacak kadar saf değildim.

Bu oğlum için ne anlama geliyordu? Hiç tanışmadığı babası için?

Zoraki bir gülümsemeyle Cameron'a döndüm, binadan çı-karken bizi oyalayacak bir şey arayarak, "Yoğun bir gün müy-dü?" diye sordum.

"Evet." Göğsüne dramatik bir şekilde bastırarak iç çekti. "Yeni bir bebeğimiz var. Beş aylık falan sanırım ve o kadar tatlı ki. Birkaç haftadır burada ama yemin ederim ben favorisiyim. Annesi biraz tuhaf biri, yine de onun beni sevdiğini fark etmiş olmalı. Burada olduğu günlerde benim de olmamı istedi. Ve açıkçası, program buna uydu. Bir de babası bana takıntılı. Bu arada, *bekâr*. Kontrol ettim." Kahkahalarla güldüğünde Mason sahte bir şekilde iç çekti. "Ah! Oradalar. Ari, bekle biraz!" diye bağırdı. Başımı kaldırdığımda Brady, Chase ve Ari'yi gördüm.

Cameron onlara yetişmek için hızlandığında Mason durup bana döndü. Ona bir konuşma borçlu olduğumu biliyordum ama bu konuşmayı yapmak, saklamak için bu kadar uğraştığım bir yanımı açmam gerektiği anlamına geliyordu. Asıl sorun da buydu, değil mi? Saklanmak. Sanki yaptığım tek şey buydu ve ne içindi?

Sorun benimle ilgili olduğu için açıklamak zordu. Bu süreci atlatabilmek için kendi eylemlerimle ve kararlarım ile yaşamayı öğrenmek zorundaydım... ve henüz oraya gelmemiştim. Gel-meliydim. Deaton için, Mason için ve kendim için. Çabalıyor-dum, gerçekten. Ancak her seferinde, bir çözüm bulduğumu düşündüğüm anda her şey tekrar yerle bir oluyordu.

Kendimi bir hatalar yumağı, tepeden aşağı yuvarlanan ve her yuvarlanışta daha da büyüyen bir kartopu gibi hissediyordum.

Mason'ın yüzünde milyonlarca soru belirdi. Orada öyle ağır bir hüznü vardı ki, nasıl buraya geldiğimizi soracağından emindim ama yanılmışım. Yüzündeki acının benimle ilgisi yoktu. Oğlumla ilgiliydi. "Bana onun yürümeye başladığını söylemedin," dediğinde de açıkça belli oldu.

Ağzımı açtım, özür dilemek için savunmaya geçmeye hazırdım fakat sözleri kafama dank ettiğinde yüzüm düştü. "Ben... ne?" diye fısıldadım. Gözlerim Mason'dan Deaton'a, sonra tekrar Mason'a kaydı. "Yürümüyor ki. Yürümedi," dedim yutkunarak. Gözlerim dolmaya başlarken oğluma baktım. "Mase?" diye fısıldadım.

Kahverengi gözlerine baktığımda, gördüğüm o yumuşaklık beni ağlatmaya yetti. Elimle ağzımı kapattım. "Aman Tanrım, yürüdü mü?" diye sordum şaşkınlıkla.

Mason'ın gülümsemesi, herhangi bir ebeveynin sevgisi kadar saf ve içtendi. Artık o kadar da küçük olmayan bebeğime, kollarındaki Deaton'a baktı.

"Yürüdü," derken cebinden telefonunu çıkardı. "Görmek ister misin?"

Başımı hızla sallayarak yanına doğru eğildim. Videoyu açıp oynattığında ekranda önce kendi bacakları belirdi. Ardından Deaton, kocaman bir gülümseme ve güçlü adımlarla Mason'm bekleyen kollarına yürüdü.

Boğuk bir kahkaha attım, dolu gözlerimle gülümseyerek Mason'a bakarken farkında olmadan ona biraz daha yaklaştım. Videoyu tekrar tekrar oynattım. Onuncu seferde, Deaton'ın kahkahasını duyabilmek için telefonu ellerinden alıp sesi açtım.

"Oğlum, yürüyorsun." Mason'ın sesi, telefonun hoparlöründen bile kadife gibi yumuşak çıkıyordu.

“Payton, bir dakika, kapa...” Mason, kendi sesini duyduğu anda hızla atılıp telefonu elimden almaya çalıştı ama Deaton eğilerek elini geri çekmeye zorladı.

Dikkatim tamamen ekrana kilitlenmişti ve sonra onu duydum. Mason’ın oğlumu kucaklarken fısıldadığı sözleri. “Baban seninle gurur duyuyor.”

Bedenimdeki tüm kaslar gerildi, gözlerim videonun sonunda donmuş olan görüntüye ve o anın yakaladığı şeye kilitlendi. Mason’ın gözleri kapalıydı, Deaton gülümsüyordu. Küçük yumrukları, onu sımsıkı kucaklayan büyük ellere tutunmuştu. Mason’ın elleri ise oğlumun sırtına güvenle bastırılmıştı.

Baba.

Mason...

“Tanrım,” diye nefes aldım. Görüşüm bulanıklaştıkça yanımdaki adama baktım.

Bulutlu olduğu kadar berrak, nefes kesici bir gerçek yüzüme çarptı. Aklımda sanki pişmanlık yankılandı ve beni altüst etti.

Aynı anda hem ağır hem de hafif hissediyordum.

Bunca zaman boyunca Mason ve onun benim için ne ifade ettiğini, bunun *benim için* ne anlama geldiğini düşünerek strese girmiş ve uykularımı kaybetmiştim. Fakat Mason ve Deaton’ı hiç böyle düşünmemiştim. Düşünmüştüm, evet ama bu şekilde değildi.

Onu önemseydiğini biliyordum. Yanımızda olmadığımızda onu özlediğini ve yanında olmayı dilediğini biliyordum. Onu sevdiğini, onun için her şeyi yapacağını biliyordum. Ancak *görmemişim*.

Gözlerim açık değildi. Bildiğim *geçmiş* gerçeklere odaklanmaktan aslında önümde *olanı* görememişim.

Deaton’ın bir babası yoktu ve bu benim suçumdu. Bunun nedeni bendim. Onu Kaliforniya’ya sürüklemiştim, eve dönerken ölmüştü.

Oğlumun babası ölmüş, onu babasız bırakmıştı. Sadece bana sahipti. Bunlar gerçektir. Kesin olarak bildiklerimdi.

Ancak... bu doğru değildi.

Hiçbir zaman *sadece* o ve ben olmamıştık.

İçimde bir panik yükseldi. Bir adım geri attım, sonra bir adım daha. Ardından döndüm ve oğlumu güvenli ellerde bıraktım.

Onu... *babasıyla* bıraktım.

BÖLÜM 32

Payton

Geçmiş, Mayıs

“Dün biraz emekledi. Çoğunlukla geriye doğru.” Gülerek oturur pozisyona geçtim ve yatak başlığına yaslandım. “Ama sanırım yakında alışacak.”

Odanın karşısında durup yatakta uyuyan bebeğe usulca gülümsedi. “Bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Hem de birden. Yakında çılgın bir çocuk gibi etrafta koşturacak.”

Başımı sallayıp elimi küçük sırtında gezdirdim. “Biliyor musun, annem hiç aramadı bile. Aramasını istediğimden değil ama oğlum çok değerli, anlıyor musun? Bir insanın, hiç tanımadığı küçük bir parçasının olduğunu nasıl görmezden gelebildiğini asla anlayamayacağım.”

“Çünkü o, onun bir parçası değil.” Derin kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. “O senin, Payton ve belki bir gün benim de bir parçam olacak.”

“Olacak,” diye söz verirken hafifçe kaşlarım çatıldı. Olması gerektiği gibi yanımda olmadığını fark ettiğimde bu ifadem derinleşti. “Neden uzakta duruyorsun?”

Elim elini ararken kolum ona doğru uzandı ama sadece gülererek başını hafifçe yana eğdi. “Buradayım, bebeğim...”

“Ann, nne, nne.”

Gözlerimi açmadan gülümsemeye başladım ve açtığımda aynı bir çift mavi gözle buluştum. Deaton karnımı itip kendini neredeyse üstüme atınca homurdanarak güldüm. “Size de günaydın, bayım.”

Mason hafifçe güldü, Deaton’ı yerden alıp havaya kaldırdı ve sanki bir uçakmış gibi onu uçurdu. “Hadi, ‘anne, uzun zamandır ayaktayız ve çok açız. *Waffle* istiyoruz’ de bakalım.”

Battaniyeyi göğsüme kadar çekerek yatakta döndüm ve örtünün üzerinden Mason’ın gözlerine baktım. “Merhaba.”

Gülümsemesi genişlerken eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. “Merhaba. Sizi bir gün daha burada tutabildim ve sen bunu boşa harcıyorsun.”

Ağzım açık kalınca hafifçe güldü ve Deaton kollarındayken yataktan kalktı.

“Küçük D’nin bezi değiştirildi ve giyindi, hatta o iğrenç yulaf ezmesinin yarısını yedi. Kız kardeşim Noah ile birlikte lobide, göletin yanında onlarla buluşuyoruz.” Ben oturur pozisyona geçerken Deaton’ı arabasına bağladı ve sonra bana doğru gelip üzerime eğildi. Sırtışı tüm vücudumu ısıttı. Dudakları benimkilerin üzerine hafifçe yaklaştı, nefesinin sıcaklığı tenimi sardı ve fısıldadı. “O mükemmel küçük poponu yataktan çıkar, güzellik. Oğlun ve ben, seni bekliyoruz.”

Gözlerimi kapattım ama dudaklarının baskısını hissetmedim. Yumuşak bir kapı sesi duyduğumda derin bir nefes vererek kendimi yatağa geri attım. Yine de yüzümdeki gülümseme silinmedi.

Mayıs ayındaydık, yani Mason’ın dönemi bitmek üzereydi. Yakında onu hafta sonları ve tatillerden daha fazlasında göre-

cektim. Hatta yazın bir ara birkaç hafta boyunca tamamen bana kalacaktı.

Bu düşünceyle içimdeki kıvılcım büyüdü ve burada oturup buna çok fazla odaklanırsam, bu kıvılcımın devasa bir yangına dönüşeceğini biliyordum. Buna izin veremezdim. Bunun benim iyiliğim için olduğunu bilsem de bana henüz sunmadığı şeyler için ona yalvarmamak yeterince zordu.

İstediğim ne varsa bana verirdi. Bunu biliyordum. Bana bakışında, bana dokunuşunda bu açıkça ortadaydı. Aslında bana *dokunmamaya* çalışmasında bile vardı.

Yalnız kaldığımızda karanlık bakışlarında bir işkence belirtisi ortaya çıkıyor, bu sadece onu daha çok istememe neden oluyordu. Aramızdaki bu şey her neyse korkutucu olmayan tek bir tarafı bile yoktu.

Aramızda olanlar hakkında hiç konuşmamıştık ve belki de kelimelere gerek olmadığı içindi. Her şey o kadar kolaydı ki. Hemen dost olmuş ve bu süreçte daha fazlasını hissetmiştik.

Gerçek bir şeyler.

Omurgamda dolaşan bir suçluluk duygusu hissedince gerildim. Düşüncelerim bir yılı aşkın süre öncesine, hayatımın ilk kez yön değiştirdiği ve hamile olduğumu öğrendiğim zamana döndü. Bunu öğrendikten çok kısa bir süre sonra da sevdiğim çocuk bu dünyadan ayrılmıştı.

Her şey çok uzun zaman önce ve aynı zamanda dün gibi hissettiriyordu.

O zamanlar biri bana o ilk yılı atlatıp atlatamayacağımı sorsaydı... yalan söyler ve evet derdim. Ancak içimden hayır diye çığlık atıyor olurdum. Yapamayacağımı ve istemediğimi haykırırdım. Her şeyin çok fazla olduğunu, güçlü ya da hazır olmadığımı düşünürdüm.

Yanılmış olurdum.

Hazır olmayabilirdim ama güçlüydüm.

Güçlüyüm.

Alt katta beni bekleyen adam bunu görmemi sağlamıştı.

Ona, hayatımdaki varlığının benim için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyeceğim kadar çok şey borçluydum.

O olmadan ne yapardım, bilmiyordum.

Belki de bunu hiç öğrenmek zorunda kalmazsın?

Gülümseyerek yataktan kalktım, hızlıca üstümü değiştirdim ve dişlerimi fırçalamak için banyoya koştum. Tarak almak için dolaba uzanırken aynadaki gülümseyen yüzüme baktım. O anda, annemin sözleri zihnimde canlanarak kendimi kaptırdığım küçük balonumu patlattı.

Annem, onun hayatını mahvettiğimi söylemişti.

Deaton'inkini ise kelimenin tam anlamıyla mahvetmiştim.

Ya taşıdığım zehir Mason'a da bulaşırsa ne olacaktı?

Ya Mason'ın hayatında, onun benimkinde olduğu gibi olumlu bir etki olmak yerine, negatif bir etki olursam?

Ya onu kaybedecek kadar güçlü değilsem?

Hayır.

Hayır!

Aynadaki kıza sertçe baktım. "Bunu yapma. Onun seni zaten mahvettiğinden daha fazla mahvetmesine izin verme."

Çenemi kaldırarak altın rengi simli tarağı uzun saçlarımın arasından geçirip ortadan ikiye ayırdım. Annemin bende görmekten en çok nefret ettiği saç modeli olan iki Hollanda örgüsü yaparken yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi.

Bu ufak ve nihayetinde önemsiz bir zaferdi ama umurumda değildi.

Kendim olmaktan mutluydum, istediğim şeyleri yapıyordum. Şu anda istediğim şey, arkadaşlarımla, oğlumla ve bana önemli olduğumu hissettiren adamla *waffle* yemektir.

Ancak başka bir şey daha istiyordum. *Çaresizce*. Sadece bunun için cesaret bulmam gerekiyordu.

Sanırım bulabilirdim.

Bu düşünceyle ayakkabılarımı giyerek koridora çıktım.

Kafe, Noah'nın bizim için ayarladığı otelin bir parçasıydı. Burada ücretsiz konaklama imkânı, Noah'nın *NFL* sözleşmesini imzaladıktan sonra aldığı sayısız hediyeden biriydi. Çaydanlıkları, üç katlı süslü çörekleri ve ikramları olan şu gösterişli yerlerden biriydi. Adının ne olduğunu bilmesem de denediğim her şey, ki neredeyse hepsini denemiştım, lezzetliydi. Mason'm sipariş ettiği dağ gibi tarçınlı *waffle*'lardan bahsetmiyordum bile. Üç devasa *waffle*'ın üzerine bir kaşık kızarmış dondurma? Bunu kim düşündüyse kesinlikle zam almalıydı.

Tabaklarımızı yarım saatten biraz daha uzun bir süre önce bitirmiştık ama yemek sonrası ağırlığı bizi masadan kalkamayacak hale getirmişti. Sabah güneşi de yardımcı olmuyordu, üstelik iyi hissettiriyordu.

Kafe otelin en sonundaydı. Etrafı devasa bir süs havuzu, taş şelaleler ve ortasında minik bir köprüyle çevriliydi. Göletteki yosunların üzerinde ördekler oturuyordu, küçük yavru ördekler bir taraftan diğerine geçmeyi öğreniyorlardı.

Deaton, Noah'nın kucağında, Ari de hemen yanlarındaydı. Üçü köprüyü kaplıyordu. Yirmi dakikadır orada oturuyor, Deaton'la konuşup gülüyor ve aşağıdaki balıkları gösteriyorlardı. Deaton'ın gözleri suya kilitlenmişti, yan tarafa baktığımda Mason'ın gözlerinin de ona kilitlenmiş olduğunu gördüm.

Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı ve sadece... izliyordu.

“Hey,” diye fısıldadığımda başını yavaşça bana doğru çevirdi. “Düşüncelerini söylemen için ne yapmam gerek?”

Keskin yüz hatları yumuşarken sandalyesini bana döndürdü. Sonra eğilerek benimkini de kendine çekti. Uzanıp bir örgümü çekti ve ardından elimi tuttu. “Bir şey yapmana gerek yok.” Gözlerimin içine bakarak söz verdi. “Benden istediğin her şeyi alabilirsin.”

Geleceğin?

Bu düşünce o kadar aniden aklıma düştü ki irkildim. Mason bunu fark etti ve tepkimin nedeninin sorgularken bakışları derinleştirdi.

“Mase,” diye fısıldadım, diğerlerine bakıp tekrar ona döndüm. “Biz ne yapıyoruz?”

Yutkunarak başparmağıyla elimde daireler çizmeye başladı. “Ne istiyorsan.”

“Ama sen ne istiyorsun?”

“Seni. Onu.” Hiç düşünmeden cevapladı. Emindi. Kesindi.

Bu kadar emin olması beni hem heyecanlandırdı hem de ürküttü. Nasıl bu kadar emin olabiliyordu? “Çok gençsin...”

“Senden büyüğüm, güzellik.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye mırıldandım. Kalp atışlarım hızlanıyordu. “Bu benim hayatım. Beni buraya getiren seçimler yaptım ve sorumluluklarımı anlıyorum. Onları kabul ediyorum ama sen...” Sözlerim yarıda kaldı. Mason söylediklerimi reddetmek istermiş gibi başını iki yana sallıyordu ama bunlar gerçeklerdi.

Ben bir anneydim. Bir oğlum vardı.

O benim tüm hayatımdı ve verdiğim her kararda onu düşünecektim. Bu kararlar her zaman kolay olmayacak, bazen fedakârlık gerektirecekti ama buna hazırdım. Bu artık benim gerçekliğimdi.

Onun değildi.

Olmak *zorunda* da değildi.

“İstediğin zaman gidebilirsin, biliyorsun,” derken kelimeler ağızımdan güçlkle çıktı. “Burada bir zorunluluğun yok.”

“Kes şunu.”

“Ben ciddiylim.”

“Ben de.” Kaşlarını çatarak yerinden kalktı. Bana daha da yaklaştı ve beni ayağa kaldırdı. Bir eli boynumun arkasını sa-

rarken bakışlarını benimkilere kilitledi. “Babam bir keresinde bana şöyle demişti. ‘İstediği kadına layık bir adam, sadece tek bir şekilde yaşar.’ Önceden hiç mantıklı gelmemişi ve biraz deli olduğunu düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum. Bana bunu anladığımda bencil olacağımı söylemişti.”

Beklenmedik bir kahkaha attım. “Bu... beklediğim felsefi bir söz değildi. Daha sarsıcı bir şey bekliyordum.”

“Babam sözden çok eylem adamıdır.” Gülümsedi ama ifadesi hızla yeniden ciddileşti. “Ama bu doğru, güzellik. Hissediyorum. Söz konusu sen olunca, ikiniz olunca ben de bencilim. Tüm zamanınızı istiyorum. Tüm gözyaşlarınızı. Tüm gülümsemelerinizi. Sürekli her anınızı istiyorum ve kimseyle paylaşmak istemiyorum. Şu an gidip kız kardeşimin keyfini kaçırmaktan yalnızca beş saniye uzaktayım çünkü *ben* Küçük D’ye balıkları ve ördekleri göstermek, *ben* ellerini tutmak ve kendi başına köprüde yürüyormuş gibi yapmasını izlemek istiyorum. Çünkü bencilim. Çünkü ne istediğimi biliyorum.” Başparmağı yanağında gezinirken gözlerimin içine baktı. “Seni istiyorum. Bana izin verdiği her şekilde. Her zaman.”

Tepki vermeye ya da gözyaşlarına kapılmaya fırsat bulamadan Ari’yle Noah yanımıza döndü.

Konuşma hızla başka bir yöne kaydı ve öğleden sonranın geri kalanında aklımdan geçen tek şey, odamıza çıkıp eşyalarımızı alarak Avix kampüsüne geri dönmek ve son birkaç saati Mason’ın odasında kilitli geçirmek oldu.

Mason’a baktığımda dudaklarım kıvrıldı. Artık oğlum kucağındaydı.

Sanırım bencil hisseden tek kişi o değildi.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, onu takip eden daha ayıltıcı bir düşünce belirdi.

Bencil olmaya hakkım yoktu. Düşünmem gereken bir çocuğum vardı. Onun geleceğini düşünmek zorundaydım.

İyi bir anne olarak, onu bir başka olası kayıptan korumak için bencil olamazdım.

Fedakâr olmak zorundaydım.

Deaton'ı en sonunda oyun alanına yatırdığımda saat onu biraz geçiyordu. Aklımdaki milyonlarca düşünceyi, endişeyi ve korkuyu anlamlandırmaya çalışırken onu yatağımdan mümkün olduğunca uzun tutmuştum.

Mason'ın oturma odasını yataktan ayırmak için koyduğu küçük bölmenin etrafından adım atarken sinirlerim gerilmiş halde ellerimi birbirine sürttüm. İşte oradaydı, her zamanki gibi benimle uyum içindeydi.

Yatağın kenarında oturuyordu. Omuzları düşmüş, yakışıklı yüzünde buruk bir ifade vardı. Bana gözlerine ulaşmayan küçük ve zoraki bir gülümsemeyle baktı.

“Buraya gel, güzellik,” diye fısıldayarak aralarına girebilmem için bacaklarını genişçe açtı.

Bu şekilde neredeyse göz hizasına geliyorduk. Gözlerim onunkilerden birkaç santim yukarıdaydı. Eli yukarı kalktı, her zamanki nazikliğiyle örgülerimden birini çekti, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Saçlarını böyle seviyorum.”

Annemin nefret ettiği tüm şeyleri, hatta basit bir saç modelini bile sevmesine bayılıyordum.

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Yutkunarak gevşemiş saçları gözlerimden uzaklaştırdı. “Konuş benimle.”

Derin bir nefes alarak aklımı en çok kurcalayan, en önemli ve karmaşık endişeyle başladım.

“Deaton’ı özlüyorum,” dedim onun ruh dolu kahverengi gözlerine bakarak.

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, gerisi bir sel gibi geldi. Zihnimin derinliklerinde bir anlayış kıvılcımı çaktı, bu konuşma hakkındaki korkum aniden bir özgüvene dönüştü çünkü bunların söylenmesi gerekiyordu.

“Onu seviyorum, Mason. Hâlâ seviyorum. Ve belki de bunun nedeni onun benim olarak ölmüş olması ya da bana bu küçük çocuğu vermesi. Belki de onu sonsuza kadar sevmem gerekiyordu. Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Sadece böyle işte.”

Mason başıyla onayladı, gözleri hâlâ benimkilere kilitliydi. “Anlıyorum.”

Ben de başımı salladım. Bir sonraki sözlerimde biraz daha tereddütlüydüm ama net bir şekilde konuştum.

“Oğluma baktığımda babasını görüyorum. Onu gülümsemesinde ve kıvrıcık saçlarında görüyorum. Yorgun olduğunda yüzüne dokunmasında, ellerini yastığın altına koyarak uyumasında görüyorum. Tüm bu küçük şeyler, bana onu hatırlatıyor.” Yutkundum. “Burada olmamasına rağmen, onunla yalnızca rüyalarımnda konuşup görüşebilmeme rağmen o hâlâ *burada*. Ve benim işim, bunun hep böyle olmasını sağlamak. Deaton’ın adını kimden aldığını bilmesini istiyorum. O hatırlanmayı hak ediyor, özellikle oğlu tarafından.”

Mason’ın yüz hatları gerildi, yine de başını salladı. “Benim etrafta olmamın bunu engelleyeceğinden korkuyorsun.”

“Biliyorum ki öyle olacak,” diye fısıldadığımda yüzü düştü. “Payton...”

Ellerimi kaldırdım. “Lütfen, bitirmeme izin ver.”

Sustu. Rahatsızlık kaşlarının arasında çizgiler oluşturmuştu. Elimi kaldırıp yüz ifadesini yumuşatmak istedim ama yapmadım. Konuşmaya devam ettim. “Biliyorum çünkü evet, şu an

ona baktığımda kaybettiğim çocuğu görüyorum. Ama geleceğini düşündüğümde?” diye fısıldadım. “Sadece seni görüyorum.”

Gözlerinde bir umut kıvılcımı belirdi, elleri hızla kalçalarımın uzandı. Sanki onu denize atmışım ve batmak üzereyken bulduğu bir halatmışım gibi bana tutundu.

Dudaklarım titredi, ellerimi kaldırarak yüzünü avuçlarımla arasına aldım. “Seni görüyorum, Mase. İlk adımlarını attığında. Okulun ilk gününde ve ilk güreş müsabakasında. İlk futbol maçında kenarda ve ona araba kullanmayı öğretirken yolcu koltuğunda.” Sesim çatladı, omuzlarımı çaresizce kaldırdım. “Nasıl olduğunu ya da ne zaman olduğunu bilmiyorum ama gerçek bu.”

“Bebeğim...” Sesi yarıda kesildi ve yutkundu. Söyleyeceğim şeyi bekliyordu. Fazla korkmuş, fazla bilinçliydi, tutunduğu ipi bırakmaya cesareti yoktu.

“Korkuyorum,” diye kabul ettim. “Sana hissettiklerim, bu... farklı. Belki de fazla ve...” Sesim çatladı. “Düşünmem gereken küçük bir oğlum var. Ne kadar bencil olmak istesem de ne kadar teslim olup bunun nereye varacağını görmek istesem de yapamam.”

Kaşlarını çatarken gözleri de bulutlandı. Kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu ve bunu görebiliyordum. Ellerinin kalçalarımın titremesinden hissediyordum. “Şu anda bana ne diyorsun, güzellik?”

Gözyaşlarım döküldü ve Mason’ın yüzü de onlarla birlikte çöktü. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” diye kabul ettim. Çenesi göğsüne düştüğünde, “Henüz değil,” diye ekledim.

Bu sözümle aniden başım kaldırdı. Gözleri kısılırken ayağa kalktı. Beni geriye doğru yürüttü ve kollarının arasında kafese aldı. Yutkunarak ellerini başımın yanından duvara yasladı. Gözleri yanaklarımdan süzülen yaşlara kilitlenmişti, sonra tekrar bana baktı. “Henüz,” diye fısıldadı çaresizlik dolu bir sesle. “Henüz mü?”

“Bu hayata hazır olduğunu söyledin, biliyorum ama bu... tüm bunlara düşünmeden atladık. Bu rutine o kadar hızlı girdik ki durup düşünmeyi unuttum. Senin hayatında nerede olduğunu, kendi yerimi. Deaton hayatındaki en önemli adam olması gereken kişiyi çoktan kaybetti. Şimdi sana sahip ama işler karmaşık değilmiş gibi davranamayız. Beni görmeye geliyorsun ya da ben buraya geliyorum ve her şeyi unutuyoruz. Ama pazartesi geldiğinde, sen bir üniversite sınıfında oturacaksın, ben-se sahilde bir kanepede oturmuş bir bebek emziriyor olacağım. Sen üniversitenin ilk yılını bitiriyorsun, oysa ben daha yeni lise tamamlama belgemi aldım. Önünde koca bir hayat var.”

“Bunu söylemeyi bırak, lütfen. Bu adil değil.” Koyu gözleri benimkileri delip geçti. “Ne istediğimi biliyorum ve sizi, ikinizi *hayatımın tamamı* yapmak istiyorum.”

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. *Tanrım*. Bu işkence gibiydi.

Gülümsemem hüznünlüydü. “Belki şu anda istediğin bu ama her şey zamanla değişebilir. Bir gün kendi çocuklarını isteyebilirsin ve o zaman Deaton...”

“İstemem,” diye yemin etti. “O sadece benim onu nasıl gördüğümü bilecek ve ben onu *kendi oğlum* gibi görüyorum. Ona bunu sorgulatacak bir neden vermem. Asla. Kaybettiği kişi olmak istiyorum çünkü onu seviyorum. Hayatındaki en önemli adam olmak istiyorum ve bunu, olması gereken kişiyi gölgede bırakmadan yapabilirim.”

“İşte tam da bunu kastediyorum,” diye fısıldadım. “Sen tamamen kendini adamak için hazırsın ve bunu seviyorum, oysa ben yapamam. *Her ihtimale karşı* onu korumak zorundayım. Bunun adil olmadığını biliyorum ama iyi bir ebeveyn olmak için öğrenmem gereken çok şey var. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum.”

“Ona ihtiyacım var, Payton.”

“Onu senden almıyorum. Onu istediğin zaman görebilir ve onunla konuşabilirsin. Sadece...” Ellerimi göğsüne bastırdım. “Mase, buraya yapmak için geldiğin şeyi yapmalısın. Futbol oyna, üniversitenin tadını çıkar ve belki sonra...”

“‘Henüz’ ve ‘sonra’ dedin ama bu kelimelerin bizim için ne anlama geldiğini söylemedin.” Kaşlarını çatı, savaştığı bir gerilim vardı. Çözölmekle tehdit eden bir vaat ipliğı. “Bize hayır mı diyorsun, yoksa beklememi mi istiyorsun?”

Yutkundum. “Sana asla beklemeni söyleyemem.”

Kendini bastırırken bir elini çenemin altına getirdi, gözleri kısılmıştı. “Ama beklememi *istiyor* musun? Eğer sana kalsaydı, tüm kartlar elinde olsaydı, ne yapmamı isterdin?”

“Mason.”

“Cevap ver, güzellik,” diye talep etti. “Varsayımlar yok, belkiler yok. Bencil olamazsın ama olabilseydin? Bencil olsaydın, beklememi ister miydin? İstiyor musun?” Sesi gittikçe kısıldı. “Beni istiyor musun?”

Kaburgalarımın arkasında bir çatırdama oldu. Görünmez bir bağ Mason’a doğru ulaşmak için çaresizce çabılıyor, bizi birbirimize bağlaması için yalvarıyordu. O kadar derinlere köklenmek istiyordu ki, kimse ve hiçbir şey onu oradan söküp atamazdı.

“Mase.”

“Cevap ver,” dedi bir nefesle.

“Evet.”

Başka bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Bu tek kelime, sıvı gibi, ısıtılmış bir umut gibi, onu tamamen doldurmuş ve ileriye itmişti. Dudakları çaresizce benimkine öyle bir şiddetle çarptı ki, ruhuma daha sıkı bağlandığını hissettim.

Beni ele geçirilmiş bir adam gibi öptü. *Bana takıntılı bir adam gibi.* Sanırım zaten öyleydi.

Dudaklarımı o kadar yoğun, ateşli bir tutkuyla öptü ki, olan-

ları sanki bedenimin dışından izliyordum. Çok sarhoş edici ve gerçeküstüydü, nefes alamıyordum. Tüm bedenim karıncalandı, dizlerim büküldü. Mason hemen beni yakaladı, güçlü ve güven veren kollarını bana sararak beni kendine daha da çekti.

“Benim için ne anlama geldiğini asla bilemezsin,” dedi alnını benimkine yaslayarak. “Bekleyeceğim, güzellik.”

“Biraz uzun sürebilir.”

“Umurumda değil. Başka hiçbirini, seni istediğim gibi istemem. Bunu bekleyebilirim. Bekleyeceğim.”

Titrek bir şekilde gülümsedim. “Bu hoşuma gider.”

Titrek bir nefes verdi. İtirafım üzerine bedenindeki gerginlik gözle görülür bir şekilde hafıfledi.

“Bana söyleyecek misin?” diye fısıldadı. “Hazır olduğunu bildiğin zaman ya da hazır olduğunu düşündüğün anda, bana söyler misin?”

“Bunu ilk bilen sen olacaksın.”

Gözlerimi kaçırmama izin vermedi. Daha önce hiç görmediğim bir kararlılıkla baktı. “Bana, benim ve Deaton için hiçbir şeyin değişmeyeceğini söyledin. Seni ve onu hâlâ göreceğim. Hâlâ konuşacağız. Ve hazır olduğunda bunu ilk ben bileceğim.”

Başımı salladım.

“Bana söz ver.” Kahverengi gözlerinde bir nem pırıltısı gördüğümü sandım ama yüzünü boynuma sakladı. “Bana söz ver, Payton.”

“Söz veriyorum.”

BÖLÜM 33

Mason

Günümüz, Kasım

“Öndeki ayağına çok yük bindiriyorsun.”

Alistar alaycı bir şekilde homurdandı, duruşunu bozmadan topu fırlattı. Düşündüğüm tek şey bunun tam anlamıyla zaman kaybı olduğuydu. Çalışmam, kendimi toparlayıp doğru yola geri dönmem gerekiyordu. Böylece sunabileceğim bir şeyim olacaktı.. Ancak buradaydım. Öğrenmeyi reddeden bir serseriye bir şeyler öğretmeye çalışıyordum.

Alistar geri dönüp alaycı bir şekilde gülümserken başımı iki yana salladım, onun duruşunu taklit ettim ve topu gönderdim. Sonra gözlerinin içine bakarak aynı hareketleri düzgün formda bir kez daha yaptım.

“Ağırlığın yüzde sekseni arkadaki bacağına olmalı,” diye başladım. Kalçalarımı döndürüp arkadaki baktan destek alarak, “Hareket ederken ağırlık öndeki bacağıma geçiyor, kalçalarımı açıyorum ve topa daha fazla güç veriyorum,” diye tekrar açıkladım. Geri çekildim, verdiğim açıklamaya göre atış yap-

tım. Topun gidişini izlerken Alister çenesini sıkı. Farkı görmek için on metre çizgisindeki radara gerek yoktu.

“Herkes senin yaptığın gibi yapmak zorunda değil, seni ukala.”

“Bu benim nasıl yaptığım ile ilgili değil. Doğru yöntem ve yanlış yöntemle ilgili.”

“Evet çünkü sen mükemmelsin.”

Dönüp ona sert bir bakış attım. “Daha iyi olmak istiyor musun, istemiyor musun?”

“Burada olmamın tek nedeni koçun bunu söylemiş olması. Bu takıma kendi başıma girdim ve burada kalmak için senin yardımına ihtiyacım yok.”

“Hayır, ihtiyacın olan bir takımda olmanın ne demek olduğunu öğrenmek.”

“Bu da ne demek?” Yüzüme iyice yaklaştı.

Sadece başımı iki yana sallayarak cevap verdim. “Hiçbir şeyin farkında değilsin ve dinlemiyorsun!”

“Ben mi farkında değilim?” dedi düz bir sesle. Sonra geri çekilip bağırdı. “Ben mi farkında değilim? Bunu söyleyen kişinin sen olması ne kadar ironik, farkında mısınız!”

Göğsüyle beni ittiğinde ben de onu geri ittim. “Senin derdin ne, dostum? İlk günden beri benimle uğraşıyorsun ve artık bıktım.”

“Yaptıklarından sonra bunu hak ediyorsun!”

“Lanet olsun, neyden bahsediyorsun?” diye bağırdım. “Seni tanımıyorum bile ve sen bana bulaşmadan önce ben seninle uğraşmıyordum.”

“Evet, çünkü o kadar iyisin, değil mi? Mükemmel çapkın çocuk. Sen sadece savunmasız kızlarla oynayan bir serserisin. Bebeği olan o güzel şey senin gerçekte kim olduğunu görür görmez, o kadar hızlı kaçacak ki...”

Kariyerimi bu serseri yüzünden daha fazla tehlikeye atmayı

reddederek onu kafa attım. Dürüst olmak gerekirse, alnım burnuna sert bir şekilde çarptığında çıkan o ses, yüzüne yumruk atmak kadar tatmin ediciydi.

Başı geriye doğru savrulurken kan sıçradı ve sendeledi ama peşini bırakmadım. Yakasından tutup sürükleyerek onu ayağa kaldırdım.

“Seni bir kez uyardım. Onun hakkında konuşma, ona bakma ya da onu *düşünme* bile!”

Alister yüzüme kan tükürdü. “Ona gidip çocuğunu almasını ve olabildiğince uzağa kaçmasını söyleyeceğim...”

“O *benim çocuğum!*” diye bağırdım yüzüne.

Alister gözleri büyürken donup kaldı.

Sinirden artık titriyordum. “O benim oğlum ve sen ikisinden de uzak duracaksın. Yoksa, Howl, yemin ederim, önce kollarını sonra bacaklarını kırarım ve burada kazanmaya çalıştığın her şey çöpe gider.”

“Sen düşündüğümünden bile daha büyük bir pisliksin,” diye tısladı Alister, yüzünde gergin bir ifadeyle benden uzaklaştı. Bu ifade hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sonra çenesiyle saha kenarını işaret etti. “*Kız arkadaşının* peşinden koşsan iyi olur, Johnson. Görünüşe göre söylediğin bir şey onu sinirlendirdi.”

Kaşlarımı çatarak sola döndüm ve tam da tahmin ettiğim gibi Payton bebek arabasını hızla çeviriyor, neredeyse koşar adımlarla salondan uzaklaşıyordu.

“Payton!” diye bağırdım hızla peşinden koşarken ama kapılar yüzüme kapandı. Hızla dışarı çıkıp onu konferans salonuna doğru takip ettim. “Bekle!”

Köşeye koştu, kapı koluyla boğuşmaya başladı ama bu kapının diğer taraftan kilitlendiğini biliyordum.

“Onu görmeye gittim!” Sözler, ağzımdan çaresiz bir yalvarış gibi döküldü.

İşe yaradı.

Eli hâlâ kapı kolunun üzerindeyken durdu. Yutkunarak yavaş adımlarla ona ilerlemeye başladım ve tekrar ettim. “Onu görmeye gittim.” Omuzlarının gerilmesini izledim. “Mezarının başında biraz vakit geçirdim.”

Hızla arkasını döndü. Gözünde yaşlar birikmişti ama akıyordu.

“Nasıl cüret edersin,” dedi mavi gözlerinde kopan fırtınayla. Bebek arabasını tekrar odaya çekti, kapının kapanmasına izin verdi ve bana doğru ilerledi. Konuşurken sesi kısıktı. “Buna hakkın yoktu.”

“Vardı. Var,” dediğimde çenesi titredi. “Oraya hiç gitmedin, değil mi?” diye sordum yumuşakça. “Nereye gömüldüğünü *ay-lar* önce sana söyledim ama gitmedin. Neden?”

“Bunu bilemezsin,” diye hırıldadı. Kolları iki yanında gergindi.

“Ama biliyorum.” Bir adım daha attım. “Gitseydin bir iz bırakırdın çünkü bu senin yaptığın bir şey. Ama hiçbir şey yoktu. Neden gitmedin?”

“Bu seni ilgilendirmez,” diye fısıldadı.

“Bence ilgilendiriyor. Sebebin bir parçasıyım, değil mi?” Bir adım daha attım. “Benimle olmak istediğin için suçluluk duyuyorsun ve kendine yalan söylediğin gibi ona yalan söylemeyeceğini biliyorsun.”

“Ben kendime yalan söylemiyorum.”

“Kendine işkence ediyorsun.”

Ellerini yumruk yaparken yutkundu. “Neden Alister’a, Deaton’ın senin oğlun olduğunu söyledin?”

“Konuyu değiştirmenin bize bir faydası olmaz.”

Her zamanki inatçılığıyla çenesini kaldırdı. “Bana cevap ver, Mason! Neden senin oğlun olduğunu söyledin?”

“Çünkü öyle!” diye ben de bağırdım.

Payton başım iki yana sallayarak arkasını döndü ve bebek

arabasına doğru ilerledi. “Bunu yapamam. Bu konuşmayı yapmaya hazır olduğumu sanıyordum ama değilim.”

Hemen önüne geçtim ve yolunu kestim.

“Lütfen çekil.”

“Çekilemem. Sen beni dinlemeden olmaz.”

“Dinlemek istemiyorum.”

“Umurumda değil.”

“Mason, lütfen.”

“Kaybettiğin çocuğun içinde olduğunu anlıyorum,” dedim aceleyle. “Senin bir parçan olduğunu anlıyorum.”

“Anlamıyorsun,” derken gözlerini sıkıca yumdu. “Anlayamazsın.”

“Anlıyorum, Payton. Oradaki küçük çocuk benim için tüm lanet dünyadaki herkesten daha önemli. Ve senin dediğin gibi o *aynı* babası. Ama benim de olabilir.” Artık yalvarıyordum. “Olmasını istiyorum, başka ne yapabilirim? Söyle, ben de yapayım. Her şeyi. Her şeyi yaparım. Ama yapmayacağına söz verdiğin halde beni uzaklaştırıyorsun. Bir gecede her şey değişti ve ben anlamıyorum. Bana yardım et, lütfen. Konuş benimle çünkü ne yapacağımı bilmiyorum. Sana bekleyeceğimi söyledim. Beklemek istiyorum da. Beş ay, beş yıl, umurumda değil.”

“Benim umurumda!” Kollarını savurdu. “Benim umurumda ve fikrimi değiştirdim. Seni istemiyorum. Anlamıyor musun?” Öfkeyle gözyaşlarını silerken bakışları sertleşti. “Bunu yeterince belli etmedim mi?”

“Hayır, etmedin.” Sahte cesareti bir anda kayboldu. “Seni tanıyorum. Herkesten daha iyi.”

Ağlamamaya çalışarak tavana baktı. “Hayır, tanımıyorsun.”

“Tanıyorum.” Artık tam karşısındaydım ve bakışları benimkilerle buluştuğunda teslim olmayacağı bir özlemle doluydu.

“Sen ve ben?” diye devam ettim. “Biz kaçınılmazdık. Bu olması gereken bir şeydi. Eğer klişe olmak istiyorsan, yüzyıllar öncesinde yıldızlara yazılmış bir şeydi.”

“Bu mümkün değil.” Sözlerimi reddetti ama buna inanmadığı ortadaydı. “Seni aynı şekilde kaybedebilirim, peki ya sonra?” Bu sözler, ondan daha önce hiç duymadığım şeylerdi ve kaşlarım anında çatıldı.

“Kaybetmeyeceksin.”

“Bunu bilemezsin. Her şey olabilir.”

Kalbim göğsümde hızla çarparken bir adım daha attım. “Bu gerçeklik seni ne kadar üzse de ne kadar zor olsa da bu doğru. Bunu iliklerimde hissediyorum. Sen ve Küçük D, benim için yaratıldınız ve bana kendini versen de vermesen de bir yere gitmiyorum. Asla.”

“Kontrol edemeyeceğin şeyler söyleme.”

Bunu bu yüzden mi yapıyordu? Beni kaybetmekten korktuğu için mi beni bırakıyordu?

“Payton,” diye fısıldadım. Sesimdeki acıyı duyuyordum ama hissettiklerimin hiçbirisi kendim için değildi. O ve onun yıpranmış mavi gözlerindeki çaresizlik içindi. Bana bakarken gözlerinde gördüğüm korku içindi. “Bize neler olacağım kontrol edemeyebilirim.” Anlamasını sağlamaya çalışarak yutkundum. “Ama kendi eylemlerim üzerinde kontrolüm var ve son zamanlarda bazı hedeflerimi unutmuş olsam da şimdi toparlıyorum. Ve sen hâlâ bir numaralı önceliğimsin. O yüzden beni bir kez daha iyi dinle. Ben *hiçbir yere* gitmiyorum. Her şekilde buradayım çünkü o küçük çocuğu tüm kalbimle seviyorum. Belki seni sevdiğimden bile fazla ve seni seviyorum, Payton.” Yüzünü ellerinin arasına gömdü ama ben devam ettim. “Seni seviyorum.” Ona uzandım. “Seni *çok* seviyorum, güzellik. Ama artık ne yapacağım bilmiyorum. Seni istiyorum. Lanet olsun, eğer bana küçük bir parça verirsen onu bile alırım.”

“Kes şunu.”

“Ciddiyim,” diye devam ettim. “Bir hayaletle rekabet edemem, bu yüzden etmeyeceğim,” diye söz verdim. “Deaton kalbini sonsuzluğa kadar elinde tutabilir. Sadece seni kendi sonsuzluğum boyunca tutmama izin ver.”

Payton bir hıçkırık kopardı ama bunu hemen bir hırıltıya dönüştürdü. Beni sendeletecek şekilde öfkeyle itti.

“Anlamıyor musun?” diye haykırdı ellerini saçlarına götürürken. “Rekabet etmiyorsun!” diye bağırdı ve sonra yıkıldı. Dizleri yere değmeden onu yakaladım.

Kocaman mavi gözleri benimkilerle buluştu. Sanki bunları söylemek ona fiziksel acı veriyormuş gibi elini karnına bastırdı.

“Rekabet etmiyorsun,” dedi öfkeyle, gözyaşları hızla o güzel yüzünden süzülüyordu. “Ortada bir rekabet *yok*, Mason. Hiçbir rekabet yok ve *asıl sorun da bu.*”

BÖLÜM 34

Payton

Geçmiş, Mayıs

Nasırlı elleri belime dolanıp beni kendine çekerken yüzümde bir gülümsemeyle ona yaklaştım. Düşündüğüm tek şey, sonsuza dek burada, kollarının gücüne ve bedeninin sıcaklığına karışmış bir halde kalmak istediğimdi.

Ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum.

Yakında uyanacaktım ve o her zamanki gibi beni bırakacaktı.

“Deaton?” Ona dönerken fısıldadım ama oda çok karanlıktı.

Ve bana geri fısıldamadı...

Tüy kadar hafif bir dokunuş bedenimi titretti ve geçtiği yolda sıcacık izler bıraktı. Omzumdan başlayarak koluma kadar en yavaş, en nazik hızla ilerledi. O hissin geri dönmesini, dokunuşunun tekrar yukarı doğru iz sürmesini bekledim ama olmadı.

Fazla düşünmek istemediğim bir çabayla gözlerimi açtım, bana bakan gözlerdeki memnuniyetle en güzel şekilde şaşkına döndüm.

“Saat yediyi biraz geçti,” diye fısıldadı Mason sonunda. “Noah yakında sizi almaya gelecek.”

Biraz daha yaklaşıp elini tuttum.

Bakışları gözlerimin arasında gezindi, dudaklarındaki gülümseme göğsümde hafif bir acı bıraktı. Gergin ya da sahte bir gülümseme olduğu için değildi, tam tersiydi. Gerçekti, çıplak bir dürüstlikle doluydu. Söz veriyordu, kabul ediyordu ve bu yüzden bir o kadar da sarsıcıydı.

Düşüncelerim yüzüme yansımış olmalıydı ki, Mason'ın gözleri yumuşadı. Eli karmaşık saçlarıma uzandı, nazikçe aralarından geçti ve bir tutamı kulağımın arkasına yerleştirdi.

“Güzellik, üzülecek bir şey yok.”

“Bu konuda çok iyisin.”

“Daha önce sadece umut ediyordum, bir gün benim olabileceğini diliyordum. Ama şimdi olacağını biliyorum. Belki yarın ya da sonraki gün değil ama bir gün.”

Ağlamamaya çalışarak dudaklarımı bileğine bastırdım, tam o anda telefonu çaldı.

“Bu o.” Mason dönüp telefonu alırken ekrandaki mesajı okurken kaşlarını çattı. “Ari'nin yurdundan çıkmış.”

Doğrularak uzattığı kazağı aldım ve üzerime geçirdim, ardından bir eşofman altı giydim. “Keşke daha erken kalksaydım. Şimdi Deaton uyanır uyanmaz oto koltuğuna oturmak zorunda kalacak,” diye yakındım.

“Uyanalı bir saatten fazla oldu.” Başımı hızla kaldırdığımda Mason omuz silkti. “Gitmeden önce biraz onunla oynamak istedim.”

İçim eridi ve başımı salladım. “Ne kadar yedi?”

“Büyük kavanozun yarısından biraz fazlasını ama henüz biberon vermedim. Belki yolculuk sırasında tekrar uyumasına yardımcı olur diye düşündüm.”

“Bu harika.”

Mason arkasını döndü. “Ben, şey, onu koltuğuna bağlayıp oyun parkını verandaya götüreyim.”

“Tamam,” diye fısıldadım ve attığı her adımla kendime bunun doğru olduğunu hatırlattım. Bunu yapmam gerektiğini.

Sabahın koşuşturmasında düşünmemeye çalışarak hareket ettim. Diş fırçama ve naneli diş macununun tadını hissetmeye odaklandım. Saç fırçamı örgülerimin bıraktığı karmaşık buklelerden geçirirken tüm dikkatimi ona verdim. Çoraplarımla ayakkabılarımı giymemin kaç saniye sürdüğünü saydım. Oturma alanına girdiğimde, Mason oto koltuğunun önünde oturuyor ve Deaton’la “ce-ee” oynuyordu. Beklediğim hüznün gelmedi. Onun yerine içimde dolaşan duygu, derin bir minnettarlık oldu.

Sessizce dışarı çıktık. Sonunda verandada yalnız kaldığımızda, evin geri kalanı hâlâ pazar sabahının bu erken saatinde uyurken Mason oto koltuğunu elinden almama izin verdi.

Bizimle arabaya kadar gelmesini istemiyordum. Bu kesin bir veda gibi hissettirirdi.

“Fikrini hâlâ değiştirebilirsin, biliyorsun. Kızmam.”

“Ah, öyle mi?” diye alaya almaya çalıştı.

Başımı salladım. “Üniversiteye giden yakışıklı bir adamsın.”

“Oyun kurucu kısmını unutma,” diye fısıldadı.

Dudaklarımdan kısık bir kahkaha çıktı ve uzun bir süre boyunca birbirimize baktık.

“Varınca mesaj atar mısın?” diye sorduğunda sesindeki te-reddütten nefret ettim ama anlıyordum.

“Atarım.”

“Ve gelecek hafta Oceanside’a geldiğimde görüşecek miyiz?”

“Tabii ki,” dedim nefes alarak.

Sonunda Mason derin bir iç çekti. Öne doğru bir adım attı, sağ eli nazikçe Deaton’ın buklelerinde gezindi, ardından sol eli boynumu kavrayarak alnımı kendisinininkine yasladı.

“Seni seviyorum, güzellik.”

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

“Senin de beni sevebilme *ihtimali* için sonsuza kadar beklemeye razıyım.”

Kocaman kahverengi gözlerine bakmama fırsat vermeden arkasını döndü ve ben orada öylece kaldım. Hiç beklemediğim bir şekilde hayatıma giren adamın gidişini izledim.

Hareket edemiyordum.

Nefes bile alamıyordum.

Hafifçe sendeledim, oto koltuğunu yere bırakıp ayakta kalabilmek için duvara yaslandım. Ciğerlerim yanıyor, boğazım tıkanıyordu. Nefes almaya çalıştım ama yapamıyordum.

Sırtımda bir el hissedince irkildim.

“Gözlerini kapat,” dedi Noah sakın bir sesle. “Gözlerini kapat ve ona kadar say. Hadi.”

Çenem ve tüm vücudum titriyordu ama dediğini yaptım ve ikinci kez sekize ulaştığımda sis dağıldı. Gözlerimi açtığımda Noah’ya baktım.

Bana anlayışla bakarken başım salladı, dirseğimi tutup oto koltuğunu yerden kaldırdı. “Burada böyle durmak istemezsin. Onun şu an ne düşündüğünü ve nasıl hissettiğini biliyorsam, kapıdan geri çıkmasına sadece saniyeler var. Ve eğer o değilse, bir başkası olacaktır.”

“Bana beni sevdiğini söyledi.”

Noah hafifçe gülümseyerek beni hareket etmeye teşvik etti. “Duydum. Bu yüzden fazla zamanımız olmadığını biliyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama şuna karar vermelisin. Geri dönmesini beklemek mi istiyorsun, yoksa o dönmeden gitmiş olmak mı?”

Döndüğünde gitmiş olmak istemiyordum ama zorundaydım.

Noah’nın beni kaldırıma götürmesine izin verdim ve arabaya bindik. Sokaktan sağa dönerken gözlerim dikiz aynasına kaydı ve tahmin ettiğim gibi oradaydı. Garaj yolunun kenarında duruyordu.

Araba döndüğünde ve onu görüşümden çıkardığında sanki dünyanın yüzeyinde bir çatlak oluştu. Göğsümde derin bir sarsıntıyla yankılanan bir patlama oldu. Bir anda, dün gece söylediklerim için pişmanlık duydum. Her şeyi geri almak istedim.

İşte Mason'ın bana yaptığı buydu. Kaybettiğim her şeyi unutmamı sağlıyordu çünkü onun hayatımda olması, bana çok daha fazlasını kazandırmıştı.

Niye zaman istemiştin? Zamana ihtiyacım yoktu.

Hayır, bu doğru değildi. Zamana ihtiyacım vardı ama onunla birlikte daha fazla zamana, onsuz değil. "Sanırım geri dönmeliyiz," dedim Noah'ya dönerek.

Noah, üzgün bir ifadeyle bana baktı. Sanki ne yaşadığımı biliyordu. Aşk ve kaybı, bunların beraberinde getirdiği tüm o yoğun duyguları anlıyordu. O da her şeyini kaybetmişti. Dibe vurmuştu, sonra tekrar yukarı tırmanmanın bir yolunu bulmuştu.

Arabayı kaldırıma yanaştırırken yumuşak bir sesle konuştu. "Yola önümüzdeki yarım saat içinde çıkarsak, biraz daha zamanımız var."

"Mükemmel. Sadece... beş dakikaya ihtiyacım var."

Sadece beş dakika daha.

Bu tekrar beş dakika daha istemene neden olur.

Tüm bedenim gerildi, görüşüm bulanıklaştı. Daha önce hiç bilmediğim bir ağırlık üzerime çöktü. Zihnim bu sözlerin hangi hatıradan yaşadığımı arayıp durdu ama bu bir hatıra değildi. En azından gerçek bir hatıra değildi.

Bu benim rüyamdı. Deaton'la olan rüyam.

Kapı koluna sıkıca tutundum, dizlerim titriyordu.

Tanrım, tanrım, tanrım.

Derin kahverengi gözler ve yumuşak, koyu saçlar. Güçlü eller ve nasırlı parmaklar.

Gözlerimi kapatıp odaklandım. İşte oradaydı.

O oradaydı.

Mason'ın yakışıklı yüzü tam karşımdaydı. Yanımdaydı. Yukarıdaydı.

Bedenim titremeye başladı. Aylardır gördüğüm rüyalar, birinin diğerinin ardından zihnimi doldurdu.

"Keşke günbatımını görebilseydin..."

"Gördüm."

"Büyüdüğünde kesin sahil çocuklarından biri olacak."

"Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"O senin, Payton ve belki bir gün benim de bir parçam olacak."

"Neden uzakta duruyorsun?"

"Buradayım, bebeğim."

Dudaklarımdan boğuk bir çığlık koptu ve elimi ağzıma bastırdım. Bu oydu.

Mason.

Rüyalarımıdaki adam oydu, Deaton değildi.

Peki ama ne zamandır? Onu ne zaman kaybetmiştim?

Gözyaşlarım aralıksız bir şekilde akıyor, yanaklarımdan hızla süzülüyor ve damarlarımda soğuk, sert bir nefret dolaşıyordu.

Bunu nasıl yapabilmiştim?

"Payton?" Yumuşak bir el koluma dokunduğunda irkilerek nerede olduğumu hatırladım.

Gözlerimde panik ve içimi ezen suçlulukla, Noah'nın bakışlarıyla buluştum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu nazikçe, gözlerinde her şeyi bildiğini gösteren bir ifade vardı.

"Sür," diye zorla söyledim. "Lütfen, sür."

Noah tek bir kelime etmedi. Araç hareket etmeye başladı ve tekerleklerin her dönüşüyle zihnim de döndü.

Nasıl fark etmediğimi bilmiyordum.

Bunu bilmeliydim, görmeliydim ama görmemiştim.

Kör olmuştum ve en acımasız, ham gerçeklik yüzüme vurmuştu. Görmezden geldiğim ancak artık inkâr edemediğim bir gerçeklikti. Bu gerçeklik o kadar acı vericiydi ki, bilmesem kalbimin gerçekten kanadığını zannedebilirdim.

Artık burada olmayan çocuğa duyduğum sevgi... burada olan adamın alevinde bir kıvılcımdan başka bir şey değildi.

İşte o çirkin gerçek. Korkunun kök saldığı yer burasıydı.

Deaton'ın ölümü kalbimde bir boşluk bırakmıştı ama o boşluk dolmuştu.

Şimdi taşıyor, sıvı sıcaklığı her damarımdan akıyor ve beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir aidiyetle sarıyordu.

Bu tamamen yeni bir şekilde korkutucuydu çünkü ya o örtü sırtımdan çekilip alınırsa? Ve kendimi her zamankinden daha açıkta ve daha soğuk bulursam?

Dizlerimin üzerine düşersem ve bu sefer ayağa kalkamazsam masum bebeğime ne olurdu? Çünkü olacaklar tam olarak buydu. Bundan zerre kadar şüphem yoktu. Mason Johnson'ı kaybedersem milyonlarca küçük parçaya ayrılırdım ve bir daha asla bir araya gelemezdim.

Onu kaybetmek beni tamamen mahvederdi. Zaten yıpranmış olan varlığım için son darbe olurdu.

O beni yeniden bir araya getirmişti ama eğer giderse yaratacağı hasarı onaracak kimse olmazdı. O ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim her şeydi ve sahip olabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlasıydı.

Bu yüzden de bu soğuk, acımasız dünya onu benden alırsa bana ve küçük oğluma ne olurdu? Ya kendi başına gitmeye karar verirse?

Bunun cevabım bulmak istemiyordum.

Kendimi korumaya mecburdum ve bunun tek bir yolu vardı. Mason'ın güzel yüzü zihnimin önüne geldiğinde sessizce hıçkırdım.

Sözümü bozmak zorundaydım.

BÖLÜM 35

Payton

Günümüz, Kasım

Koşuyordum. Ayaklarım kaldırıma çarpıyordu ve ağabeyimin aldığı pahalı bebek arabasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Gözyaşları görüşümü bulandırıyor, baldırlarım yanıyordu ama bacaklarım titremeye başlayana kadar koşmaya devam ettim ve çimenlere doğru yöneldim.

Dizlerimle ellerimin üzerine çöktüm. Deaton hâlâ taşıyıcısında derin bir uykudaydı. Suçluluk ve pişmanlık, üzerime bir çuval dolusu kaya bırakılmış gibi beni eziyordu.

Hissettiğim ve hissetmediğim her şey için suçluluk. Yaptığım ve *yapmadığım* her şey için pişmanlık.

Kurtulamadığım kafa karıştırıcı, çarpık bir ruh hali içindeydim. Her türlü kaybedeceğim bir durumdaydım, her cevap hem doğru hem de yanlış gibiydi. Bu sinir bozucuydu ama en çok da beni tamamen tüketen bir durumdu.

Aynadaki kızla savaşmaktan yorulmuştum ve bazen nedenini unutuyordum. Neden kendime bunu yapıyordum?

Sadece kendine değil...

Gözyaşlarımın tekrar akmaya başlamasına ramak kalmıştı ama kontrolü ele geçirmeye çalışan o ezici başarısızlık duygusuna karşı koydum. Dünyam yıkılmadan önce kendime ördüğüm o çelik zırhın bir kısmını bulmaya çalıştım.

Annemle yaşarken kendime bir söz vermiştim. Bunun bana olmasına asla izin vermeyecektim. Hiç kimsenin aklıma girmesine izin vermeyecektim ve annemin olmamı istediğinden daha güçlü olacaktım. Ondan daha güçlü. Evden kaçarak bunu başardığımı sanmıştım. Tabii buna kaçmak denilebilirse.

Kaçtım ve ardından tüm dünyam yerle bir oldu.

Omuzlarımdaki o baskı daha da ağırlaştı, kaburgalarımın kadar ulaştı ve beni sıkıştırdı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Noah'nın öğrettiği gibi ona kadar saydım. Yavaşça şakaklarımda zonklayan ağrı ve ciğerlerimdeki baskı hafifledi.

Bir kahkaha sesi dikkatimi çektiğinde o tarafa döndüm.

Altı ya da yedi kişilik bir grup, büyük bir battaniyenin üzerinde oturmuştu. Etraflarında ders kitaplarıyla dizüstü bilgisayarlar dağınık bir şekilde yayılmıştı, ortada bir buz kutusu vardı. Gülümsüyor, çalışıyorlardı... çünkü bu onların hayatıydı. Okul hayatları.

Başımı iki yana sallayarak, "Ben burada ne yapıyorum?" diye fısıldadım ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. "Buraya ait değilim." Ellerimi bebek arabasının tutma yerine sarıp kam-püsün diğer tarafına doğru yürümeye başladım.

Bir buçuk saat sonra *Embers Elite* ile yaptığım anlaşma sayesinde bana tahsis edilen stüdyo dairede dikiliyordum. Ellerim titreyerek bebek arabasının küçük bölmesinden telefonumu aldım ve beni anlayacak tek kişiyi aradım.

İlk çılmada açtığında gözlerimi kapattım. "Chase," diye fısıldadım. "Sana ihtiyacım var."

On beş dakika geçmeden kapı çalındı ve Chase'in bakışları benimkilerle buluştuğu anda yüzü düştü. İçeri adım attı, beni kucakladığında aptal gözyaşları tekrar aktı. Kollarımı ona sardım ama o çabucak geri çekildi. Omzumun üzerinden arkaya bakarken kaşları çatıldı ve yeşil gözlerini yavaşça bana çevirdi.

“Payton...” Başım iki yana salladı. “Bundan kaçamazsın.”

“Zorundayım. Buradan gitmeliyim.”

“Ama yeni bir sözleşme imzaladın.”

“İmzalamadım ve imzalamayacağım.” Sadece düşüncesi bile yıkıcıydı, bu fırsatın geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Sanki engebeli yol nihayet düzelmiş, kader sonunda bağlantı noktasını bulmuş ve her şeyi bir araya getirmişti.

Ancak kader gerçek değildi.

Elini tutarak anlaması için ona yalvardım. “Eğer bir kaçışa ihtiyacım olursa, yardım edeceğini söylemiştin. Şimdi sana ihtiyacım var. Bu kaçışa ihtiyacım var, Chase.”

Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken yutkundu, yüz hatlarını sıkılaştıran acılı bir ifade belirdi. Başım eğip yere baktı ve başıyla hafifçe onayladı. “Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum,” dedi yüzünde üzücü bir gülümsemeyle. Arkaya uzanıp bir eliyle valizimi, diğer eliyle katlanmış bebek arabasını aldı. “Hadi, Prenses Payton. Gidelim.”

Omuzlarım rahatlamayla düştü ve bu his, sonunda ana yola çıktığımızda iki katına çıktı. Düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Sanki her mesafe, geride bıraktığım adamla aramdaki o görünmez bağı koparmıyormuş gibi davrandım. *Yine* geride bıraktığım.

Birkaç dakika sonra araba durdu ama motor durana kadar gözlerimi açmadım. Kafam karışmış bir şekilde ileriye baktığımda rasgele bir arabanın arkasına park ettiğimizi gördüm ve birden nerede olduğumuzu fark ettim.

Futbol takımının yurduna gelmiştik.

Mason'ın evi.

Yüzüm düşerken emniyet kemerine sımsıkı tutundum.
“Chase, burada ne işimiz var?”

Hüzünlü bir şekilde gülerek başını iki yana salladı. “Gidemezsin, Payton.”

“Zorundayım.”

“Gidemezsin. Eğer sadece sen olsaydın, belki... bilmiyorum, belki seni geri götürürdüm. Bunu ona yapamazsın ve gerçekten yapmak istediğine de inanmıyorum.”

Boğazımda bir düğüm oluştu ama onu bastırmayı başardım.
“Gitmem gerek.”

“Onun da sana ihtiyacı var,” diye fısıldayarak elime uzandı.
“Lütfen, Payton.”

Yüz hatlarım gerildi ve sonunda hislerimi kabul ettim.
“Korkuyorum.”

“Biliyorum ama o da korkuyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Sizi seviyor, ikinizi de. Bunu bilmelisin.”

Birbirine çarpmasını engellemek için dişlerimi sıktım ve gözlerimi kapattım.

Duyduğum çığlıkla anında açıldılar.

İkimiz de başımızı sola çevirdik, tam o sırada verandanın basamaklarından koşarak inen sarışın bir kıızı ve onun hemen arkasından bağırarak gelen Alister'ı gördük.

Kızın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu, kapı bir kez daha açıldığında bu sefer Mason ve Brady hızla dışarı fırladı.

Alister aniden döndü, duruşu öfkeden kaskatı kesilmişti ve kız daha da şiddetle ağlamaya başladı.

Chase ile birbirimize baktık, aynı anda arabadan inip kaldırımında birkaç adım ilerlediğimizde Mason'ın, “Burada ne olduğunu bilmiyorum ama ya bu meseleyi burada çözün ya da başka bir yere taşıyın,” dediğini duyduk.

“Ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsun?” diye bağırdı Alis-

ter hızla ileri atılarak. “Kız arkadaşımı becerdin ve onu hamile bıraktın!”

Lanet olası bir şekilde ciğerlerimden tüm hava çekildi ve koyu kahverengi gözler hızla benimkilere kilitlendi.

Mason

“Sen neden buradasın? Onu görmek için mi geldin? Bu pisliği yüzüme daha çok vurmak için mi?”

Kapım kapalıyken bile bağırıışlarını duyabiliyordum. Brady ile birbirimize baktık, sonra hızla ayağa fırladık. Ders kitaplarımız gürültüyle yere düşerken merdivenlerden koştuk.

“Sessiz bir şekilde sınava çalışma hayallerim suya düştü,” diye homurdandım. “Bu lanet olası herif var ya.”

Brady arkamdan kıkırdadı. “*Kaptan herkesi kontrol altında tutar*” rolünü ne kadar seviyorsun, kardeşim?”

Omzumun üzerinden ona el hareketi yaptım, günün ağırlığı omuzlarıma baskı yapıyordu. Bu herifin saçmalıklarıyla bugün daha fazla uğraşacak vaktim yoktu. Zaten beni bir kez zorlamış, Payton’ın önünde beni çileden çıkarmıştı. O da benden kaçıp gitmişti.

Bana ortada bir rekabet olmadığını söyledikten sonra kaçmıştı. Göğsümde derin bir acı kök saldı ama bunu kenara ittim ve sert bir ifadeyle köşeyi döndüm.

“Olayı içeri taşımayın!” diye bağırdığımda hızla ikisi de bana döndü. Kıza bakınca kaşlarım istemsizce çatıldı. “Allana?”

Gözleri panikle büyüdü, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Alister’a, sonra tekrar bana baktı.

“Sen iyi misin?” Ona doğru bir adım attım. “Sana zarar vermedi, değil mi?”

Tam o sırada ağzını açtı ama Alister'in alaycı kahkahası yükseldi. "Bunun senin ağzından çıkması gerçekten komik!"

"Bunu yapamam," diye inledi Allana ve kapıdan dışarı koştu.

Alister yanımdan geçerken beni iterek bağırıışlarına devam etti. "Kaçma, Allana! Yüzleş! Onun da yüzleşmesini sağla. Bu saçmalık ve siz ikiniz de bunun sonuçlarını hak ediyorsunuz! Zaten bir çocuğu var, biliyorsun değil mi?"

Allana daha da şiddetli ağlamaya başladı.

"Bu da neyin nesi?" diye Brady kaşlarını çatı.

İç çekerek başımı iki yana salladım ve ikimiz de onların peşinden dışarı çıktık.

"Burada ne olduğunu bilmiyorum ama ya bu meseleyi burada çözün ya da başka bir yere taşıyın," dedim sertçe.

"Ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsun?" diye bağırdı Alister. Saçlarını çekerek döndü ve öfkeyle bana baktı. "Kız arkadaşımı becerdin ve onu hamile bıraktın!"

Şok dalgası beni vurduğunda sanki evren son zamanlarda bana yeterince işkence etmemiş gibi gözlerim yukarı kaydı ve yaşlarla dolu mavi gözlere kilitlendi.

Payton.

Yüzü anında düşünce ona doğru bir adım attım ama Alister hemen *karşımdaydı*.

Bana yumruk atmaya hazırlandığında yapabileceğim tek şey bu darbeyi beklemektir. Başım kuvvetle geriye savruldu fakat ayakta kaldım. Hemen tekrar doğruldum, sert bir bakışla kaşlarımı çattım. Dudağımın köşesinde sıcak bir sıvı hissettim ama silmedim. Allana'ya baktığımda Alister bağırmaya devam etti.

"İkiniz de iğrençsiniz!" Gözleri bana döndü. "Kız arkadaşın, başka bir çocuğun olduğunu biliyor mu? Onun ve birlikte sahip olduğunuz çocuğun senin için hiçbir şey ifade etmediğini çünkü..."

Yumruğumu hazırladım ama tam o anda Chase'in yumruğu benim yüzümün önünden geçerek Alister'in çenesine indi.

Alister sendelediğinde Chase bu durumu hemen fırsata çevirip onu yere itti. "Kapa şu lanet çeneni! Bir bok bildiğin yok." Chase, Allana'ya dönerken kaşlarını çattı. "Üzgünüm ama konuşmaya başlaman gerekiyor."

Allana anında yere çökerek yüzünü ellerinin arasına gömdü. Omuzlarım düştü ve bir an için korku içimde kıpırdandı.

Bu gerçek miydi?

Mümkün müydü?

Gözlerim Payton'ın kileri buldu, ellerini sıkıca göğsüne bastırmıştı.

"Allana..." diye cesaret verdi Brady ama ses tonu talepkârdı.

"Yalan söyledim," diye ağladı Allana ve içime bir rahatlama çöktü.

Payton'a baktığımda bana zoraki bir şekilde gülerek bakışlarını yere çevirdi. Kaşlarımı çattım ama sonra hemen önümdeki karmaşaya odaklandım.

"Yalan söyledim," dedi Allana tekrar. Alister'a bakarken yüz hatlarında ağır bir pişmanlık vardı. "Berkeley'den kabul aldığını söyledin, bu yüzden gerçeği öğrenmemen için seni uzak tutmalıydım. Ve sonra buraya geldin."

"Sana sürpriz yapmıştım!" diye bağırdı Alister. "Bu lanet okulu seçtim, burada yedek olmaya razı oldum, başlangıç pozisyonumu bıraktım, *senin için!*"

Kaşlarım hızla yukarı kalktı ve Brady'nin bakışlarıyla buluştum. Vay canına. Bu... sertti.

"Bunu ben istemedim!" diye hıçkırdı Allana.

"Hayır, sen sadece her şey yolundaymış gibi davrandın ve birinci sınıf boyunca önüne gelenle yattın!"

"Tamam." Chase ellerini kaldırarak ikisine baktı. "Allana, gitmelisin."

“Ve buraya geri dönemezsin,” diye ekledim. “En azından o istemedikçe.”

Bir an Alister’in gözlerine baktım ama o yüzünü buruşturarak bakışlarını kaçırdı. Kapıya baktığında gözleri büyüdü ve ben de bakışlarım takip ettim.

O kadar insan arasında onu şaşırtan Cameron’dı. Saçları dağınıktı ve gözleri uykudan yeni uyanmış gibi yarı açıktı.

Hepimize kaşlarını çatarak baktıktan sonra dikkati Brady’nin üzerinde toplandı. “Neler oluyor?”

Alister bir adım ona doğru yaklaştı. “Cameron...”

“Alister, tüm sezon boyunca Mason’la uğraşıyordu çünkü eski kız arkadaşı yalan söylemiş ve Mason’ın çocuğunun babası olduğunu iddia etmiş.”

Cameron’ın yüzünde önce bir şok, ardından bir kafa karışıklığı belirdi. Alister’a bakarak, “Bu yüzden Mason hakkında sorular soruyordun...” dedi ama cümlesini tamamlayamadı.

Ne?

“Bana baba olmanın ve futbolun bir arada nasıl idare edileceğini öğrenmek istediğini söylemiştin. Beni kullandın,” dedi başını iki yana sallayarak.

Şaşkınlıkla kaşlarım havaya kalktı.

Alister ona doğru bir adım daha attı.

“Geri çekilsen iyi olur,” diye uyardı Brady. Sakin olmasına rağmen çenesinde atan kasları görebiliyordum.

Alister yıpranmış bir ifadeyle ona bakarken Cameron bir adım geri çekildi ve Brady’nin korumasına sığındı.

Allana da sessizce ayağa kalktıktan sonra uzaklaştı.

Kendime biraz zaman ayırıp bu saçmalığın hepsini sindirmeye çalıştım. Artık her şey mantıklıydı. Alister’in neden sürekli bana sataştığı. O gün Allana ile konuştuğumu gördüğünde neden çılgına döndüğü ve aptal gibi davrandığı. Payton’ı neden beni rahatsız etmek için kullandığı ve yaptığı o yorumlar. Adam

için neredeyse üzülecektim. Başlangıç pozisyonu teklifini geri çevirmek kolay olamazdı ama o bunu yapmıştı. O teklifi, hissettiği sevgiyi yaşayabilmek için reddetmişti.

Gözlerim Payton'inkilerle buluştuğunda göğsümde bir sıkışma hissettim. Onun için her şeyi yapacağımı biliyordu, değil mi? Bütün bunlardan vazgeçerdim, her gece sonunda onun yanına dönebilmek için kum bile süpürürdüm.

Bekle. Kaşlarımı çatarak Chase'e baktım.

Acı bir gülümsemeyle yaklaşıp kimsenin duymaması için, sesini alçaltarak konuştu. "Onu eve götürmemi istedi." Fakat Chase onu bana getirmişti.

Yutkunarak kendi düşüncelerimle mücadele ettim.

Bizden kaçmak için gitmek istiyordu ama yapamazdı. Ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin, yeterince uzağa gidemezdi.

Bunu görecekti.

Göreceğini biliyordum.

Arkadaşıma döndüm. "Götür onu."

Chase'in yüzü düştü. "Mase, hayır. Berbat haldesin, dostum. Giderse..." Başını iki yana salladı.

"Götür onu, dostum," dedim çatallı bir sesle. "Ben gidemem. İki profesörüm bana bazı işleri telafi etme şansı verdi ve bir sınava yeniden girmem gerekiyor. Bunları halletmem gerek. Sadece... götür onu. Ne istiyorsa, yanında ol. Neye ihtiyacı varsa yap."

Chase beni dikkatlice inceledi ama bir süre sonra yüzü yumuşadı ve ikimiz de Payton'ın kamyonete binişini izledik.

"Seni seviyor, değil mi?" diye sordu.

"Tamamen." İç çekerek ona baktım. "Götür onu. Ne yapması gerektiğini biliyor."

Chase hâlâ emin değildi ama başıyla onayladı ve yürümeye başladı. "Chase?" diye arkasından seslendiğimde omzunun üzerinden bana baktı. "Eline buz koy, olur mu?"

Gölerek eline baktı ve omuz silkti. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, “Oyun kurucumun sakatlanmasına izin vermezdim,” dedi başını sallayarak.

Ben de başımı salladım.

Ardından bugün onu bırakmanın yarın pişman olacağım bir şey olmamasını umarak uzaklaşmalarını izledim. Yine de düşündüğüm gibi onu tanıyorsam bu kesinlikle son değildi.

Hatta tam tersi olduğunu iddia edebilirdim.

Ancak bunu yalnızca zaman gösterecekti.

BÖLÜM 36

Payton

Günümüz, Kasım

Oğlumun doğduğu gece, rüyamda onu birlikte yarattığım çocuğu görmüştüm. O kadar mutluyduk ki, yeni doğmuş beğimizi kucağımızda tutmuş ve önümüzdeki zamanları hayal etmiştik. Hangi özelliklerinin hangimize benzeyeceğinden konuşmuş, yıllar geçtikçe kim gibi görüneceğini tahmin etmeye çalışmıştık. Saatlerce her şeyi konuşmuştuk ve uyandığımda hissettiğim huzur, belki de her şeyin kaybolmadığına dair bir hisle beni sarmıştı.

Deaton gitmiş olabilirdi ama rüyalarımda hâlâ benimleydi ve ona orada tutunabilirdim. Ona küçük oğlundan, ne kadar harika olduğundan bahsedebilirdim. Paylaşmak istediğim her şeyi anlatabilirdim ve o hep orada olur, dinlemek için can atardı.

Rüyalarımda sonsuza kadar yaşayabilirdi.

Sonra resme Mason girmişti, benim resmime. Bir noktada yabancılardan arkadaşlara, oradan da daha fazlasına dönüştük. Suçluluk beni geçmişe bağlamak istiyordu ama bilinçaltım artık geleceğe bakıyordu.

Mason'a âşık olduğum an, hayal gücümün kırılgan parçaları en sonunda parçalandı. Kış rüzgârı, bu parçalarla birlikte bana sevmeyi öğreten çocuğun metaforik küllerini savurdu. Beni o kadar çok sevmişti ki, içinde yaşadığımı düşündüğüm o kara delik biraz daha aydınlanmıştı. O benim ışığımdı ve onun yokluğunda ne olduğunu fark ettiğimde onu karanlığa boğmuş gibi hissetmiştim. Anısını, onu tehlikeye atma cesareti göstererek lekelemiş gibi hissettim.

Ne de olsa gerçekle yüzleşmek zordu. Gerçek şu ki...

Deaton ışıksa, Mason güneşti.

O hayat değiştiren bir sabitti, sürekli bir sıcaklık ve büyüme kaynağıydı.

Kişisel güneş sistemimin merkezi olmadan nasıl hayatta kalabilirdim ki?

Cevap basitti. Kalamazdım.

Mason'ı çimenlerin üzerinde, yüzünde mutlak bir yıkım ifadesiyle bırakıp gittiğim an ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Alister'in inandığı şeylerin olasılığı, beni kendime getirmişti. Mason'ı başka bir kadınla düşünmek bunu fark etmemi sağlamamalıydı ama işte buradaydık.

Mason'ı kaybetme ihtimaline karşı kendimi korumaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, onsuz yaşayamayacağımı bildiğim bir gerçeği kendim yaratmıştım.

Onu benden dünya almamıştı. Ben almıştım. İkimizi birden kırarak. Bu taşımam gereken bir yükü. Korkunun beni yönlendirmesine izin vermiş ve bunun karşılığında, beni taşımak istediği şekilde ona tutunmak yerine onu geri itmiştim.

Artık değil, Mase.

Tüm işleri halletmem iki günümü aldı. Nate'in ebeveynleri Sarah ve Ian'a ulaşip Deaton'a yardım etmelerini sağlamak bir gündü, onları babama yolda olduğumu söylememeleri için ikna etmek ise ayrı bir çabaydı. Babamın iyi niyetli olduğunu

biliyordum ama bu tamamen başka bir meseleydi ve şu anda bununla uğraşacak enerjim ya da zihinsel alanım yoktu. Sanırım artık kendi çocuğum olduğu için annemin beni ondan uzak tutmasına izin vermesini tam anlamıyla affedemiyordum.

Çocuğun varsa çekip gitmezdin. Ona ulaşmak için lanet ateşin içinden geçerdin.

Fakat tekrar söylemek gerekirse, o ilişki üzerine düşünmek şu anda enerjimi harcayabileceğim bir şey değildi. Çocukluğum zaten zihinsel durumumda yeterince büyük bir rol oynamıştı. Sonunda yokuşu çıkacak gücü bulmuşken geri adım atmak, istediğim son şeydi.

Belki de babam, beni sevip sonra terk etmeseydi bunun öğluma da olmasından bu kadar korkmazdım. Ancak belki de durum böyle değildi. Belki terk etmek insanın doğasında vardı ya da sadece bir yaşam evresiydi.

Dürüst olmak gerekirse, insanlar giderdi.

Sizi severler ve sonra sizi terk ederlerdi, kendi rızalarıyla ya da istemeden.

Deaton beni seçerek terk etmemişti... yine de *gitmişti*.

O gün biz konuşamadan Kaliforniya'dan ayrılmıştı çünkü ailesinin gazabına uğramak istemiyordu. Bunu anlıyordum. Fakat benim seçimim tam tersiydi.

Annemden kaçmıştım, geri dönmeyi reddediyordum. Deaton ise kaçmamış ve ölmüştü.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, belki de hiçbir şey ifade etmiyordu. Ancak bu, içimdeki acının ardındaki çirkin gerçeklikti. Beni *terk etmediğini* biliyordum ama bazen her şey için onu suçlamadığımı söylesem yalan olurdu. Üstelik bunu anlamam çok uzun zamanımı almıştı. Özellikle de Kaliforniya'ya gelmesinin sebebi ben olduğum için bu hiç adil değildi fakat olan buydu.

Ne kadar üzgünsem, bir o kadar da kızgındım ve bundan

nefret ediyordum. Suçluluk, ikinci derim haline gelmişti. Hâlâ öyleydi ve artık onu taşımak istemiyordum. Özgürleşmek, sadece... var olmak istiyordum.

Ancak özgürleşmek, tüm kutuları açmak ve savaştığım her şeyle yüzleşmek demekti.

Sahteyle gerçeğin, şimdiyle geçmişin yüzleşmesi...

Son birkaç haftada fark ettiğim bir şey varsa o da kendimi geri tutarak oğluma yardım etmediğimdi. İkimizi de incitiyordum. Hepimize zarar veriyordum ve artık acı çekmek istemiyordum.

Mason'ı uzaklaştırmanın bir tür kendini koruma yöntemi olduğunu sanmıştım, kendimi daha fazla kayıptan korumanın bir yolu olduğunu düşünmüştüm. Oysa gerçekte, gereksiz yere daha fazla zarar vermiştim. En kötüsü ise bu eylemlerim yalnızca beni değil, Mason'ı da etkilemişti ve bu gerçeğe sonsuza dek yüzleşmek zorundaydım.

Korkularıyla yüzleşmekten çok korktuğum için, Mason'm hayallerimdeki adam olduğunu kabul edememişim. Üstelik bu korku, onun hayallerini mahvetme noktasına gelebilirdi.

Artık saklanmak yok, Payton. Artık geri durmak yok.

Son bir derin nefes alarak kapıyı açtım. Arabadan indim ve atacak adım kalmayana kadar her adımım bir öncekinden daha ağırlaşarak ilerledim.

Başımı kaldırdığımda ilk gördüğüm şey taşa kazınmış adıydı. İkincisi ise altına yerleştirilmiş küçük bir fotoğraftı. Kocaman bir gülümsemeyle, babasının gamzelerine tıpatıp benzeyen gamzeleriyle küçük oğlumuz. Gözyaşlarım hızla dökülmeye başladı, dizlerimin üzerine çökerek yüzümü ellerime gömdüm.

“Üzgünüm, Deaton,” diye hıçkırdım. “Gittiğin için ve gelmediğim için üzgünüm. İlk başta kaçtığım için üzgünüm ve bebeğimizin yabancılar tarafından mı, yoksa annesi tarafından mı büyütüleceğini bilmeden öldüğün için üzgünüm. O gün yolda

olmanın nedenlerinden biri olduğum için üzgünüm ve... lanet olsun.” Kendimi toparlamak için yutkundum. “Söyleyebileceğim iyi bir şey yok,” diye fısıldadım. “Aklıma gelen tek şey, özür dilemem gereken şeyler. Ne yazık ki, liste sonsuzmuş gibi hissettiriyor ve çoğunu duymak istemeyeceğinden eminim ama yine de... söylemem gerektiğini düşünüyorum.”

Gökyüzüne baktım, mezar taşına bakmak dayanılmazdı. “Rüyalarımda seni görmeyi bıraktıktan sonra seninle konuşmayı da bıraktım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Zihnimde senin yerine başka bir adamın yüzü belirlediğinde sana söylemek istediğim kelimeleri nasıl fısıldayabilirdim? Ama seni geri getirmeyi denedim, gerçekten. Fotoğraflara baktım, eski mektupları ve mesajları okudum. Birçok günü tekrar tekrar yaşadım, uyumadan hemen önce bunu haftalarca yaptım ama yine de... rüya gördüğümde yeni bir çift kahverengi göz bana bakıyordu. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum ve belki de onu bırakırsam gider ve sen geri gelirsin diye düşündüm.”

Ellerimi dudaklarıma götürüp kendimi çimdikledim. “Ama onu bırakmak diye bir şey yoktu ve işler bundan sonra daha da kötüleşti. Çok geçmeden nedenini anladım. Ben...” Gözlerimi sımsıkı kapattım, doğrudan yüzleşemediğim gerçeği kelimelere dökmeye zorlandım. “Seni zaten kaybetmiştim, Deaton ama onu henüz kaybetmemiştim. O hâlâ buradaydı ve elimden gelen her şeyle ona tutunuyordum. Bu da demek oluyordu ki, yalnızca sana sakladığımı düşündüğüm yer onun olmuştu ve bunun olduğunu fark etmem bile zaman aldı. Hissettiğim suçluluk dayanılmazdı, ölümüne korktum çünkü bunu bir kez daha yaşamaman benim için imkânsız olduğunu biliyordum.” *Tüm bunları onunla yaşayamazdım.*

“Bu yüzden sana ulaşmaya devam ettim. Dünyam yeniden

yıkılırsa kendimi kaybetmekten de korktuğum için hatıranı tutundum. Sen öldükten sonra zar zor atlattım, Deaton ve işler değişmiş olsa da seni ne kadar özlediğimi bilmen gerekiyor.”

Hıçkırıklarla nefes alırken başımı yukarı kaldırıp ellerimi adına bastırarak alnımı taşa yasladım.

“Bedeninin burada olduğuna inanamıyorum. Gerçekten gitmiş olman çılgınca. Yani tamamen. Sonsuza kadar.” Omuzlarım titredi, hıçkırıklarım kontrol edilemez hale geldi. “Benden nefret etme. Lütfen. Ona âşık olmayı ben istemedim. Seni bırakmayı istemedim.”

Küçük bir top gibi kıvrılarak mezar taşının önünde yattım. Bir elimi beni terk ettiği güne bastırdım ve diğeriyle gitmeden önce bana bıraktığı küçük çocuğun fotoğrafını tuttum.

Gözyaşları durmadı, suçluluk azalmadı ama acı... yavaşça hafifledi.

Ayrı dünyalarda olsak da hâlâ birlikteydik.

“Payton.”

Duymayı en sevdiğim seslerden birini duyunca dudaklarım kıvrıldı.

“Payton, bana bak.”

Yavaşça gözlerimi açtım ve anında gülümsedim. “Merhaba.”

O da gülümsedi. “Merhaba.”

“Uzun zaman oldu.”

Başımı sallayıp uzandım ve onu hissettiğimde dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. Yanaklarının pürüzsüzlüğü, ellerimi kavradığı zamanki yumuşaklığı. “Buradasın.”

“Nerede olmamı istersen oradayım.”

“Ama değildin,” diye itiraz ettim. “Deaton, sen yoktun ve benim sana ihtiyacım vardı.”

“Hayır,” diye fısıldadı usulca. “Ona ihtiyacın vardı.”

Üzerime bir duygu seli çöktü ve beni kedere gömdü. “Çok üzgünüm.”

Deaton meşhur yumuşak gülümsemesiyle gülümsedi ve sonra, “Ben değilim,” diyerek beni şaşırttı.

“Deaton...” Kalbim duracak gibi oldu. Adı dudaklarımdan titrek bir nefesle çıktı.

“Oğlum, oğlumuz, onu senin sevdiğin gibi sevecek başka birini hak ediyor ve bu ben olamıyorsam o olmalı.”

“Bunu nasıl kabullenebilirsin?”

*“Payton,” diye mırıldandı kararlı bir şekilde bana bakmaya devam ederek. “Kimse o küçük çocuğu bizden daha fazla seve-
mez. Mason... O artık bizim bir parçamız.”*

“Eğer bu doğruysa, küçük oğlunuz büyüyecek ve başka birine baba diyecek.”

“Başka birine değil.” Deaton başparmağıyla yanağımı okşadı. “Ona.”

“Bu sana haksızlık.”

*Elimdeki fotoğrafı alıp kaldırdı. Gözlerim küçük oğlumun-
kilerle buluşana kadar konuşmadı. “Ben onu yapmana yardım
ettim. O da bu dünyaya gelmesine yardım etti.” Bakışlarım tek-
rar Deaton’a döndü. “Bu bana oldukça eşit görünüyor.”*

*Tekrar hıçkırarak sarsılmaya başladım ve ona doğru yıkıl-
dım. Kollarının sıcaklığını etrafımda hissetmeyi diledim.*

*“Ağlama,” diye fısıldadı. “Ben burada iyiyim. Hatıraların-
da. Sadece bazen beni düşün, asla gitmeyeceğim.”*

“Gitme.”

“Artık uyanma vakti. Korkuyor. Ve sana ihtiyacı var.”

Sonsuz desteği karşısında başımı salladım.

“Hoşça kal, Payton...”

Gözlerim hızla açıldı ve nefes nefese çimlerin üzerinde doğruldu. Mezar taşına, çimlerin üzerinde yanımda duran Deaton'ın fotoğrafına baktım. Sonra bir şey gözlerimi kaldırıma çevirdiğinde tam zamanında Chase'in kamyonetinin durduğunu gördüm.

Kafam karışmış halde dizlerimin üzerine doğrulurken arabanın kapısı birkaç saniye sonra açıldı ve Mason indi.

Tekrar yere çöktüm, tamamen dağılmış bir haldeydim ama bir şey beni ayağa kaldırdı. Güçlüydü ve tanıdık değildi. Beni çimlerin üzerinde sürükledi, ben öne doğru düşene kadar durmadı.

Mason kollarını açarak beni yakaladı. Beni öyle sıkı sardı ki, bunun doğru olduğunu anladım. Artık kaçış yoktu, uzaklaşma ya da itme yoktu.

Kablolar bağlanmıştı, metal erimişti, kırılmış parçalar birleşerek yeniden şekilleniyordu.

“Şşt,” diye yatıştırdı beni Mason. “Sorun yok, güzellik. İyisin. Bu benim hatam.”

Başımı iki yana sallamaya çalıştım ama beni kendine o kadar sıkı bastırmıştı ki hareket edemedim.

“Seni buraya gelmeye zorlamak ya da suçlu hissettirmek istemedim. Hazır olduğunda gelmen için seni rahat bırakmalıydım.” Beni mümkünmüş gibi daha sıkı sardı. “Sürekli bir şeyleri batırıyorum ve geri çekilip beklemem gerekiyor...”

“Seni seviyorum.”

Mason'ın bedeni taş kesildi.

Yavaşça başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştuğunda dünyanın ekseni kaymış gibi hissettim. Dağlar hareket etti, gökyüzü açıldı ve güneş tam da o anda kasım bulutlarının arasından kırılarak üzerimizde parladı. Sanki yalnızca bizi aydınlatıyordu. Hafif bir rüzgâr sırtıma vuruyor, beni ona itiyordu. O anda bunun doğru olduğunu anladım.

Deaton bizimleydi, bunun doğru olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

“Bebeğim...” Mason’ın dudakları bir şeyler söylemek istercesine hareket etti ama ses çıkmadı. Sanki kelimeleri kendi kafasında uydurduğunu merak ediyormuş gibi bekliyordu.

Bu yüzden onları tekrar, daha yüksek bir sesle söyledim.

“Seni seviyorum, Mason. Kendimden bile beklemediğim kadar çok seviyorum. Mümkün olduğunu bilmediğim kadar çok seviyorum. Ve hazır olmadığım kadar ama... artık hazırım.”

Titreyerek bana yaklaştı, elleriyle yüzümü kavrayıp gözlerinin içine baktı.

“Seninim, Mason.”

“Benim mi?” diye sordu cesaret bulmak isteyen bir fısıltıyla. “Burada, tam karşımda duruyorsun ve bana benim olduğunu mu söylüyorsun?”

Başımı salladım.

“Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?” Gözleri delici bir kararlılıkla bana bakıyordu. “Eğer sen benimsen, o da benim.”

Dudaklarım titreyerek tekrar başımı salladım.

“Payton.” Kahverengi gözlerinde yaşlar birikirken yutkundu. “Bunun ne anlama geldiğini anladığını bilmem gerekiyor. Bir gün fikrini değiştirirsen, ki değiştirmemen için *elimden geleni* yapacağım ama eğer *değiştirirsen*... o zaman bile onun benim olacağım bilmem gerekiyor. O küçük çocuğu kaybedemem, Payton. Kaybetmeyeceğim.”

“Anlıyorum.” Sesim gerçeğin ağırlığıyla titriyordu. “Deaton benim olduğu kadar senin de.”

Mason çenesini sıkıp hızlıca başını salladı. “Öyle. O benim de çocuğum.”

Ağlayarak kollarımı boynuna sardığımda yüzünü benimki-
ne gömdü.

Orada ne kadar süre durduk bilmiyordum ama arabanın kapağı açıldığında geri çekildik. Tam zamanında Chase'in Deaton'ı araba koltuğundan kaldırışını gördüm.

Hıçkırığımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. Mason diğer elimi tutarak hafifçe sıktı.

“Buraya gelirken onu Sarah teyzeden aldık,” diye fısıldadı. “Umarım sorun yoktur.”

Gözlerimi Deaton'dan ayırmadan başımı salladım. Minik ayakkabıları çimlere değdi ve çabucak uzmanlaşmaya başladığı gibi sallantılı bir şekilde koşmaya başladı. Boğazım hem rahatlama hem de teslimiyetle düğümlendi. Mason'ın bacağına sarılana kadar durmadı.

Mason kısık bir kahkaha attı ve eğilerek Deaton'ı kollarına aldı. Doğrulduğunda değer verdiğim iki erkek de bana bakıyordu. Derin bir nefes alarak bir adım yaklaştım ve oğluma gülümsedim. “Hey, küçük adam. Tanışmanı istediğim biri var.”

Mason yumuşak bir ifadeyle bana baktı. “Bir günde bu kadar fazla şey yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Başka bir zaman da gelebiliriz.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Ama yapmak istiyorum.”

Bana bakan gururlu gözleri ilerlemem için yeterdi. Üçümüz birlikte Deaton Vermont'a ayrılmış küçük alanın etrafında toplandık. Bizi çok erken terk eden ama kendi hayatı sona ermeden önce hayatlarımıza bir mucize dokunuşu getiren çocuk. Sessizlik içinde oturduk çünkü kelimelere gerek yoktu.

Bir süre sonra Deaton ayağa kalktı ve mezar taşıma doğru yürüyüşünü izledim. Ne olduğunu bilmeden küçük avucu taşın uzandığında bir şey onu diğer elini Mason'm omzuna koymaya itti. Bir eli mezar taşında, diğer eli Mason'm omzundayken gözlerini benimkilerle buluşturdu. Kocaman, dişli gülümsemeyle bana baktı ve o an göğsümde bir yıldan uzun süredir taşıdığım baskı, beni aşağı çeken suçluluk... bir anda kayboldu.

Yok oldu.

Geriye kalan tek şey netlikti.

Sanki bir anda dünya anlam kazandı ve birden değiştim.

Artık hayatın her zaman kolay olmayacağını biliyordum. Karşımıza hep engeller çıkacaktı ama üstesinden gelebilirdik. Bunu aştıysak her şeyin üstesinden gelebilirdik. Yeter ki birlikte olalım.

Başımı kaldırdığımda Mason'ın bana baktığını gördüm. Cebinden telefonunu çıkardı, yüzünde biraz gergin bir ifade vardı. "Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye fısıldadı.

Başımı salladığımda Deaton'ın eski bir sosyal medya profil fotoğrafını açtı.

Kaşlarımın arasında bir çizgi belirdi ama bekledim. Deaton'ı kucağına çekti ve telefonu önüne getirdi.

"Hey, küçük adam," diye fısıldadı. "Bu kim?"

Deaton ekrana birkaç kez şapşalca vurduğunda Mason utanç bir gülümsemeyle bana baktı. Sonra tekrar oğluma bakıp onu hafifçe zıplatmaya başladı. Ekranı tekrar işaret etti. "Bu kim, Küçük D?"

Deaton gülümsedi ve ardından, "Ba, ba, ba," diye cevap verdi.

Ağzım açık kalırken dudaklarımdan hafif bir kahkaha döküldü. "N... ne..." devam edemedim.

Deaton başını kaldırdı ve tam Mason'a bakarken bir parmağını ağzına sokup gülümseyerek mırıldandı. "Ba, ba, ba."

Mason panikle başını yukarı kaldırdı. "Bana demiyor. Sadece kelimeyi yeni öğrettim ve..."

"Sana diyor," diyerek onu yarıda kestim. Yutkunurken gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Biliyor, Mase. Onun için ne olduğunu biliyor."

“Bebeğim.” Çenesini sıktı.

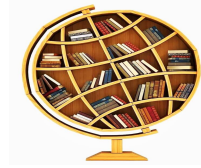
“Babası Deaton.” Gözlerime yaşlar doldu. “Ama tanıdığım tek baba sensin.”

Mason elini uzatarak ellerimizi kenetledi. “Onu da tanımasını sağlayacağız.”

Başımı salladım çünkü bunu yapacağımızı biliyordum. Birlikte her şeyi çözecektik.

Bir aile olarak.

Ben, Mase ve oğlumuz.

BÖLÜM 37

Payton

Günümüz, Kasım

Hava kararmadan hemen önce mezarlıktan ayrıldık. Sarah başlangıçta akşam yemeği için geri dönüp dönmeyeceğimi sormuş olsa da onu arayıp iptal etmek zorunda kaldım. Gün çok ağırdı, sadece sevdiğim adam ve oğlumla birlikte olmak istiyordum. Chase, Sarah'nın Nate'in eski odasında yatma teklifini kabul etti ama Mason bize birkaç blok ilerideki küçük otelde oda ayırttı.

Saat dokuzu biraz geçerken Deaton benim kucağında ve oyun alanı Mason'ın kucağında, otel odasına adım attık.

Ben yaklaşırken son battaniyeyi de alt tarafa sererek hızlıca alanı hazırladığında Deaton'ı yavaşça yatırdım. Küçük oğlum hemen kıvrılıp bir top haline geldi, Mason da en sevdiği battaniyeyi üzerine örttü.

Gülümseyerek çantama doğru dönerken Mason avucunu kalçama bastırdı. Yüzüm tamamen ona dönük olana kadar beni itti ve sonra daha da yaklaşarak beni geriye doğru yürümeye

zorladı. Sırtım duvara çarpana kadar durmadı, parmaklarını tenime sıkıca bastırdı.

Ağzım açıldı ama başını iki yana salladı.

“Hayır,” diye fısıldarken sesi boğuktu. Gözleri dudaklarıma odaklanınca dudaklarımı kapattım ve sırttı. “Aynen öyle, güzellik,” dedi çatallı sesiyle. Başparmağı çenemin altından okşayarak boynumu yukarı ve yana doğru eğdi. “Bu gece tüm kararları ben vereceğim.” Öne doğru eğilerek burnunu boynumda gezdirdiğinde ürperdim. “Sana dokunmak için o kadar uzun süre bekledim ki.” Avuç içi kaburgalarım boyunca kayıp kalçalarımı geçti ve güçlü eliyle kıçımı sıkmaya başladı. İnlediğinde göğsüm keskin bir nefesle şişti. “Ve şimdi sana dokunabiliyorken yavaştan almazsam aptallık ederim.” Dişlerini çeneme sürttüğünde omuzlarını kavradım. “Sana köpüklü bir banyo hazırlayacağım, bebeğim.” Başını kaldırıp beni sertçe öptü ve geri çekilirken tısladı. Alnını benimkine yasladıktan sonra kısık bir sesle devam etti. “Ve en az iki kez boşalmadan çıkmak yok.”

Duvardan uzaklaşarak köşeden kayboldu ve beni nefes nefese erimiş bir halde bıraktı. Sakinleşmek için başımı duvara yasladım. Bedenim adeta sözleriyle canlanmıştı, zihnimde beliren görüntüler beni beklentiyle titretti.

“*Payton.*”

Zıplayarak kendime geldim, arkasından giderken gülümsememe engel olamadım. Köşeyi döndüğümde yumurta şeklindeki dev küvetteki suyu test ettiğini gördüm. Çift musluk olduğu için küvet hızla dolmaya başladı. Mason küçük bir paketi yırtarak açıp içindekileri buharlı suyun içine döktü. Anında lavanta kokusu tüm odaya yayıldı. Sonra biraz duş jeli döktüğünde suyun üzerinde baloncuklar oluştu.

Geri adım atıp bana dönmeden önce uzun bir süre suya baktı. “Mükemmel değil ama bu gece için yeterli.”

“Yeter de artar bile,” diye fısıldadım.

“Yetmez.” Yaklaşıp kazağımın ucunu tuttu. “Bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacağım.”

“Bir dahaki sefer ihtimaline bayıldım.”

“Hmm,” diye onaylarcasına inlerken hızlı bir hareketle üstümü çıkardı. Gözleri gözlerime takıldı ve kendini bana bastırdı. “Bu akşam seni seveceğim,” diye söz verdi. “Yarın seni yoracağım ve sonraki gün?” Sesi iyice alçaldı, altdudağımı dişlerinin arasına aldı. “Bebeğim, sonraki gün... seni biraz cezalandıracağım.” Dudağımı biraz daha sert ısırıp beni nefes nefese bıraktı. Sonra dudaklarıyla göğsüme doğru ilerledi, üst kısımlarını yalarken arkama uzandı ve ilk denemede tokayı çözdü. “Kulağa nasıl geliyor, tatlı kızım?”

“Evet.” Verebildiğim tek cevap buydu, zaten daha fazlasına da ihtiyacı yoktu.

Mason sutyenimi kollarımdan aşağı kaydırıp ve parmak uçları kasıtlı olarak tenime baskı uyguladığında titredim.

Geri çekilerek gözlerime baktı, ardından bakışları ilk kez açıkta kalan göğüslerime indi. Dişlerinin arasından keskin bir nefes aldığı anda kalp atışlarım hızlandı. Tek dizinin üzerine çökerek karanlık, büyüleyici gözlerini bana çevirip meme ucumu ağzına aldı.

Gözlerimi ondan ayırmadım, üzerimde yarattığı büyüyü bozamıyordum. Dili göğsümde dolaştığında, dudaklarımdan yüksek bir inilti döküldü.

Gözbebekleri büyüdü ve derinden bir inleme çıkardı. Hızla diğer tarafa geçti, geri çekilerek memnuniyetle sertleşen meme uçlarımı izledi. “Mükemmel,” diye fısıldadı elleri aşağı doğru kayarken.

Parmaklarını yumuşak karnım boyunca gezdirdiğinde kendimden şüphe duymayı bekledim ama duymadım.

Vücudum hamilelikten önceki gibi değildi. Şimdi daha ka-

lındı, daha yumuşaktı ama o bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Hatta tam tersiydi.

Parmakları taytımın beline doğru kayarken kıvrımlarıma tapıyor, her yerimi öpüyor ve tenimi ısıırıyordu. Ateşle dolu gözleri benimkileri buldu, çok yavaş bir şekilde taytımı aşağı çekti. Sonunda karşısında tamamen çıplaktım.

Onu önümde, dizlerinin üzerinde ve gözlerinde bu kadar yoğun bir tutkuyla görmek neredeyse fazla geliyordu.

Fazla ama aynı zamanda asla yeterli değildi çünkü ben de onun gibi bu anı beklemiştim.

Elimi uzatıp koyu saçlarının arasından gezdirdim, bir anlığına gözleri kapandı.

Gözlerini tekrar açtığında bakışları bana kilitlendi ve ardından aşağı, en hassas noktama doğru kaydı.

Göğsü derin nefeslerle inip kalkarken altdudağımı dişlerinin arasına aldı. Sağ eli bacağımın dış kısmından yukarı doğru kayarken, sol eli hızla bacaklarımın iç kısmına geçti. Sert avuçları yukarı çıktıkça nefesimi tuttum.

Titreyerek saçını çektiğimde Mason inledi. İşaretparmağı bacaklarımın arasından geçip sıcaklığıma ulaştığında da ben inledim.

“Mükemmelsin,” diye mırıldandı. “Ve benim için sıırılsıklamsın.”

Tüm kontrolümü kaybetmiş halde titriyordum. Yavaşça, neredeyse simsiyah bir hale bürünmüş gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Parmaklarını kaydırđı ve yukarı doğru iterek içime girdi. Derin bir nefesle inleyerek daha fazlası için kendimi eline doğru bastırdım. Daha derine gitmesi için.

Mason şeytani bir gülümsemeyle başını iki yana salladı ve yavaşça parmaklarını geri çekti.

Karşı çıkarcasına sızlandım. Kelimeler artık mümkün olmaktan çıkmıştı. O ise karanlık ve seksi bir kahkaha attı.

“Ah, bebeğim. Bunun bu kadar kolay olacağını mı sandın?”

diye fısıldadı. Ayağa kalktı, dilini dudaklarım boyunca gezdirirken elleri göğüslerimi kavradı ve yavaşça yoğurdu. “Sana en az iki kez boşalacağımı söyledim ama bu benim iznimle olacak.”

“Tanrım.” Gözlerimi sımsıkı kapattım.

O ağzı...

Ne destansı bir sürprizdi.

“Şimdi küvete gir, bebeğim.”

Gözlerim açıldı ve iç çamaşırına kadar soyunmasını izledim. Altındakini görmek için sabırsızlanıyordum ama sadece küvete tırmanıp sıcak suya yerleşti. Söylediklerinde ciddiydi. Bu akşam tamamen benimle ilgiliydi ve bunun böyle olacağından emin oluyordu. Keşke olmasaydı.

Hayal kırıklığım belli olmalıydı çünkü Mason buharlı suda arkasına yaslanıp ellerini baştan çıkarıcı bir şekilde göğsünden aşağı kaydırды ve sonunda kendini iç çamaşırının üzerinden kavradı. “Buraya gel, Payton. Anlaşmayı biliyorsun.”

Başımı sallarken ürperdim. “İki kez ve sonra...”

“Ve sonra,” dedi boğuk sesiyle. Kendini okşamaya devam ederken bir anlığına gözlerini kapattı. “Acele et, bebeğim. Senin için çok sertleştim.”

Küvete doğru adım attığımda Mason boştaki kolunu kaldırdı ve ona tutunup suya girdim. Beni döndürerek başımı göğsüne yaslayabileceğim şekilde oturttu.

Bana sürtündüğünde inleyerek kendimi ona bastırdım. “Hissediyor musun, güzellik? Aletimin ne kadar sert olduğunu hissediyor musun?”

“Evet.”

“Senin için.”

“Evet.”

Parmakları kollarım boyunca kaydı, onları kaldırıp arkadan boynuna doladı. Dişlerini koluma sürttükten sonra elleri karnımdan aşağı kaydı. “Seni parmaklarımla becereceğim, güzel-

lik. Seni önce bir, sonra iki ve uslu olursan üç parmakla esneteceğim.”

Ayak parmaklarım kıvrılırken dişlerimi sıktım. Her bir gözenğimden sıcak bir arzu fışkırıyordu. “Mase. Lütfen.”

“Lütfen ne?”

“Lütfen.”

“Söyle. Bana ne yapmamı istediğini söyle. Neye ihtiyacın olduğunu.”

“Ben...” Göğsüm alev aldı. “Boşalmak istiyorum.”

Kulaklarıma doğru hırladığı an parmağı içime girdi. Diğer eli meme uçlarımla oynuyordu.

Kalçalarım bana vereceği her şeye hazır ve istekli halde anında yukarı kalktı.

İkinci parmağı içime kaydığında çığlık attım. Ellerimi tutup kendi göğüslerimin üzerine yerleştirdiğinde titredim.

“Oyna, bebeğim,” diye mırıldandı. Ardından diğer eli de bacaklarımla arasındaki yerini aldı. Parmakları ritmik bir şekilde yavaşça içime girip çıkıyor, diğer eli de klitorisimi okşuyordu.

Ne yaptığımı fark etmeden avuçlarım kendi göğüslerimi sıkmaya başladı. Göğüslerimi sıkıca kavrayıp ardından parmak uçlarımla meme uçlarımla boyunca gezindi. İnledim ve bu yüzden başka bir şey denedim. Meme uçlarımla önce nazikçe çektim ama Mason’ın bacaklarımla arasında yaptığı işle karışan his omurgamdan aşağıya doğru ısı kıvılcımları gönderdiğinde, daha sert çekiştirdim ve vücudum titredi.

“Benim güzelim hoşuna giden yeni bir şey mi buldu?” Boyunumu öptü.

“E... evet.”

“Boşalmak istiyor musun?”

“Lütfen.”

“Tamam, bebeğim.” Bir parmağı daha içime girdi ve aynı anda klitorisime sertçe bastırdı. Bedenimden bir sıcaklık patladı, her yanıma sararak taşıdı.

“Mason,” diye inledim suyun içinde titreyen bedenimle.

Dudaklarımdan adını duyduğunda o da kulağımda inledi. Dişlerini boynuma bastırdı ve ikinci bir dalga üzerime çarptı.

Bu dalgayı sonuna kadar yaşamamı beklerken nefesi kulağımda ağır bir şekilde yankılanıyordu. Bu hem kışkırtıcı hem de işkence gibi gelen bir sestti, daha fazlasını istiyordum. Çatallı ve derin sesi baş döndürücüydü. Dudaklarını boynumun nabız noktasına bastırıp emmeye başladığında daha fazla kıpırdandım.

Altımda ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum ve sadece doğru şekilde hareket edersem...

Mason kolunu karnımın etrafına sararak beni sabit tuttu. “Hiç sanmıyorum, bebeğim. Sana söyledim. Şu anda kontrol bende ve bu tamamen seninle ilgili.”

“Ama bu da benim için olurdu.”

“Hayır.”

“Seni istiyorum, Mase,” diye yalvardım.

Memnuniyetle mırıldandı, suda biraz daha dikleşerek beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Üzerime eğildi ve bacağıma kendine çekti. Dudakları yavaş, metodik bir hareketle benimkileri kavradığında tüm kaslarım kollarında gevşedi. Dillerimiz yavaşça dans ediyor gibiydi ve nazikçe çekildiği anda daha fazlası için uzandım. “Bana sahip olacaksın ama önce buna ihtiyacım var. Bunu bana verebilir misin, bebeğim?”

Tanrım, sesi çok seksiydi ve tekrar bacaklarımı kasma ihtiyacıyla doldum.

Derinden gelen kıkırtısı bunu bildiğini gösteriyordu. Sonra eline sabun alıp nazikçe omuzlarıma masaj yapmaya başladı. Sert parmakları köprücük kemiğimden göğüslerime doğru indi. Meme uçlarıyla önce yumuşakça, ardından sertçe oynadıktan sonra onları tamamen bıraktı.

Mason ulaşabildiği her yerimi yıkadı, saç derimi yoğurdu ve yeni bir buharlı su dalgasıyla bizi duruladı.

İnlemelerimi durduramıyordum ve onun merhametine kalmıştım. Her saniyesinin tadını çıkarıyor, bana kendimi çok iyi hissettirdiği için zevk alıyordu. “Gerçekten çok iyisin.”

“Bu sadece oyun öncesi ısınma.”

Kısık bir kahkaha attım. Ukala yanıtı en az kirli fısıltıları kadar ateşliydi. “Yani bu maça ısınma mı?” diye sordum.

“Hayır.” Kıpırdanıp arkamdan çıktı ve büyük bedeniyle üstüme geldi. “*Super Bowl*”a gidiyoruz, bebeğim ve nasıl kazandığımı izle.”

Aşağı doğru kaydı. Başımın yanından küvete tutunurken kol kasları şişti ve bakışları göğüslerime indi. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan göğsümü daha fazla kaldırdım. Dudakları ıslak tenim boyunca gezindi. Dişleri tekrar devreye girdi, meme uçlarımı hafifçe ısırmağa başladı. Daha fazlası için dikleştiklerinde bana sırtarak baktı.

“Kızarıyorsun, bebeğim,” dedi çatallı sesiyle. Bir eliyle kalçamı tutup hafifçe sıktı.

“Hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Evet, kesinlikle seviyorum,” diyerek karnımı öptü. “Acaba tenini kaç farklı pembe tonuna döndürebilirim?” Alt bedenimi sudan kaldırdı ve dizlerinin üzerine oturdu. Eğer az önce kızarmışsam, şimdi bir domates gibiydim.

Titreyen bir domates.

Daha önce hiç olmadığım kadar açıktaydım ve bu biraz terdirgin edici olsa da yepyeni bir şekilde heyecan vericiydi.

Elleri kalçalarımın üstüne doğru kaydı ama bakışlarında bir tereddüt belirdi. Zihnimden geçenlerden haberi yoktu, sorduğu soruyla bu da kesinleşti. “İznin var mı?”

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu. Ona evetten daha iyi bir cevap verdim. Varlığının sağladığı cesareti içime

* Amerikan futbolunun en büyük ve en prestijli final karşılaşmasıdır. NFL şampiyonu belirlenir. (ç.n.)

çekerek biraz daha arkaya yaslandım ve kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırdım. “İlk olacaksın.”

Gözlerimin önünde tüm duruşu değişti.

Bakışları yumuşadı, eli tüy kadar hafif bir ağırlık kazandı. Kasları titreyerek omuzları aşağı düştüğünde gülümsedim.

“İlk,” dedi nefesle. Bakışları yüzümde dolaşıp bacaklarımın arasına indi. Başparmağı yukarı kayarak klitorisim boyunca gezindiğinde kendimi ona doğru bastırdım. Yavaşça dudakları kıvrıldı. “İlklerinden biri benim.”

“Çoğu ilkim sensin. Farkında bile değilsin.”

Mason inleyerek bacaklarımın arasında iyice yerleşti. “Daha sonra bir liste yapacağız ama şimdi... seni tadacağım ve ağzıma boşalacaksın.”

Başka uyarda bulunmadan bir anda öne eğildi. Dili aşağıdan yukarı doğru kayd, klitorisim üzerinde durarak onu dudaklarının arasına aldı. Klitorisimi dudaklarının arasında emerken tüm vücudum canlandı, dili içeride çılgınca hareket ederken kalçalarım titremeye başladı. Karnımda bir ısı topu oluştu. Hissettiğim sıcaklıktan gözlerim bile yanıyordu ve bu his gitgide büyüdü.

Dişleri klitorisimle oynamaya devam ederken Mason bir parmağını içime kaydırıp kıvırdı. Isırdığında nefes nefese kaldım. Yaladığında titredim.

Ağzını tekrar kadınlığıma kapattığında parçalandım.

Çığlıklarım yüksek, arzu doluydu. Bedenim titriyor, patlıyor ve durmuyordu. O beni emmeye devam ettikçe ben de kıvranmaya devam ettim ve daha ne olduğunu anlamadan kalçalarım başının etrafında kenetlendi, parmaklarım saçlarını çekerken bana karşı hırlayarak daha fazlası için yalvarmaya başladı.

Bu an sonsuzmuş gibi sürdü ve sonunda tamamen tükenmiş, suyun üzerinde başımı tutamayacak hale geldiğimde Mason beni bıraktı.

Islak dudaklarında tatmin olmuş bir gülümsemeyle doğruldu, küvetten çıkarak beni kollarına aldı.

Havluyla nazikçe bedenimi kurulayıp saçlarımı fırçaladı ve ardından beni otel yatağına yerleştirdi. “Uyu, bebeğim. Buna ihtiyacın olacak.”

Saniyeler içinde uykuya daldım.

Mason

İç çekerek dirseğime yaslandım ve teyzemin bahçesinin arkasından geçen suyun yanında oturan, hayatta en sevdiğim iki insana gülümsedim. Yılın bu zamanında hava suya girmek için çok soğuktu ama bu Deaton’ın denemek için elinden geleni yapmasına engel değildi.

İki gündür Alrick’teydik ve Payton sonunda odadan çıkmaya hazırdı. Onunla kilitli kalmaktan şikâyetçi olduğum yoktu. Onunla ve Deaton’la kesintisiz zaman geçirmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Tanrım, zaten çok şey kaçırmıştım ama onları ailemle birlikte izlemenin de bir o kadar mutluluk verici bir yanı vardı.

“Bu bir rekor olmalı.”

Yanımda yatan Chase’e baktığımda sırtıttığını gördüm. “Ne?”

“Son on dakika içinde on kez falan iç çektin.”

Kıkırdayarak oturdum ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. “Sanırım aşırı duygusalım,” diye kabul ettim yutkunarak. “Buraya hiç gelemeyeceğimden endişelenmeye başlamıştım.”

“Boşuna endişelenmişsin, dostum,” dedi yumuşak bir sesle. “İstese bile çekip gitmesine imkân yoktu. Çok belliydi. Diğerleri bunu nasıl daha önce fark etmedi anlamadım.”

Dudaklarım kıvrıldı ve tekrar suya, aileme baktım. Chase'in dedikleri zihnimde yankılanmaya devam edince ona döndüm. "Ne zaman anladın?"

"O gece evine gittiğimde senin çoktan orada olduğunu görünce." Gözlerini kaçırdı. "Neden o kadar üzgün olduğuna dair bir fikrim yoktu. Kötü bir gün geçirip birine ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Ve bunu anlayabiliyordum, o yüzden antrenmandan sonra eve geçtim. Bir şeyler ayarlayıp hemen çıktım. Seni ilk gördüğümde senin de gelmeni istediğini ve senin ben-den önce davrandığını düşündüm. Tamam dedim, sorun değil. Oraya ulaşmam bu kadar uzun sürdü diye kendimi kötü falan hissetmedim ama sonra sen çıktın gittin," dedi başını iki yana sallayarak. Benim gibi o da doğruldu. "Tamamen kafam karışmıştı ama Payton ağlıyordu, bu yüzden konuya fazla girmedim. Daha sonra öğrendim ki seni hiç aramamış. Ve tam da o sırada, bana Deaton'm ölümünün birinci yıl dönümü olduğunu söyledi. Bunu söylediği an düşündüğüm tek şey, lanet olsun oldu. Ona destek olmak istedim ama geçen yıl yaşadığımız onca şeyden sonra, dostum..." Chase iç çekerek gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum. Sen benim kardeşimsin ve yapamadım işte, bu yüzden çıktım gittim. Ancak yarı yolda fark ettim ki başka bir lanet hata yapıyordum. Seni daha iyi tanıyordum. Varlığımdan rahatsız olsan, seni aradığı için kızsın ve nedenini anlamasan bile bunların hiçbirisi önemli değildi. Yine de yalnız olmaması için kalmamı isterdin." Gözlerini kaçırdı. "Yemin ederim, son zamanlarda bir hata üzerine başka bir hata yapıyor gibiyim. Bazen sadece bundan ibaret olduğumu düşünmeye başlıyorum."

"Değilsin, adamım ve durumu toparladın." Gözlerinde suçlulukla tekrar bana baktı. "Beni istemediğinde ona destek oldun ve bu konuda bir pislik gibi davransam da..."

"Bana sağ yumruğunun nasıl olduğunu hatırlatsan da..." dedi zorla gülümserken.

Ben de kıkırdayıp başımı salladım. “O zaman bile ona destek oldun.” İçimi minnettarlık kaplarken boğazım düğümlendi. Bakışlarımı kaçırdım. “İşte bu yüzden sen benim kardeşimsin.”

Elini omzuma koyup sıkıştığında derin bir nefes verdim.

“Seçilme şansımı neredeyse mahvettiğime ve bursumu riske attığıma inanamıyorum. Sizi böyle hayal kırıklığına uğrattıydim kendimi asla affetmezdim.” Yutkundum. “Ya da onu. Onları.”

Chase başını salladı ve bahane üretmek yerine, “Evet ama neyse ki çok geç olmadan kafanı kışından çıkardın,” diye destek verdi.

Tekrar güldüm. Bu sefer elini uzattığında beni hafifçe itti ve kışımın üstüne düştüm. Dönerek üzerine atladım, yıllardır yaptığımız gibi güreştik ama artık ondan bir adım öndeydim.

“Birinin yeni hareketleri var,” diye gülerek fark etti. Beni devirip üstüme çıkmaya çalıştı ama onu dizinin altından ve boynundan yakaladım.

“Bu beşik pozisyonu, dostum. Büyük D’nin en sevdiği hareket.”

Gülerek pes etti ve ikimiz de sırtüstü yattık. Sarı bukleler yüzüme düştü, ardından mükemmel bir küçük adam kendini göğsüme attı.

Homurdanarak onu havaya kaldırdım ve gülmeye başladım. Tekrar indirip yanağından öptükten sonra kız arkadaşına baktım. “Eve gitme zamanı mı?”

İkimize yumuşak bir şekilde gülümserken kazağının yakasından süzülen küçük kızarıklığı gözden kaçırmadım. “Evet, gitme zamanı.”

Teyzem ve eniştemle vedalaşıp araca binerek yola çıktık.

BÖLÜM 38

Payton

Kampüs çıkışına doğru dönerken Mason elimi tekrar kaldırdı -son birkaç saatte muhtemelen ellinci kezdi- ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırdı. Yol boyunca sürekli yaptığım gibi başımı koltuğa yaslayıp ona baktım. Bir an için gözlerime bakıp kıkırdadı, sonra tekrar yola döndü.

Bütün gün yoldaydık ve çok yorulmuştum ama uyumaya cesaret edemedim. Onunla geçirdiğim bir dakikayı bile boşa harcamak istemiyordum. Onun da aynı hissettiği açıktı ve sürücü olduğu için uyuyamasa bile her birkaç dakikada bir gözleriyle ya da elleriyle bana dokunarak teması sürdürüyordu.

Neyse ki, birkaç gün önce bir anlık duygusal patlama yaşadığımda işimi aramamıştım, bu yüzden Avix Üniversitesi personel binasındaki oda hâlâ benimdi.

Mason'ın bana verdiği küçük lotus çiçeğine dokunurken dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Çiçeği verirken söylediklerini ve gittiği gece araştırıp okuduğum şeyleri hatırladım. Mason'la ben dirençli ve güçlüydük. Karanlıktan doğup kendi ışığımızı

bulmuştuk. Belki Deaton'ın da bunda bir payı vardır diye düşünmeyi seviyordum. Belki ölümü boşuna değildi, bir lütuftu. Tıpkı rüyamda yaptığı gibi yeni başlangıçların vaadini sunan bir armağandı.

Bir an gözlerimi kapattım, sonra başımı tekrar çevirip yanımdaki adama baktım. "Hey, Mase."

"Evet, bebeğim?" Sesi yorgunlukla ağırlaşmıştı. Binamın önündeki park alanına çekerken birkaç kez dönüp bana baktı ama arabayı durdurup motoru kapatana kadar bekledim.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Öne eğildi, çenemi elleriyle kavrayıp dudaklarını benimkilerle buluşturdu. "Ve bunu duymak istiyorum ama geç oldu. Hadi içeri girelim, küçük adamımızı gerçek bir yatağa yerleştirelim."

"Tamam." Hemen pes ettim ve gözlerimin kapandığını Mason'ın kapısının açılma sesini duyana kadar fark etmedim.

Deaton'ı koltuğundan aldı ve bebek çantasından başka hiçbir şey almadan içeri girdik. Mason onu dikkatlice yatağa yatırdı, üstünü değiştirirken Deaton kıpırdamadı bile. Onu sadece bezi ve çoraplarıyla bıraktı.

Mason'ın tişörtünü başının üzerinden çıkarıp ardından kot pantolonunu çıkarmasını izlerken yatağın kenarına oturdum. Sessizce yatağa tırmandı ve Deaton'ı kaldırıp ortaya yerleştirdiğinde kalbim eridi.

Gözlerini kapatarak usulca oğlumu göğsüne doğru çekti.

Gözlerim dolarken ayakkabılarımı çıkarıp yanlarına uzandım.

Mason'm gözleri bir anlığına açıldı ama hemen ardından tekrar kapandı.

Bu anı ölümsüzleştirmek için fotoğraf makinemin yanımda olmasımı daha önce hiç bu kadar istememiştim.

Mason hızla uykuya daldı, dudaklarında bir tebessümün hayaleti vardı ve ben de kısa süre sonra onun ardından daldım.

Sıcak eller vücudum boyunca yukarı kaydı, omuzlarımda kıvrıldı, ardından kollarımın üzerinden tekrar aşağı süzüldü. Uzun, güçlü parmaklar ellerimi kavrayıp sıkıca sardı. Yavaşça gülümsedim, gözlerimi açtım ve Mason'ın yüzünün sadece bir santim yukarıda, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla bana baktığını gördüm. Kollarımı kaldırıp başımın üstünde sabitledi.

“Deaton artık kendi yatağında, bebeğim,” dedi kısık bir sesle. Sesi uykulu ve vaatlerle doluydu. “Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?”

“Tekrar söyle,” diye fısıldadım. Derin kahkahası tenime değdiğinde iç çektim.

Başını iki yana salladı, boynum boyunca hafif öpücükler kondurdu. “Bu işler böyle yürümez. Burada benim dediğimi yaparsın ve ben de seni ödüllendiririm.”

“Bu kulağa çok iyi bir plan gibi geliyor.”

Gülümsemesini hissettiğimde ben de gülmek üzereydim ama sonra boynumu sertçe emdi ve altında inlemeye başladım.

“Bacaklarını aç, bebeğim. Bacaklarını aç ve beni içeri al.”

Hiçbir itiraz olmadan dizlerim yana düştü ve Mason tereddüt etmeden aralarına yerleşti.

Nefes nefese kalarak bacaklarımı çıplak kalçalarına sıkıca sardım. İlk kez sıcak tenini tenimde hissediyordum. İç çamaşırını çıkardığını hatırlamıyordum ama çıkarmış olmalıydı ve bunun için Tanrı'ya şükrettim.

Çıplaktı, sertleşmiş ve tam istediğim yerdeydi. Hayır, *ihtiyaç* duyduğum yerdeydi.

“Senin için hazırım, güzellik. Prezervatifimi taktım ve ca-

nım acıyor.” Göğüslerim ortaya çıksın diye atletimi aşağı çekti, eğilerek meme ucumu ağzına alıp gürültülü bir sesle serbest bıraktı. “Sen de benim için hazır ımsın?”

Kalçalarımı hareket ettirdim, kıvrandığımda ucu içime kaydı.

Mason inledi, alt bedenini aşağı bastırarak beni yatağa sabitledi. Keşke onun ağırlığı altında tamamen ezilseydim. “Usludur, bebeğim. Ben ne zaman istersem o zaman seni alacaksın. Bir saniye bile erken değil.”

Sonra seni öptü. Dudaklarımı öyle bir sahiplenişle aldı ki, daha önce hiç böyle bir yoğunluk hissetmemiştim. Derin bir şekilde inledim.

“Ne kadar duyarlı. Aletim için çok açgözlü.”

Yanıt olarak tekrar inledim, öpücüğünü kovalamaya devam ettim, bedenimi onun bana hissettirdiği canlılıkla doldurdum. Bedenim daha önce hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemişti.

Elini bacaklarımın arasına uzattı, parmakları duraksamadan içime kaydığında gözlerim geri yuvarlandı. “Evet,” dedi nefes nefese. “Benim için hazırsın. Hem de çok.”

Beklentinin dalgaları içimde coşarken başımı yastığa bastırdım ve gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

“Rüyalarımnda kaç kez tam burada olduğumu bilemezsin.” Sol bacağımı kavrayıp daha yukarı çekti. “Zihnimde her yerini yaladım,” diye fısıldayarak klitorisime sürtündü ve beni kıvrandırdı. “Her yerde, her odadaki her yüzeyde sana sahip oldum.” Aramıza uzanıp kendisini kadınlığıma hizaladı ve gözleri benimkileri buldu.

“Mase...”

“Her kıvrımına boşaldım, yine de her seferinde daha fazlası için bana yalvardın.” Kendini hafif bir şekilde bana bastırdığında resmen sızlanmaya başladım. “Daha fazlası için yalvaracak mısın, bebeğim?”

Kalçaları öne doğru kaydı, aletin ucunu içime doğru bastırdı. Dudaklarım bir nefesle aralandığında gözleri parladı, hiçbir şeyi kaçırmamak için tüm yüzümde dolaştı. Biraz daha içime kayınca inledim ve tırnaklarımı kollarına geçirdim.

“Evet, benim açgözlü güzelim yalvaracak, değil mi?”

Başımı sallayarak omuzlarını kavradım ve ayak bileklerimi sırtına kenetledim. Hiç bu kadar ateşli, bu kadar dolu hissetmemiştim ve o daha yarısına bile gelmemişti. Gözlerimi sıkıca yumdum. “Lütfen, Mase.” Duvarlarım onun etrafında öyle muhteşem bir şekilde gerildi ki, onu tatma isteğiyle dolup taşım. Dilim dışarı kayıp dudakları boyunca hafifçe gezindi. “Lütfen.”

Mason dilimi ısırdığında karnımda zevk patlamaları oldu. Kadınlığım şimdiden zonkluyor, onun etrafında kasılıyordu. Sonunda tamamen içime girdi.

Gözleri kapandı, yüzünü acı dolu bir ifade kaplarken uzun ve yüksek sesle inledi. “Ah, *bebeğim*.” İnleyerek yavaşça kalçalarını içeri dışarı hareket ettirmeye başladı ve beni delirten bir tempo tutturdu. “Her iniltini ezberlemek, sevdiğin tüm küçük şeyleri öğrenip yenilerini keşfetmek istiyorum.”

“Ben de.”

“İsteddiğini biliyorum.” Daha sert, daha derin hamleler yapınca bedenim altında sarsıldı. “Seni her şekilde becermemi istiyorsun, sonra da yenilerini icat etmek istiyorsun. Öyle değil mi?”

“Tanrım, evet.”

“Hmm.” Dizlerinin üzerine oturup kıcımlı avuçlarının arasına aldı ve kalçalarını hareket ettirmeye devam etti. Gözleri yüzüme kilitlenmiş, bana saf bir açlıkla bakarken göğüslerim aramızda zıplıyordu. Elleri her yerimdeydi. Bana o kadar baştan çıkarıcı bir sahiplenmeyle dokunuyordu ki, ona hemen karşılık vermek istiyordum. Ona sahip olmak istiyordum. Onu mahvetmek.

“Daha sert, Mase.”

Hırlayarak kollarını nazikçe sırtıma sardı ve beni hızla kendine çektiğinde göğsüm çıplak göğsüne çarptı. O kadar sertti ki zirveye ulaşmak üzereydim. Haykırarak kasılmaya başladım ama bakışlarını sertleştirerek kalçalarımı tuttu ve hareketlerimi engelledi.

“Sakın gelme,” diye fısıldadı. “Birlikte boşalacağız.”

“Ama...”

“Aması yok.” Bacaklarını uzatıp kalçalarımızı birleştirdiğinde onu o kadar derinde hissettim ki başım geriye düştü, bedenim titredi.

Nazik ama sıkı bir tutuşla elini saçlarıma dolayıp bakışlarımı onunkine doğru kaldırdı. Ezici bir baskıyla dudakları dudaklarımla buluştu. Ben kendimi aşağı bastırdıkça kalçalarını yukarı itti ve içimde fırtına kopmaya başladı.

Öpücüğü saf, aceleciydi. Uyuşturucu, talepkâr ve ruhumu paramparça eden bir öpücüktü.

“Şimdi boşalacağım, bebeğim,” diye hırladı ve dilimi emdi.

Kalçalarını bir iki kez daha itti, üzerinde çılgınca zıplarken kollarım boynuna dolandı. Boşaldığında yüzümü boynuna gömererek çığlık attım. Tuzlu tenini emerken titremesi karşısında eridim.

Birbirimize sıkıca sarıldık. Kalçalarımız yavaş bir ritimde hareket ederken his tamamen kaybolana kadar öylece kaldık. Sonunda Mason arkasına yaslanıp beni de yanında çekerek yatağa çöktü.

Gözleri kapalı halde gülümsüyordu, nefesi hâlâ düzensizdi ve ben de aynı durumdaydım.

Birkaç dakika geçti, ardından Mason gülmeye başlayarak terli saçlarımı yüzümden çekti. Tatmin olmuş bir gülümsemeyle başımı kaldırıp ona baktım.

“İyi ve becerilmiş görünüyorsun,” dedi çatallı sesiyle.

“Öyleyim.”

“Harika.”

Bir anda beni sırtüstü çevirip üzerime tırmandığında çığlık attım.

O meşhur, kocaman Mason gülümsemesiyle bana bakarak, “İkinci raund zamanı,” dedi.

Yatağı dördüncü raunda kadar terk etmedik. Sonunda yataktan fırlayıp titreyen bacaklarla duşa koştum ve günlerce sürecektir lezzetli bir ağrıyla banyoya girdim.

Mason da bana katıldı ama ellerini kendine sakladı. Yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle beni izledi. Önce ben çıktım, kirli örtülerimizi yataktan atıp yeni örtüler serdim. Sabah ışıkları odayı aydınlatırken tam geri uzandığımda Mason kucığında gülümseyen Deaton’la geri geldi.

“İşte annen burada.” Yanağından öperken birlikte yatağa tırmandılar. Deaton kollarımın arasına kıvrılıp saçlarımla oynarken Mason gülümsedi. “Buna alışabilirim,” diye fısıldadı, elini Deaton’un karışmış kıvrıkcık saçlarının üzerinden geçirdi.

“Beni bacaklarımla arasında uyandırmaya mı?”

Mason sırtıttı ama bakışlarındaki yumuşaklık yanılgıya yer bırakmıyordu. “O da var elbette ama kastettiğim bu değildi, güzellik. Bunu sen de biliyorsun.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Ve buna alışsan iyi olur.”

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi, kafası karışmıştı. Bacaklarını açarak Deaton’ın arasına kıvrılmasına izin verdi.

“Üniversite, *Avix Inquirer*’ı büyütüyor. *Embers Elite* ile iki yıllık tam zamanlı, maaşlı bir pozisyon için anlaşma yaptılar.” Gözlerine bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı. “Bana teklif ettiler.”

Mason sol kolunu Deaton’a sarıp onu göğsüne yakın tutarken kahverengi gözlerini benden ayırmadı. “Şu anda bana ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Vedalaşmaya hazırlanmak yerine kaldığımı söylüyorum. Günaydın demeye alış çünkü burada olduğun sürece, biz de buradayız.”

Mason yutkunarak diğer eliyle benimkini tuttu. “Peki sonra?” diye fısıldadı.

“Sen neredeyse, biz de oradayız.” Gülümseyerek ona kendi sözleriyle cevap verdim.

Derin bir nefes verdi ve dudaklarını parmak eklemlerimde gezdirdi.

“Ne olursa olsun?” Beni kendine çekerken Deaton’ı tutuşu sıkılaştı ve ikimizi de sıkıca sardı. “Bana söz ver, bebeğim.”

Elimi uzatarak Deaton’ın sırtındaki elini tuttum ve diğer elimle çenesini okşayıp başını kendime yaklaştırdım. “Söyle ona, küçük oğlum.” Gülümseyerek Deaton’a baktım. “Ne olursa olsun. Neresi olursa olsun. Baba neredeyse, biz de oradayız.” Mason’ın gözlerine tekrar baktığımda koyu kirpiklerinde biriken yaşlar benimkilere uyuyordu. “Söz veriyoruz. Söz veriyorum. Seni seviyorum, Mason. Bundan bir daha asla kaçmayacağım.”

“Bunu söylemek zorundayım, bebeğim. Kaçmayı denesen bile izin vermem.”

“Söz mü?”

Mason hıçkırığını bastırmaya çalışarak güldü ve dudaklarını benimkilerle buluşturduğunda bu sadece bir sözden çok daha fazlasıydı.

Bu hayat borcu, kan yeminiydi. Onun bana bağlılık yeminiydi.

Bize, mecbur olmadığı halde bütünleştirdiği parçalanmış aileye.

O bunu seçmişti.

Ya ben?

Ben de onu seçmiştim.

Sonsuza kadar. Her zaman.

Ne olursa olsun.